

Nationella trygghetsundersökningen 2018

Om utsatthet, otrygghet och förtroende

Nationella trygghetsundersökningen 2018

Om utsatthet, otrygghet och förtroende

Rapport 2019:1

Brå – kunskapscentrum för rättsväsendet

Myndigheten Brå verkar för att brottsligheten minskar och tryggheten ökar i samhället. Det gör vi genom att ta fram fakta och sprida kunskap om brottslighet, brottsbekämpning och brottsförebyggande arbete, till i första hand regeringen och myndigheter inom rättsväsendet.

Publikationen finns som pdf på www.bra.se. På begäran kan Brå ta fram ett alternativt format. Frågor om alternativa format skickas till tillgangligt@bra.se

Vid citat eller användande av tabeller, figurer och diagram ska källan Brå anges. För att återge bilder, fotografier och illustrationer krävs upphovspersonens tillstånd.

ISSN 1100-6676

ISBN 978-91-87599-06-3

URN:NBN:SE:BRA-798

© Brottsförebyggande rådet 2019

Författare: Maria Söderström, Sofie Lifvin och Johanna Viberg.

Formgivning: Ordförrådet

Omslagsbild: Helena Halvarsson

Tryck: AJ E-print AB

Upplaga: 250 exemplar

Produktion: Brottsförebyggande rådet, Enheten för kommunikation

Box 1386, 111 93 Stockholm

Telefon 08-527 584 00, e-post info@bra.se, www.bra.se

Denna rapport kan beställas hos bokhandeln eller hos Norstedts Juridik, 106 47 Stockholm. Telefon 08-598 191 90, e-post kundservice@nj.se

Förord

Brottslighet är ett ämne som ständigt engagerar, och allt högre krav ställs på samhällets förmåga att motverka de konsekvenser som brottsligheten medför i form av brottsoffer och otrygga människor. Behovet av faktabaserad information om brottslighet och otrygghet är stort. I detta sammanhang är Nationella trygghetsundersökningen (NTU) en viktig faktakälla. NTU kan dessutom vara ett underlag i rättsväsendets arbete för att minska brottsligheten.

Sedan 2006 har Brå årligen genomfört NTU enligt instruktion från regeringen. I rapporten ges en övergripande redogörelse av allmänhetens utsatthet för brott och otrygghet samt förtroende för rättsväsendet och erfarenheter av kontakter med rättsväsendet. Rapporten är överlag beskrivande. Djupgående analyser eller förklaringar till resultat kan i stället presenteras i olika fördjupningsstudier. Det underliggande data-materialet i NTU är tillgängligt för etikprövad forskning.

De som har arbetat med produktionen av statistiken och skrivit rapporten är Maria Söderström, Sofie Lifvin och Johanna Viberg, samtliga utredare på Brå.

Avslutningsvis vill vi rikta ett stort tack till alla er som deltagit genom att svara på frågorna i NTU – och som gör studier och rapporter av detta slag möjliga.

Stockholm i januari 2019

Erik Wennerström
Generaldirektör

Thomas Hvitfeldt
Enhetschef

Innehåll

Sammanfattning	6
Utsatthet för brott	6
Otrygghet och oro för brott	9
Förtroende för rättsväsendet	12
Brottsutsattas kontakter med rättsväsendet	14
Del 1 • Om undersökningen	17
1 Inledning	18
Syfte och frågeställningar	18
2 Metod	20
Upplägg och genomförande	20
Metodbytet i NTU	22
Frågeinnehåll	24
Bortfall	27
Tillförlitlighet och jämförbarhet	29
Resultatredovisning	31
Del 2 • Resultat	35
3 Utsatthet för brott	37
Sammanfattning	38
Inledning	39
Brott mot enskild person	40
Misshandel	43
Hot	51
Sexualbrott	55
Personrån	64
Fickstöld	68
Försäljningsbedrägeri	72
Kort-/kreditbedrägeri	77
Trakasserier	81
Nätcränkning	85
Egendomsbrott mot hushåll	89
Bostadsinbrott	91
Bilstöld	93
Stöld ur eller från fordon	94
Cykelstöld	95

4 Oro och otrygghet	97
Sammanfattning	98
Inledning	99
Otrygghet	99
Oro över brottslighet	103
Oro för att utsättas för brott	111
Konsekvenser av otrygghet och oro	140
5 Förtroende för rättsväsendet	159
Sammanfattning	160
Inledning	160
Förtroende för rättsväsendet som helhet och de enskilda myndigheterna	161
Förtroende för hur rättsväsendet som helhet och polisen hanterar brottsmisstänkta	183
Förtroende för hur rättsväsendet som helhet och polisen behandlar brottsutsatta	192
6 Brottsutsattas kontakter med rättsväsendet	203
Sammanfattning	204
Inledning	205
Erfarenheter av polisen i samband med polisanmälan	205
Erfarenheter av åklagare och rättegång	227
Referenser	234
Bilaga 1. Statistisk säkerhet	235

Sammanfattning

I den här rapporten redovisas de övergripande resultaten från Nationella trygghetsundersökningen (NTU) 2007–2018. Nedan sammanfattas rapportens resultat, uppdelat på frågeområdena *utsatthet för brott*, *otrygghet och oro för brott*, *förtroende för rättsväsendet* och *brotsutsattas kontakter med rättsväsendet*. Av de 200 000 personer som ingick i urvalet i NTU 2018 var det cirka 74 000 personer som deltog. Metoden för NTU reviderades under 2017, genom att insamlingsförfarandet ändrades från i huvudsak telefonintervjuer till post- och webbenkäter, samt att urvalet utökades och vissa frågor omformulerades. Eftersom ett huvudsakligt syfte med NTU är att kunna göra jämförelser över tid har en metod tagits fram för att resultaten för perioden 2007–2016 ska kunna jämföras med 2017–2018. Alla de resultatförändringar över tid som beskrivs i rapporten är alltså troligen opåverkade av metodförändringen. Detta är viktigt att betona, eftersom undersökningens syfte ju är just att studera utvecklingen över tid och jämföra olika grupper i befolkningen, snarare än att skatta exakta nivåer av brotsutsatthet i befolkningen.

Utsatthet för brott

I NTU undersöks utsatthet för brott kalenderåret före svarstillfället. Det innebär att den utsatthet som rapporteras i NTU 2018 avser utsatthet under 2017. Utsatthet för *brott mot enskild person* redovisas i andel utsatta personer, till skillnad från utsatthet för *egendomsbrott mot hushåll*, som redovisas i andel utsatta hushåll.

Brott mot enskild person

- Det är 24,7 procent av befolkningen (16–84 år) som uppger att de under 2017 utsattes för någon eller några av de brottstyper som i rapporten kallas för brott mot enskild person: *misshandel*, *hot*, *sexualbrott*, *personrån*, *fickstöld*, *försäljningsbedrägeri*, *kort-/kreditbedrägeri*, *trakasserier* eller *nätcränkning*. Det är en ökning från 2016 då andelen var 23,1 procent.
- De brottstyper som störst andel uppger sig ha utsatts för under 2017 är hot och sexualbrott (8,3 respektive 6,4 %), medan det var minst vanligt att utsättas för personrån (1,3 %).
- Utsattheten har ökat för nästan samtliga brottstyper inom brott mot enskild person jämfört med 2016. Sett till en längre tidsperiod är det utsatthet för sexualbrott som haft tydligast utveckling under de senaste åren, då andelen som har uppgett utsatthet för sexualbrott

har ökat sedan 2012, en ökning som har varit särskilt tydlig vid de senaste mätningarna. Vidare har utsatthet för hot och personrån ökat sedan 2015.

- De flesta som blivit utsatta för brott mot enskild person uppger att de utsattes en gång 2017, men 26,3 procent av dem (motsvarande 6,5 % av befolkningen 16–84 år) uppger att de utsattes fyra gånger eller fler. Den gruppen utsattes för drygt tre fjärdedelar (75,4 %) av alla händelser av brott mot enskild person.

Misshandel

- Andelen som uppger att de utsattes för misshandel under 2017 är 3,3 procent av befolkningen (16–84 år). Det är en lite större andel än 2016, då 3,1 procent utsattes. Under perioden 2006–2015 var trenden svagt nedåtgående med årliga variationer, men 2016 ökade andelen utsatta och den högre nivån noteras även för 2017. I och med de senaste två årens ökning är andelen utsatta nu tillbaka på ungefär samma nivå som 2006.
- Utsatthet för misshandel är vanligare bland män än kvinnor, och vanligast i åldersgruppen 16–19 år.

Hot

- Andelen som uppger att de utsattes för hot under 2017 är 8,3 procent av befolkningen (16–84 år), vilket är en ökning från 2016 då andelen var 7,9 procent. Under perioden 2006–2014 låg andelen på en relativt stabil nivå men sedan 2015 noteras en ökande trend av andelen utsatta.
- Utsatthet för hot är något vanligare bland män än kvinnor, och vanligast i åldersgruppen 20–24 år.

Sexualbrott

- Andelen som uppger att de utsattes för sexualbrott under 2017 är 6,4 procent av befolkningen (16–84 år). Det är en ökning jämfört med 2016, då andelen var 4,7 procent. Under perioden 2006–2012 låg andelen på en relativt stabil nivå. Därefter har det skett en ökning, vilken är särskilt tydlig från och med 2015.
- Utsatthet för sexualbrott är betydligt vanligare bland kvinnor än bland män och skiljer sig tydligt mellan olika åldersgrupper. Bland såväl kvinnor som män är andelen störst i åldersgruppen 20–24 år, där 35,8 procent av kvinnorna jämfört med 4,7 procent av männen uppger att de utsattes under 2017.

Personrån

- Andelen som uppger att de utsattes för personrån under 2017 är 1,3 procent av befolkningen (16–84 år). Det är en lite högre nivå än 2016, då andelen var 1,1 procent. Sett till utvecklingen över tid låg andelen utsatta för personrån på en relativt stabil nivå till och med 2015, men 2016 noterades en ökning och 2017 låg andelen kvar på den högre nivån.
- Utsatthet för personrån är vanligare bland män än kvinnor, och vanligast i åldersgruppen 16–19 år.

Trakasserier

- Andelen som uppger att de utsattes för trakasserier under 2017 är 5,9 procent av befolkningen (16–84 år), vilket är på samma nivå som 2016. Från 2006 till och med 2010 minskade andelen utsatta successivt. Därefter har utsattheten ökat vid nästan alla mätningar, och särskilt tydlig var ökningen 2016.
- Utsatthet för trakasserier är vanligare bland kvinnor än män, och vanligast i åldersgruppen (16–19 år).

Frågorna om fickstöld, försäljningsbedrägeri, kort-/kreditbedrägeri, och nätcränkning tillkom i samband med NTU 2017, vilket innebär att det enbart finns resultat från NTU 2017 och NTU 2018 för de brottstyperna.

Fickstöld

- Det är 2,9 procent av befolkningen (16–84 år) som uppger att de utsattes för fickstöld 2017. Det är en liten minskning från 2016, då andelen var 3,1 procent.
- Utsatthet för fickstöld är något vanligare bland kvinnor än män, och vanligast i åldersgruppen 20–24 år.

Försäljningsbedrägeri

- Det är 4,8 procent av befolkningen (16–84 år) som uppger att de utsattes för försäljningsbedrägeri 2017, vilket är en ökning från 2016, då andelen var 4,5 procent.
- Utsatthet för försäljningsbedrägeri är vanligare bland män än kvinnor, och vanligast i åldersgruppen 35–44 år.

Kort-/kreditbedrägeri

- Det är 5,1 procent av befolkningen (16–84 år) som uppger att de utsattes för kort-/kreditbedrägeri 2017, vilket är en liten ökning från 2016, då andelen var 4,9 procent.
- Utsatthet för kort-/kreditbedrägeri är vanligare bland män än bland kvinnor, och vanligast i åldersgruppen 45–54 år.

Nätcränkning

- Andelen som uppger att de utsattes för nätcränkning under 2017 är 2,1 procent av befolkningen (16–84 år). Det är en liten ökning från 2016, då 1,9 procent utsattes.
- Utsatthet för nätcränkning är lika vanligt bland män som bland kvinnor, och vanligast i åldersgruppen 16–19 år.

Egendomsbrott mot hushåll

- Det är 13,8 procent av hushållen i riket som under 2017 utsattes för någon eller några av de brottstyper som sammantaget kallas för egendomsbrott mot hushåll. Det är en något mindre andel jämfört med 2016, då andelen var 14,4 procent. Utsatthet för egendomsbrott mot hushåll har även minskat sett till utvecklingen sedan den första fullskaliga mätningen 2006.

- Av de egendomsbrott mot hushåll som efterfrågas var det under 2017 vanligast att utsättas för cykelstöld (10,3 %) medan det var minst vanligt att utsättas för bilstöld (0,9 %).
- Utsattheten har minskat för egendomsbrotten jämfört med 2016, med undantag för bostadsinbrott där andelen var densamma 2017 och 2016. De egendomsbrott som har haft tydligast utveckling sedan 2006 är de bilrelaterade brotten, vilka har minskat markant.
- En övervägande majoritet av dem som blivit utsatta för egendomsbrott mot hushåll uppger att de utsattes en gång under 2017, men en mindre grupp av de utsatta hushållen (6,6 procent) utsattes för fyra brott eller fler. Den gruppen utsattes för 30,1 procent av alla egendomsbrott.

Bostadsinbrott

- Det är 1,8 procent av hushållen i riket som utsattes för bostadsinbrott 2017. Andelen hushåll som blivit utsatta för bostadsinbrott låg under större delen av mätperioden relativt stabilt, men 2016 ökade nivån något, och andelen låg kvar på den lite högre nivån 2017.

Bilstöld

- År 2017 blev 0,9 procent av de hushåll där någon hade en bil under perioden utsatta för bilstöld, vilket innebär att andelen i princip är oförändrad jämfört 2016, då andelen var 1,0 procent. Andelen som blivit utsatta för bilstöld minskade kraftigt under perioden 2006–2014, men 2015 ökade andelen något och utsattheten har sedan dess legat relativt stabilt på den nivån, som ökningen till trots ändå är avsevärt lägre än när mätningarna inleddes.

Stöld ur eller från fordon

- Andelen hushåll som utsattes för stöld ur eller från fordon under 2017 uppgår till 4,5 procent. Det är en minskning från 2016, då andelen var 4,8 procent. Under 2006–2010 minskade andelen hushåll som utsatts för stöld ur eller från fordon kraftigt och har därefter varierat kring en tämligen stabil nivå.

Cykelstöld

- År 2017 blev 10,3 procent av de hushåll där någon ägt en cykel under perioden utsatta för cykelstöld. Det är en minskning från 2016, då andelen var 10,7 procent. Nivån gällande andelen utsatta för cykelstölder har legat relativt stabilt under hela mätperioden.

Otrygghet och oro för brott

Otrygghet och oro för brott är komplicerat att mäta, men NTU kan bidra med ett antal centrala indikatorer på området. I kapitlet om otrygghet varierar referensperioden beroende på frågetyp. Frågor om oro för olika typer av brott avser de senaste tolv månaderna från svarstillfället. De mer övergripande frågorna avser den uppfattning man har vid svarstillfället (2018). Vad gäller oro för att utsättas för olika brottstyper är det bara frågorna om bostadsinbrott och stöld av/skadegörelse på bil

som i sin nuvarande form har ställts vid varje tillfälle sedan mätningarna inleddes, medan frågorna om oro för övriga brottstyper tillkom i och med revideringen av undersökningen 2017.

Otrygghet vid utevistelse sen kväll

- Totalt 28 procent av befolkningen (16–84 år) uppger att de känner sig mycket eller ganska otrygga eller att de till följd av otrygghet undviker att gå ut ensamma sena kvällar i sitt bostadsområde. Andelen otrygga har efter en svag minskning under de första åren legat på en relativt stabil nivå under större delen av mätperioden. Dock ökade andelen otrygga påtagligt 2016 och har sedan dess legat kvar på samma högre nivå.
- Det är betydligt vanligare att kvinnor känner sig otrygga än att män gör det. Andelen otrygga är särskilt stor bland de yngsta och äldsta kvinnorna i undersökningen.

Uppfattning om brottslighetens utveckling

- Det är 82 procent av befolkningen (16–84 år) som tror att brottsligheten i Sverige har ökat under de senaste tre åren, vilket i princip är på samma nivå som 2017 (81 %). Sett över tid har andelen legat relativt stabilt, men ligger på lite lägre nivåer 2018 jämfört med för drygt tio år sedan.
- Det är en något större andel kvinnor än män som tror att antalet brott har ökat under de senaste tre åren, och vidare är andelen störst bland de äldre åldersgrupperna, framför allt den äldsta (75–84 år).

Oro över brottsligheten i samhället

- Drygt två femtedelar (42 %) av befolkningen (16–84 år) oroar sig i stor utsträckning över brottsligheten i samhället, vilket i princip är på samma nivå som 2017 (43 %). Fram till och med 2011 minskade andelen som känner oro, därefter skedde en ökning som pågick fram till och med 2017, med årliga variationer.
- Andelen som känner stor oro över brottsligheten i samhället är ungefär lika stor bland män som bland kvinnor och sett till ålder är andelen störst bland personer i åldrarna 55–74 år.

Oro för närstående

- Över en tredjedel (35 %) av befolkningen (16–84 år) uppger att de ofta oroar sig för att någon närstående ska drabbas av brott, vilket är på samma nivå som föregående år.
- Det är vanligare att kvinnor oroar sig för att närstående ska drabbas av brott än att män gör det, och sett till ålder är andelen oroliga störst i åldersgruppen 45–54 år.

Oro för misshandel

- Andelen som 2018 uppger att de ofta oroar sig för misshandel är 10 procent av befolkningen (16–84 år), vilket är på samma nivå som 2017.
- Andelen är ungefär lika stor bland män som bland kvinnor, och sett till ålder är andelen störst bland personer i åldersgruppen 20–24 år.

Oro för våldtäkt/sexuella angrepp

- Andelen som 2018 uppger att de ofta oroar sig för våldtäkt eller andra sexuella angrepp är 12 procent av befolkningen (16–84 år), vilket i princip är på samma nivå som 2017, då andelen var 11 procent.
- Kvinnor uppger i betydligt större utsträckning att de ofta känner oro för att utsättas för våldtäkt eller sexuella angrepp jämfört med män. Medan det bland män är små skillnader mellan olika åldersgrupper (1–3 %) är det stora skillnader mellan olika åldersgrupper bland kvinnor. I åldersgruppen 20–24 år upplever 47 procent av kvinnorna att de ofta oroar sig, medan motsvarande andel i åldersgruppen 75–84 år är 4 procent.

Oro för personrån

- Andelen av befolkningen (16–84 år) som 2018 uppger att de oroar sig för personrån är 16 procent, vilket är på samma nivå som 2017.
- Det är vanligare att kvinnor oroar sig för att utsättas för personrån än att män gör det, och sett till ålder är andelen oroliga störst i åldersgruppen 20–24 år.

Oro för bedrägeri på internet

- Andelen av befolkningen (16–84 år) som 2018 uppger att de oroar sig för bedrägeri på internet är 25 procent, vilket i princip är på samma nivå som 2017, då andelen var 24 procent.
- Det är en lite större andel kvinnor än män som oroar sig för att utsättas för bedrägeri på internet, och sett till ålder är andelen oroliga störst i åldersgruppen 45–54 år.

Oro för bostadsinbrott

- År 2018 uppger 28 procent av befolkningen (16–84 år) att de oroar sig för bostadsinbrott. Andelen låg relativt stabilt under de första åren, men ökade 2012–2017 och år 2018 på samma nivå som 2017.
- Det är något vanligare att kvinnor oroar sig för bostadsinbrott än att män gör det. Vidare är andelen oroliga för bostadsinbrott störst i åldersgruppen 45–54 år.

Oro för bilbrott

- Bland de respondenter som angett att någon i hushållet har en bil är 25 procent oroliga för att hushållets bil ska bli stulen eller utsättas för skadegörelse, vilket i princip är på samma nivå som 2017, då andelen var 26 procent. Andelen oroliga minskade fram till och med 2013, följt av en successiv ökning 2015–2017.
- Andelen är i princip lika stor bland män som bland kvinnor, och sett till ålder är andelen störst bland personer i åldersgrupperna 45–54 år och 55–64 år.

Otrygghetens konsekvenser

- Det är 23 procent av befolkningen (16–84 år) som uppger att de ofta valt en annan väg eller ett annat färdssätt till följd av oro för brott, medan 12 procent ofta avstått från en aktivitet till följd av denna oro. Vidare uppger 20 procent att de ofta har avstått från någon

aktivitet på internet på grund av oro för att bli utsatt för trakasserier eller hot, varav 4 procent av dessa aldrig lägger upp någonting på internet på grund av oron. Slutligen uppger 7 procent att oron för brott har en stor påverkan på livskvaliteten.

- Vid en jämförelse mellan män och kvinnor upplever generellt sett kvinnor i större utsträckning att otryggheten medför negativa konsekvenser, och störst är dessa skillnader när det gäller andelen som ofta har valt att ta en annan väg eller ett annat färdssätt.

Förtroende för rättsväsendet

Rättsväsendet består av flera olika myndigheter, och i NTU ställs frågor om inställningen till rättsväsendet överlag och mer specifikt till fyra av dess myndigheter – polisen, åklagarna, domstolarna och kriminalvården. I kapitlet om allmänhetens förtroende för rättsväsendet efterfrågas respondentens uppfattning vid svarstillfället (2018).

Förtroende för rättsväsendet som helhet

- Knappt hälften (47 %) av befolkningen (16–84 år) uppger att de har stort förtroende för rättsväsendet som helhet, vilket är en ökning från 2017, då andelen var 44 procent. Andelen med stort förtroende ökade mellan 2007–2009, och låg därefter stabilt fram till 2016, men 2017 minskade den. I och med att förtroendet har ökat igen, enligt 2018 års undersökning, är andelen tillbaka på samma nivå som tidigare.
- Det är vanligare att kvinnor har stort förtroende för rättsväsendet som helhet än att män har det. Sett till ålder är andelen med stort förtroende för rättsväsendet som helhet störst i åldersgruppen 35–44 år.

Förtroende för polisen

- Andelen av befolkningen (16–84 år) som 2018 uppger stort förtroende för polisens sätt att bedriva sitt arbete är 49 procent, vilket är en tydlig ökning från 2017, då andelen var 42 procent. Nivån låg stabilt (med årliga variationer) fram till och med 2016, men 2017 skedde en minskning av andelen med stort förtroende. I och med att andelen ökade i mätningen för 2018, är den dock tillbaka på samma nivå som tidigare.
- Det är vanligare att kvinnor har stort förtroende för polisen än att män har det. Sett till ålder är andelen med stort förtroende för polisen störst i de yngsta åldersgrupperna (16–19 år och 20–24 år).

Förtroende för åklagarna

- Det är 36 procent av befolkningen (16–84 år) som har stort förtroende för åklagarnas sätt att bedriva sitt arbete, vilket i princip är på samma nivå som 2017, då andelen var 35 procent. Andelen ökade fram till och med 2009 och låg därefter på en stabil nivå fram till och med 2016, men minskade 2017.
- Det är vanligare att kvinnor har stort förtroende för åklagarna än att män har det. Sett till ålder är andelen med stort förtroende för åklagarna störst i åldersgruppen 35–44 år.

Förtroende för domstolarna

- Det är även 36 procent av befolkningen (16–84 år) som uppger ett stort förtroende för domstolarnas sätt att bedriva sitt arbete, vilket är samma andel som uppmättes 2017. Andelen med stort förtroende ökade mellan 2007 och 2008 och låg därefter stabilt fram till och med 2016. År 2017 minskade andelen, och den lägre nivån konstateras alltså även för 2018.
- Det är i princip lika vanligt bland män som bland kvinnor att ha stort förtroende för domstolarna. Sett till ålder är andelen med stort förtroende för åklagarna störst i åldersgruppen 35–44 år.

Förtroende för kriminalvården

- Det är 32 procent av befolkningen (16–84 år) som har stort förtroende för kriminalvårdens sätt att bedriva sitt arbete, vilket är en liten ökning från 2017 då andelen var 30 procent. Andelen med stort förtroende för kriminalvården ökade mellan 2007 och 2010 och har därefter varierat kring en stabil nivå.
- Det är något vanligare att kvinnor har stort förtroende för kriminalvården än att män har det. Sett till ålder är andelen med stort förtroende för kriminalvården störst i åldersgruppen 20–24 år.

Förtroende för att brottsmisstänkta personer hanteras rättvist av rättsväsendet som helhet

- Resultaten för 2018 visar att 40 procent av befolkningen (16–84 år) har stort förtroende för att rättsväsendet som helhet hanterar brottsmisstänkta på ett rättvist sätt, vilket är en liten ökning från 2017 då andelen var 38 procent. Andelen ökade mellan 2007 och 2008 och har därefter legat relativt stabilt.
- Det är i princip lika vanligt bland män och kvinnor att ha stort förtroende för att rättsväsendet som helhet hanterar brottsmisstänkta rättvist. Sett till ålder är andelen störst i åldersgruppen 35–44 år.

Förtroende för att brottsmisstänkta personer hanteras rättvist av polisen

- Resultaten för 2018 visar att 47 procent av befolkningen (16–84 år) uppger ett stort förtroende för att polisen hanterar brottsmisstänkta på ett rättvist sätt, vilket är en ökning från 2017 då andelen var 43 procent. Andelen med stort förtroende för hur polisen hanterar brottsmisstänkta har generellt sett legat på en stabil nivå fram till den här senaste ökningen, och det återstår att se om ökningen är början på en ny trend eller en tillfällig avvikelse från den annars stabila nivån.
- Det är i princip lika vanligt bland män och kvinnor att ha stort förtroende för att polisen hanterar brottsmisstänkta rättvist. Sett till ålder är andelen störst i åldersgruppen 35–44 år.

Förtroende för att brottsutsatta personer behandlas på ett bra sätt av rättsväsendet som helhet

- Resultaten för 2018 visar att 26 procent av befolkningen (16–84 år) har stort förtroende för att rättsväsendet som helhet behandlar brottsutsatta på ett bra sätt, vilket i princip är på samma nivå som 2017 då andelen var 25 procent. Andelen med stort förtroende ökade

något i början av mätperioden och har därefter legat på en relativt stabil nivå.

- Det är något vanligare bland kvinnor än män att ha stort förtroende för hur rättsväsendet som helhet behandlar brottsutsatta. Sett till ålder är andelen med stort förtroende störst i åldersgruppen 16–19 år.

Förtroende för att brottsutsatta personer behandlas på ett bra sätt av polisen

- Resultaten för 2018 visar att 41 procent av befolkningen (16–84 år) uppger ett stort förtroende för att polisen behandlar brottsutsatta på ett bra sätt, vilket är en ökning från 2017 då andelen var 38 procent. Andelen med stort förtroende har legat stabilt (med årliga variationer) under hela mätperioden, och det återstår att se om den här senaste ökningen är början på en ökande trend eller om det är tillfällig avvikelse från den annars stabila nivån.
- Det är något vanligare bland kvinnor än män att ha stort förtroende för hur polisen behandlar brottsutsatta. Sett till ålder är andelen med stort förtroende störst i åldersgruppen 16–19 år.

Brottsutsattas kontakter med rättsväsendet

När en person blivit utsatt för ett brott som polisanmäls får personen kontakt med och erfarenhet av en eller flera av rättsväsendets myndigheter. Erfarenheterna begränsas vanligen till den kontakt man får med polisen i samband med polisanmälan, men kan också bestå av kontakter med åklagare, målsägandebiträde och domstol i de fall brottet tas upp i en rättegång. I kapitlet ställs frågor om brottsutsattas erfarenheter av kontakter med rättsväsendet under de senaste tre åren från svarstillfället (2018).

Erfarenheter av polisen i samband med polisanmälan

- NTU 2018 visar att 24 procent av befolkningen (16–84 år) har utsatts för något eller några brott som anmälts till polisen under de senaste tre åren.
- Av dessa är det 44 procent som uppger att de sammantaget har positiva erfarenheter av polisen, vilket i princip är på samma nivå som 2017 (45 %). Andelen har legat på en stabil nivå under större delen av mätperioden, dock kan en svag minskning tydas för de tre senaste åren. Vid en jämförelse mellan brott med respektive utan inslag av hot eller våld ligger andelen med positiva erfarenheter på ungefär samma nivå.
- Vad beträffar olika delar av polisens arbete är de brottsutsatta mest nöjda med polisens bemötande och tillgänglighet (54 respektive 49 procent), men mindre nöjda med informationen om ärendet och med polisens effektivitet (34 respektive 19 %). Vid en jämförelse mellan brott med respektive utan inslag av hot eller våld, är andelen nöjda större då händelsen inte har innehållit hot eller våld, sett till majoriteten av frågorna om polisens arbete. Undantaget är frågan om polisens effektivitet, där andelen nöjda är större i de fall brottet har innehållit hot eller våld.

- Kvinnor är nöjda i större utsträckning än män, vad gäller såväl den sammantagna erfarenheten av polisen som de olika delarna av polisens arbete, och sett till ålder är andelen med positiva erfarenheter störst bland de äldsta åldersgrupperna.

Erfarenheter av åklagare och rättegång

- Det är 1,9 procent av befolkningen (16–84 år) som har varit i kontakt med en åklagare under de senaste tre åren, med anledning av utsatthet för brott, oavsett om utredningen sedan lett till en rättegång eller ej. Av dessa personer uppger 41 procent att de har positiva erfarenheter av kontakten med åklagaren.
- Vidare är det 1,0 procent av befolkningen (16–84 år) som har medverkat i en rättegång i domstol under de senaste tre åren, med anledning av utsatthet för brott. Av de här personerna uppger sig 56 procent vara nöjda med det bemötande som de fått i domstolen. Vidare uppger 65 procent att de tyckte att det varit lätt att förstå rättegången, och 53 procent tycker sig ha fått tillräcklig information inför rättegången.
- Av dem som har medverkat i en rättegång i egenskap av målsägande är det 64 procent som uppger att de hade ett målsägandebiträde. Av de här personerna uppger 69 procent att erfarenheterna av målsägandebiträdet varit positiva.
- Kvinnor är nöjda i något större utsträckning än män, vad gäller erfarenheter av åklagare, domstolar och målsägandebiträde, medan det i princip inte är några skillnader mellan män och kvinnor sett till förståelse av rättegången och information inför rättegången.

Del 1

Om undersökningen

1 Inledning

Medborgarnas utsatthet för brott, känsla av otrygghet och erfarenheter av rättsväsendet är sedan länge naturliga fokus för kriminalpolitiken. Att minska människors utsatthet för brott och deras otrygghet är två viktiga kriminalpolitiska mål. Därför är det betydelsefullt med detaljerad kunskap om vilka grupper som är mest utsatta för olika typer av brott, vilka som i störst utsträckning påverkas negativt av oro för brott och hur förtroendet för rättsväsendet ser ut. Sådan kunskap ger bättre möjligheter för samhället och rättsväsendet att satsa på åtgärder på de områden där de behövs mest. En viktig kunskapskälla är Nationella trygghetsundersökningen (NTU), som Brå genomför årligen sedan 2006. I denna rapport presenteras resultat från det trettonde året som NTU genomförs. Datainsamlingen pågick februari–maj 2018.

Metoden för NTU reviderades under 2017, genom att insamlingsförfarandet ändrades från i huvudsak telefonintervjuer till post- och webbenkäter, och genom att urvalet utökades och en del frågeformuleringar ändrades. Eftersom ett huvudsakligt syfte med NTU är att kunna göra jämförelser över tid, har en metod tagits fram för att resultatrender för perioden 2007–2016 ska kunna jämföras med 2017–2018 och kommande år. Alla resultatförändringar över tid som beskrivs i rapporten kan således antas ha skett oavsett metodförändringen. En annan förändring är att resultaten från NTU 2006 inte längre redovisas. Det beror på att urvalsstorleken och datainsamlingsperioden för NTU 2006 skiljer sig från de övriga år som NTU har genomförts, vilket innebär att skattningarna för det året är behäftade med en större osäkerhet. Läs mer om dessa förändringar i metodkapitlet och i *NTU 2018. Teknisk rapport* (Brå 2019).

En stor del av huvudresultaten presenteras i rapporten med hjälp av figurer och tabeller. Ytterligare resultat presenteras i form av tabeller i ett tillhörande appendix på Brottsförebyggande rådets webbplats (www.bra.se/ntu).

Syfte och frågeställningar

Syfte

Syftet med denna rapport är att på en övergripande nivå presentera resultaten för de fyra frågeområdena *utsatthet för brott, otrygghet och oro för brott, förtroende för rättsväsendet* och *brottsutsattas erfarenheter av rättsväsendet* utifrån NTU 2018. I rapporten redovisas även

resultat från tidigare undersökningar (NTU 2007–2017) för att kunna studera utvecklingen över tid. Mer djupgående analyser och förklaringar av resultaten görs huvudsakligen i fristående fördjupningsstudier.

Syftet är också att i möjligaste mån redogöra för resultaten bland olika grupper i befolkningen i åldern 16–84 år, och på så sätt belysa eventuella skillnader mellan till exempel män och kvinnor eller mellan olika typer av familje- och boendeförhållanden

Syftet är således att studera utvecklingen över tid och jämföra olika grupper i befolkningen snarare än att skatta exakta nivåer av brottsutsatthet i befolkningen.

Frågeställningar

De huvudsakliga frågeställningarna i rapporten är följande:

- Hur ser utvecklingen ut för befolkningens utsatthet för misshandel, hot, sexualbrott, personrån, bedrägeri, trakasserier, bostadsinbrott, bilstöld, stöld ur eller från fordon och cykelstöld? Hur stor andel i befolkningen har utsatts, och hur ser fördelningen ut mellan olika typer av brott? Finns det skillnader mellan olika grupper i befolkningen?
- Har otryggheten i befolkningen ökat eller minskat över tid? Hur vanligt är det att människor oroar sig för olika typer av brott? Får otryggheten konsekvenser för beteendet och i så fall vilka? Finns det skillnader mellan olika grupper i befolkningen?
- Hur utvecklas svenska folkets förtroende för rättsväsendet som helhet samt för de enskilda myndigheterna och deras sätt att utföra olika uppgifter? Finns det skillnader mellan olika grupper i befolkningen?
- Vilka erfarenheter har brottsutsatta som haft kontakter med rättsväsendet? Har de förändrats över tid? Finns det skillnader mellan olika grupper i befolkningen?

2 Metod

I det här kapitlet beskrivs metoden för NTU 2018. En mer omfattande och detaljerad redovisning av undersökningens metod ges i den fristående tekniska rapporten för Nationella trygghetsundersökningen 2018, se *NTU 2018. Teknisk rapport* (Brå 2019).

Föregående år, 2017, genomfördes två parallella undersökningar. Brå genomförde en undersökning med samma metod och samma typ av urval som har använts sedan mätningarna inleddes 2006,¹ vilken benämndes reguljära NTU. Samtidigt genomförde Brå, i samarbete med Polismyndigheten, även en undersökning med en ny insamlingsmetod och ett betydligt större urval, som kom att benämnas NTU Lokal. Den metod som användes i NTU Lokal utgör från och med 2018 standardmetoden för NTU. Läs mer om det under rubriken *Metodbytet i NTU*, i det här kapitlet.

Upplägg och genomförande

Upplägget av undersökningen har i huvudsak utgått från att resultaten ska kunna redovisas på såväl nationell och regional som lokal nivå, vilket i NTU innebär lokalpolisområden. Syftet med det upplägget är att Polismyndigheten ska kunna följa upp sin verksamhet ända ut i sina 94² lokalpolisområden. Det krävs ett mycket stort urval för att kunna redovisa statistiskt robusta resultat för så många områden.

Statistiska åtgärder har vidtagits för att öka precisionen i skattningarna och för att korrigera för bortfallet (se avsnittet om översampling och viktning).

Population och urval

NTU 2018 bygger på ett stratifierat obundet slumpmässigt urval av personer i åldrarna 16–84 år.³ Till insamlingen drogs ett urval på 201 975 personer ur Statistiska centralbyråns (SCB:s) register över totalbefolkningen.

¹ Resultaten från NTU 2006 redovisas dock inte i den här rapporten. Det beror på att urvalsstorleken och datainsamlingsperioden för NTU 2006 skiljer sig från övriga år som NTU har genomförts, vilket innebär att skattningarna för det året är behäftade med en större osäkerhet. Läs mer om de här förändringarna i metodkapitlet och i den tekniska rapporten (Brå 2019).

² Polismyndigheten har en indelning i 95 lokalpolisområden, men eftersom 1 av dem utgörs av Arlanda flygplats och inte innefattar några privatbostäder genomförs NTU endast i 94 av dem.

³ Urvalet består av personer som är födda 1934–2002. De som är födda 2002 fyllde 16 år undersökningsåret 2018. Därmed ingår även personer som vid undersökningstillfället var 15 år gamla.

Ett stratifierat obundet slumpmässigt urval innebär att man inte har dragit urvalet direkt ur hela urvalsramen (vilket i det här fallet utgörs av vuxna personer i SCB:s register över totalbefolkningen), utan att man har delat upp urvalet i olika grupper för att sedan dra ett slumpmässigt urval ur respektive grupp. Det gör man för att ha möjlighet att göra vissa grupper större än vad de normalt skulle bli om urvalet dragits utan stratifiering, ett förfarande som kallas översampling.

Tabell 2.1 Urval och bortfall i NTU 2018.^a

	Antal	Procent
Nettourval	201 539	100
Svarande, viktat	..	40,5
Svarande, oviktat	74 032	36,7
Bortfall, viktat	..	59,5
Bortfall, oviktat	127 507	63,3

^a Anledningen till att såväl oviktade som viktade andelar redovisas är att de bidrar med något olika information. Den oviktade andelen bidrar med information om datainsamlingen från ett specifikt urval, medan den viktade andelen ger en uppskattning av hur svarsandelen hade sett ut om en totalundersökning i stället hade genomförts, med i övrigt samma metod som för urvalsundersökningen. Läs mer om viktning i metodkapitlet och i *NTU 2018. Teknisk rapport* (Brå 2019).

Med (..) menas att uppgiften ej finns tillgänglig/ej redovisas.

Det är vanligare att unga väljer att inte delta i den här typen av undersökningar, och därför finns det en risk att de yngsta blir alltför få för att kunna studeras separat med acceptabel precision i skattningarna. För att motverka den här problematiken har de yngsta åldersgrupperna översamplats i urvalet.

Vidare har man utgått från att urvalet ska vara lika stort i varje lokalpolisområde och därefter justerat för förväntad svarsfrekvens.⁴ För mer information om detta, se *NTU 2018. Teknisk rapport* (Brå 2019).

I analyserna av materialet används ett viktning förfarande som tar hänsyn till överrepresentationer och underrepresentationer i urvalet och även korregerar för bortfallet, så att resultaten ska bli så representativa som möjligt för befolkningen (16–84 år). Urvalsundersökningar av det här slaget antas generellt sett representera befolkningen i stort, dock inte de allra mest marginaliserade grupperna i urvalsramen såsom hemlösa, missbrukare och grovt kriminella (Brå 2000).

Genomförande och datainsamling

Datainsamlingen genomfördes av SCB, med hjälp av post- och webb-enkäter. I ett första skede skickades ett informationsbrev med instruktioner ut om hur man kunde besvara enkäten på webben. Till dem som inte besvarat enkäten via webben skickades det i ett senare skede ut en postenkät. Datainsamlingen pågick februari–maj 2018.

Insamlade data har kompletterats med vissa registeruppgifter, exempelvis respondenternas ålder, kön och utbildning (se avsnittet om redovisningsgrupper). Den här bakgrundsinformation används sedan som

⁴ Den förväntade svarsfrekvensen är baserad på *NTU 2017* (Brå 2018a).

redovisningsunderlag. För att säkerställa att enkäten besvaras av rätt person i hushållet ställdes en kontrollfråga om födelseår, som jämfördes med den motsvarande registerbaserade uppgiften.

Metodbytet i NTU

Förra året, 2017, bestod NTU av två undersökningar som genomfördes parallellt. Brå gjorde en undersökning med samma metod och urval som tidigare (vilken benämndes reguljära NTU), men också i samarbete med Polismyndigheten för första gången ytterligare en nationell trygghetsundersökning, fast med en annan metod. Den nya undersökningen benämndes NTU Lokal. Från och med NTU 2018 utgör NTU Lokal den nya standardmetoden.

NTU har sedan mätningarna inleddes 2006 genomförts i huvudsak genom telefonintervjuer. Det ansågs länge vara den lämpligaste datainsamlingsmetoden, eftersom man då fick en hög svarsfrekvens i förhållande till kostnaden. Samhället har dock förändrats sedan dess, och det har blivit allt svårare att nå privatpersoner på telefon och förmå dem att delta i telefonintervjuer, vilket gjort att kostnaden ökat i takt med att svarsfrekvensen sjunkit. Därför har det blivit nödvändigt att ändra datainsamlingsmetoden till post- och webbenkäter, något som gjordes för första gången i det som 2017 benämndes NTU Lokal och som sedan 2018 utgör den nya standardmetoden. Metodbytet ger en lägre svarsfrekvens, men det ska noteras att en hög svarsfrekvens inte nödvändigtvis medför en bättre representativitet (Groves 2006, Tourangeau och Frickes 2010).⁵ Polismyndighetens ökade behov av statistik för uppföljning på regional och lokal nivå kräver ett större urval, vilket också har också bidragit till beslutet om den nya datainsamlingsmetoden. Resultaten på regional och lokal nivå överlämnades hösten 2018 till Polismyndigheten enligt det samarbetsavtal som gäller för NTU 2018 mellan Brå och Polismyndigheten.

Inför NTU Lokal justerades också frågeformuläret. Frågeformuleringarna har anpassats till att användas i skriven form (såsom i post- och webbenkäter) i stället för talad form (såsom i telefonintervjuer). Dessutom har frågorna och strukturen på frågeformuläret korrigerats för att öka sannolikheten att fånga in de fenomen som undersökningen syftar till att mäta. Slutligen har ett antal frågor lagts till för att kunna mäta dimensioner av otrygghet och brottslighet som aktualiserats sedan mätningarna inleddes 2006.

Nedan ges en sammanfattning av vad som skiljer den nya metoden (NTU Lokal) från den tidigare metoden (reguljära NTU):

⁵ Inför metodbytet fanns en förväntan på att svarsfrekvensen skulle bli stabilare över tid. Teorin var att även om det är en mindre andel som svarar via post och webb än via telefon, skulle det beteendet i alla fall vara mer stabilt än våra föränderliga telefonvanor. Det faktum att svarsfrekvensen fortsatte sjunka mellan 2017 och 2018 (från 44 till 40,5 % viktad svarsandel) trots att båda insamlingarna skedde med hjälp av post och webb tyder dock på att så inte är fallet, även om det är för tidigt att dra slutsatser om svarsbeteendet för post- och webbenkät i NTU över längre tid.

	Den nya metoden	Den tidigare metoden
Urval	200 000 personer 16–84 år Stratifierat obundet slumpmässigt urval på <i>lokalpolisområde</i>	20 000 personer 16–79 år Stratifierat obundet slumpmässigt urval på <i>län</i>
Datainsamlingsmetod	Post- och webbenkäter	Huvudsakligen telefonintervjuer
Frågeformulär	Frågor, svarsalternativ och struktur har delvis justerats. Frågor har lagts till.	

Utöver ovan nämnda finns vissa skillnader vad gäller viktning förfarande och databearbetning. De metodskillnader som har nämnts medförde sammantaget att undersökningarna 2017 (reguljära NTU och NTU Lokal) enligt förväntan visade olika nivåer av bland annat utsatthet för brott. För mer ingående beskrivningar av skillnaderna mellan de båda undersökningarna, se *NTU 2017. Teknisk rapport* (Brå 2018b).

Fortsatt jämförbarhet över tid

Anledningen till att det 2017 genomfördes två parallella undersökningar var för att beräkna hur stora nivåskillnaderna blev med de olika metoderna. Det har gjort det möjligt att bygga vidare på befintliga tidsserier, trots metodbytet. För att kunna göra det har Brå låtit ta fram en teoretisk metod⁶ för att kunna ta fram omräknade skattningar av befintliga resultat. Den metod som gör det möjligt att göra beräkningar bakåt i tiden är en omräkning på aggregerad nivå via länkningsvikter. Det innebär att en länkad kalibrerad vikt tas fram utifrån skattningarna från de två undersökningarna som genomfördes parallellt 2017, och den kalibrerade vikten som vanligtvis används i NTU. Den länkade kalibrerade vikten används sedan för att skatta antal personer som man hade fått om den nya metoden hade använts. Det vill säga; en omräkning av det skattade antalet som man fått fram med den tidigare metoden.

För en mer detaljerad beskrivning av hur omräkningen har genomförts, se den tekniska rapporten för NTU 2018 (Brå 2019).

2006 års datainsamling utgår från tidsserien

Första gången NTU genomfördes, 2006, var urvalet 10 000 personer, det vill säga hälften så stort som efterföljande år. Vidare gjordes datainsamlingen 2006 under årets andra hälft, till skillnad mot efterföljande år, då datainsamlingen gjordes under årets första hälft. Det sistnämnda innebär att de två första undersökningarnas referensperioder till viss del har överlappat varandra för vissa frågeområden (se avsnittet *Referensperioder*, nedan). På grund av att urvalet var mindre i NTU 2006 är de här skattningarna behäftade med en större osäkerhet än de som gjordes åren därefter. När resultaten från tidigare NTU räknas om för att motsvara vad de hade blivit med den nya metoden görs det utifrån nivåskill-

⁶ Metoden är framtagen av Statisticon AB på uppdrag av Brå och granskad av professor Dan Hedlin och professor emeritus Gösta Forsman.

naderna mellan undersökningarna som framkom 2017. Eftersom NTU 2006 skiljer sig från övriga år är det inte lämpligt att räkna om det utifrån nivåskillnaderna, och därför kommer resultaten från NTU 2006 inte längre att redovisas i tidsserien.

Frågeinnehåll

De fyra frågeområden som behandlas i den här rapporten är *utsatthet för brott, otrygghet och oro för brott, förtroende för rättsväsendet och brottsutsattas erfarenheter av kontakter med rättsväsendet*.⁷ Följande avsnitt innehåller en kort beskrivning av vilka typer av frågor som respektive frågeområde består av.

Utsatthet för brott

Frågeområdet om utsatthet för brott inleds med ett antal så kallade screeningfrågor, som tar reda på om respondenten varit utsatt för olika typer av brott – och i så fall hur många – under närmast föregående kalenderår (i det här fallet 2017).⁸

Screeningfrågor

Screeningfrågorna avser tretton brottstyper. För att frågorna ska vara så begripliga som möjligt är de formulerade så att de beskriver den handling som avses, i stället för att enbart använda den juridiska termen. Exempelvis undersöks *utsatthet för misshandel* genom frågan:

Har någon med avsikt slagit, sparkat eller på annat sätt utsatt dig för fysiskt våld, så att du skadades eller så att det gjorde ont, under förra året (2017)? i stället för att fråga Utsatte någon dig för misshandel under förra året (2017)?

Följande brottstyper efterfrågas och redovisas i rapporten:

Brott mot enskild person	Egendomsbrott mot hushåll
Kort-/kreditbedrägeri	Cykelstöld
Försäljningsbedrägeri	Bilstöld
Fickstöld	Stöld ur/från fordon
Personrån	Bostadsinbrott
Sexualbrott	
Misshandel	
Hot	
Trakasserier ^a	
Nätkränkning	

^a Trakasserier är inte ett brott enligt brottsbalken. Termen trakasserier används här för en hel serie mer eller mindre allvarliga händelser som kan bestå av till exempel ofredande, hemfridsbrott eller olaga förföljelse, men den kan också gälla händelser som inte är brottsliga men som för respondenten är oönskade.

⁷ De frågor som ligger till grund för redovisningen i NTU framgår av frågeformuläret som går att finna i *NTU 2018. Teknisk rapport* (Brå 2019).

⁸ Den här typen av undersökningar efterfrågar ofta utsatthet under *de senaste tolv månaderna* (räknat från undersökningstillfället), men i NTU efterfrågas utsatthet under det föregående kalenderåret. Syftet är dels att data bättre ska kunna analyseras ihop med andra data (som ofta är baserade på kalenderår), dels att risken för teleskopering (dvs. att respondenten placerar händelser längre fram eller tillbaka i tiden än när de inträffade) troligen minskar om respondenten har en tydligare avgränsad tidsperiod att förhålla sig till.

Utöver de listade brottskategorierna innehåller undersökningen också en fråga om huruvida respondenterna under den aktuella perioden utsattes för några andra brott.⁹ Eftersom NTU riktas till privatpersoner ingår inte brott mot exempelvis allmänheten i stort, staten eller företag.

Vissa av frågorna omformulerades något i samband med införandet av nya metoden i NTU 2017. Dessutom tillkom brottstyperna fickstöld, försäljningsbedrägeri, kort-/kreditbedrägeri och nätkränkning, medan den tidigare frågan om bedrägeri togs bort. Valet av de nya brottstyperna grundas dels på erfarenheter från arbetet med tidigare NTU, dels på att samhället har förändrats sedan insamlingarna för NTU startade 2006. Nedan följer motiveringen till de nya frågorna som tillkommit:

- Tidigare har utsattheten för bedrägeri mätts med en generellt ställd fråga. Sedan 2006 har bedrägeribrottsligheten dock utvecklats och blivit vanligare, vilket har aktualiserat ett behov av att mäta olika dimensioner av bedrägeri. Därför ställs numera två frågor om bedrägeri, nämligen försäljningsbedrägeri och kort-/kreditbedrägeri.
- Sedan mätningarna av NTU inleddes 2006 har människors kommunikationssätt ändrats drastiskt i och med det ökade användandet av sociala medier och smarta mobiltelefoner. Det har aktualiserat frågan om kränkningar via internet, och resulterat i att NTU nu inkluderar en fråga om det som i den här rapporten kallas nätkränkning.
- När NTU inleddes 2006 ansågs frågan om utsatthet för fickstöld inte vara prioriterad nog att ingå i undersökningen. Erfarenheter från arbetet med NTU har dock visat att det finns en risk att en del av de personrån som fångas upp i undersökningen egentligen handlar om en lindrigare typ av stöld. Därför har frågan om fickstöld tillkommit in i frågeformuläret, precis före frågan om personrån, för att öka sannolikheten att en händelse rapporteras vid rätt fråga.

Valet av brottstyper är delvis styrt av en strävan efter jämförbarhet med de juridiska brottskategorier som används i den registerbaserade statistiken över anmälda brott. Ambitionen att fånga in exakt samma typ av händelser som i den registerbaserade statistiken har dock visat sig vara orealistisk. När frågorna formulerats har strävan därför i första hand varit att fånga brotts handlingar så pass väl att utvecklingen över tid går att jämföra mellan NTU och den registerbaserade statistiken över anmälda brott, snarare än att få exakta mått på brottsnivåer för ett givet år. Valet har även påverkats av vilka brottstyper som bedömts som angelägna av olika skäl, exempelvis för att de är särskilt vanliga eller allvarliga eller för att de i stor utsträckning är en källa till oro. För egendomsbrott mot hushåll (cykelstöld, stöld ur eller från fordon, bilstöld och bostadsinbrott) gäller frågan om respondenterna själva eller någon i deras hushåll har utsatts. Det beror på att egendomen ofta är eller uppfattas vara gemensam för de boende i hushållet. För brott som är direkt riktade mot en person, exempelvis misshandel och hot, undersöks däremot endast om den tillfrågade själv har blivit utsatt.

⁹ Dock redovisas inte resultat om "utsatthet för något eller några andra brott". Läs mer om detta i *NTU 2018. Teknisk rapport* (Brå 2019).

Uppföljningsfrågor om brott

De personer som uppger att de själva eller att deras hushåll har utsatts för någon eller några av de brottstyper som ingår i NTU fick vid den tidigare metoden också uppföljningsfrågor som berör omständigheterna kring brottet och brottsoffrets erfarenheter.

Uppföljningsfrågor ingår ännu inte i den nya insamlingsmetoden. I stället för att som i den tidigare metoden huvudsakligen genomföra undersökningen via telefonintervjuer består den nya metoden som tidigare nämnts av post- och webbenkäter. I dagsläget finns det inte något system för att ställa ingående uppföljningsfrågor om de brott som rapporteras, eftersom frågeformulären då skulle bli för komplexa och omfattande för att fungera i postenkäter. En del av de frågor som ställdes i form av uppföljningsfrågor i den tidigare metoden har emellertid lagts in i screeningen i post- och webbenkäten. För misshandel och sexualbrott finns exempelvis ett antal frågor för att mäta brottets art och allvarlighetsgrad i screeningen, vilket tidigare har ingått som uppföljningsfrågor.

En metod har tagits fram för att återinföra uppföljningsfrågor från och med NTU 2019.

Otrygghet och oro för brott

Som tidigare framgått innehåller NTU även frågor om otrygghet och oro för brott. Frågorna belyser oro för att själv utsättas för brott, oro för att närstående ska utsättas, oro över brottsligheten i stort och en mer allmän känsla av otrygghet. När det gäller otrygghet är det tänkbart att andra faktorer, som inte är kopplade till brott, vägs in i svaren. I undersökningen ställs även frågor om huruvida otryggheten fått konsekvenser för det egna beteendet och livskvaliteten.

Vissa frågor om otrygghet och oro för brott har omformulerats något i och med den nya insamlingsmetoden. Vidare har några nya frågor tillkommit. Tidigare har det exempelvis ställts en fråga om oro för att bli överfallen/misshandlad. Eftersom begreppet överfall kan inbegripa flera olika typer av brott, har den här frågan ersatts med tre olika frågor om oro för personrån, oro för misshandel och oro för våldtäkt eller andra sexuella angrepp. Läs mer i den tekniska rapporten till NTU 2017 (Brå 2018b).

Förtroende för rättsväsendet

I undersökningen ingår frågor om förtroendet för rättsväsendet, såväl i stort som för enskilda myndigheter¹⁰ (polisen, åklagarna, domstolarna och kriminalvården). Vidare ingår även frågor om förtroendet för att misstänkta personer hanteras rättvist och för att personer som utsatts för brott behandlas väl av polisen och av rättsväsendet generellt.

¹⁰ Domstolsverket och Åklagarmyndigheten är till skillnad från Kriminalvården och Polismyndigheten inte samlade myndigheter, utan utgörs i stället av de enskilda bärande utövarna (dvs. de enskilda åklagarna respektive enskilda domstolarna). För att förenkla redovisningen används dock här genomgående begreppet myndighet, och respektive myndighet skrivs med liten begynnelsebokstav, i likhet med den samhällsfunktion de utgör.

Precis som för de andra frågeområdena skiljer sig formuleringen av frågorna något mellan den tidigare och den nya metoden, men det har inte tillkommit några nya frågor.

Brottsutsattas kontakter med rättsväsendet

För att bättre fånga in de senare delarna i rättskedjan, såsom åklagare och domstol, får respondenterna ange om de under *de senaste tre åren* drabbats av något eller några brott som anmälts till polisen. Om så är fallet får respondenten också ett antal frågor om sina erfarenheter av kontakterna med rättsväsendets myndigheter. Frågorna avser erfarenheten av kontakten med polisen och (i de fall en anmälan har lett till rättegång) erfarenheten av målsägandebiträdet och åklagaren, bemötandet i domstolen och förståelsen av rättegången.

Formuleringen av frågorna ser något annorlunda ut i samband med den nya metoden, jämfört med i den tidigare metoden. Det har också tillkommit en fråga som handlar om huruvida respondenten hade velat ha ett målsägarbiträde, i de fall de svarat att de inte haft något.

Bortfall

Frågeundersökningar dras alltid med ett visst bortfall, eftersom en del av de personer som valts ut för att ingå i undersökningen inte nås (externt bortfall). Vissa av dem som deltar besvarar inte heller alla frågor (internt bortfall).

Externt bortfall

Det totala bortfallet i datainsamlingen för NTU 2018 uppgår till 59,5 procent av urvalet (se tabell 2.1 ovan). Det ger en svarsfrekvens på 40,5 procent.¹¹ Svarsfrekvensen är därmed 3,5 procentenheter lägre än i NTU 2017 (NTU Lokal).

Om man jämför med den tidigare metoden, det vill säga telefonintervjuer, kan man se att svarsfrekvensen blir lägre med den nya metoden, alltså post- och webbenkäter. Det är sedan tidigare känt att post- och webbenkäter ger lägre svarsfrekvens än telefonintervjuer. Men det ska noteras att en hög svarsfrekvens inte nödvändigtvis medför en bättre representativitet, som nämndes i avsnittet *Metodbytet i NTU*.

En analys som har gjorts gällande bortfallet i NTU visar på skillnader mellan respondenterna och dem som inte svarat, vad gäller vissa av de bakgrundsdata som finns tillgängliga. Exempelvis har kvinnor och svenskfödda personer svarat i större utsträckning än män och utrikesfödda. Det är dessutom sannolikt så att de mest marginaliserade grupperna i befolkningen, såsom hemlösa, missbrukare och grovt kriminella, inte är representerade i materialet, vilket är särskilt olyckligt med tanke

¹¹ De andelar för bortfall och svarsfrekvens som redovisas i denna rapport är viktade. Det oviktade bortfallet är 63,3 procent och den oviktade svarsfrekvensen är 36,7 procent. Den oviktade andelen bidrar med information om datainsamlingen från ett specifikt urval, medan den viktade andelen ger en uppskattning av hur svarsandelen hade sett ut om en totalundersökning i stället hade genomförts, med i övrigt samma metod som för urvalsundersökningen. Läs mer om viktning i metodkapitlet och i *NTU 2018. Teknisk rapport* (Brå 2019).

på att de tenderar att vara mer drabbade av brott än andra (Brå 2000, Brå 2002, Nilsson 2002). Det finns med andra ord anledning att reflektera över hur det externa bortfallet påverkar undersökningens resultat, när det gäller att *skatta nivåer* och *följa utvecklingen över tid*.

Det faktum att det finns grupper som inte är tillräckligt representerade i materialet bidrar till osäkerhet vid *skattningar av nivåer*, sannolikt på så sätt att man underskattar utsattheten för brott och oron för brott och överskattar förtroendet för rättsväsendet. Skattningarna görs emellertid med hjälp av ett viktningssystem där man viktar upp svaren från underrepresenterade grupper, exempelvis utomnordiskt födda, vilket gör att resultaten ändå betraktas som riktigt representativa för befolkningen i stort. Här bör ändå poängteras att det i den här typen av undersökningar finns andra felkällor som påverkar skattningen av nivåerna (se avsnittet *Tillförlitlighet och jämförbarhet*), vilket gör att undersökningen lämpar sig bättre för att studera utvecklingen över tid och jämföra olika grupper i befolkningen än att skatta exakta nivåer av brottsutsatthet i befolkningen.

Ett konstant mätfel, till exempel externt bortfall, medför generellt sett mindre problem för möjligheterna att följa utvecklingen över tid av det som undersökningen mäter, än för möjligheten att skatta exakta nivåer. Problemen uppstår när bortfallet ökar, eftersom det inte går att vara säker på i vilken grad bortfallet är relaterat till det man avser att mäta. Det kan vara brottsutsatta personer eller personer som känner sig otrygga som i allt större utsträckning väljer att inte delta, vilket skulle innebära att underskattningen av utsattheten och oron ökar för varje år. Man har dock i tidigare undersökningar sett att det inte finns något som tyder på att det ökande bortfallet skulle vara relaterat till just brottsutsatthet, annat än genom ålder, en faktor vars effekt ändå hålls konstant genom viktningssystemet. Man har även konstaterat att om det trots allt skulle finnas ett okänt samband mellan det ökande bortfallet och utsattheten för brott, så är effekten sannolikt relativt liten.¹²

Internt bortfall

Med internt bortfall menas att ett eller flera värden saknas för ett observationsobjekt. Det uppstår när respondenten inte har svarat på alla frågor som hen ska svara på i enkäten. Internt bortfall kan också innebära att respondenten svarar på frågor som hen inte ska svara på, i de fall där hoppinstruktioner gäller. Med något enstaka undantag hanteras det interna bortfallet som slumpmässigt bortfall i NTU. Till det interna bortfallet i undersökningen räknas i vissa fall även svarsalternativet *ingen åsikt/vet inte*. Undersökningar som bygger på enkätsvar ger generellt sett en högre andel internt bortfall jämfört med intervjusvar. Därför är det enligt förväntan ett större internt bortfall i och med nya metoden (NTU Lokal), men bortfallet är ändå att betrakta som normalt för de resultat som redovisas i rapporten.

¹² För mer information, se NTU 2018. Teknisk rapport (Brå 2019).

En mer utförlig redogörelse för det interna bortfallet finns i *NTU 2018. Teknisk rapport* (Brå 2019).

Tillförlitlighet och jämförbarhet

Det finns anledning att ta upp några generella begränsningar med undersökningen. Urvalet är inte representativt för alla åldersgrupper i befolkningen; barn och ungdomar under 16 år inkluderas inte i urvalet, och inte heller personer över 84 år. Detsamma gäller personer som vistas på institution (exempelvis inom sjuk- eller kriminalvården). Som tidigare nämntes är det inte heller troligt att de mest marginaliserade grupperna i befolkningen, såsom hemlösa, missbrukare och grovt kriminella, är representerade.

Tillförlitlighet

I urvalsundersökningar är mätfel ofta den felkälla som har störst betydelse, något som huvudsakligen orsakas av frågeformulärets utformning, av omständigheter vid svarstillfället eller av respondenten, och de kan leda till såväl över- som underskattningar i resultaten. I vilken utsträckning resultaten i undersökningen ger en korrekt bild av verkligheten beror alltså främst på mätfelens omfattning.

I denna undersökning bedöms det huvudsakliga mätfelsproblemet vara respondentens vilja och möjlighet att lämna rättvisande svar. Det kan vara svårt att minnas exakt när en händelse ägde rum, och därigenom kan brott som inte borde vara med i undersökningen ändå rapporteras. Vidare är det sannolikt att vissa brott underrapporteras på grund av relationen till gärningspersonen (till exempel brott i nära relationer).

Dessutom kan olika undersökningsmetoder påverka hur respondenten svarar. Från och med 2018 genomförs NTU enbart med hjälp av post- och webbenkäter. Detta ökar sannolikt känslan av anonymitet och därmed benägenheten att rapportera utsatthet för bland annat integritetskränkande brott, jämfört med en telefonintervjusituation (som användes i den tidigare metoden). När NTU genomfördes två gånger under 2017, med den tidigare metoden och den nya metoden parallellt, var det därför inte oväntat att undersökningarna visade olika nivåer för resultaten. Nivåerna av utsatthet för brott och otrygghet var generellt sett högre med den nya metoden, medan nivåerna av stort förtroende och positiva erfarenheter av kontakter med rättsväsendet var lägre.

Mätfel kan också bero på att de tillfrågade har utsatts för händelser som de uppfattar som brott, men som inte definieras som brott enligt brottsbalken (exempelvis vissa fall av upplevda hot eller trakasserier). Omvänt kan man också ha utsatts för en brottslig handling utan att själv definiera händelsen som ett brott, och därför inte ta upp den i undersökningen.

Tolkningsutrymme

De cirka 74 000 personer som besvarat frågorna i NTU 2018, representerar i stort Sveriges befolkning i åldersspannet 16–84 år. Resultaten för

erfarenheter av utsatthet för brott, otrygghet och oro för brott och förtroende för rättsväsendet bedöms spegla förhållandet i befolkningen väl. Likaså kan skillnader mellan olika grupper i befolkningen studeras med god tillförlitlighet, framför allt i samband med det större urvalet i och med den nya metoden. Grundprincipen är att ju större antal respondenter ett resultat grundar sig på, och ju större skillnaderna är mellan olika grupper, desto mer statistiskt robusta är resultaten i rapporten.

Vid tolkning av resultaten är det viktigt att ha i åtanke att undersökningen lämpar sig bättre för att studera utvecklingen över tid och jämföra olika grupper i befolkningen än att skatta exakta nivåer av brottsutsatthet i befolkningen

Rapporten inkluderar i bilaga 1 en lathund för beräkningen av osäkerhetsintervall till rapportens skattningar. Osäkerhetsintervallet är ett relativt grovt osäkerhetsmått som baseras på principen för konfidensintervall.¹³

Jämförbarhet med andra källor

Jämförelser med andra källor görs generellt inte i denna rapport. Jämförelser görs dock i olika kortanalyser och fördjupningsstudier, exempelvis *Brottsutvecklingen i Sverige fram till år 2015* (Brå 2017). I den tekniska rapporten (Brå 2019) finns en sammanställning av källor, inklusive den registerbaserade statistiken över polisanmälda brott som på något sätt belyser frågeområdena i NTU. Nedan följer en kort beskrivning av den registerbaserade statistiken över polisanmälda brott och hur mätningarna av utsatthet för brott i NTU förhåller sig till den.

Den registerbaserade statistiken över polisanmälda brott

Den registerbaserade statistiken över polisanmälda brott beskriver brottsligheten endast i begränsad utsträckning, eftersom långt ifrån alla brott anmäls till polisen. Syftet med den statistiken är att bidra till att belysa rättsväsendets hantering av brott. Hur väl de anmälda brotten speglar den faktiska brottsligheten (det vill säga alla brott som begås, oavsett om de polisanmäls eller inte) varierar kraftigt mellan olika typer av brott, eftersom anmälningsbenägenheten skiljer sig åt mellan olika brottstyper. Statistiken påverkas också av de rutiner som finns för att registrera och räkna antalet brott, liksom av lagstiftningen. Det är också viktigt att ha i åtanke att NTU inte mäter de brott som begås mot juridiska personer, till exempel stat, företag och föreningar.

Ovan nämnda faktorer, tillsammans med de felkällor som tidigare redovisats för NTU, medför att det är komplicerat att göra direkta jämförelser mellan NTU och den registerbaserade statistiken över polisanmälda brott.¹⁴

¹³ Ett konfidensintervall är ett intervall av värden som har skapats utifrån ett urval där man med viss sannolikhet kan säga att det sanna värdet finns i (till exempel) 95 fall av 100. För att läsa mer om konfidensintervall hänvisas till bilaga 1 i den här rapporten.

¹⁴ Se vidare i *NTU 2018. Teknisk rapport* (Brå 2019) och resonemang i *Brottsutvecklingen i Sverige fram till år 2015* (Brå 2017).

Resultatredovisning

I kapitel 3–6 presenteras undersökningens huvudresultat, uppdelade på frågeområdena *utsatthet för brott, otrygghet och oro för brott, förtroende för rättsväsendet* och *brotsutsattas kontakter med rättsväsendet*. Notera att svarsfördelningen redovisas i procent i huvudparten av tabellerna. Avrundning av procenttal innebär i vissa fall att svarsandelarna inte summerar till exakt 100 procent. När ett bindestreck (-) förekommer i en tabell innebär det att observationer finns men att procentandelen är avrundad till 0,0, och när en punkt (.) förekommer innebär det att observationer saknas, det vill säga att antalet är 0.

När resultaten beskrivs i rapporten redogörs för huruvida andelarna har ökat eller minskat sedan exempelvis föregående år. Vad som räknas som en ökning respektive minskning i NTU beror på vilket frågeområde det gäller. I resultaten för utsatthet är andelarna generellt sätt betydligt mindre än vad andelarna i resterande frågeområden är, vilket är anledningen till att resultaten för utsatthet är de enda som redovisas med en decimal. Detta gör också att det krävs mindre förändringar sett till procentandelar för att man ska kunna prata om en förändring, jämfört med inom resterande frågeområden.

Redovisningsgrupper

Resultaten redovisas ofta utifrån olika redovisningsgrupper, exempelvis kön, ålder, utbildning och boendeort. Eventuella skillnader i utsatthet mellan olika grupper behöver inte innebära att det finns ett direkt orsakssamband. Skillnaden skulle kunna förklaras av att det finns en annan egenskap som är typisk för gruppen och som förklarar sambandet. Att till exempel personer med lägre utbildning tenderar att vara mer utsatta behöver inte betyda att det är den låga utbildningsnivån som ligger bakom den högre utsattheten; det kanske snarare beror på att det finns en stor grupp unga personer som ännu inte har hunnit skaffa sig en högre utbildning.

Redovisningsgrupper i NTU 2018

Kön ^a	Ålder	Familjetyp	Typ av boendeort ^b
Män	4 kategorier	Sammanboende	Storstadsregioner
Kvinnor	16–24 år	– med barn	– Stockholm
	25–44 år	– utan barn	– Göteborg
	45–64 år	Ensamstående	– Malmö
Högsta utbildning	65–84 år	– med barn	Större städer
Förgymnasial		– utan barn	Mindre städer/landsbygd
Gymnasial	8 kategorier		
Eftergymnasial	16–19 år		
	20–24 år		
	25–34 år	Bostadstyp	
Svensk/utländsk bakgrund	35–44 år	Småhus	
Svenskfödda med	45–54 år	Flerfamiljshus	
– minst en inrikesfödd förälder	55–64 år		
– båda föräldrarna utrikesfödda	65–74 år		
Utrikesfödda	75–84 år		

^a Juridiskt kön

^b Utifrån H-regioner (se tabell 2.2).

I faktarutan på förra sidan redogörs för den bakgrundsinformation och de redovisningsgrupper som användes i NTU 2018. Antalet individer i dessa redovisningsgrupper i befolkningen, och motsvarande andelar, återfinns i tabell 2.2.

Några redovisningsenheter

I resultatredovisningen för utsatthet för brott bör man vara uppmärksam på att redovisningsenheterna, och därmed redovisningssättet, skiljer sig åt för de olika typerna av brott.

- *Enskilda personer som utsatts för brott*
För att undersöka hur många personer i befolkningen i åldern 16–84 år som utsatts för brott mot enskild person (misshandel, hot, sexualbrott, personrån, fickstöld, försäljningsbedrägeri, kort-/kreditbedrägeri, trakasserier och nätkränkning) efterfrågas endast den egna utsattheten. Resultaten för dessa brottstyper redovisas således utifrån andelen personer i befolkningen i de aktuella åldersgrupperna som utsatts under ett givet kalenderår.
- *Hushåll som utsatts för egendomsbrott*
När det gäller brott mot egendom (bostadsinbrott, stöld av bil, stöld ur eller från fordon och stöld av cykel) är det hela hushållets utsatthet som efterfrågas. Resultaten för dessa brottstyper redovisas utifrån andelen hushåll i befolkningen som utsatts under ett givet kalenderår.

Referensperioder

Undersökningens frågeområden studerar förhållanden under olika tidsperioder. Detta framgår löpande i resultatredovisningen, men en sammanfattande beskrivning ges nedan:

- *Utsatthet för brott*
När det gäller utsatthet för brott är referensperioden *föregående kalenderår* (i NTU 2018 redovisas alltså utsattheten för 2017).
- *Otrygghet*
I kapitlet om otrygghet varierar referensperioden beroende på frågetyp:
 - Frågor om oro för olika typer av brott avser *de senaste tolv månaderna* (från svarstillfället).
 - De mer övergripande frågorna avser den uppfattning man har vid *svarstillfället*. I redovisningen anges undersökningsåret (2018).
- *Förtroende för rättsväsendet*
I kapitlet om allmänhetens förtroende för rättsväsendet efterfrågas respondentens uppfattning vid *svarstillfället* (2018).
- *Brottsutsattas kontakter med rättsväsendet*
I kapitlet om brottsutsattas erfarenheter av kontakter med rättsväsendet redovisas erfarenheter under *de senaste tre åren* (från svarstillfället). I tabellerna anges undersökningsåret (2018).

Tabell 2.2 Antal individer som medverkat i NTU 2018 och populationsstorlekar för redovisningsgrupperna.^a

Redovisningsgrupp	Antal individer i undersökningsmaterialet (n)	Antal individer i populationen (N)
SAMTLIGA, 16–84 ÅR	74 032	8 022 000
Kön		
Män	34 512	3 756 436
Kvinnor	39 520	4 265 564
Ålder (åtta kategorier)		
16–19 år	5 289	600 298
20–24 år	4 651	527 372
25–34 år	8 855	1 139 695
35–44 år	7 509	1 168 787
45–54 år	10 438	1 598 614
55–64 år	12 418	1 086 056
65–74 år	15 610	1 200 657
75–84 år	9 262	700 522
Män		
16–19 år	2 317	266 904
20–24 år	2 028	229 020
25–34 år	3 820	505 256
35–44 år	3 577	577 649
45–54 år	4 939	760 678
55–64 år	5 789	517 297
65–74 år	7 558	571 728
75–84 år	4 484	327 903
Kvinnor		
16–19 år	2 972	333 393
20–24 år	2 623	298 352
25–34 år	5 035	634 439
35–44 år	3 932	591 139
45–54 år	5 499	837 935
55–64 år	6 629	568 758
65–74 år	8 052	628 929
75–84 år	4 778	372 619
Ålder (fyra kategorier)		
16–24 år	9 940	1 127 670
25–44 år	16 364	2 308 483
45–64 år	22 856	2 684 669
65–84 år	24 872	1 901 178
Män		
16–24 år	4 345	495 925
25–44 år	7 397	1 082 905
45–64 år	10 728	1 277 976
65–84 år	12 042	899 631
Kvinnor		
16–24 år	5 595	631 745
25–44 år	8 967	1 225 578
45–64 år	12 128	1 406 694
65–84 år	12 830	1 001 548

Redovisningsgrupp	Antal individer i undersökningsmaterialet (n)	Antal individer i populationen (N)
SAMTLIGA, 16–84 ÅR	74 032	8 022 000
Svensk/utländsk bakgrund		
Svenskfödd med minst en svenskfödd förälder	62 347	6 055 491
Svenskfödd med båda föräldrarna utrikesfödda	1 855	232 237
Utrikesfödda	9 191	1 683 023
Utbildning (högsta)		
Förgymnasial	15 187	1 742 505
Gymnasial	30 732	3 427 702
Eftergymnasial	28 067	2 846 389
Familjetyp		
Sammanboende utan barn	33 963	3 015 721
Sammanboende med barn	13 001	1 754 073
Ensamstående utan barn	24 334	2 835 277
Ensamstående med barn	2 129	352 989
Bostadstyp		
Småhus	45 614	4 341 259
Flerfamiljshus	26 280	3 447 034
Boendeort^b		
Storstadsregion	22 311	3 085 939
Större stad	23 753	2 867 440
Mindre stad/landsbygd	27 968	2 068 621

^a För totalbefolkningen och för kön och ålder anges det faktiska antalet individer i populationen vid tillfället för urvalsdragningen. För övriga redovisningsgrupper anges skattningar utifrån uppgifter som inhämtats från register vid andra tillfällen under undersökningsåret alternativt föregående kalenderår, och i vissa fall anges de utifrån hur de tillfrågade har besvarat de bakgrundsfrågor som avses.

^b Indelningen i boendeort baseras på H-regioner. H-regioner (H = homogena med avseende på befolkningsunderlaget) är en gruppering av kommuner efter lokalt och regionalt befolkningsunderlag, längs skalan storstad–glesbygd. Indelningarna som används i denna rapport är storstäder (Stockholm/Södertälje A-region, Göteborgs A-region och Malmö/Lund/Trelleborgs A-region), större städer (kommuner med mer än 90 000 invånare inom 30 kilometers radie från kommuncentrum) och en sammanslagning av kategorierna mellanbygden, tätbygden och glesbygden, som i denna rapport kallas mindre städer/landsbygd.

Del 2

Resultat

3 Utsatthet för brott

Sammanfattning	38
Inledning	39
Brott mot enskild person	40
Misshandel	43
Hot	51
Sexualbrott	55
Personrån	64
Fickstöld	68
Försäljningsbedrägeri	72
Kort-/kreditbedrägeri	77
Trakasserier	81
Nätcränkning	85
Egendomsbrott mot hushåll	89
Bostadsinbrott	91
Bilstöld	93
Stöld ur eller från fordon	94
Cykelstöld	95

3 Utsatthet för brott

Sammanfattning

Det är 24,7 procent av befolkningen (16–84 år) som uppger att de 2017 utsattes för någon eller några av de brottstyper som sammantaget kallas för brott mot enskild person: *misshandel, hot, sexualbrott, personrån, fickstöld, försäljningsbedrägeri, kort-/kreditbedrägeri, trakasserier* eller *nätkränkning*. Det är en ökning från 2016, då andelen var 23,1 procent. Några av brottstyperna tillkom vid mätningen av utsatthet 2016 och därför kan det sammantagna resultatet för brott mot enskild person inte jämföras med resultatet från åren före 2016. Av kvinnorna i befolkningen (16–84 år) är det 26,6 procent som utsattes för något brott mot enskild person 2017, vilket är en större andel än bland männen som hade 22,6 procent utsatta. Skillnaden beror främst på att det är en större andel bland kvinnor än män som uppger att de utsattes för sexualbrott och trakasserier.

Av de brott mot enskild person som efterfrågas är hot och sexualbrott det som flest uppger att de utsattes för 2017 (8,3 respektive 6,4 %), medan det är minst vanligt att uppge utsatthet för personrån (1,3 %).

Utsattheten har ökat för nästan samtliga brottstyper inom brott mot enskild person jämfört med 2016. Sett till en längre tidsperiod är det utsatthet för sexualbrott som haft tydligast utveckling under de senaste åren, då andelen som har uppgett denna utsatthet har ökat sedan 2012, en ökning som har varit särskilt tydlig vid de senaste mätningarna. Vidare har utsatthet för hot och personrån ökat successivt sedan 2015. Andelen utsatta för trakasserier har ökat tydligt nästan årligen sedan 2010. Dock var andelen på samma nivå 2017 som 2016, så det återstår att se om den uppåtgående trenden har avtagit.

Hur många gånger man utsätts för brott under ett år är ojämnt fördelat. Medan majoriteten av dem som blivit utsatta för brott uppger att det skett vid ett (1) tillfälle, rapporterar en liten del av befolkningen en hög grad av upprepad utsatthet. När det gäller brott mot enskild person var det 6,5 procent av befolkningen som utsattes för drygt tre fjärdedelar (75,4 %) av brottshandlingarna under 2017.

Det är stora skillnader mellan män och kvinnor och olika åldersgrupper vad gäller utsatthet. Män i åldern 16–19 år är den grupp som i störst utsträckning uppger att de utsattes för misshandel (10,6 %) och personrån (3,7 %). Kvinnor i åldern 20–24 år är den grupp som i störst utsträckning uppger att de utsattes för sexualbrott (35,8 %) medan kvinnor i åldern 16–19 år är den grupp som hade störst andel utsatta för trakasserier (13,9 %). Utsattheten är även ojämnt fördelad sett till andel utsatta personer i olika grupper av befolkningen. En särskilt utsatt grupp är ensamstående med barn, där 36,6 procent uppger att de utsattes för någon eller några av brottstyperna inom brott mot enskild person 2017. En annan grupp med hög utsatthet är svenskfödda personer med två utrikesfödda föräldrar, där andelen var 32,9 procent.

Det är 13,8 procent av hushållen i riket som under 2017 utsattes för någon eller några av de brottstyper som sammantaget kallas för egendomsbrott mot hushåll: *bilstöld, stöld ur eller från fordon, cykelstöld* eller *bostadsinbrott*. Det är en något mindre andel jämfört med föregående år, då andelen var 14,4 procent. Utsatthet för egendomsbrott mot hushåll har även minskat sett till utvecklingen sedan 2006.

Av de egendomsbrott mot hushåll som efterfrågas var det under 2017 vanligast att utsättas för cykelstöld (10,3 %) medan det var minst vanligt att utsättas för bilstöld (0,9 %).

Utsattheten har minskat för samtliga egendomsbrott jämfört med 2016, med undantag för bostadsinbrott där andelen var densamma 2017 som 2016. De egendomsbrott som har haft tydligast utveckling sedan 2006 är de bilrelaterade brotten, vilka har minskat markant.

Inledning

I det här kapitlet redovisas utsattheten för brott under 2017, och hur den har utvecklats sedan 2006.

De olika avsnitten belyser utsatthet för sammanlagt tretton brottstyper. Det gäller dels sådana brott som drabbar enskilda personer (*misshandel, hot, sexualbrott, personrån, fickstöld försäljningsbedrägeri*,¹⁵ *kort-/kreditbedrägeri*¹⁵ *nätcränkning och trakasserier*¹⁶), dels sådana brott som drabbar hela hushåll (*bostadsinbrott, bilstöld, stöld ur eller från fordon och cykelstöld*). De tretton brottstyperna utgör tillsammans bara en mindre del av samtliga straffbelagda gärningar som enskilda personer kan utsättas för. I NTU mäts inte heller brott som begås mot juridiska personer såsom stat, företag och föreningar, eftersom urvalet riktar sig mot privatpersoner.

En stor del av huvudresultaten presenteras med hjälp av figurer och tabeller. Ytterligare resultat presenteras i form av tabeller i ett tillhörande appendix på Brottsförebyggande rådets webbplats (www.bra.se/ntu). Genomgången av de enskilda brottstyperna föregås av en sammanställning av utsattheten inom de övergripande kategorierna brott mot enskild person respektive egendomsbrott mot hushåll.¹⁷

I och med det metodbyte som skedde 2017 tillkom brottstyperna fickstöld, försäljningsbedrägeri, kort-/kreditbedrägeri och nätcränkning, vilket är anledningen till att det bara finns resultat gällande utsatthet 2016 och 2017 för de brottstyperna. Vidare kan utsatthet för allvarlig misshandel och allvarliga sexualbrott av metodologiska anledningar

¹⁵ Fram till metodbytet ingick enbart brottstypen bedrägeri i NTU. Under utvecklingsarbetet med NTU ansågs dock frågan om bedrägeri vara alltför bred och ospecifik och har således delats upp i två typbrott: kort-/kreditbedrägeri och försäljningsbedrägeri. Förändringen antas tydliggöra innebörden av brottstyperna och därmed öka kvaliteten i svaren. För att läsa mer om metodförändringar, se *NTU 2017. Teknisk rapport* (Brå 2018b).

¹⁶ Trakasserier är inte ett brott enligt brottsbalken. Termen trakasserier används här för en hel serie eller mindre allvarliga händelser som kan bestå av till exempel ofredande, hemfridsbrott eller olaga förföljelse, men kan också innehålla händelser som inte är brottsliga men som för respondenten är oönskade.

¹⁷ När det gäller egendomsbrotten redovisas skillnader enbart utifrån hushållsrelaterade bakgrundsfaktorer, såsom familje- och boendeförhållanden, eftersom respondenten fått svara på frågor om hela hushållets utsatthet. För resterande brottstyper får respondenterna ange om de själva blivit utsatta, vilket möjliggör redovisning uppdelat på individbaserade bakgrundsfaktorer.

inte jämföras med åren före metodbytet, vilket gör att även de resultaten enbart finns redovisade för åren 2016 och 2017.¹⁸

Brott mot enskild person

I kategorin brott mot enskild person ingår brottstyperna *misshandel*, *hot*, *sexualbrott*, *personrån*, *fickstöld försäljningsbedrägeri*, *kort-/kreditbedrägeri*, *nätkränkning* och *trakasserier*. Sammantaget uppger 24,7 procent av befolkningen (16–84 år) att de blev utsatta för något eller några av de brotten under 2017. Det är en ökning jämfört med 2016, då andelen var 23,1 procent (tabell 3.1).

Tabell 3.1 Utsatthet för olika typer av brott mot enskild person 2006–2017. Andel (%) utsatta av befolkningen (16–84 år). För 2017 redovisas även skattat antal utsatta i befolkningen (16–84 år).^a

	Andel utsatta personer												Antal utsatta personer
	2006	2007	2008	2009	2010	2011	2012	2013	2014	2015	2016	2017	2017
SAMTLIGA BROTT MOT ENSKILDA, 16–84 ÅR^b	23,1	24,7	1 930 000
Misshandel	3,0	3,4	2,8	2,8	2,8	3,0	2,3	2,7	2,4	2,3	3,1	3,3	260 000
– därav allvarlig ^c	0,7	0,7	53 000
Hot	6,4	5,7	5,7	6,0	5,8	5,8	5,9	6,2	5,7	6,9	7,9	8,3	659 000
Sexualbrott	1,5	1,5	1,6	1,8	1,5	1,4	1,7	2,6	2,0	3,4	4,7	6,4	508 000
– därav allvarlig ^d	1,1	1,4	112 000
Personrån	0,8	0,6	0,8	0,6	0,8	0,9	0,6	0,6	0,6	0,7	1,1	1,3	102 000
Trakasserier	4,9	4,7	4,3	4,0	3,8	4,1	4,4	5,4	4,4	5,1	5,9	5,9	470 000
Fickstöld	3,1	2,9	234 000
Försäljningsbedrägeri	4,5	4,8	378 000
Kort-/kreditbedrägeri	4,9	5,1	403 000
Nätkränkning	1,9	2,1	169 000

^a Resultaten för utsatthet 2006–2015 är omräknade eftersom undersökningen då genomfördes med en annan metod. Läs mer om detta i metodkapitlet och i den tekniska rapporten (Brå 2019). För motsvarande resultat före omräkningen, se tidigare NTU-publikationer.

^b Netto-redovisning, vilket innebär att en och samma person endast redovisas en gång även om den kan ha utsatts för flera olika brottstyper.

^c Avser misshandel som varit så allvarlig att den lett till besök hos läkare, sjuksköterska eller tandläkare.

^d Avser sexualbrott där någon antingen har hotat, hållit fast eller gjort illa den utsatta på något sätt, tvingat eller försökt tvinga till sexuell handling, eller en händelse som har bestått i sexuellt utnyttjande i en situation där den utsatta inte har kunnat försvara sig, till exempel på grund av att den utsatta har sovit eller varit alkohol- eller drogpåverkad.

Med (..) menas att uppgift ej finns tillgänglig/ej redovisas.

I NTU 2018 är det 8,3 procent av befolkningen (16–84 år) som uppger att de utsattes för *hot* under 2017, vilket gör hot till den brottstyp mot enskild person, som störst andel uppger sig ha blivit utsatta för. Det är en ökning jämfört med 2016, då andelen var 7,9 procent. Hotbrotten låg 2006–2014 på en relativt stabil nivå, men sedan 2015 visar resultaten en uppåtgående trend (se tabell 3.1 och figur 3.1).

¹⁸ När NTU genomfördes med den tidigare metoden fick de som uppgett att de utsatts för brott möjlighet att svara på frågor om brottets allvarlighetsgrad i uppföljningsformulär via telefon. En metod för uppföljningsfrågor kommer att vara på plats först i nästkommande mätning (NTU 2019). Dock ställs frågor om brottets allvarlighetsgrad i den nya metoden direkt i post- och webbenkäten. För att läsa mer om uppföljningsfrågor, se metodavsnittet och NTU 2018. *Teknisk rapport* (Brå 2019).

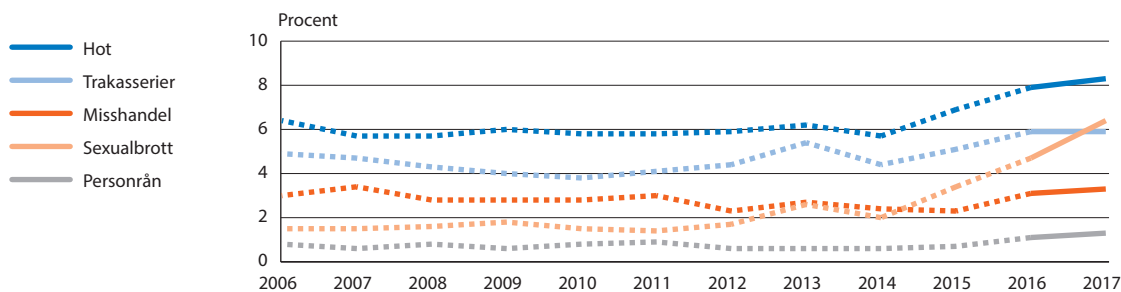
Andelen av befolkningen (16–84 år) som uppger att de utsattes för *sexualbrott* under 2017 är 6,4 procent.¹⁹ Det är en ökning jämfört med 2016, då motsvarande andel var 4,7 procent. Under perioden 2006–2012 låg andelen som uppger sig vara utsatta för sexualbrott på en relativt stabil nivå, men de senaste fem årens resultat visar en markant ökning.

Vidare visar resultaten att 5,9 procent av befolkningen (16–84 år) uppger att de utsattes för *trakasserier* under 2017. Det är på samma nivå som 2016. Mellan 2006–2010 minskade utsattheten för trakasserier, men har därefter ökat vid nästan varje mätning.

När det gäller *misshandel* är det 3,3 procent av befolkningen (16–84 år) som svarar att de utsattes 2017, vilket är en liten ökning från 2016, då andelen var 3,1 procent. Under perioden 2006–2015 var trenden svagt nedåtgående, men de senaste två åren syns en ökning. Det återstår att se om ökningen är början på en uppåtgående trend.

Den brottstyp mot enskild person som uppges i minst utsträckning är *personrån*. Under 2017 utsattes 1,3 procent av befolkningen (16–84 år), vilket är en något högre nivå än 2016, då andelen var 1,1 procent. Sett till utvecklingen över tid låg andelen utsatta för personrån på en relativt stabil nivå till och med 2015, men 2016 noterades en ökning och andelen var 2017 kvar på den högre nivån.

Figur 3.1 Utsatthet för olika typer av brott mot enskild person 2006–2017. Andel utsatta av befolkningen (16–84 år).^a

^a Resultaten för utsatthet 2006–2015 är omräknade eftersom undersökningen då genomfördes med en annan metod. Läs mer om detta i metodkapitlet och i den tekniska rapporten (Brå 2019). För motsvarande resultat före omräkningen, se tidigare NTU-publikationer.

Andelen som uppger att de utsattes för *kort-/kreditbedrägeri* 2017 är 5,1 procent av befolkningen (16–84 år), vilket är en liten ökning från 2016, då andelen var 4,9 procent (se figur 3.2).

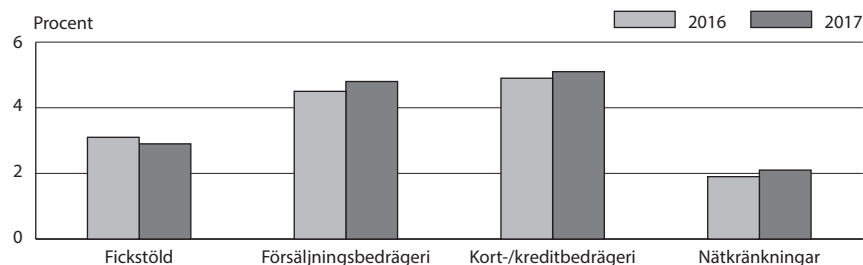
Vad gäller *försäljningsbedrägeri* är det 4,8 procent av befolkningen (16–84 år) som uppger att de utsattes 2017, vilket är en ökning 2016, då andelen var 4,5 procent.

Andelen som uppger att de utsattes för *nätkränkning* under 2017 är 2,1 procent av befolkningen (16–84 år). Det är en liten ökning från 2016, då andelen var 1,9 procent.

¹⁹ Notera att frågan om sexualbrott omfattar ett brett spektrum av händelser, där såväl lindrigare som allvarigare brott ingår.

Det är 2,9 procent av befolkningen (16–84 år) som uppger att de utsattes för *fickstöld* 2017. Det är en liten minskning från 2016, då andelen var 3,1 procent.

Figur 3.2 Utsatthet för olika typer av brott mot enskild person 2016–2017. Andel utsatta av befolkningen (16–84 år).

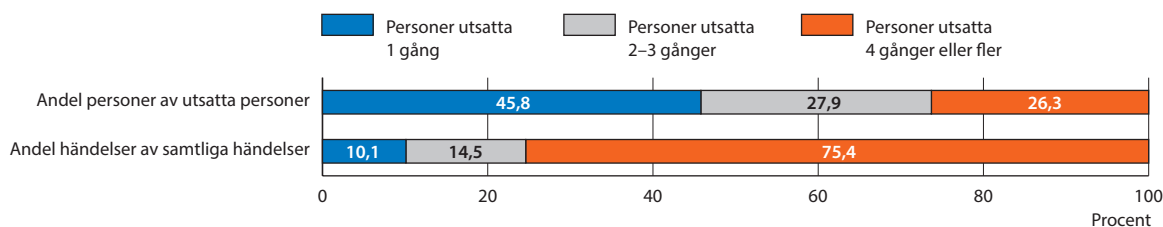

Det finns skillnader mellan män och kvinnor sett till utsatthet för brott mot enskild person. Bland kvinnor är det 26,6 procent som uppger att de utsattes för något eller några av brotten mot enskild person 2017, medan motsvarande andel bland män är 22,6 procent (se tabell 3A i appendix). Också när enskilda brottstyper studeras var för sig framträder flera skillnader i utsatthet mellan män och kvinnor. Detta belyses närmare i avsnitten om de olika typerna av brott mot enskild person.

Upprepad utsatthet

Av resultaten framgår att upprepad utsatthet är relativt vanligt när det gäller brott mot enskild person. Av de som uppger att de utsattes för något brott 2017 är det 45,8 procent som utsattes en (1) gång, och de här personerna utsattes tillsammans för 10,1 procent av samtliga rapporterade händelser. Vidare blev 27,9 procent av de utsatta personerna drabbade två till tre gånger, och den gruppen utsattes för 14,5 procent av brotthändelserna. Slutligen blev 26,3 procent av de utsatta drabbade fyra gånger eller fler 2017, och sammantaget utsattes den här gruppen för 75,4 procent av de rapporterade händelserna (se figur 3.3). Studeras i stället andelarna i hela befolkningen (16–84 år) utsattes 11,3 procent av befolkningen för en (1) händelse 2017, 6,9 procent utsattes två till tre gånger och 6,5 procent utsattes fyra gånger eller fler.

Figur 3.3 Upprepad utsatthet bland de som utsattes för brott mot enskild person 2017. Andel som utsattes 1 gång, 2–3 gånger och 4 gånger eller fler, i förhållande till andel händelser.

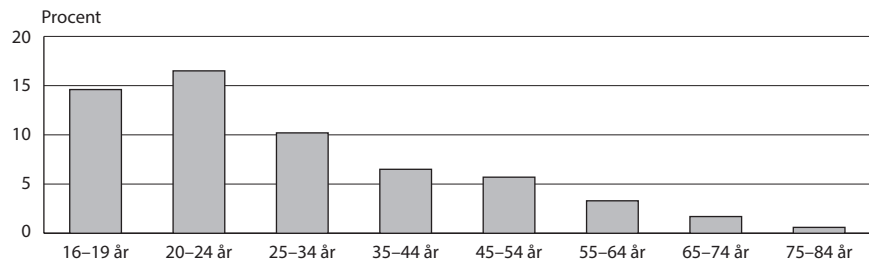

NTU visar således att 75,4 procent av alla brotts handlingar mot enskild person kommer av upprepad utsatthet för brott (fyra gånger eller fler) mot en relativt liten del (6,5 %) av befolkningen. Kunskap om vilka grupper som är särskilt utsatta för upprepade brott är användbar, exempelvis som underlag för riktade åtgärder inom rättsväsendet. Därför är det angeläget att studera dem som utsatts fyra gånger eller fler, i synnerhet om någon enskild grupp inom den kategorin skulle vara särskilt utsatt.

Resultaten visar att grupper med en större andel utsatta för brott generellt sett är desamma som de grupper som har en större andel upprepad utsatthet. Figur 3.4 visar exempelvis att det är vanligast med upprepad utsatthet (fyra gånger eller fler) bland personer i åldersgrupperna 16–19 år och 20–24 år (14,6 respektive 16,5 %), medan det är minst vanligt i åldersgrupperna 65–74 år och 75–84 år (1,7 respektive 0,6 %). Att ha blivit utsatt för brott vid minst fyra tillfällen är också vanligare bland kvinnor än bland män (7,8 respektive 5,1 %).

Andra grupper med något förhöjd upprepad utsatthet är svenskfödda med båda föräldrarna utrikesfödda (10,8 %), ensamstående med barn (12,4 %), boende i flerfamiljshus (8,1 %), personer med som högst förgymnasial utbildning (8,1 %) och boende i storstadsregioner (7,4 %, se tabell 3D:1–2 i appendix).

Figur 3.4 Utsatthet för brott mot enskild person fyra gånger eller fler 2017. Andel inom olika åldersgrupper i befolkningen.

Misshandel

För att fånga omfattningen av utsatthet för misshandel ställs följande fråga i NTU:

Har någon med avsikt slagit, sparkat eller på annat sätt utsatt dig för fysiskt våld, så att du skadades eller så att det gjorde ont, under förra året (2017)?

Det är 3,3 procent av befolkningen (16–84 år) som uppger att de utsattes för misshandel 2017, vilket motsvarar cirka 260 000 personer (skattat antal). Det är en något större andel än 2016, då 3,1 procent utsattes. Under perioden 2006–2015 var trenden svagt nedåtgående med årliga variationer, men 2016 ökade andelen utsatta och den högre nivån noteras även för 2017. I och med de senaste två årens ökning är andelen utsatta nu tillbaka på ungefär samma nivå som 2006. Det är för tidigt att säga om ökningen under de senaste två åren är början på en uppåt-

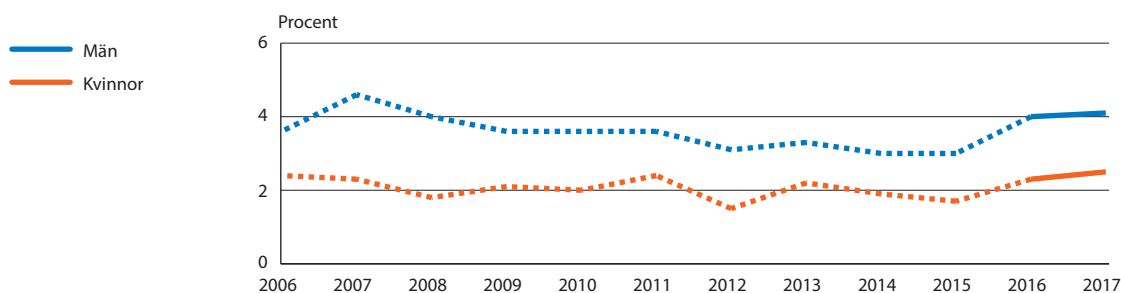
gående trend eller om det är en tillfällig avvikelse från en annars svagt nedåtgående trend (se tabell 3.2).

Bland män i befolkningen (16–84 år) uppger 4,1 procent att de utsattes för misshandel 2017, vilket i princip är på samma nivå som 2016 då andelen var 4,0 procent. Trenden gällande mäns utsatthet för misshandel har varit svagt nedåtgående fram till de senaste två åren, då en ökning har skett, och det återstår att se om ökningen är början på en ny trend eller en tillfällig variation (se figur 3.5).

Bland kvinnor i befolkningen (16–84 år) uppger 2,5 procent att de utsattes för misshandel 2017, vilket är en liten ökning från 2016, då andelen var 2,3 procent. Trenden gällande kvinnors utsatthet har liksom för män varit svagt nedåtgående (med årliga variationer) fram till de senaste två mätningarna, då en ökning i stället noteras.

Det är således, liksom tidigare år, en större andel män än kvinnor som uppger att de utsattes för misshandel 2017, men utvecklingen över tid har sett likartad ut bland män och kvinnor.

Figur 3.5 Utsatthet för misshandel 2006–2017.
Andel utsatta av männen respektive kvinnorna i befolkningen (16–84 år).^a

^a Resultaten för utsatthet 2006–2015 är omräknade eftersom undersökningen då genomfördes med en annan metod. Läs mer om detta i metodkapitlet och i den tekniska rapporten (BRÅ 2019). För motsvarande resultat före omräkningen, se tidigare NTU-publikationer.

Tabell 3.2 Utsatthet för misshandel 2006–2017. Andel (%) utsatta av samtliga och av männen respektive kvinnorna i befolkningen, uppdelat på olika åldersgrupper.^{ab}

	2006	2007	2008	2009	2010	2011	2012	2013	2014	2015	2016	2017
SAMTLIGA, 16–84 ÅR	3,0	3,4	2,8	2,8	2,8	3,0	2,3	2,7	2,4	2,3	3,1	3,3
Män	3,6	4,6	4,0	3,6	3,6	3,6	3,1	3,3	3,0	3,0	4,0	4,1
Kvinnor	2,4	2,3	1,8	2,1	2,0	2,4	1,5	2,2	1,9	1,7	2,3	2,5
Ålder												
16–19 år	12,3	13,5	11,0	9,5	7,1	10,2	6,8	9,0	4,9	4,1	8,0	8,4
20–24 år	9,3	10,4	10,5	9,1	10,1	9,0	7,6	8,9	6,2	5,9	7,8	7,4
25–34 år	3,7	4,6	3,9	4,0	3,4	4,1	3,4	3,7	4,0	3,4	4,9	5,1
35–44 år	3,2	2,7	2,3	1,9	2,1	3,2	1,5	2,2	3,0	3,9	3,2	3,4
45–54 år	1,2	2,0	1,2	1,8	1,6	1,8	1,2	1,3	1,5	1,4	2,4	2,8
55–64 år	0,8	0,9	0,4	1,5	1,5	0,6	1,3	1,6	1,6	0,9	1,6	1,6
65–74 år	0,1	0,3	0,4	.	0,7	0,3	0,4	0,6	0,2	0,7	0,7	0,7
75–84 år	0,9	0,5	0,1	0,4	0,6	1,0	0,6	0,5	0,7	0,9	0,4	0,5
Män												
16–24 år	13,6	17,4	15,5	14,1	12,3	13,1	10,5	11,9	7,0	7,3	10,5	10,4
25–44 år	4,3	5,2	4,7	3,9	3,3	4,7	3,6	3,5	4,9	4,7	5,6	5,3
45–64 år	0,8	1,2	0,7	1,2	1,7	0,9	1,4	1,5	1,6	1,4	2,2	2,9
65–84 år	0,4	0,4	0,5	0,1	1,1	0,4	0,5	0,6	0,2	0,8	0,9	0,8
Kvinnor												
16–24 år	8,2	6,3	6,5	4,9	5,8	6,6	4,6	6,8	4,7	3,4	5,8	6,0
25–44 år	2,5	2,1	1,5	2,0	2,1	2,5	1,3	2,3	2,2	2,5	2,7	3,4
45–64 år	1,4	2,0	1,1	2,3	1,4	1,8	1,1	1,5	1,5	1,0	1,9	1,7
65–84 år	.	0,2	0,2	.	.	0,3	0,4	0,5	0,4	0,6	0,4	0,4

^a Resultaten för utsatthet 2006–2015 är omräknade eftersom undersökningen då genomfördes med en annan metod. Läs mer om detta i metodkapitlet och i den tekniska rapporten (Brå 2019). För motsvarande resultat före omräkningen, se tidigare NTU-publikationer.

^b Vid en redovisning av hur utvecklingen har sett ut över tid för män respektive kvinnor används i rapporten en indelning i fyra åldersgrupper i stället för åtta. Anledningen är att urvalet var betydligt mindre före metodbytet, vilket gjorde att en könsuppdelad indelning i åtta åldersgrupper då inte var möjlig. Dock finns de könsuppdelade resultaten uppdelat på åtta åldersgrupper redovisade för åren efter metodbytet (dvs. utsatthet 2016 och framåt). För att se dessa resultat hänvisas till tabell 3E:1 i appendix.

Punkt (.) innebär att observationer saknas, dvs. att antalet är 0.

Utsatthet för misshandel i olika åldersgrupper

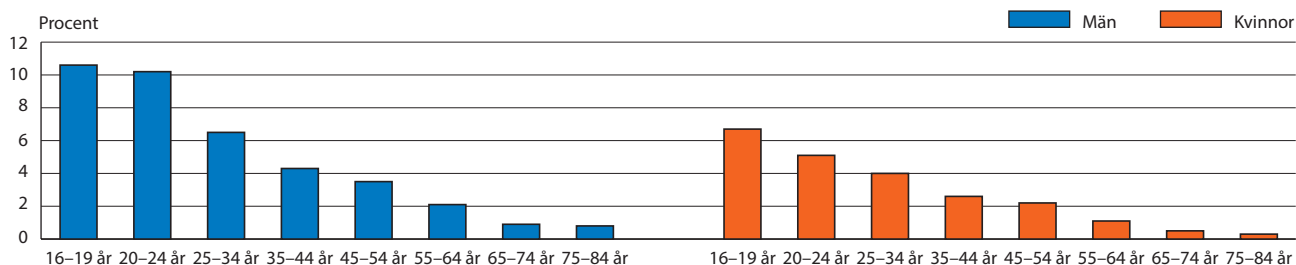
Det är stora skillnader mellan olika åldersgrupper vad gäller utsatthet för misshandel. År 2017 var det i den yngsta åldersgruppen (16–19 år) som störst andel utsattes för misshandel (8,4 %, se tabell 3.2). Därefter var andelen mindre ju äldre åldersgrupp som studeras. Minst var andelen i den äldsta åldersgruppen (75–84 år), där 0,5 procent utsattes. Fördelningen följer mönstret från tidigare mätningar. Noterbart är att utsattheten har minskat i de yngsta åldersgrupperna sett över tid.

Figur 3.6 visar att utsatthet för misshandel bland män följer ovanstående åldersfördelning, med störst andel utsatta i den yngsta åldersgruppen (16–19 år, 10,6 %) och minst andel utsatta i den äldsta åldersgruppen (75–84 år, 0,8 %).

När utsatthet bland kvinnor i olika åldersgrupper studeras syns en liknande fördelning men på lägre nivåer. Den yngsta åldersgruppen (16–19 år) hade störst andel utsatta 2017 (6,7 %) medan minst andel utsatta finns i den äldsta åldersgruppen (75–84 år), där 0,3 procent av kvinnorna utsattes.

Utsatthet för misshandel i olika åldersgrupper fördelar sig således på ungefär samma sätt bland män som bland kvinnor, dock på högre nivåer för män.

Figur 3.6 Utsatthet för misshandel 2017. Andel utsatta inom olika åldersgrupper bland männen respektive kvinnorna i befolkningen.

Utsatthet för misshandel i olika grupper i befolkningen

Personer som är födda i Sverige med båda föräldrarna utrikesfödda uppger i större utsträckning att de blev utsatta för misshandel under 2017 (6,0 %) jämfört med svenskfödda personer med minst en svenskfödd förälder eller utrikesfödda personer (3,2 respektive 3,1 %, se tabell 3.3).

Vidare uppger personer med som högst förgymnasial utbildning i större utsträckning att de under 2017 utsattes för misshandel (4,6 %) jämfört med personer med som högst gymnasial utbildning eller eftergymnasial utbildning (3,1 respektive 2,7 %).

Ensamstående med eller utan barn utsattes i större utsträckning (5,9 respektive 4,9 %) än sammanboende med eller utan barn (2,4 respektive 1,9 %).

Boende i flerfamiljshus utsattes i större utsträckning än boende i småhus (3,9 jämfört med 2,8 %).

Slutligen utsattes en större andel boende i storstadsregioner (3,7 %) än i andra större städer samt i mindre städer eller på landsbygden (3,1 respektive 2,8 %).

Sett till utsatthet för misshandel inom olika grupper bland män respektive kvinnor 2017 ser mönstret likartat ut. Dock är nivån högre bland män och det gäller samtliga grupper (se tabell 3E:2-3 i appendix).

Tabell 3.3 Utsatthet för misshandel 2006–2017.
Andel (%) utsatta inom olika grupper i befolkningen (16–84 år).^{ab}

	2006	2007	2008	2009	2010	2011	2012	2013	2014	2015	2016	2017
Svensk/utländsk bakgrund												
Svenskfödda med												
– minst en svenskfödd förälder	3,2	3,8	3,3	2,9	2,9	3,2	2,2	3,0	2,5	2,5	3,1	3,2
– båda föräldrarna utrikesfödda	6,8	6,8	4,4	4,4	5,2	3,7	2,7	3,8	5,5	3,0	4,7	6,0
Utrikesfödda	2,2	2,5	1,7	3,0	2,1	2,4	2,4	1,8	1,8	1,8	2,9	3,1
Utbildning (högsta)												
Förgymnasial	4,8	5,8	4,9	4,9	4,2	5,6	3,4	5,5	3,3	2,8	4,5	4,6
Gymnasial	2,2	2,3	2,1	2,2	2,6	2,4	2,0	2,2	2,3	2,3	3,1	3,1
Eftergymnasial	2,1	2,7	1,9	1,9	1,8	1,9	1,6	1,7	1,8	2,0	2,3	2,7
Familjetyp												
Sammanboende												
– utan barn	1,7	2,2	1,8	1,9	1,8	1,9	1,5	1,9	1,4	1,6	1,9	1,9
– med barn	1,8	2,1	1,1	2,2	2,1	2,0	1,5	1,5	1,8	1,9	2,3	2,4
Ensamstående												
– utan barn	5,1	5,6	4,9	4,5	4,7	4,7	3,9	4,5	3,9	3,2	4,9	4,9
– med barn	3,1	4,3	3,9	3,0	1,9	3,4	1,2	3,0	3,0	4,9	4,4	5,9
Bostadstyp												
Småhus	2,3	3,1	2,4	2,6	2,1	2,1	1,5	2,1	1,7	1,6	2,5	2,8
Flerfamiljshus	3,7	3,9	3,6	3,2	3,6	4,0	3,1	3,5	3,2	3,0	3,8	3,9
Boendeort												
Storstadsregion	3,2	3,4	2,8	3,2	2,7	2,8	2,4	2,3	2,4	2,1	3,4	3,7
Större stad	2,6	3,3	2,8	2,3	2,7	3,1	1,9	3,3	2,4	2,2	3,0	3,1
Mindre stad/landsbygd	3,1	3,6	3,0	3,2	3,1	3,1	2,7	2,5	2,5	3,1	2,9	2,8

^a Resultaten för utsatthet 2006–2015 är omräknade eftersom undersökningen då genomfördes med en annan metod. Läs mer om detta i metodkapitlet och i den tekniska rapporten (Brå 2019). För motsvarande resultat före omräkningen, se tidigare NTU-publikationer.

^b För en redovisning av denna tabell uppdelat på kön, se tabell 3E:2-3 i appendix.

Upprepad utsatthet för misshandel

De flesta som uppger att de utsattes för misshandel 2017 utsattes för en (1) händelse (61,9 % av de utsatta). Ungefär en fjärdedel (25,6 %) av de utsatta blev utsatta två till tre gånger, medan 12,5 procent av de utsatta uppger att det handlade om fyra eller fler händelser under 2017. Studeras andelarna i stället i hela befolkningen (16–84 år) utsattes 2,1 procent av befolkningen för en (1) händelse 2017 och 0,9 procent utsattes två till tre gånger, medan 0,4 procent utsattes fyra gånger eller fler (se figur 3.7 och tabell 3.4).

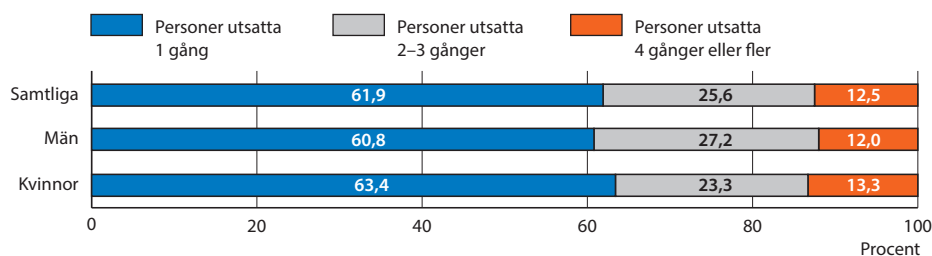
Av de män som uppger att de utsattes för misshandel 2017 utsattes 60,8 procent för en (1) händelse. Det var 27,2 procent av de utsatta männen som utsattes två till tre gånger, och 12,0 procent av de utsatta männen som utsattes fyra gånger eller fler. Sett till män i befolkningen (16–84 år) motsvarar det att 2,5 procent utsattes för misshandel en (1) gång under 2017 medan 1,1 procent utsattes två till tre gånger, och 0,5 procent utsattes fyra gånger eller fler.

Av de kvinnor som uppger att de utsattes för misshandel utsattes 63,4 procent för en (1) händelse. Det var 23,3 procent av de utsatta kvinnor-

na som utsattes två till tre gånger, och drygt 13,3 procent av de utsatta kvinnorna som utsattes för fyra eller fler misshandelsbrott under 2017. Sett till kvinnor i befolkningen (16–84 år) motsvarar det att 1,6 procent utsattes för misshandel en (1) gång medan 0,6 procent utsattes två till tre gånger, och 0,3 procent utsattes fyra gånger eller fler under 2017.

Sett till befolkningen (16–84 år) är det följaktligen vanligare bland män än bland kvinnor att vara upprepat utsatt för misshandel. Det är dock viktigt att understryka att kvinnors utsatthet för misshandel sannolikt underskattas i högre grad. Det beror på att det är vanligare att kvinnor utsätts för misshandel vid upprepade tillfällen av en närstående, och det är en typ av utsatthet som är särskilt svår att fånga upp i frågeundersökningar (Brå 2014).

Figur 3.7 Upprepat utsatthet bland de som utsattes för misshandel 2017. Andel som utsattes 1 gång, 2–3 gånger och 4 gånger eller fler, av samtliga och av männen respektive kvinnorna (16–84 år).

Tabell 3.4 Upprepat utsatthet för misshandel 2017. Andel (%) som utsattes 1 gång, 2–3 gånger och 4 gånger eller fler, av samtliga och av männen respektive kvinnorna i befolkningen (16–84 år).

	Andel utsatta ...			Andel utsatta totalt
	... 1 gång	... 2–3 gånger	... 4 gånger eller fler	
SAMTLIGA, 16–84 ÅR	2,1	0,9	0,4	3,3
Män	2,5	1,1	0,5	4,1
Kvinnor	1,6	0,6	0,3	2,5

Allvarlig misshandel

När NTU genomfördes med den tidigare metoden fick de som uppgett att de utsatts för brott möjlighet att svara på frågor om brottets allvarlighetsgrad i uppföljningsformulär via telefon. I den nya metoden ställs frågor om brottets allvarlighetsgrad redan i screeningen i post- och webbenkäten.²⁰ Det medför att resultaten baseras på olika urval, och därför inte är jämförbara. Resultatet för allvarlig misshandel redovisas med anledning av detta enbart för åren 2016 och 2017.

För att fånga omfattningen av utsatthet för allvarlig misshandel ställs följande fråga till de som uppgett att de utsatts för misshandel:

Ledde händelsen eller någon av händelserna till att du fick sådana skador att du besökte läkare, sjuksköterska eller tandläkare?

²⁰ För att läsa mer om uppföljningsfrågor, se metodavsnittet samt NTU 2018. Teknisk rapport (Brå 2019).

Det är 0,7 procent (eller 53 000 personer, skattat antal) av befolkningen (16–84 år) som uppger att de utsattes för allvarlig misshandel under 2017. Det är på samma nivå som 2016 (se tabell 3.5).

Bland män i befolkningen (16–84 år) är det 0,9 procent som uppger att de utsattes för allvarlig misshandel 2017, vilket även det är på samma nivå som året innan.

Bland kvinnor i befolkningen (16–84 år) är det 0,5 procent som uppger att de utsattes för allvarlig misshandel 2017, vilket i princip är på samma nivå som 2016 då 0,4 procent utsattes. Precis som för misshandel i stort finns en risk att det här är en underskattning, eftersom man kan anta att det finns en underrapportering av brott som sker inom en nära relation.

Det är således en större andel bland män än bland kvinnor som uppger att de utsattes för allvarlig misshandel 2017.

Tabell 3.5 Utsatthet för allvarlig misshandel 2016–2017. Andel (%) utsatta av samtliga och av männen respektive kvinnorna i befolkningen, uppdelat på olika åldersgrupper.

	2016	2017
SAMTLIGA, 16–84 ÅR	0,7	0,7
Män	0,9	0,9
Kvinnor	0,4	0,5
Ålder		
16–19 år	1,2	1,1
20–24 år	1,2	1,3
25–34 år	1,3	1,1
35–44 år	0,7	0,6
45–54 år	0,5	0,7
55–64 år	0,4	0,5
65–74 år	0,2	0,2
75–84 år	0,1	0,1
Män		
16–19 år	1,9	1,6
20–24 år	1,6	2,2
25–34 år	1,9	1,5
35–44 år	1,1	0,9
45–54 år	0,5	0,8
55–64 år	0,5	0,6
65–74 år	0,3	0,3
75–84 år	0,1	0,1
Kvinnor		
16–19 år	0,6	0,7
20–24 år	0,8	0,7
25–34 år	0,7	0,8
35–44 år	0,4	0,4
45–54 år	0,6	0,7
55–64 år	0,3	0,4
65–74 år	0,1	0,1
75–84 år	0,1	0,1

Utsatthet för allvarlig misshandel i olika åldersgrupper

Det är i åldersgruppen 20–24 år som störst andel uppger att de utsattes för allvarlig misshandel 2017 (1,3 %). Därefter är andelen i stort sett mindre ju äldre åldersgrupp som studeras. Minst är andelen i den äldsta åldersgruppen (75–84 år), där 0,1 procent utsattes för allvarlig misshandel. Det här liknar fördelningen 2016, där det dock var i åldersgruppen 25–34 år som andelen utsatta var störst (se tabell 3.5).

Bland män är det i åldersgruppen 20–24 år som störst andel uppger att de utsattes för allvarlig misshandel (2,2 %). Därefter är andelen i stort sett mindre ju äldre åldersgrupp som studeras. Minst är andelen i åldersgruppen 75–84 år, där 0,1 procent utsattes för allvarlig misshandel 2017.

Bland kvinnor är det i åldersgruppen 25–34 år som störst andel uppger att de utsattes för allvarlig misshandel (0,8 %), medan det är i den äldsta åldersgruppen (75–84 år) som minst andel utsattes (0,1 %).

Utsatthet för allvarlig misshandel är således bland både män och kvinnor vanligast i de yngre åldersgrupperna och minst vanligt i de äldre åldersgrupperna.

Olika grupper utsatthet för allvarlig misshandel

Personer som är födda i Sverige med båda föräldrarna utrikesfödda uppger i större utsträckning att de blev utsatta för allvarlig misshandel under 2017 (1,4 %) jämfört med svenskfödda personer med minst en svenskfödd förälder eller utrikesfödda personer (0,6 respektive 0,8 %, se tabell 3G:1–2 i appendix).

Vidare minskar utsattheten ju högre utbildningsnivå som studeras. Av personer med som högst förgymnasial utbildning uppger 0,9 procent att de utsattes för allvarlig misshandel, medan andelen bland personer med som högst gymnasial utbildning respektive eftergymnasial utbildning är 0,7 respektive 0,5 procent.

Ensamstående med eller utan barn utsattes i större utsträckning (1,6 respektive 1,0 %) än sammanboende med eller utan barn (0,4 % i respektive grupp).

Boende i flerfamiljshus utsattes för allvarlig misshandel i större utsträckning än boende i småhus (0,9 jämfört med 0,5 %).

Slutligen utsattes en större andel boende i storstadsregioner (0,8 %) än i andra större städer respektive i mindre städer eller på landsbygden (0,6 % i respektive grupp).

Vid en särredovisning för kön visar resultatet att fördelningen inom olika grupper följer samma mönster bland män som bland kvinnor. Dock är nivån högre bland män.

Hot

För att fånga omfattningen av utsatthet för hot ställs följande fråga i NTU:

Hotade någon dig, på ett sådant sätt att du blev rädd under förra året (2017)?

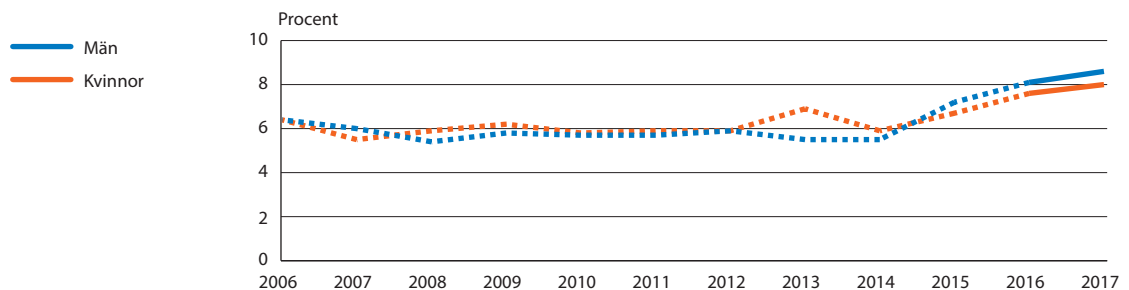
Det är 8,3 procent av befolkningen (16–84 år) som uppger att de utsattes för hot under 2017, vilket motsvarar cirka 659 000 personer (skattat antal). Det är en ökning från 2016, då andelen var 7,9 procent. Andelen låg under perioden 2006–2014 på en relativt stabil nivå, men sedan 2015 noteras en ökande trend av andelen utsatta (se tabell 3.6).

Av männen i befolkningen (16–84 år) är det 8,6 procent som uppger att de utsattes för hot 2017, vilket är en ökning från 2016 då andelen var 8,1 procent. Det har skett en ökning av andelen utsatta män sedan 2015, efter att den tidigare legat relativt stabilt (figur 3.8).

Bland kvinnor uppger 8,0 procent att de utsattes för hot 2017, vilket är en ökning från 2016 då andelen var 7,6 procent. Trenden gällande kvinnors utsatthet för hot är även den ökande sedan 2015.

Det är således en något större andel bland män än bland kvinnor som utsattes för hot 2017. Hot är en brottstyp där det överlag är och har varit små skillnader mellan mäns och kvinnors utsatthet.

Figur 3.8 Utsatthet för hot 2006–2017. Andel utsatta av männen respektive kvinnorna i befolkningen (16–84 år).^a

^a Resultaten för utsatthet 2006–2015 är omräknade eftersom undersökningen då genomfördes med en annan metod. Läs mer om detta i metodkapitlet och i den tekniska rapporten (Brå 2019). För motsvarande resultat före omräkningen, se tidigare NTU-publikationer.

Tabell 3.6 Utsatthet för hot 2006–2017. Andel (%) utsatta av samtliga och av männen respektive kvinnorna i befolkningen, uppdelat på olika åldersgrupper.^{ab}

	2006	2007	2008	2009	2010	2011	2012	2013	2014	2015	2016	2017
SAMTLIGA, 16–84 ÅR	6,4	5,7	5,7	6,0	5,8	5,8	5,9	6,2	5,7	6,9	7,9	8,3
Män	6,4	6,0	5,4	5,8	5,7	5,7	5,9	5,5	5,5	7,2	8,1	8,6
Kvinnor	6,4	5,5	5,9	6,2	5,8	5,9	5,9	6,9	5,9	6,7	7,6	8,0
Ålder												
16–19 år	12,9	11,4	13,2	10,8	11	9,1	8,4	7,8	6,6	9,9	12,0	11,6
20–24 år	13,2	10,7	11,0	11,1	9,1	10,8	10,6	11,5	10,3	10,2	11,9	13,6
25–34 år	7,8	7,4	7,1	8,5	8,4	9,0	7,4	8,6	6,9	9,9	10,8	11,6
35–44 år	8,3	8,0	6,7	8,0	7,6	7,5	8,5	9,4	8,0	8,3	9,2	9,9
45–54 år	5,8	4,9	5,0	5,3	5,5	5,6	6,1	5,8	7,8	7,4	8,7	9,5
55–64 år	3,5	2,9	3,0	3,6	3,6	3,5	3,6	4,0	3,0	4,9	6,7	6,3
65–74 år	2,5	2,7	2,7	1,9	1,6	1,6	2,7	2,4	2,5	4,5	3,4	3,6
75–84 år	1,4	1,6	0,9	1,6	1,6	0,8	1,7	2,1	1,1	1,2	1,4	1,6
Män												
16–24 år	13,4	11,9	12,1	10,7	9,8	9,6	9,5	7,7	8,6	10,7	12,1	13,1
25–44 år	7,1	7,2	6,0	7,8	7,7	8,3	7,4	8	7,1	9,6	10,3	11,0
45–64 år	4,8	4,4	3,7	4,3	4,5	4,3	5,3	4,4	4,8	6,3	8,1	8,5
65–84 år	2,2	1,7	2,1	1,5	1,4	1,4	2,1	2,3	2,5	3,3	3,2	3,3
Kvinnor												
16–24 år	12,5	10,0	11,8	11,1	10,0	10,5	9,9	12,3	8,9	9,5	11,8	12,1
25–44 år	8,6	7,7	7,3	8,3	7,9	8,0	8,0	9,5	7,4	8,8	9,7	10,5
45–64 år	4,5	3,5	4,3	4,7	4,7	4,9	4,6	5,4	6,2	6,2	7,7	8,0
65–84 år	1,9	2,8	2,0	2,0	1,7	1,2	2,6	2,3	1,5	3,5	2,3	2,4

^a Resultaten för utsatthet 2006–2015 är omräknade eftersom undersökningen då genomfördes med en annan metod. Läs mer om detta i metodkapitlet och i den tekniska rapporten (Brå 2019). För motsvarande resultat före omräkningen, se tidigare NTU-publikationer.

^b Vid en redovisning av hur utvecklingen har sett ut över tid för män respektive kvinnor används i rapporten en indelning i fyra ålderskategorier i stället för åtta. Anledningen är att urvalet var betydligt mindre före metodbytet, vilket gjorde att en könsuppdelad indelning i åtta ålderskategorier då inte var möjlig. Dock finns de könsuppdelade resultaten uppdelat på åtta ålderskategorier redovisade för åren efter metodbytet (dvs. utsatthet 2016 och framåt). För att se dessa resultat hänvisas till tabell 3H:1 i appendix.

Utsatthet för hot i olika åldersgrupper

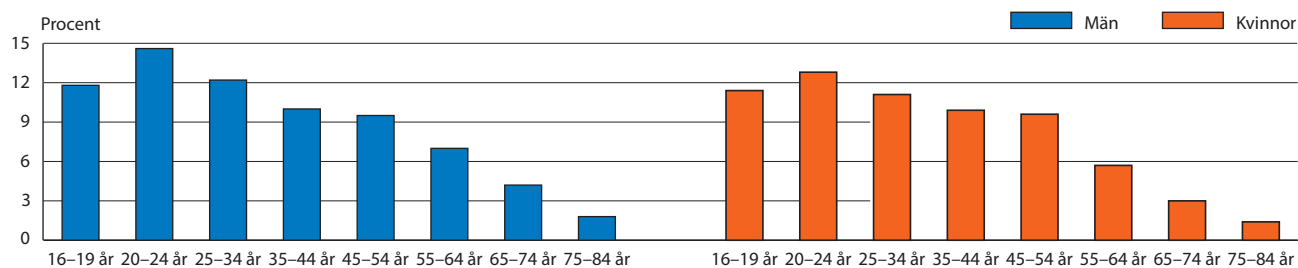
Sett till ålder visar resultaten att andelen som uppger att de utsattes för hot 2017 är störst i åldersgruppen 20–24 år (13,6 %); sedan minskar andelen ju äldre åldersgrupp som studeras. I den äldsta åldersgruppen (75–84 år), utsattes 1,6 procent för hot under 2017. Det här följer hur åldersfördelningen har sett ut vid de tidigare mätningarna (se tabell 3.6).

Figur 3.9 visar att andelen utsatta män fördelar sig på samma vis som befolkningen i stort, med störst andel utsatta i åldersgruppen 20–24 år (14,6 %). Sedan minskar andelen ju äldre åldersgrupp som studeras och i den äldsta åldersgruppen (75–84 år) utsattes 1,8 procent av männen.

Även bland kvinnor var det vanligast att utsättas i åldersgruppen 20–24 år (12,8 %), för att sedan bli mindre vanligt ju äldre åldersgrupp som studeras. I åldersgruppen 75–84 år var andelen 1,4 procent.

Utsatthet för hot 2017 följer således samma mönster bland män och kvinnor, det vill säga störst andel utsatta i åldersgruppen 20–24 år, respektive minst andel utsatta i den äldsta åldersgruppen.

Figur 3.9 Utsatthet för hot 2017. Andel utsatta inom olika åldersgrupper bland männen respektive kvinnorna i befolkningen.

Utsatthet för hot i olika grupper i befolkningen

Det finns skillnader mellan olika grupper i befolkningen vad gäller andelen som utsätts för hot. Andelen som uppger att de utsattes för hot 2017 är större bland svenskfödda personer med två utrikesfödda föräldrar (12,3 %) än bland utrikesfödda personer eller svenskfödda personer med minst en svenskfödd förälder (8,6 respektive 8,1 %, tabell 3.7).

Sett till utbildningsnivå utsattes personer med som högst förgymnasial utbildning i mindre utsträckning (7,7 %) än personer med som högst gymnasial eller eftergymnasial utbildning (8,4 respektive 8,6 %).

Ensamstående med eller utan barn utsattes i större utsträckning (14,7 respektive 9,9 %) än sammanboende med eller utan barn (8,3 respektive 6,1 %).

Det var också vanligare att utsättas för hot bland boende i flerfamiljshus (10,0 %) än bland boende i småhus (6,9 %).

Utsatthet för hot ökar något med ortens storlek. Bland boende i storstadsregioner utsattes 9,6 procent och bland boende i andra större städer var andelen 8,1 procent, medan andelen i mindre städer eller på landsbygden var 6,7 procent.

När utsatthet för hot särredovisas för män respektive kvinnor visar resultatet att fördelningen inom olika grupper följer samma mönster. Dock är nivåerna i de flesta fall högre bland män (se tabell 3H:2-3 i appendix).

Tabell 3.7 Utsatthet för hot 2006–2017.
Andel (%) utsatta inom olika grupper i befolkningen (16–84 år).^{ab}

	2006	2007	2008	2009	2010	2011	2012	2013	2014	2015	2016	2017
Svensk/utländsk bakgrund												
Svenskfödda med												
– minst en svenskfödd förälder	6,6	5,9	5,6	6,0	5,9	5,8	5,8	6,3	5,7	7,0	7,7	8,1
– båda föräldrarna utrikesfödda	11,2	11,7	7,9	10,6	5,2	7,7	7,8	9,5	9,3	11,0	11,8	12,3
Utrikesfödda	6,7	5,2	7,0	6,4	6,0	6,2	6,5	5,8	5,5	6,6	8,0	8,6
Utbildning (högsta)												
Förgymnasial	6,2	6,3	6,4	6,5	6,1	6,4	6,3	5,2	5,7	5,8	7,9	7,7
Gymnasial	6,1	5,6	4,8	6,2	6,4	5,8	5,7	6,9	5,8	6,9	7,7	8,4
Eftergymnasial	6,9	5,3	6,1	5,4	4,7	5,5	6,0	6,1	5,8	7,4	8,1	8,6
Familjetyp												
Sammanboende												
– utan barn	4,7	3,9	3,9	4,3	4,1	4,4	4,3	4,9	4,4	5,1	6,1	6,1
– med barn	5,7	6,5	4,2	6,0	5,7	5,8	5,7	6,5	6,8	8,7	7,5	8,3
Ensamstående												
– utan barn	8,8	7,2	8,0	7,8	7,7	7,1	7,9	7,2	6,7	7,8	9,4	9,9
– med barn	7,1	8,3	9,7	9,3	7,3	8,1	6,6	10,1	6,4	10,0	12,9	14,7
Bostadstyp												
Småhus	4,9	4,9	4,3	4,9	4,4	4,4	4,7	5,2	4,5	6,0	6,6	6,9
Flerfamiljshus	8,4	7,1	7,6	7,7	7,6	7,5	7,6	7,7	7,4	8,1	9,4	10,0
Boendeort												
Storstadsregion	7,4	6,5	6,4	7,7	6,4	6,6	6,8	6,2	6,4	7,3	9,4	9,6
Större stad	6,4	5,9	5,5	5,4	5,6	5,7	5,6	7,0	6,1	7,4	7,5	8,1
Mindre stad/landsbygd	5,2	4,5	4,9	4,6	5,1	4,9	4,9	5,2	4,3	5,8	6,1	6,7

^a Resultaten för utsatthet 2006–2015 är omräknade eftersom undersökningen då genomfördes med en annan metod. Läs mer om detta i metodkapitlet och i den tekniska rapporten (Brå 2019). För motsvarande resultat före omräkningen, se tidigare NTU-publikationer.

^b För en redovisning av denna tabell uppdelat på kön, se tabell 3H:2-3 i appendix.

Upprepad utsatthet för hot

De flesta som uppger att de utsattes för hot under 2017 utsattes för en (1) händelse (57,3 % av de utsatta). Vidare var det 29,1 procent av de utsatta som utsattes två till tre gånger medan 13,6 procent av de utsatta uppger att det handlade om fyra gånger eller fler. Sett till hela befolkningen (16–84 år) motsvarar det att 4,8 procent utsattes för en (1) händelse 2017 och 2,5 procent utsattes två till tre gånger, medan 1,1 procent av befolkningen utsattes för hot fyra gånger eller fler (se figur 3.10 och tabell 3.8).

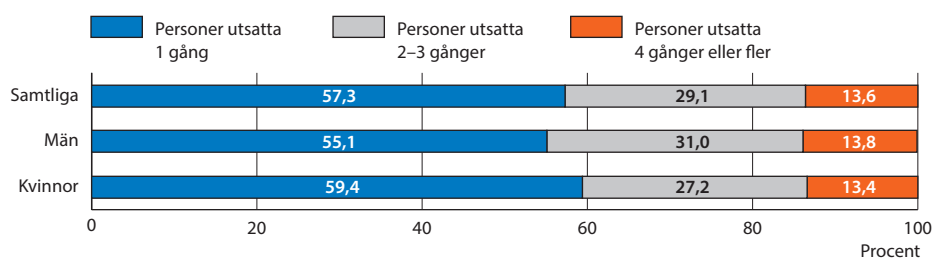
Av de män som uppger att de utsattes för hot 2017 utsattes 55,1 procent för en (1) händelse. Det var 31,0 procent av de utsatta männen som utsattes två till tre gånger, och cirka 13,8 procent av de utsatta männen som utsattes fyra gånger eller fler. Sett till befolkningen (16–84 år) motsvarar det att 4,8 procent av männen utsattes för hot en (1) gång under 2017 medan 2,7 procent utsattes två till tre gånger, och 1,2 procent utsattes fyra gånger eller fler.

Av de kvinnor som uppger att de utsattes för hot 2017 utsattes 59,4 procent för en (1) händelse. Andelen som utsattes två till tre gånger var

27,2 procent av de utsatta kvinnorna, och 13,4 procent av de utsatta kvinnorna utsattes för hot fyra gånger eller fler. Sett till befolkningen (16–84 år) motsvarar det att 4,9 procent av kvinnorna utsattes (1) gång medan 2,2 procent utsattes två till tre gånger, och 1,1 procent utsattes fyra gånger eller fler under 2017.

Det är således små skillnader mellan män och kvinnor vad gäller upprepad utsatthet för hot, särskilt vad gäller dem som utsattes fyra gånger eller fler.

Figur 3.10 Upprepad utsatthet bland de som utsattes för hot 2017. Andel som utsattes 1 gång, 2–3 gånger och 4 gånger eller fler, av samtliga och av männen respektive kvinnorna (16–84 år).

Tabell 3.8 Upprepad utsatthet för hot 2017. Andel (%) som utsattes 1 gång, 2–3 gånger och 4 gånger eller fler, av samtliga och av männen respektive kvinnorna i befolkningen (16–84 år).

	Andel utsatta ...			Andel utsatta totalt
	... 1 gång	... 2–3 gånger	... 4 gånger eller fler	
SAMTLIGA, 16–84 ÅR	4,8	2,5	1,1	8,3
Män	4,8	2,7	1,2	8,6
Kvinnor	4,9	2,2	1,1	8,0

Sexualbrott

För att fånga omfattningen av utsatthet för sexualbrott ställs följande fråga i NTU:

Ofrödade, tvingade eller angrep någon dig sexuellt under förra året (2017)? Det kan till exempel handla om sexuella kränkande kommentarer i tal eller skrift eller att någon tafsar på dig, tvingat dig till en sexuell handling eller våldtagit dig. Det kan ha hänt hemma, i skolan, på arbetsplatsen, på internet eller på annan plats.

Det är 6,4 procent av befolkningen (16–84 år) som uppger att de utsattes för sexualbrott under 2017, vilket motsvarar cirka 508 000 personer (skattat antal). Det är en ökning jämfört med 2016, då andelen var 4,7 procent. Under perioden 2006–2012 låg andelen utsatta för sexualbrott på en relativt stabil nivå. Därefter har det skett en ökning, vilken har varit särskilt tydlig sedan 2015 (se tabell 3.9).

Bland män i befolkningen (16–84 år) är det 1,6 procent som uppger att de utsattes för sexualbrott 2017, vilket är en ökning från 2016, då an-

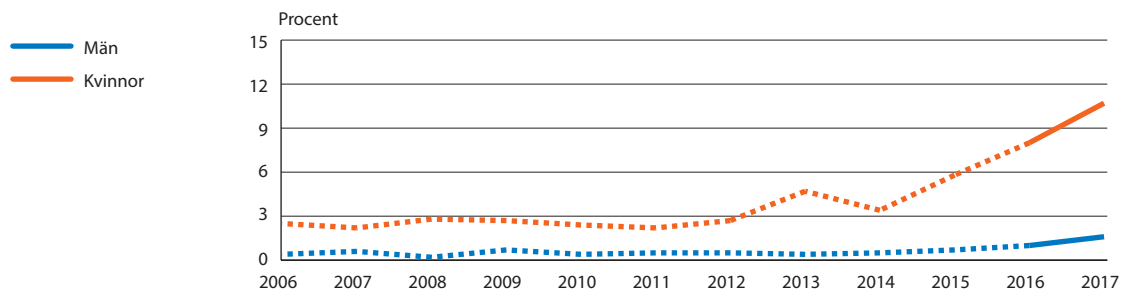
delen var 1,0 procent. Trenden för mäns utsatthet för sexualbrott är att andelen låg relativt stabilt till och med 2014 men därefter har en tydlig ökning av andelen utsatta skett (se figur 3.11).

Bland kvinnor i befolkningen (16–84 år) uppger 10,7 procent att de utsattes för sexualbrott 2017. Det är en ökning från 2016, då andelen var 8,0 procent. Andelen låg på en relativt stabil nivå fram till och med 2012, men därefter har en ökning skett, vilken har varit särskilt kraftig under de senaste åren.

Bland såväl män som kvinnor har således den rapporterade utsattheten för sexualbrott ökat under de senaste åren.²¹ Dock har ökningen pågått i fler år bland kvinnor, och andelen är även på betydligt högre nivåer bland kvinnor.

Det är viktigt att notera att sexualbrott innefattar ett brett spektrum av brott – allt från lindrigare brott såsom kränkande sexuella kommentarer, till mycket allvarliga brott såsom våldtäkt. Vidare är det till följd av frågans känsliga art heller inte sannolikt att NTU fullt ut fångar in de händelser som man avser mäta i undersökningen.

Figur 3.11 Utsatthet för sexualbrott 2006–2017.
Andel utsatta av männen respektive kvinnorna i befolkningen (16–84 år).^a

^a Resultaten för utsatthet 2006–2015 är omräknade eftersom undersökningen då genomfördes med en annan metod. Läs mer om detta i metodkapitlet och i den tekniska rapporten (se Brå 2019). För motsvarande resultat för utsatthet 2006–2015, före omräkningen, se tidigare NTU-publikationer.

²¹ Andelen som i NTU uppger utsatthet för sexualbrott har ökat tydligt under de senaste fem åren. På grund av ökningen har Brå fått i uppdrag av regeringen att titta närmare på sexualbrottsutvecklingen med utgångspunkt i olika datakällor. Uppdraget kommer att avrapporteras till regeringen i maj 2019.

Tabell 3.9 Utsatthet för sexualbrott 2006–2017. Andel (%) utsatta av samtliga och av männen respektive kvinnorna i befolkningen, uppdelat på olika åldersgrupper.^{ab}

	2006	2007	2008	2009	2010	2011	2012	2013	2014	2015	2016	2017
SAMTLIGA, 16–84 ÅR	1,5	1,5	1,6	1,8	1,5	1,4	1,7	2,6	2,0	3,4	4,7	6,4
Män	0,4	0,6	0,2	0,7	0,4	0,5	0,5	0,4	0,5	0,7	1,0	1,6
Kvinnor	2,5	2,2	2,8	2,7	2,4	2,2	2,7	4,7	3,4	5,8	8,0	10,7
Ålder												
16–19 år	3,3	2,9	3,7	2,8	2,8	3,5	3,4	7,0	4,8	6,3	14,7	19,7
20–24 år	5,3	5,6	6,0	5,9	5,8	5,0	5,0	9,8	7,2	14,1	17,0	22,3
25–34 år	2,9	2,1	2,2	2,9	2,4	1,9	3,3	3,6	3,8	6,2	8,5	11,9
35–44 år	1,6	1,2	1,3	1,8	1,5	1,0	1,3	3,3	1,3	2,3	3,8	4,8
45–54 år	1,0	2,1	2,2	2,0	0,7	2,0	1,6	2,2	2,7	4,0	2,5	3,7
55–64 år	0,2	0,2	0,3	0,8	0,4	0,3	0,3	0,4	0,3	0,7	1,1	1,5
65–74 år	0,3	0,3	.	0,2	0,2	0,3	0,7	0,1	0,1	0,4	0,5	0,6
75–84 år	.	0,2	0,1	.	0,3	0,2	.	0,3	0,3	.	0,2	0,2
Män												
16–24 år	0,7	1,2	0,6	1,0	1,6	1,1	0,3	1,0	1,2	1,2	2,7	3,7
25–44 år	0,8	0,7	0,6	1,1	0,9	0,9	1,4	0,9	1,0	1,8	1,5	2,4
45–64 år	0,2	0,3	0,1	0,5	-	0,1	0,1	0,1	0,2	0,2	0,6	1,0
65–84 år	0,1	0,3	-	0,1	0,1	0,2	0,3	.	0,1	0,1	0,2	0,1
Kvinnor												
16–24 år	7,1	6,5	8,0	6,6	6,2	6,5	7,3	13,8	9,5	17,1	26,7	34,4
25–44 år	3,6	2,4	2,7	3,4	2,9	2,0	3,3	5,9	4,1	7,0	10,4	13,6
45–64 år	0,6	1,7	2,6	2,1	1,5	2,1	1,7	2,7	2,9	4,9	3,1	4,4
65–84 år	0,3	-	.	0,2	0,4	0,3	0,7	0,3	0,1	0,4	0,6	0,8

- ^a Resultaten för utsatthet 2006–2015 är omräknade eftersom undersökningen då genomfördes med en annan metod. Läs mer om detta i metodkapitlet och i den tekniska rapporten (Brå 2019). För motsvarande resultat före omräkningen, se tidigare NTU-publikationer.
- ^b Vid en redovisning av hur utvecklingen har sett ut över tid för män respektive kvinnor används i rapporten en indelning i fyra ålderskategorier i stället för åtta. Anledningen är att urvalet var betydligt mindre före metodbytet, vilket gjorde att en könsuppdelad indelning i åtta ålderskategorier då inte var möjlig. Dock finns de könsuppdelade resultaten uppdelat på åtta ålderskategorier redovisade för åren efter metodbytet (dvs. utsatthet 2016 och framåt). För att se dessa resultat hänvisas till tabell 3J:1 i appendix. Streck (-) innebär att observationer finns men att andelen är avrundad till 0,0. Punkt (.) innebär att observationer saknas, dvs. att antalet är 0.

Utsatthet för sexualbrott i olika åldersgrupper

Skillnaderna mellan åldersgrupperna i befolkningen är mycket stora vad gäller sexualbrott. Det är i åldersgruppen 20–24 år som störst andel uppger att de utsattes 2017 (22,3 %), följt av den yngsta åldersgruppen (16–19 år, 19,7 %). I övrigt är utsattheten mindre ju äldre åldersgrupp som studeras. Minst är andelen i den äldsta åldersgruppen (75–84 år) där 0,2 procent uppger att de utsattes för sexualbrott 2017. Det här mönstret följer resultatet från tidigare mätningar (se tabell 3.9).

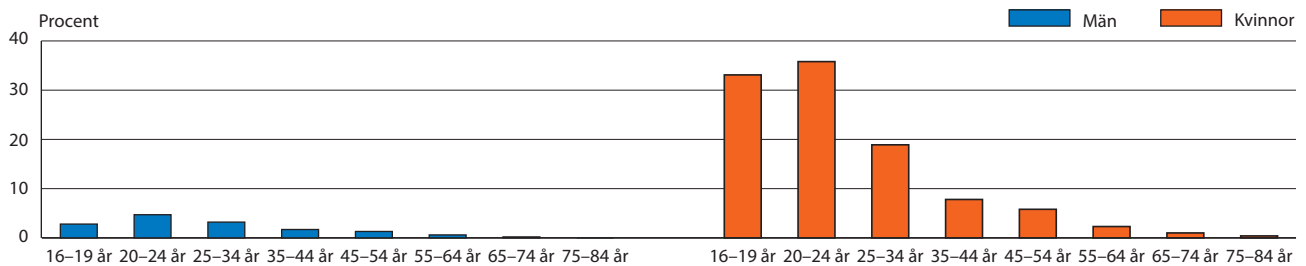
Även när utsatthet för sexualbrott 2017 studeras separat för män är andelen störst i åldersgruppen 20–24 år där 4,7 procent av männen uppger att de utsattes, och sedan minskar andelen utsatta ju äldre åldersgrupp som studeras. Antalet män i åldersgruppen 75–84 år som har svarat att de utsatts för sexualbrott är så pass få att andelen inte redovisas (se figur 3.12).

Bland kvinnor skiljer sig utsattheten för sexualbrott kraftigt åt mellan olika åldersgrupper. Andelen är störst i åldersgruppen 20–24 år, där 35,8 procent av kvinnorna uppger att de utsattes för sexualbrott 2017.

Minst är andelen i den äldsta åldersgruppen (75–84 år), där 0,4 procent uppger att de utsattes.

Hur utsatthet för sexualbrott fördelar sig mellan olika åldrar följer således samma mönster bland män och kvinnor, med störst andel utsatta bland de yngre och minst andel utsatta bland de äldre. Dock är nivåerna betydligt högre bland kvinnor. Vidare ser utvecklingen likartad ut, med en ökad utsatthet bland framför allt de yngre under de senaste åren.

Figur 3.12 Utsatthet för sexualbrott 2017. Andel utsatta inom olika åldersgrupper bland männen respektive kvinnorna i befolkningen.

Utsatthet för sexualbrott i olika grupper i befolkningen

Utsatthet för sexualbrott är vanligare i vissa grupper av befolkningen. Det är en större andel som uppger att de utsattes under 2017 bland svenskfödda personer med båda föräldrarna utrikesfödda och bland svenskfödda personer med minst en svenskfödd förälder (9,8 respektive 7,0 %) än bland utrikesfödda personer (3,9 %, se tabell 3.10).

Vad gäller utbildningsnivå var det en större andel som utsattes bland personer med som högst förgymnasial utbildning (8,5 %) än bland personer med som högst gymnasial utbildning (5,4 %) respektive eftergymnasial utbildning (6,3 %).

Bland ensamstående personer med eller utan barn utsattes en större andel (10,1 respektive 10,6 %), än av bland sammanboende med respektive utan barn (3,7 % i respektive grupp).

Boende i flerfamiljshus utsattes i större utsträckning än boende i småhus (8,2 respektive 5,1 %).

Att utsättas för sexualbrott var även vanligare bland boende i storstadsregioner (7,4 %) än bland boende i andra större städer (6,2 %) respektive i mindre städer eller på landsbygden (5,2 %).

När utsatthet för sexualbrott särredovisas på kön visar resultatet att mönstret oftast är likartat, dock förekommer vissa skillnader. Det i kombination med den stora nivåskillnaden mellan män och kvinnor gör det motiverat med en särredovisning efter kön för år 2016 och 2017. Fördelningen skiljer sig mellan män och kvinnor vad gäller utsatthet kopplat till utbildningsnivå. Bland män är det i princip inga skillnader (1,5–1,6 %), medan det bland kvinnor är vanligare att utsättas bland dem med som högst förgymnasial utbildning (15,6 %) än bland de med som högst gymnasial respektive eftergymnasial utbildning (9,2 respektive

tive 9,7 %). Även vad gäller familjetyp finns det skillnader. För män är utsatthet vanligast bland ensamstående med barn och minst vanligt bland sammanboende utan barn (2,4 respektive 0,9 %). För kvinnor är utsatthet vanligast bland ensamstående utan barn och minst vanligt bland sammanboende med barn (17,8 respektive 5,8 %).

Tabell 3.10 Utsatthet för sexualbrott 2006–2017. Andel (%) utsatta av samtliga och av männen respektive kvinnorna i befolkningen, uppdelat på olika grupper i befolkningen (16–84 år).^{ab}

	2006	2007	2008	2009	2010	2011	2012	2013	2014	2015	2016	2017
Svensk/utländsk bakgrund												
Svenskfödda med minst en svenskfödd förälder	1,7	1,4	1,5	1,7	1,5	1,5	1,8	2,8	2,1	3,8	5,2	7,0
Svenskfödda med båda föräldrarna utrikesfödda	1,0	4,0	3,3	2,3	3,8	1,2	1,9	2,6	3,2	5,0	7,9	9,8
Utrikesfödda	1,2	1,4	1,6	2,6	0,9	1,2	1,4	2,0	1,6	1,7	2,6	3,9
Män												
Svenskfödda med minst en svenskfödd förälder	1,0	1,6
Svenskfödda med båda föräldrarna utrikesfödda	1,8	2,7
Utrikesfödda	1,1	1,4
Kvinnor												
Svenskfödda med minst en svenskfödd förälder	8,9	11,9
Svenskfödda med båda föräldrarna utrikesfödda	13,0	15,7
Utrikesfödda	3,9	5,9
Utbildning (högsta)												
Förgymnasial	2,1	1,9	2,0	2,4	1,8	1,8	1,9	3,3	2,5	3,4	7,1	8,5
Gymnasial	1,1	1,3	1,2	1,3	1,3	0,9	1,3	2,3	1,8	3,3	3,9	5,4
Eftergymnasial	1,6	1,2	1,5	2,1	1,5	1,6	2,0	2,5	2,1	3,4	4,2	6,3
Män												
Förgymnasial	1,2	1,5
Gymnasial	1,1	1,6
Eftergymnasial	0,9	1,6
Kvinnor												
Förgymnasial	13,0	15,6
Gymnasial	6,6	9,2
Eftergymnasial	6,6	9,7
Familjetyp												
Sammanboende utan barn	0,8	0,9	0,6	0,8	0,5	0,5	1,0	1,2	1,1	2,3	2,7	3,7
Sammanboende med barn	1,4	0,8	1,0	2,1	1,0	1,1	0,9	2,0	0,9	2,3	2,5	3,7
Ensamstående utan barn	2,6	2,5	2,8	2,8	3,2	2,6	2,8	4,6	3,7	5,5	8,3	10,6
Ensamstående med barn	2,0	2,5	3,3	4,0	1,3	1,8	2,5	3,9	2,6	3,7	6,4	10,1
Män												
Sammanboende utan barn	0,7	0,9
Sammanboende med barn	0,7	1,3
Ensamstående utan barn	1,7	2,3
Ensamstående med barn	1,6	2,4

	2006	2007	2008	2009	2010	2011	2012	2013	2014	2015	2016	2017
Kvinnor												
Sammanboende utan barn	4,6	6,2
Sammanboende med barn	4,1	5,8
Ensamstående utan barn	14,2	17,8
Ensamstående med barn	8,9	14,5
Bostadstyp												
Småhus	1,1	1,2	1,1	1,4	1,1	0,8	0,9	2,1	1,3	2,2	3,5	5,1
Flerfamiljshus	2,1	1,8	2,2	2,5	1,9	2,1	2,6	3,2	2,9	4,7	6,2	8,2
Män												
Småhus	0,7	1,2
Flerfamiljshus	1,4	2,0
Kvinnor												
Småhus	6,2	8,7
Flerfamiljshus	10,1	13,2
Boendeort												
Storstadsregion	1,5	1,9	1,7	2,0	1,8	1,3	2,2	2,3	2,1	4,1	5,4	7,4
Större stad	1,7	1,5	1,7	2,0	1,3	1,7	1,6	2,9	2,2	3,7	4,9	6,2
Mindre stad/landsbygd	1,6	0,9	1,3	1,6	1,2	1,2	1,0	2,8	1,7	1,9	3,4	5,2
Män												
Storstadsregion	1,2	1,7
Större stad	1,1	1,6
Mindre stad/landsbygd	0,8	1,4
Kvinnor												
Storstadsregion	9,1	12,2
Större stad	8,3	10,5
Mindre stad/landsbygd	5,9	8,6

^a Resultaten för utsatthet 2006–2015 är omräknade eftersom undersökningen då genomfördes med en annan metod. Läs mer om detta i metodkapitlet och i den tekniska rapporten (Brå 2019). För motsvarande resultat före omräkningen, se tidigare NTU-publikationer.

^b Eftersom det är så pass stora skillnader mellan män och kvinnor sett till utsatthet för sexualbrott anses det nödvändigt att resultaten för olika grupper utsatthet redovisas uppdelat på kön i årsrapporten. Anledningen till att det könsuppdelade resultatet enbart finns för de senaste två åren är att urvalet innan metodbytet ansågs för litet för könsuppdelad redovisning.

Med (..) menas att uppgift ej finns tillgänglig/ej redovisas).

Upprepad utsatthet för sexualbrott

Sexualbrott är en brottstyp där det är relativt vanligt att de som har utsatts, har utsatts flera gånger. Av de som uppger att de utsattes för sexualbrott under 2017 var det 36,8 procent som utsattes en (1) gång. Vidare var det 26,0 procent av de utsatta som utsattes två till tre gånger medan 37,2 procent av de utsatta uppger att de utsattes fyra gånger eller fler. Sett till hela befolkningen (16–84 år) utsattes 2,4 procent för en (1) händelse 2017 och 1,7 procent utsattes två till tre gånger, medan 2,4 procent av befolkningen utsattes för sexualbrott fyra gånger eller fler (se figur 3.13 och tabell 3.11).

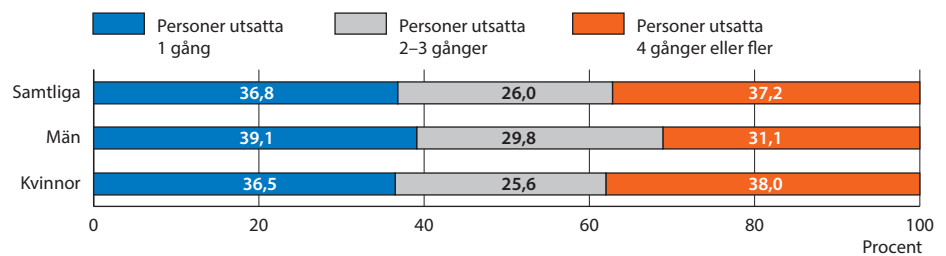
Av de män som uppger att de utsattes för sexualbrott under 2017 var det 39,1 procent som utsattes en (1) gång. Det var 29,8 procent av de utsatta som utsattes två till tre gånger och det var 31,1 procent av de utsatta som utsattes fyra gånger eller fler. Sett till befolkningen (16–84 år) motsvarar det att 0,6 procent av männen utsattes för en (1) händelse

2017 medan 0,5 procent utsattes två till tre gånger, och det var 0,5 procent av männen som utsattes för sexualbrott fyra gånger eller fler.

Av de kvinnor som uppger att de utsattes för sexualbrott under 2017 var det 36,5 procent som utsattes en (1) gång. Det var 25,6 procent av de utsatta som utsattes två till tre gånger och det var 38,0 procent av de utsatta kvinnorna som utsattes fyra gånger eller fler. Sett till kvinnorna i befolkningen (16–84 år) motsvarar det att 4,0 procent av kvinnorna utsattes för en (1) händelse 2017 medan 2,8 procent utsattes två till tre gånger, och 4,1 procent utsattes för sexualbrott fyra gånger eller fler.

Det är således en betydligt större andel bland kvinnor än bland män i befolkningen (16–84 år) som har utsatts upprepade gånger för sexualbrott. Om man i stället ser till hur stor andel av de utsatta som har utsatts upprepade gånger är skillnaderna inte lika stora.

Figur 3.13 Upprepad utsatthet bland de som utsattes för sexualbrott 2017. Andel som utsattes 1 gång, 2–3 gånger och 4 gånger eller fler, av samtliga och av männen respektive kvinnorna (16–84 år).

Tabell 3.11 Upprepad utsatthet för sexualbrott 2017. Andel (%) som utsattes 1 gång, 2–3 gånger och 4 gånger eller fler, av samtliga och av männen respektive kvinnorna i befolkningen (16–84 år).

	Andel utsatta ...			Andel utsatta totalt
	... 1 gång	... 2-3 gånger	... 4 gånger eller fler	
SAMTLIGA, 16-84 ÅR	2,4	1,7	2,4	6,4
Män	0,6	0,5	0,5	1,6
Kvinnor	4,0	2,8	4,1	10,7

Allvarliga sexualbrott

De personer som uppger att de har blivit utsatta för sexualbrott får svara på två frågor om brottets allvarlighetsgrad. Den första frågan lyder enligt följande:

Innebar händelsen eller någon av händelserna att någon tvingade eller försökte tvinga dig till en sexuell handling genom att hota, hålla fast eller göra dig illa på något sätt?

Den andra frågan lyder enligt följande:

Innebar händelsen eller någon av händelserna att någon utnyttjade dig sexuellt då du sov eller var så påverkad att du inte kunde försvara dig?

De här frågorna beskriver händelser som i brottsbalken skulle kunna motsvara försök till eller fullbordat sexuellt övergrepp eller våldtäkt. Resultat för allvarliga sexualbrott redovisas enbart för åren 2016 och 2017 då resultaten från den tidigare metoden och den nya metoden inte är jämförbara.²²

Svaren på de två frågorna visar att 1,4 procent av befolkningen (16–84 år) uppger att de utsattes för ett eller flera allvarliga sexualbrott under 2017. Det motsvarar cirka 112 000 personer (skattat antal). Andelen är en ökning från 2016 då 1,1 procent utsattes (se tabell 3.12).

Tabell 3.12 Utsatthet för allvarliga sexualbrott 2016–2017. Andel (%) utsatta av samtliga och av männen respektive kvinnorna i befolkningen, uppdelat på olika åldersgrupper.

	2016	2017
SAMTLIGA, 16–84 ÅR	1,1	1,4
Män	0,3	0,4
Kvinnor	1,7	2,3
Ålder		
16–19 år	3,9	5,0
20–24 år	4,0	5,5
25–34 år	1,8	2,4
35–44 år	0,9	0,9
45–54 år	0,4	0,8
55–64 år	0,2	0,2
65–74 år	0,1	0,1
75–84 år	-	-
Män		
16–19 år	0,5	0,7
20–24 år	1,2	1,3
25–34 år	0,5	0,8
35–44 år	0,4	0,3
45–54 år	0,1	0,4
55–64 år	0,2	0,1
65–74 år	-	0,1
75–84 år	-	.
Kvinnor		
16–19 år	6,6	8,4
20–24 år	6,2	8,7
25–34 år	3,0	3,7
35–44 år	1,3	1,5
45–54 år	0,7	1,2
55–64 år	0,2	0,3
65–74 år	0,1	0,2
75–84 år	-	-

Streck (-) innebär att observationer finns men att andelen är avrundad till 0,0.

Punkt (.) innebär att observationer saknas, dvs. att antalet är 0.

²² När NTU genomfördes med den tidigare metoden fick de som uppgett att de utsatts för brott möjlighet att svara på frågor om brottets allvarlighetsgrad i uppföljningsformulär via telefon. Ett system för uppföljningsfrågor kommer att vara på plats först i nästkommande mätning, dvs. NTU 2019. Dock ställs frågor om brottets allvarlighetsgrad i den nya metoden direkt i post- och webbenkäten. För att läsa mer om uppföljningsfrågor, se metodavsnittet och *NTU 2018. Teknisk rapport* (Brå 2019).

Av männen i befolkningen (16–84 år) är det 0,4 procent som uppger att de utsattes för ett eller flera allvarliga sexualbrott under 2017, vilket i princip är på samma nivå som 2016 då andelen var 0,3 procent.

När det gäller kvinnor är det 2,3 procent som uppger att de utsattes för ett eller flera allvarliga sexualbrott under 2017, vilket är på en högre nivå än 2016 då andelen var 1,7 procent.

Resultaten visar således att det var en betydligt större andel av kvinnorna än av männen som utsattes för ett eller flera allvarliga sexualbrott 2017.

Utsatthet för allvarliga sexualbrott i olika åldersgrupper

Det är stora skillnader i utsatthet för allvarliga sexualbrott när hänsyn tas till ålder. I åldersgruppen 20–24 år uppger 5,5 procent att de utsattes 2017. Andelen minskar sedan ju äldre åldersgrupp som studeras, och i den äldsta åldersgruppen 75–84 år är det så pass liten andel som utsattes att den inte redovisas (se tabell 3.12).

Bland män är det i åldersgruppen 20–24 år som störst andel uppger att de utsattes för något allvarligt sexualbrott 2017 (1,3 %). Sedan minskar andelen med åldern, och i den äldsta åldersgruppen (75–84 år) är det ingen av männen som har svarat att de utsattes för något allvarligt sexualbrott 2017.

Även bland kvinnor är det i åldersgruppen 20–24 år som störst andel uppger att de utsattes 2017 (8,7 %), och sedan minskar andelen ju äldre åldersgrupp som studeras. I den äldsta åldersgruppen (75–84 år) uppger så pass liten andel kvinnor att de utsattes för något allvarligt sexualbrott, att den inte redovisas.

Åldersgruppen 20–24 år är således den grupp som hade störst andel utsatta för något allvarligt sexualbrott 2017, både bland män och bland kvinnor, dock på betydligt högre nivåer bland kvinnor.

Utsatthet för allvarliga sexualbrott i olika grupper i befolkningen

Det är en större andel som uppger att de under 2017 utsattes för minst ett allvarligt sexualbrott bland svenskfödda med båda föräldrarna utrikesfödda (2,5 %) än bland svenskfödda med minst en svenskfödd förälder respektive bland utrikesfödda (1,5 respektive 1,0 %, se tabell 3L:1–2 i appendix).

Vad gäller utbildningsnivå är det en större andel som utsattes bland personer med som högst förgymnasial utbildning (2,4 %) än bland personer med som högst gymnasial utbildning eller eftergymnasial utbildning (1,3 respektive 1,0 %).

Bland ensamstående personer med och utan barn utsattes 3,4 respektive 2,6 procent, vilket är på högre nivåer än bland sammanboende med eller utan barn (0,6 respektive 0,5 %).

Boende i flerfamiljshus utsattes i större utsträckning än boende i småhus (1,8 respektive 1,1 %).

Slutligen är det i princip inga skillnader mellan olika boendeorter. Av boende i storstadsregioner utsattes 1,5 procent medan motsvarande andel i andra större städer är 1,4 procent, och i mindre städer eller på landsbygden uppger 1,3 procent att de utsattes.

Fördelningen mellan olika grupper följer oftast samma mönster för män som för kvinnor.

Personrån

Följande fråga ställs för att undersöka hur stor andel av befolkningen (16–84 år) som utsattes för personrån eller försök till personrån under 2017:

Rånade eller försökte någon råna dig genom att använda hot eller våld under förra året (2017)?

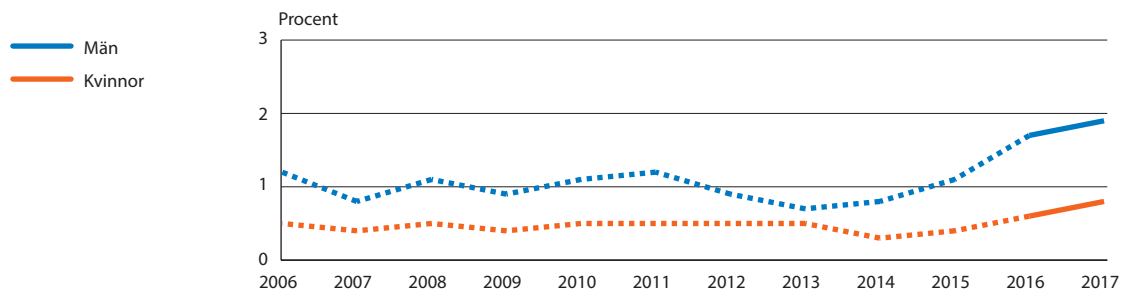
Det är 1,3 procent av befolkningen (16–84 år) som uppger att de utsattes för personrån eller försök till personrån under 2017, vilket motsvarar cirka 102 000 personer (skattat antal). Det är en något större andel än 2016, då andelen var 1,1 procent. Sett till utvecklingen över tid låg andelen utsatta för personrån på en relativt stabil nivå till och med 2015, men 2016 noterades en ökning och andelen låg 2017 kvar på den högre nivån (se tabell 3.13).

Bland män i befolkningen (16–84 år) uppger 1,9 procent att de utsattes för personrån eller försök till personrån under 2017. Det är en liten ökning från 2016, då andelen var 1,7 procent. Andelen låg tidigare relativt stabilt men från och med 2014 har andelen ökat årligen (se figur 3.14).

Bland kvinnor i befolkningen (16–84 år) är det 0,8 procent som uppger att de utsattes för personrån eller försök till personrån 2017, vilket är en något högre nivå än 2016 då andelen var 0,6 procent. Även bland kvinnor har andelen ökat under de senaste åren, efter att tidigare ha legat på en relativt stabil nivå.

Resultaten visar således att det i likhet med tidigare år var en större andel av männen än av kvinnorna som utsattes för personrån under 2017. Utvecklingen ser dock likartad ut bland män och kvinnor, med en ökad andel utsatta under de senaste åren, efter att den tidigare legat på relativt stabila nivåer.

Figur 3.14 Utsatthet för personrån 2006–2017.
Andel utsatta av männen respektive kvinnorna i befolkningen (16–84 år).^a

^a Resultaten för utsatthet 2006–2015 är omräknade eftersom undersökningen då genomfördes med en annan metod. Läs mer om detta i metodkapitlet och i den tekniska rapporten (Brå 2019). För motsvarande resultat före omräkningen, se tidigare NTU-publikationer.

Tabell 3.13 Utsatthet för personrån 2006–2017. Andel (%) utsatta av samtliga och av männen respektive kvinnorna i befolkningen, uppdelat på olika åldersgrupper.^{ab}

	2006	2007	2008	2009	2010	2011	2012	2013	2014	2015	2016	2017
SAMTLIGA, 16–84 ÅR	0,8	0,6	0,8	0,6	0,8	0,9	0,6	0,6	0,6	0,7	1,1	1,3
Män	1,2	0,8	1,1	0,9	1,1	1,2	0,9	0,7	0,8	1,1	1,7	1,9
Kvinnor	0,5	0,4	0,5	0,4	0,5	0,5	0,5	0,5	0,3	0,4	0,6	0,8
Ålder												
16–19 år	3,2	1,5	1,9	1,8	2,0	1,7	0,6	1,7	1,7	1,5	1,5	2,1
20–24 år	1,9	1,6	2,2	2,4	1,7	2,2	1,5	1,3	1,3	1,3	2,1	2,0
25–34 år	1,3	1,1	1,2	0,9	1,8	1,3	1,4	1,2	1,0	1,6	1,9	1,6
35–44 år	0,7	0,5	0,9	0,6	0,9	1,6	0,4	0,7	0,5	1,4	1,3	1,5
45–54 år	0,4	0,3	0,6	0,1	0,5	0,4	0,5	0,2	0,2	0,4	1,0	1,3
55–64 år	0,2	0,2	0,2	0,3	0,2	0,3	0,5	0,2	0,2	0,3	0,8	1,0
65–74 år	0,7	0,2	0,4	0,2	0,4	0,3	0,4	0,4	0,4	0,1	0,5	0,7
75–84 år	0,2	0,8	0,4	0,2	0,4	0,5	-	0,3	0,4	0,3	0,3	0,4
Män												
16–24 år	4,2	2,4	3,3	3,8	3,0	3,2	1,3	2,2	2,3	2,2	2,9	3,5
25–44 år	1,2	1,1	1,1	0,8	1,7	1,9	1,3	0,7	1,0	2,1	2,4	2,4
45–64 år	0,4	0,4	0,5	0,1	0,4	0,4	0,7	0,3	0,3	0,5	1,3	1,5
65–84 år	0,7	0,2	0,6	0,4	0,5	0,7	0,1	0,5	0,7	0,3	0,6	0,8
Kvinnor												
16–24 år	0,9	0,8	0,9	0,7	0,8	1,0	0,9	0,8	0,7	0,7	0,9	0,9
25–44 år	0,9	0,6	1,1	0,8	1,2	1,2	0,6	1,6	0,5	0,9	0,8	0,8
45–64 år	0,2	0,2	0,3	0,2	0,3	0,4	0,3	0,1	0,2	0,2	0,6	0,9
65–84 år	0,4	0,4	0,2	0,1	0,3	0,1	0,3	0,2	0,2	0,1	0,3	0,4

^a Resultaten för utsatthet 2006–2015 är omräknade eftersom undersökningen då genomfördes med en annan metod. Läs mer om detta i metodkapitlet och i den tekniska rapporten (Brå 2019). För motsvarande resultat före omräkningen, se tidigare NTU-publikationer.

^b Vid en redovisning av hur utvecklingen har sett ut över tid för män respektive kvinnor används i rapporten en indelning i fyra ålderskategorier i stället för åtta. Anledningen är att urvalet var betydligt mindre före metodbytet, vilket gjorde att en könsuppdelad indelning i åtta ålderskategorier då inte var möjlig. Dock finns de könsuppdelade resultaten uppdelat på åtta ålderskategorier redovisade för åren efter metodbytet (dvs. utsatthet 2016 och framåt). För att se dessa resultat hänvisas till tabell 3M:1 i appendix.

Streck (-) innebär att observationer finns men att andelen är avrundad till 0,0.

Utsatthet för personrån i olika åldersgrupper

Utsatthet för personrån är vanligast i den yngsta åldersgruppen (16–19 år), där 2,1 procent uppger att de utsattes under 2017. Andelen är sedan mindre ju äldre åldersgrupp som studeras, och i den äldsta åldersgruppen (75–84 år) var det 0,4 procent som utsattes. Det är i stort sett samma åldersfördelning som 2016, bortsett från att det då var i den näst yngsta åldersgruppen (20–24 år) som utsattheten var störst. Generellt sett utsattes personer i åldrarna 16–44 år i större utsträckning än personer i åldrarna 45–84 år (se tabell 3.13).

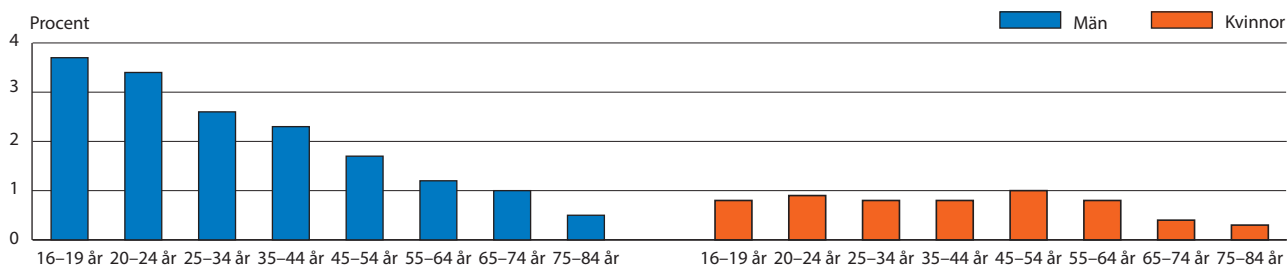
Även bland män är andelen som uppger att de utsattes för personrån under 2017 störst i den yngsta åldersgruppen (16–19 år) där 3,7 procent utsattes. Andelen minskar sedan ju äldre åldersgrupp som studeras, och i den äldsta åldersgruppen (75–84 år) är det 0,5 procent av männen som uppger att de utsattes (se figur 3.15).

När resultatet för kvinnor studeras separat framgår det att det är små skillnader mellan åldersgrupperna upp till 64 år (0,8–1,0 %). Störst är andelen bland kvinnor i åldern 45–54 år där 1,0 procent utsattes. I de

äldre åldersgrupperna är andelen mindre, och minst är den i den äldsta åldersgruppen (75–84 år), där 0,3 procent av kvinnorna utsattes.

Mönstret vad gäller utsatthet för personrån i olika åldersgrupper skiljer sig således mellan män och kvinnor. Bland män är det vanligast att utsättas i den yngsta åldersgruppen, och sedan blir det mindre vanligt ju äldre åldersgrupp som studeras. Bland kvinnor är utsattheten i stället i stort sett på samma nivå för alla åldersgrupper upp till 64 år.

Figur 3.15 Utsatthet för personrån 2017. Andel utsatta inom olika åldersgrupper bland männen respektive kvinnorna i befolkningen.

Utsatthet för personrån i olika grupper i befolkningen

Resultaten för utsatthet 2017 visar att svenskfödda personer med båda föräldrarna utrikesfödda utsattes för personrån i högre grad (2,0 %) än svenskfödda med minst en svenskfödd förälder respektive utrikesfödda personer 2017 (1,2 respektive 1,5 %, se tabell 3.14).

Vidare var personer med som högst förgymnasial utbildning mer utsatta för personrån (1,6 %) än personer med som högst gymnasial respektive eftergymnasial utbildning (1,4 respektive 1,0 %).

Utsatthet för personrån var också vanligare bland ensamstående, med eller utan barn (2,1 respektive 1,7 %), än bland sammanboende, med barn eller utan barn (1,0 respektive 0,9 %).

Utsattheten var större bland boende i flerfamiljshus än bland boende i småhus (1,6 respektive 1,0 %).

Andelen som uppger att de utsatts ökar med ortens storlek och är alltså minst bland boende i mindre städer eller på landsbygden (0,8 %) och störst bland boende i storstadsregioner (1,6 %).

När utsatthet för personrån särredovisas för män och kvinnor visar resultatet att fördelningen inom olika grupper följer samma mönster. Dock är nivån i de flesta fall högre bland män (se tabell 3M:2-3 i appendix).

Tabell 3.14 Utsatthet för personrån 2006–2017.
Andel (%) utsatta inom olika grupper i befolkningen (16–84 år).^{ab}

	2006	2007	2008	2009	2010	2011	2012	2013	2014	2015	2016	2017
Svensk/utländsk bakgrund												
Svenskfödda med												
– minst en svenskfödd förälder	0,8	0,6	0,8	0,7	0,9	0,8	0,6	0,5	0,6	0,7	1,0	1,2
– båda föräldrarna utrikesfödda	1,3	1,3	1,1	0,6	1,2	1,4	0,4	1,6	1,0	0,6	1,8	2,0
Utrikesfödda	1,1	0,8	1,1	0,5	0,7	1,3	0,9	0,7	0,6	0,9	1,4	1,5
Utbildning (högsta)												
Förgymnasial	1,4	0,9	1,0	0,9	1,0	1,2	0,9	1,0	0,7	0,7	1,4	1,6
Gymnasial	0,5	0,5	0,6	0,5	0,8	0,9	0,7	0,5	0,6	0,8	1,2	1,4
Eftergymnasial	0,6	0,4	0,8	0,4	0,7	0,5	0,4	0,4	0,3	0,6	0,8	1,0
Familjetyp												
Sammanboende												
– utan barn	0,5	0,5	0,7	0,5	0,8	0,7	0,5	0,4	0,5	0,6	0,9	0,9
– med barn	0,8	1,0	0,8	0,3	0,8	1,5	1,4	0,5	0,3	1,3	0,8	1,0
Ensamstående												
– utan barn	1,3	0,8	1,0	0,9	1,0	1,0	0,8	0,8	0,8	0,8	1,6	1,7
– med barn	0,6	0,7	0,4	0,2	0,6	0,5	0,7	0,6	0,7	1,0	1,4	2,1
Bostadstyp												
Småhus	0,6	0,6	0,8	0,5	0,6	0,7	0,5	0,5	0,4	0,6	0,8	1,0
Flerfamiljshus	1,1	0,7	0,9	0,8	1,2	1,1	0,9	0,8	0,7	0,9	1,5	1,6
Boendeort												
Storadsregion	1,2	0,7	1,1	0,8	1,1	1,1	0,9	0,8	0,6	0,9	1,4	1,6
Större stad	0,8	0,7	0,8	0,6	0,8	0,9	0,5	0,7	0,6	0,7	1,0	1,3
Mindre stad/landsbygd	0,4	0,5	0,5	0,4	0,4	0,5	0,5	0,3	0,4	0,5	0,8	0,8

^a Resultaten för utsatthet 2006–2015 är omräknade eftersom undersökningen då genomfördes med en annan metod. Läs mer om detta i metodkapitlet och i den tekniska rapporten (Brå 2019). För motsvarande resultat före omräkningen, se tidigare NTU-publikationer.

^b För en redovisning av denna tabell uppdelat på kön, se tabell 3M:2-3 i appendix.

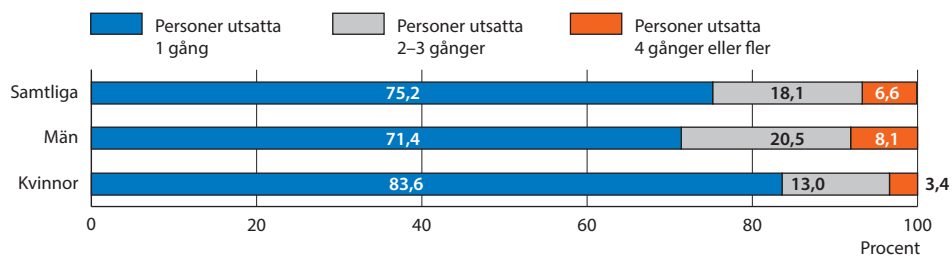
Upprepad utsatthet för personrån

Personrån är den brottstyp som minst andel uppger sig ha blivit utsatta för. Vidare är det relativt ovanligt att utsättas för personrån upprepade gånger. Av de personer som uppger att de utsattes för personrån under 2017 utsattes tre fjärdedelar (75,2 %) en (1) gång. Det var 18,1 procent av de utsatta som utsattes två till tre gånger medan 6,6 procent av de utsatta uppger att de utsattes fyra gånger eller fler. Sett till hela befolkningen (16–84 år) motsvarar det att 1,0 procent utsattes för en (1) händelse 2017 och 0,2 procent utsattes två till tre gånger, medan 0,1 procent utsattes för personrån fyra gånger eller fler (se figur 3.16 och tabell 3.15).

Av de män som uppger att de utsattes för personrån 2017 utsattes 71,4 procent en (1) gång. Det var 20,5 procent av de utsatta som utsattes två till tre gånger medan 8,1 procent av de utsatta uppger att de utsattes fyra gånger eller fler. Sett till befolkningen (16–84 år) motsvarar det att 1,4 procent av männen utsattes för en (1) händelse 2017 och 0,4 procent utsattes två till tre gånger, medan 0,2 procent av männen i befolkningen utsattes för personrån fyra gånger eller fler.

Av de kvinnor som uppger att de utsattes för personrån 2017 utsattes 83,6 procent en (1) gång. Det var 13,0 procent av de utsatta kvinnorna som utsattes två till tre gånger medan 3,4 procent av de utsatta kvinnorna utsattes fyra gånger eller fler. Sett till befolkningen (16–84 år) motsvarar det att 0,6 procent av kvinnorna utsattes för en (1) händelse 2017 och 0,1 procent utsattes två till tre gånger, medan antalet kvinnor i befolkningen som uppger att de utsattes för personrån fyra gånger eller fler är så pass litet att andelen inte redovisas.

Figur 3.16 Upprepad utsatthet bland de som utsattes för personrån 2017. Andel som utsattes 1 gång, 2–3 gånger och 4 gånger eller fler, av samtliga och av männen respektive kvinnorna (16–84 år).

Tabell 3.15 Upprepad utsatthet för personrån 2017. Andel (%) som utsattes 1 gång, 2–3 gånger och 4 gånger eller fler, av samtliga och av männen respektive kvinnorna i befolkningen (16–84 år).

	Andel utsatta ...			Andel utsatta totalt
	... 1 gång	... 2–3 gånger	... 4 gånger eller fler	
SAMTLIGA, 16–84 ÅR	1,0	0,2	0,1	1,3
Män	1,4	0,4	0,2	1,9
Kvinnor	0,6	0,1	-	0,8

Streck (-) innebär att observationer finns men att andelen är avrundad till 0,0.

Fickstöld

Frågan om fickstöld tillkom i samband med metodbytet i NTU 2017 vilket är anledningen till att enbart resultat för utsatthet 2016 och 2017 redovisas.

För att fånga omfattningen av utsatthet för fickstöld ställs följande fråga i NTU:

Blev du bestulen på pengar eller andra värdesaker som du burit på dig i fickan eller i en väska (så kallad fickstöld) under förra året (2017)?

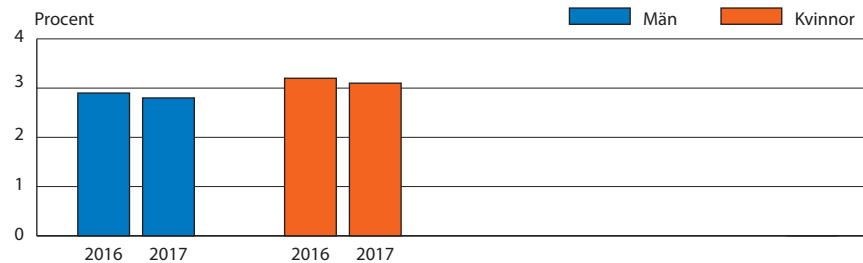
Det är 2,9 procent av befolkningen (16–84 år) som uppger att de utsattes för fickstöld under 2017. Det motsvarar cirka 234 000 personer. Det är något mindre än 2016 då andelen var 3,1 procent (se tabell 3.16).

Bland män i befolkningen (16–84 år) uppger 2,8 procent att de utsattes för fickstöld under 2017, vilket i princip är på samma nivå som 2016 då andelen var 2,9 procent (se figur 3.17).

Sett till kvinnor i befolkningen (16–84 år) uppger 3,1 procent att de utsattes för fickstöld 2017, vilket även det är på ungefär samma nivå som 2016 då andelen var 3,2 procent.

Resultaten visar således att det är en något större andel kvinnor än män som utsattes för fickstöld 2017.

Figur 3.17 Utsatthet för fickstöld 2016–2017. Andel utsatta av männen respektive kvinnorna i befolkningen (16–84 år).

Tabell 3.16 Utsatthet för fickstöld 2016–2017. Andel (%) utsatta av samtliga och av männen respektive kvinnorna i befolkningen, uppdelat på olika åldersgrupper.

	2016	2017
SAMTLIGA, 16-84 ÅR	3,1	2,9
Män	2,9	2,8
Kvinnor	3,2	3,1
Ålder		
16–19 år	5,7	5,0
20–24 år	6,0	5,5
25–34 år	4,0	4,1
35–44 år	2,9	2,6
45–54 år	2,7	2,8
55–64 år	2,2	2,2
65–74 år	1,9	1,7
75–84 år	1,6	1,5
Män		
16–19 år	4,7	4,4
20–24 år	4,7	4,2
25–34 år	3,9	4,0
35–44 år	2,8	2,8
45–54 år	2,8	2,7
55–64 år	2,2	2,3
65–74 år	2,0	1,5
75–84 år	1,6	1,3
Kvinnor		
16–19 år	6,5	5,5
20–24 år	7,0	6,5
25–34 år	4,1	4,1
35–44 år	3,0	2,3
45–54 år	2,5	2,9
55–64 år	2,1	2,1
65–74 år	1,9	2,0
75–84 år	1,6	1,6

Utsatthet för fickstöld i olika åldersgrupper

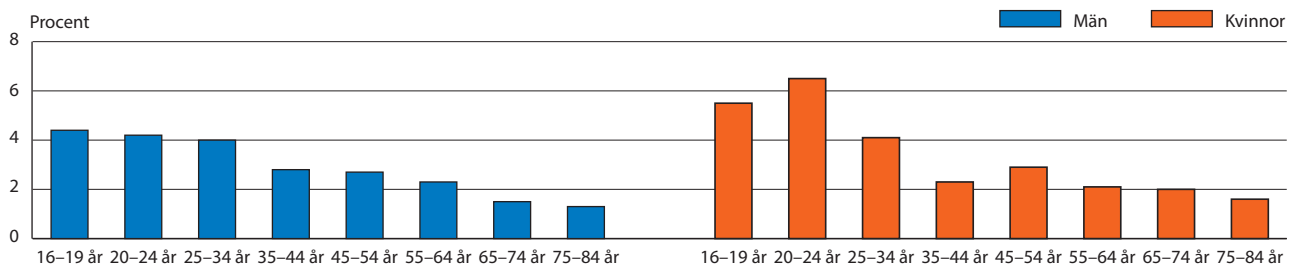
Utsatthet för fickstöld är vanligast i åldersgruppen 20–24 år, där 5,5 procent uppger att de utsattes 2017. Näst störst är andelen i den yngsta åldersgruppen (16–19 år) där 5,0 procent utsattes. Utöver det är andelen i stort sett mindre ju äldre åldersgrupp som studeras, och i den äldsta gruppen (75–84 år) var det 1,5 procent som utsattes 2017. Vid en jämförelse med resultatet för 2016 är det i den yngsta åldersgruppen (16–19 år) som den största förändringen har skett, då andelen utsatta i den gruppen har minskat med 0,7 procentenheter (se tabell 3.16).

Bland män är andelen utsatta för fickstöld störst i den yngsta åldersgruppen (16–19 år), där 4,4 procent uppger att de utsattes 2017. Sedan minskar utsattheten ju äldre åldersgrupp som studeras, och i den äldsta åldersgruppen (75–84 år) var det 1,3 procent av männen som utsattes (se figur 3.18).

Bland kvinnor är andelen utsatta för fickstöld störst i åldersgruppen 20–24 år, där 6,5 procent uppger att de utsattes 2017. Det är minst vanligt bland de äldre kvinnorna att utsättas, och i den äldsta åldersgruppen (75–84 år) var andelen utsatta kvinnor 1,6 procent.

Mönstret ser således relativt likartat ut bland män och kvinnor, med störst andel utsatta bland de yngsta åldersgrupperna och minst andel utsatta bland de äldsta åldersgrupperna. Dock är skillnaderna mellan åldersgrupperna större bland kvinnor.

Figur 3.18 Utsatthet för fickstöld 2017. Andel utsatta inom olika åldersgrupper bland männen respektive kvinnorna i befolkningen.

Utsatthet för fickstöld i olika grupper i befolkningen

Under 2017 utsattes svenskfödda personer med båda föräldrarna utrikesfödda i större utsträckning för fickstöld (4,8 %) än utrikesfödda (3,8 %) eller svenskfödda med minst en svenskfödd förälder (2,6 %, se tabell 3.17).

Personer med som högst förgymnasial utbildning utsattes i större utsträckning (3,6 %) än personer med som högst gymnasial eller eftergymnasial utbildning (2,7 respektive 2,9 %).

Ensamstående personer med eller utan barn utsattes i större utsträckning (4,3 respektive 4,0 %) än sammanboende med eller utan barn (2,1 respektive 2,2 %).

Det var även vanligare med utsatthet för fickstöld bland boende i flerfamiljshus än bland boende i småhus (3,9 respektive 2,2 %).

Slutligen var det en större andel som utsattes bland boende i storstadsregioner (4,0 %) än bland boende i andra större städer respektive i mindre städer eller på landsbygden (2,5 respektive 1,9 %).

Mönstret för hur utsatthet för fickstöld fördelar sig i olika grupper ser relativt likartat ut vid en särredovisning för män respektive kvinnor (se tabell 3O:1–2 i appendix).

Tabell 3.17 Utsatthet för fickstöld 2016–2017. Andel (%) utsatta inom olika grupper i befolkningen (16–84 år).^a

	2016	2017
Svensk/utländsk bakgrund		
Svenskfödda med		
– minst en svenskfödd förälder	2,9	2,6
– båda föräldrarna utrikesfödda	3,4	4,8
Utrikesfödda	3,8	3,8
Utbildning (högsta)		
Förgymnasial	3,7	3,6
Gymnasial	2,9	2,7
Eftergymnasial	2,8	2,9
Familjetyp		
Sammanboende		
– utan barn	2,4	2,2
– med barn	2,5	2,1
Ensamstående		
– utan barn	4,1	4,0
– med barn	3,7	4,3
Bostadstyp		
Småhus	2,5	2,2
Flerfamiljshus	3,7	3,9
Boendeort		
Storstadsregion	4,3	4,0
Större stad	2,6	2,5
Mindre stad/landsbygd	2,0	1,9

^a För en redovisning av denna tabell uppdelat på kön, se tabell 3O:1–2 i appendix.

Upprepad utsatthet för fickstöld

Av de personer som uppger att de utsattes för fickstöld under 2017 uppger majoriteten (82,5 %) att de utsattes en (1) gång. Det var 15,4 procent av de utsatta som utsattes två till tre gånger, medan 2,1 procent av de utsatta uppger att det handlade om fyra gånger eller fler. Sett till hela befolkningen (16–84 år) utsattes 2,5 procent för en (1) händelse 2017 och 0,5 procent utsattes två till tre gånger, medan 0,1 procent av befolkningen utsattes för fickstöld fyra gånger eller fler (figur 3.19 och tabell 3.18).

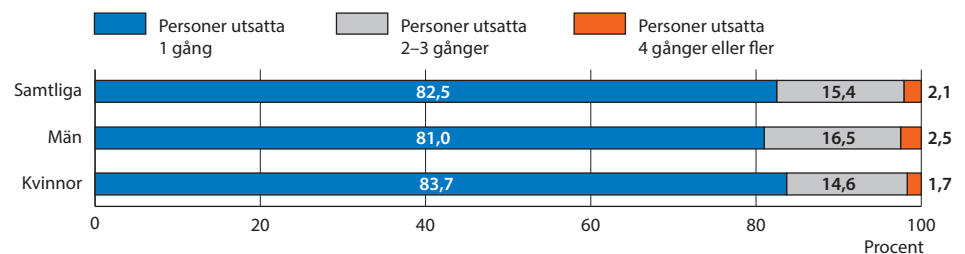
Av de män som uppger att de utsattes för fickstöld 2017 utsattes 81,0 procent en (1) gång. Det var 16,5 procent av de utsatta männen som utsattes två till tre gånger medan 2,5 procent av de utsatta männen

utsattes fyra gånger eller fler. Sett till befolkningen (16–84 år) utsattes 2,3 procent av männen för en (1) händelse 2017 och 0,5 procent utsattes två till tre gånger, medan 0,1 procent av männen i befolkningen utsattes för fickstöld fyra gånger eller fler.

Av de kvinnor som uppger att de utsattes för fickstöld 2017 utsattes 83,7 procent en (1) gång. Vidare var det 14,6 procent av de utsatta kvinnorna som utsattes två till tre gånger medan 1,7 procent av de utsatta kvinnorna utsattes fyra gånger eller fler. Sett till befolkningen (16–84 år) utsattes 2,6 procent av kvinnorna för en (1) händelse 2017, medan 0,5 procent utsattes två till tre gånger och 0,1 procent av kvinnorna i befolkningen utsattes för fickstöld fyra gånger eller fler.

Resultatet visar således att det i princip är lika vanligt med upprepad utsatthet bland män som bland kvinnor.

Figur 3.19 Upprepad utsatthet bland de som utsattes för fickstöld 2017. Andel som utsattes 1 gång, 2–3 gånger och 4 gånger eller fler, av samtliga och av männen respektive kvinnorna (16–84 år).

Tabell 3.18 Upprepad utsatthet för fickstöld 2017. Andel (%) som utsattes 1 gång, 2–3 gånger och 4 gånger eller fler, av samtliga och av männen respektive kvinnorna i befolkningen (16–84 år).

	Andel utsatta ...			
	... 1 gång	... 2-3 gånger	... 4 gånger eller fler	Andel utsatta totalt
SAMTLIGA, 16-84 ÅR	2,5	0,5	0,1	2,9
Män	2,3	0,5	0,1	2,8
Kvinnor	2,6	0,5	0,1	3,1

Försäljningsbedrägeri

I det här avsnittet redovisas resultat för försäljningsbedrägeri. Frågan om försäljningsbedrägeri tillkom i och med metodbytet 2017 och därför finns enbart resultat för utsatthet 2016 och 2017.²³

För att belysa omfattningen av försäljningsbedrägeri ställs följande fråga:

Har någon på ett brottsligt sätt lurat dig som privatperson på pengar då du har köpt eller sålt något under förra året (2017)?

²³ Fram till metodbytet ingick enbart brottstypen bedrägeri i NTU. Under utvecklingsarbetet med NTU ansågs dock frågan om bedrägeri vara alltför bred och ospecifik och har således delats upp i två typbrott: kort-/kreditbedrägeri och försäljningsbedrägeri. Förändringen antas tydliggöra innebörden av brottstyperna och därmed öka kvaliteten i svaren. För att läsa mer om metodförändringar, se *NTU 2017. Teknisk rapport* (Brå 2018b).

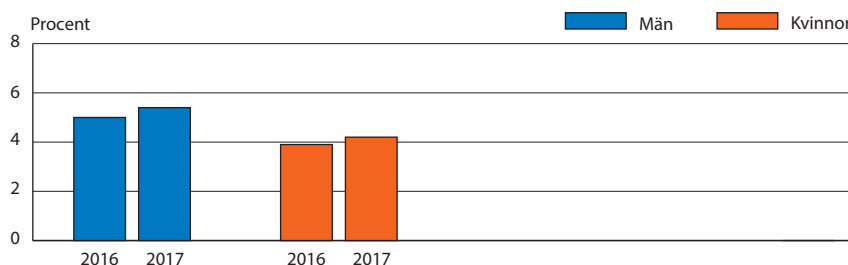
Det är 4,8 procent av befolkningen (16–84 år) som uppger att de utsattes för försäljningsbedrägeri 2017, vilket motsvarar cirka 378 000 personer (skattat antal).²⁴ Det är en liten ökning från 2016, då andelen utsatta var 4,5 procent (se tabell 3.19).

Bland män i befolkningen (16–84 år) uppger 5,4 procent att de utsattes för försäljningsbedrägeri 2017, vilket är en ökning från 2016, då andelen var 5,0 procent (se figur 3.20).

Det är 4,2 procent av kvinnorna i befolkningen (16–84 år) som uppger att de utsattes för försäljningsbedrägeri 2017, vilket är en ökning från 2016 då andelen var 3,9 procent.

Det var således en större andel bland män än bland kvinnor i befolkningen (16–84 år) som utsattes för försäljningsbedrägeri 2017. Dock ser mönstret likartat ut, med en liten ökning av andelen utsatta jämfört med 2016.

Figur 3.20 Utsatthet för försäljningsbedrägeri 2016–2017.
Andel utsatta av männen respektive kvinnorna i befolkningen (16–84 år).

²⁴ Bedrägeribrott är något man kan vara utsatt för utan att veta om det. Detta faktum kan påverka utfallet i undersökningen, och bör beaktas när resultaten tolkas.

Tabell 3.19 Utsatthet för försäljningsbedrägeri 2016–2017.
Andel (%) utsatta av samtliga och av männen respektive kvinnorna i befolkningen, uppdelat på olika åldersgrupper.

	2016	2017
SAMTLIGA, 16–84 ÅR	4,5	4,8
Män	5,0	5,4
Kvinnor	3,9	4,2
Ålder		
16–19 år	3,9	4,7
20–24 år	6,0	5,6
25–34 år	5,9	5,7
35–44 år	5,3	6,9
45–54 år	5,6	6,1
55–64 år	3,9	3,9
65–74 år	2,2	2,3
75–84 år	1,6	1,5
Män		
16–19 år	5,0	5,3
20–24 år	7,0	5,5
25–34 år	6,3	5,5
35–44 år	5,4	7,6
45–54 år	6,0	7,3
55–64 år	5,0	4,9
65–74 år	2,9	2,8
75–84 år	2,2	2,1
Kvinnor		
16–19 år	2,9	4,2
20–24 år	5,2	5,6
25–34 år	5,6	5,8
35–44 år	5,3	6,2
45–54 år	5,3	5,1
55–64 år	3,0	3,0
65–74 år	1,6	1,9
75–84 år	1,0	1,1

Utsatthet för försäljningsbedrägeri i olika åldersgrupper

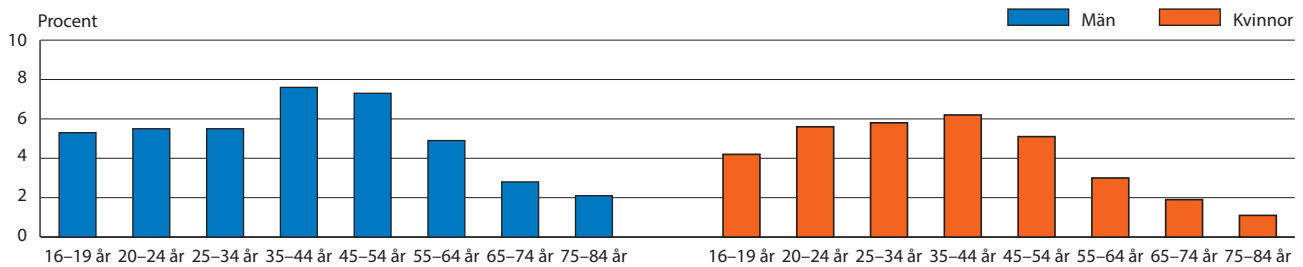
I den yngsta åldersgruppen (16–19 år) uppger 4,7 procent att de utsattes för försäljningsbedrägeri 2017. Andelen ökar sedan ju äldre åldersgrupp som studeras, upp till åldersgruppen 35–44 år som hade störst andel utsatta personer (6,9 %). Utsattheten minskar därefter ju äldre åldersgrupp som studeras, och i den äldsta åldersgruppen (75–84 år) uppger 1,5 procent att de utsattes. Åldersfördelningen skiljer sig något från 2016, då det var gruppen 20–24 år som hade störst andel utsatta personer, tätt följt av gruppen 25–34 år (tabell 3.19).

Bland män är andelen som uppger att de utsattes för försäljningsbedrägeri störst i åldersgruppen 35–44 år (7,6 %) och minst i den äldsta åldersgruppen (75–84 år) där 2,1 procent utsattes (se figur 3.21).

Bland kvinnor ser fördelningen liknande ut. Andelen utsatta för försäljningsbedrägeri 2017 var störst i gruppen 35–44 år (6,2 %). Minst var andelen i den äldsta åldersgruppen (75–84 år, 1,1 %).

Att utsättas för försäljningsbedrägeri 2017 var således bland såväl män som kvinnor vanligast i åldersgruppen 35–44 år, för att sedan bli mindre vanligt ju äldre åldersgrupp som studeras.

Figur 3.21 Utsatthet för försäljningsbedrägeri 2017. Andel utsatta inom olika åldersgrupper bland männen respektive kvinnorna i befolkningen.

Utsatthet för försäljningsbedrägeri i olika grupper i befolkningen

Vad gäller utsatthet för försäljningsbedrägeri 2017 så hade svenskfödda personer med båda föräldrarna utrikesfödda och utrikesfödda personer en större andel utsatta (6,7 respektive 6,1 %) än svenskfödda personer med minst en svenskfödd förälder (4,3 %, se tabell 3.20).

Personer med som högst gymnasial utbildning och eftergymnasial utbildning utsattes i lika stor utsträckning (5,0 % i respektive grupp), medan personer med som högst förgymnasial utbildning hade en något mindre andel utsatta (3,9 %).

Ensamstående eller sammanboende med barn utsattes i större utsträckning (8,2 respektive 6,2 %) än ensamstående eller sammanboende utan barn (4,5 respektive 3,7 %).

Det var även vanligare med utsatthet för försäljningsbedrägeri bland boende i flerfamiljshus (5,0 %) än bland boende i småhus (4,5 %).

Slutligen var det vanligare att utsättas bland boende i storstadsregioner och bland boende i andra större städer (5,0 respektive 4,8 %) än bland boende i mindre städer eller på landsbygden (4,3 %).

Sett till utsatthet för försäljningsbedrägeri inom olika grupper bland män respektive kvinnor 2017 ser mönstret oftast likartat ut. Dock är nivån generellt sett högre bland män (se tabell 3Q:1–2 i appendix).

Tabell 3.20 Utsatthet för försäljningsbedrägeri 2016–2017.
Andel (%) utsatta inom olika grupper i befolkningen (16–84 år).^a

	2016	2017
Svensk/utländsk bakgrund		
Svenskfödda med		
– minst en svenskfödd förälder	4,1	4,3
– båda föräldrarna utrikesfödda	5,3	6,7
Utrikesfödda	5,9	6,1
Utbildning (högsta)		
Förgymnasial	3,6	3,9
Gymnasial	4,8	5,0
Eftergymnasial	4,6	5,0
Familjetyp		
Sammanboende		
– utan barn	3,6	3,7
– med barn	5,6	6,2
Ensamstående		
– utan barn	4,3	4,5
– med barn	6,7	8,2
Bostadstyp		
Småhus	4,2	4,5
Flerfamiljshus	4,7	5,0
Boendeort		
Storstadsregion	4,7	5,0
Större stad	4,3	4,8
Mindre stad/landsbygd	4,3	4,3

^a För en redovisning av denna tabell uppdelat på kön, se tabell 3Q:1–2 i appendix.

Upprepad utsatthet för försäljningsbedrägeri

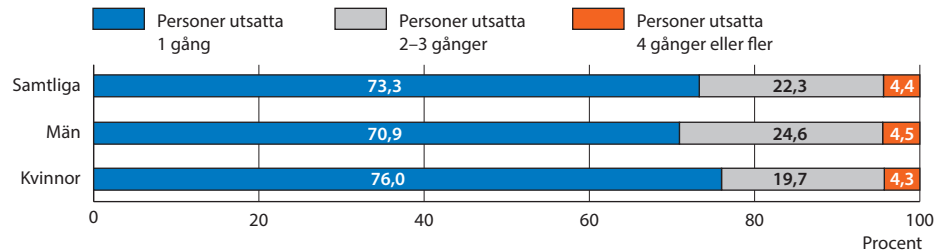
Av de personer som uppger att de utsattes för försäljningsbedrägeri 2017 utsattes 73,3 procent en (1) gång. Vidare var det 22,3 procent av de utsatta som utsattes två till tre gånger medan 4,4 procent av de utsatta uppger att det handlade om fyra gånger eller fler. Sett till befolkningen (16–84 år) utsattes 3,6 procent för en (1) händelse under 2017, medan 1,1 procent utsattes två till tre gånger och 0,2 procent utsattes för försäljningsbedrägeri fyra gånger eller fler (se figur 3.22 och tabell 3.21).

Av de män som uppger att de utsattes för försäljningsbedrägeri 2017 utsattes 70,9 procent en (1) gång. Det var 24,6 procent av de utsatta som utsattes två till tre gånger medan 4,5 procent av de utsatta männen utsattes fyra gånger eller fler. Sett till män i befolkningen (16–84 år) motsvarar det att 3,9 procent utsattes för en (1) händelse 2017 och 1,3 procent utsattes två till tre gånger, medan 0,2 procent utsattes fyra gånger eller fler.

Av de kvinnor som uppger att de utsattes för försäljningsbedrägeri 2017 utsattes 76,0 procent en (1) gång. Det var 19,7 procent av de utsatta kvinnorna som utsattes två till tre gånger, och 4,3 procent av de utsatta kvinnorna utsattes fyra gånger eller fler. Sett till befolkningen (16–84 år) motsvarar det att 3,3 procent av kvinnorna utsattes en (1) gång 2017 och 0,8 procent utsattes två till tre gånger, medan 0,2 procent utsattes för försäljningsbedrägeri fyra gånger eller fler.

Såväl bland män som bland kvinnor är det således relativt ovanligt med upprepad utsatthet för försäljningsbedrägeri. Det är dock något vanligare bland män.

Figur 3.22 Upprepad utsatthet bland dem som utsattes för försäljningsbedrägeri 2017. Andel som utsattes 1 gång, 2–3 gånger och 4 gånger eller fler, av samtliga och av männen respektive kvinnorna (16–84 år).

Tabell 3.21 Upprepad utsatthet för försäljningsbedrägeri 2017. Andel (%) som utsattes 1 gång, 2–3 gånger och 4 gånger eller fler, av samtliga och av männen respektive kvinnorna i befolkningen (16–84 år).

	Andel utsatta ...			
	... 1 gång	... 2–3 gånger	... 4 gånger eller fler	Andel utsatta totalt
SAMTLIGA, 16–84 ÅR	3,6	1,1	0,2	4,8
Män	3,9	1,3	0,2	5,4
Kvinnor	3,3	0,8	0,2	4,2

Kort-/kreditbedrägeri

Frågan om kort-/kreditbedrägeri tillkom i samband med metodbytet 2017 och därför finns enbart resultat för utsatthet 2016 och 2017.²⁵

För att belysa omfattningen av kort-/kreditbedrägeri ställs följande fråga:

Har någon på ett brottsligt sätt använt ditt kontonummer, kontokort/kontokortsuppgifter eller dina personuppgifter för att komma över pengar eller andra värdesaker under förra året (2017)?

Det är 5,1 procent av befolkningen (16–84 år) som uppger att de utsattes för kort-/kreditbedrägeri 2017, vilket motsvarar ungefär 403 000 personer (skattat antal).²⁶ Det är en liten ökning från 2016 då 4,9 procent utsattes (se tabell 3.22).

Det är 5,6 procent av männen i befolkningen (16–84 år) som uppger att de utsattes 2017, vilket i princip är på samma nivå som 2016, då andelen var 5,5 procent (se figur 3.23).

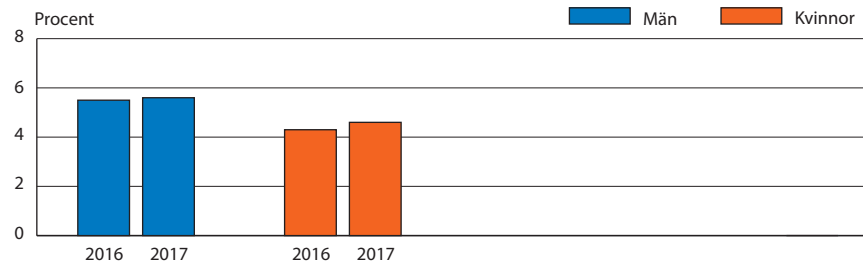
²⁵ Fram till metodbytet ingick enbart brottstypen bedrägeri i NTU. Under utvecklingsarbetet med NTU ansågs dock frågan om bedrägeri vara alltför bred och ospecifik och har således delats upp i två typproblem: kort-/kreditbedrägeri och försäljningsbedrägeri. Förändringen antas tydliggöra innebörden av brottstyperna och därmed öka kvaliteten i svaren. För att läsa mer om metodförändringar, se metodkapitlet och *NTU 2017. Teknisk rapport* (Brå 2018b).

²⁶ Bedrägeribrott är något man kan vara utsatt för utan att veta om det. Detta faktum kan påverka utfallet i undersökningen, och bör beaktas när resultaten tolkas.

Av kvinnor i befolkningen (16–84 år) uppger 4,6 procent att de utsattes för kort-/kreditbedrägeri under 2017, vilket är en ökning från 2016 då andelen var 4,3 procent.

Det var således vanligare bland män än kvinnor att utsättas för kort-/kreditbedrägeri 2017.

Figur 3.23 Utsatthet för kort-/kreditbedrägeri 2016–2017. Andel utsatta av männen respektive kvinnorna i befolkningen (16–84 år).

Tabell 3.22 Utsatthet för kort-/kreditbedrägeri 2016–2017. Andel (%) utsatta av samtliga och av männen respektive kvinnorna i befolkningen, uppdelat på olika åldersgrupper.

	2016	2017
SAMTLIGA 16–84 ÅR	4,9	5,1
Män	5,5	5,6
Kvinnor	4,3	4,6
Ålder		
16–19 år	1,6	2,0
20–24 år	4,8	4,5
25–34 år	5,5	5,6
35–44 år	6,5	6,7
45–54 år	6,7	7,3
55–64 år	5,1	5,3
65–74 år	3,1	3,4
75–84 år	2,1	2,1
Män		
16–19 år	1,7	2,2
20–24 år	4,8	4,9
25–34 år	5,3	5,6
35–44 år	7,0	7,5
45–54 år	7,4	7,9
55–64 år	6,4	6,1
65–74 år	4,2	3,7
75–84 år	2,8	2,8
Kvinnor		
16–19 år	1,5	1,9
20–24 år	4,9	4,2
25–34 år	5,7	5,6
35–44 år	5,9	5,8
45–54 år	6,0	6,7
55–64 år	3,9	4,6
65–74 år	2,1	3,1
75–84 år	1,5	1,5

Utsatthet för kort-/kreditbedrägeri i olika åldersgrupper

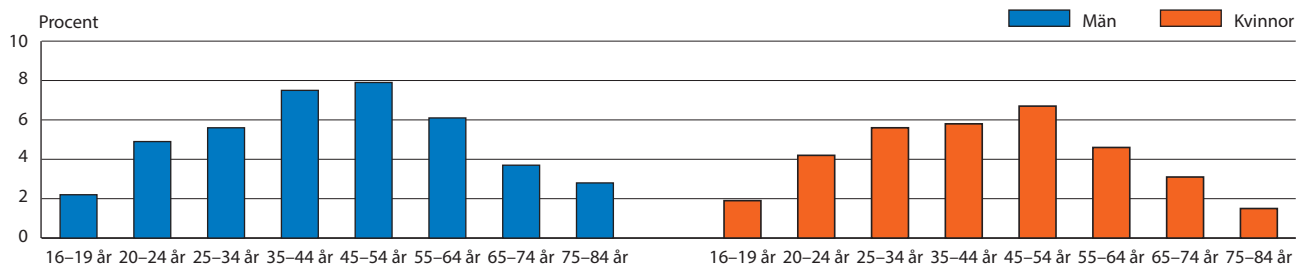
Sett till olika åldersgrupper var det under 2017 vanligare att utsättas för kort-/kreditbedrägeri ju äldre åldersgrupp som studeras, upp till åldersgruppen 45–54 år som hade störst andel utsatta (7,3 %). Därefter minskar andelen ju äldre åldersgrupp som studeras. Minst är andelen i den yngsta åldersgruppen (16–19 år) där 2,0 procent utsattes, tätt följt av den äldsta åldersgruppen (75–84 år) där 2,1 procent utsattes. Det här liknar mönstret 2016 (se tabell 3.22).

Mönstret bland män ser likartat ut, med störst andel utsatta i åldersgruppen 45–64 år (7,9 %), medan den yngsta åldersgruppen (16–19 år) utsattes i minst utsträckning (2,2 %, se figur 3.24).

Även bland kvinnor är andelen störst i åldersgruppen 45–54 år där 6,7 procent utsattes. Dock var det i den äldsta åldersgruppen (75–84 år) som minst andel kvinnor utsattes (1,5 %).

Mönstret gällande hur utsatthet för kort-/kreditbedrägeri fördelar sig inom olika åldersgrupper är således likartat, något som framgår tydligt av figur 3.24.

Figur 3.24 Utsatthet för kort-/kreditbedrägeri 2017. Andel utsatta inom olika åldersgrupper bland männen respektive kvinnorna i befolkningen.

Utsatthet för kort-/kreditbedrägeri i olika grupper i befolkningen

Utrikesfödda personer uppger i större utsträckning att de under 2017 utsattes för kort-/kreditbedrägeri (5,9 %) än svenskfödda personer med båda föräldrarna utrikesfödda (5,4 %) och svenskfödda personer med minst en svenskfödd förälder (4,9 %, se tabell 3.23).

Personer med eftergymnasial utbildning utsattes i högre grad (6,1 %) än personer med som högst gymnasial utbildning (5,2 %) och personer med som högst förgymnasial utbildning (3,1 %).

Ensamstående eller sammanboende med barn utsattes i större utsträckning (7,9 respektive 6,8 %) än ensamstående eller sammanboende utan barn (3,9 respektive 4,8 %).

Vidare var utsatthet vanligare bland boende i flerfamiljshus än bland boende i småhus (5,3 respektive 4,9 %).

Utsattheten ökar med ortens storlek. Bland boende i storstadsregioner utsattes 5,9 procent 2017 medan andelen bland boende i andra större städer är 4,8 procent och andelen i mindre städer eller på landsbygden är 4,2 procent.

Sett till utsatthet för kort-/kreditbedrägeri inom olika grupper bland män respektive kvinnor 2017 ser mönstret oftast likartat ut. Dock är nivån något högre bland män (se tabell 3S:1–2 i appendix).

Tabell 3.23 Utsatthet för kort-/kreditbedrägeri 2016–2017. Andel (%) utsatta inom olika grupper i befolkningen (16–84 år).^a

	2016	2017
Svensk/utländsk bakgrund		
Svenskfödda med		
– minst en svenskfödd förälder	4,6	4,9
– båda föräldrarna utrikesfödda	6,4	5,4
Utrikesfödda	5,7	5,9
Utbildning (högsta)		
Förgymnasial	2,8	3,1
Gymnasial	5,0	5,2
Eftergymnasial	6,1	6,1
Familjetyp		
Sammanboende		
– utan barn	4,5	4,8
– med barn	6,4	6,8
Ensamstående		
– utan barn	3,9	3,9
– med barn	6,7	7,9
Bostadstyp		
Småhus	4,6	4,9
Flerfamiljshus	5,2	5,3
Boendeort		
Storstadsregion	5,9	5,9
Större stad	4,4	4,8
Mindre stad/landsbygd	3,9	4,2

^a För en redovisning av denna tabell uppdelat på kön, se tabell 3S:1–2 i appendix.

Upprepad utsatthet för kort-/kreditbedrägeri

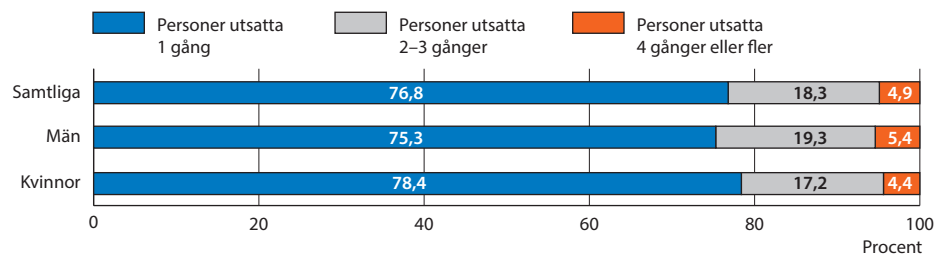
Upprepad utsatthet för kort-/kreditbedrägeri är ganska ovanligt, och 76,8 procent av de personer som utsattes 2017 uppger att det rörde sig om en (1) händelse under 2017. Vidare var det 18,3 procent av de utsatta som utsattes två till tre gånger, medan 4,9 procent av de utsatta uppger att de utsattes fyra gånger eller fler. Sett till hela befolkningen (16–84 år) motsvarar det att 4,0 procent utsattes för en (1) händelse under 2017 medan 0,9 procent utsattes två till tre gånger, och 0,3 procent uppger att de utsattes för kort-/kreditbedrägeri fyra gånger eller fler (se figur 3.25 och tabell 3.24).

Av de män som uppger att de utsattes för kort-/kreditbedrägeri 2017 utsattes 75,3 procent en (1) gång. Det var 19,3 procent av de utsatta männen som utsattes två till tre gånger och 5,4 procent av de utsatta männen utsattes fyra gånger eller fler. Sett till män i befolkningen (16–84 år) utsattes 4,3 procent för en (1) händelse och 1,1 procent utsattes två till tre gånger, medan 0,3 procent utsattes fyra gånger eller fler.

Av de kvinnor som uppger att de utsattes för kort-/kreditbedrägeri 2017 utsattes 78,4 procent en (1) gång. Det var 17,2 procent av de utsatta kvinnorna som utsattes två till tre gånger medan 4,4 procent av de utsatta kvinnorna utsattes fyra gånger eller fler. Sett till kvinnor i befolkningen (16–84 år) utsattes 3,7 procent för en (1) händelse 2017 och 0,8 procent utsattes två till tre gånger, medan 0,2 procent utsattes fyra gånger eller fler.

Det skiljer sig således relativt lite mellan män och kvinnor vad gäller upprepad utsatthet för kort-/kreditbedrägeri.

Figur 3.25 Upprepad utsatthet bland de som utsattes för kort-/kreditbedrägeri 2017. Andel som utsattes 1 gång, 2–3 gånger och 4 gånger eller fler, av samtliga och av männen respektive kvinnorna (16–84 år).

Tabell 3.24 Upprepad utsatthet för kort-/kreditbedrägeri 2017. Andel (%) som utsattes 1 gång, 2–3 gånger och 4 gånger eller fler, av samtliga och av männen respektive kvinnorna i befolkningen (16–84 år).

	Andel utsatta ...			Andel utsatta totalt
	... 1 gång	... 2–3 gånger	... 4 gånger eller fler	
SAMTLIGA, 16–84 ÅR	4,0	0,9	0,3	5,1
Män	4,3	1,1	0,3	5,6
Kvinnor	3,7	0,8	0,2	4,6

Trakasserier

Trakasserier definieras i NTU som en serie av mer eller mindre allvarliga händelser med samma förövare. Det behöver inte nödvändigtvis handla om brottsliga händelser juridiskt sett. I de fall som NTU med den här frågan fångar sådant som är brottsligt skulle det kunna handla om till exempel grov fridskränkning, grov kvinnofridskränkning, olaga förföljelse, ofredande eller hemfridsbrott.

För att fånga omfattningen av utsatthet för trakasserier ställs följande fråga i NTU:

Blev du vid upprepade tillfällen under förra året (2017) förföljd eller fick du oönskade besök, telefonsamtal eller meddelanden via brev, sms eller internet av en och samma person?

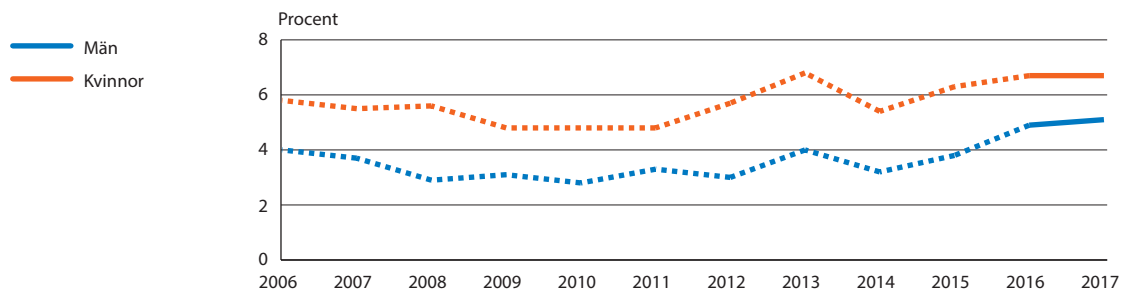
Det är 5,9 procent av befolkningen (16–84 år) som uppger att de utsattes för trakasserier 2017, vilket motsvarar cirka 470 000 personer (skattat antal). Andelen är på samma nivå som 2016. Under 2006–2010 minskade andelen utsatta successivt. Därefter har utsattheten ökat vid nästan alla mätningar, och särskilt tydlig var ökningen 2016 (se tabell 3.25).

Det är 5,1 procent av männen i befolkningen (16–84 år) som uppger att de utsattes för trakasserier 2017, vilket är en något högre nivå än 2016, då andelen var 4,9 procent. Utsattheten minskade i början av mätperioden för att sedan variera kring en relativt stabil nivå, men från och med 2013 har andelen ökat, dock med årliga variationer (se figur 3.26).

Bland kvinnor i befolkningen (16–84 år) är det 6,7 procent som uppger att de utsattes för trakasserier 2017, vilket är på samma nivå som 2016. Andelen minskade fram till och med 2009. Därefter låg nivån stabilt några år, men från och med 2012 har utsattheten ökat tydligt (med årliga variationer).

Kvinnor är således i större utsträckning än män utsatta för trakasserier, och så hade det varit varje år sedan 2006.

Figur 3.26 Utsatthet för trakasserier 2006–2017.
Andel utsatta av männen respektive kvinnorna i befolkningen (16–84 år).^a

^a Resultaten för utsatthet 2006–2015 är omräknade eftersom undersökningen då genomfördes med en annan metod. Läs mer om detta i metodkapitlet och i den tekniska rapporten (Brå 2019). För motsvarande resultat före omräkningen, se tidigare NTU-publikationer.

Tabell 3.25 Utsatthet för trakasserier 2006–2017. Andel (%) utsatta av samtliga och av männen respektive kvinnorna i befolkningen, uppdelat på olika åldersgrupper.^{ab}

	2006	2007	2008	2009	2010	2011	2012	2013	2014	2015	2016	2017
SAMTLIGA, 16–84 ÅR	4,9	4,7	4,3	4,0	3,8	4,1	4,4	5,4	4,4	5,1	5,9	5,9
Män	4,0	3,7	2,9	3,1	2,8	3,3	3,0	4,0	3,2	3,8	4,9	5,1
Kvinnor	5,8	5,5	5,6	4,8	4,8	4,8	5,7	6,8	5,4	6,3	6,7	6,7
Ålder												
16–19 år	8,8	6,6	8,5	6,9	6,2	8,3	6,3	8,2	6,8	7,3	10,8	10,8
20–24 år	9,9	8,8	8,8	7,9	8,5	9,4	7,6	10,0	7,9	7,5	10,5	9,8
25–34 år	4,9	4,7	4,4	4,6	4,6	4,4	5,0	5,7	5,3	6,3	7,4	7,6
35–44 år	5,8	5,6	5,7	4,4	4,6	4,4	6,2	6,9	4,6	5,1	5,8	5,9
45–54 år	4,3	4,3	3,6	4,4	3,7	3,4	3,3	4,8	5,0	4,9	4,9	5,3
55–64 år	2,7	2,5	2,1	1,9	1,8	1,9	2,6	3,6	2,4	3,8	3,9	4,2
65–74 år	4,1	4,6	2,5	1,7	1,6	3,0	3,5	3,2	2,6	3,7	4,2	4,0
75–84 år	2,3	2,3	1,5	1,9	1,7	2,1	2,4	4,5	2,0	3,2	4,1	3,5
Män												
16–24 år	5,4	4,2	4,8	4,7	3,9	5,4	3,4	4,9	4,0	4,0	6,3	6,5
25–44 år	5,0	4,4	3,8	3,8	3,5	3,9	4,3	4,6	4,2	5,2	5,5	5,7
45–64 år	2,9	2,9	2,0	2,3	2,2	2,0	2,0	3,3	2,6	3,1	4,0	4,6
65–84 år	3,0	3,7	1,7	1,9	1,3	3,3	3,1	3,6	2,4	3,0	4,7	4,2
Kvinnor												
16–24 år	12,7	10,7	12,0	9,4	10,3	11,5	10,0	12,5	10,1	10,2	14,2	13,3
25–44 år	5,6	5,6	6,2	5,1	5,3	4,8	6,7	7,9	5,6	6,3	7,5	7,7
45–64 år	4,1	4,0	4,0	4,4	3,4	3,5	4,3	5,5	5,2	6,1	4,9	5,0
65–84 år	3,9	4,1	2,6	1,7	1,9	2,3	3,3	3,5	2,4	3,9	3,7	3,5

^a Resultaten för utsatthet 2006–2015 är omräknade eftersom undersökningen då genomfördes med en annan metod. Läs mer om detta i metodkapitlet och i den tekniska rapporten (Brå 2019). För motsvarande resultat före omräkningen, se tidigare NTU-publikationer.

^b Vid en redovisning av hur utvecklingen har sett ut över tid för män respektive kvinnor används i rapporten en indelning i fyra ålderskategorier istället för åtta. Anledningen är att urvalet var betydligt mindre före metodbytet, vilket gjorde att en könsuppdelad indelning i åtta ålderskategorier då inte var möjlig. Dock finns de könsuppdelade resultaten uppdelat på åtta ålderskategorier redovisade för åren efter metodbytet (dvs. utsatthet 2016 och framåt). För att se dessa resultat hänvisas till tabell 3U:1 i appendix.

Utsatthet för trakasserier i olika åldersgrupper

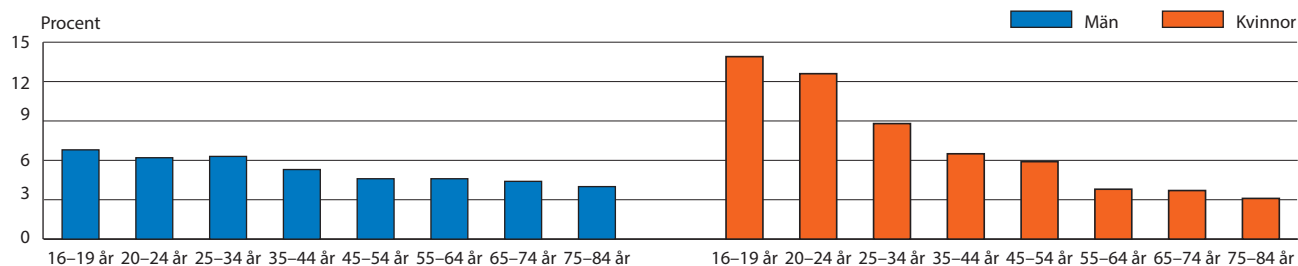
Personer i den yngsta åldersgruppen (16–19 år) uppger i störst utsträckning att de utsattes för trakasserier 2017. Det är 10,8 procent av personerna i den åldersgruppen som utsattes, vilket är samma andel som uppmättes 2016. Utsatthet för trakasserier var fram till och med 2015 vanligast i åldersgruppen 20–24 år, men under de senaste två åren har det varit vanligast att utsättas i åldersgruppen 16–19 år. Minst utsatt var den äldsta åldersgruppen (75–84 år) där 3,5 procent utsattes 2017 (se tabell 3.25).

Även bland män är det i den yngsta åldersgruppen (16–19 år) som störst andel uppger att de under 2017 utsattes för trakasserier (6,8 %), medan det var minst vanligt i den äldsta åldersgruppen (75–84 år), där 4,0 procent utsattes (se figur 3.27).

Utsatthet för trakasserier är även vanligast bland unga kvinnor; 13,9 procent av kvinnorna i åldern 16–19 år uppger att de utsattes för trakasserier 2017. Det är minst vanligt att utsättas i den äldsta åldersgruppen (75–84 år), där andelen utsatta kvinnor var 3,1 procent.

Vid en jämförelse mellan män och kvinnor visar resultatet att mönstret är relativt likartat, i den bemärkelsen att utsatthet är vanligast bland de yngre, för att sedan bli mindre vanlig ju äldre åldersgrupp som studeras. En skillnad är dock att det skiljer sig mer mellan åldersgrupperna bland kvinnor än bland män.

Figur 3.27 Utsatthet för trakasserier 2017. Andel utsatta inom olika åldersgrupper bland männen respektive kvinnorna i befolkningen.

Utsatthet för trakasserier i olika grupper i befolkningen

Det är en större andel som uppger att de utsattes för trakasserier 2017 bland svenskfödda personer med båda föräldrarna utrikesfödda och bland utrikesfödda personer (8,4 respektive 7,4 %) än bland svenskfödda med minst en svenskfödd förälder (5,5 %, se tabell 3.26).

Vidare var andelen utsatta större bland personer med som högst förgymnasial utbildning (7,3 %) än bland personer med som högst gymnasial eller eftergymnasial utbildning (5,9 respektive 5,1 %).

Trakasserier var också vanligare bland ensamstående med eller utan barn (11,2 respektive 7,8 %), än bland sammanboende med eller utan barn (4,2 respektive 4,6 %).

Vidare var det vanligare bland boende i flerfamiljshus än bland boende i småhus (7,0 respektive 5,0 %).

Utsatthet för trakasserier var även något vanligare bland boende i storstadsregioner och i andra större städer (6,0 respektive 6,1 %), än bland personer som bor i mindre städer eller på landsbygden (5,6 %).

Sett till utsatthet för trakasserier inom olika grupper bland män respektive kvinnor 2017 ser mönstret oftast likartat ut, men på högre nivåer bland kvinnor. Vad gäller svensk/utländsk bakgrund finns dock skillnader. Bland män var utsatthet vanligast bland utrikesfödda (7,1 %), medan det bland kvinnor var vanligast bland svenskfödda med båda föräldrarna utrikesfödda (10,0 %, se tabell 3U:2-3 i appendix).

Tabell 3.26 Utsatthet för trakasserier 2006–2017.
Andel (%) utsatta inom olika grupper i befolkningen (16–84 år).^{ab}

	2006	2007	2008	2009	2010	2011	2012	2013	2014	2015	2016	2017
Svensk/utländsk bakgrund												
Svenskfödda med												
– minst en svenskfödd förälder	4,6	4,2	3,8	3,3	3,3	3,6	3,8	4,9	3,9	4,9	5,4	5,5
– båda föräldrarna utrikesfödda	5,2	7,8	4,9	5,4	10,3	6,4	6,4	6,7	6,8	6,7	8,3	8,4
Utrikesfödda	7,4	7,0	7,6	7,6	5,2	6,1	7,1	7,8	5,9	5,7	7,3	7,4
Utbildning (högsta)												
Förgymnasial	5,8	5,2	4,9	4,0	4,6	5,0	5,0	6,0	5,2	4,8	7,3	7,3
Gymnasial	4,6	4,5	3,6	3,9	3,8	3,8	4,5	5,8	4,1	5,5	5,5	5,9
Eftergymnasial	4,2	4,1	4,5	3,7	3,0	3,5	3,6	4,3	3,9	4,5	5,3	5,1
Familjetyp												
Sammanboende												
– utan barn	3,6	3,8	3,4	2,8	2,4	3,4	3,6	4,5	3,2	4,0	4,6	4,6
– med barn	4,4	4,1	3,7	2,8	3,6	3,3	4,1	4,2	3,6	4,4	4,1	4,2
Ensamstående												
– utan barn	6,6	6,1	5,8	5,6	5,3	5,2	5,7	7,0	5,8	6,4	7,9	7,8
– med barn	6,9	6,0	5,6	7,5	5,6	5,7	4,7	8,7	7,1	8,0	9,6	11,2
Bostadstyp												
Småhus	3,9	4,1	3,7	3,1	2,8	3,5	3,8	4,8	3,3	4,4	5,0	5,0
Flerfamiljshus	6,2	5,4	5,2	5,1	4,9	4,7	5,1	6,2	5,5	5,8	6,8	7,0
Boendeort												
Storstadsregion	4,8	4,7	3,9	4,3	3,8	3,5	4,6	5,2	4,4	4,8	6,2	6,0
Större stad	4,9	4,8	4,7	4,3	3,8	4,5	4,1	5,5	4,1	5,3	5,8	6,1
Mindre stad/landsbygd	5,2	4,5	4,4	3,1	3,8	4,6	4,4	5,8	4,6	5,4	5,4	5,6

^a Resultaten för utsatthet 2006–2015 är omräknade eftersom undersökningen då genomfördes med en annan metod. Läs mer om detta i metodkapitlet och i den tekniska rapporten (Brå 2019). För motsvarande resultat före omräkningen, se tidigare NTU-publikationer.

^b För en redovisning av denna tabell uppdelat på kön, se tabell 3U:2-3 i appendix.

Nätkränkning

Frågan om nätkränkning tillkom i samband med metodbytet 2017 och därför finns enbart resultat för utsatthet 2016 och 2017.

För att belysa omfattningen av utsatthet för nätkränkning ställs följande fråga i NTU:

Har någon i syfte att kränka eller skada dig spridit känsliga uppgifter, bilder, filmer och/eller kommentarer om dig på internet under förra året (2017)?

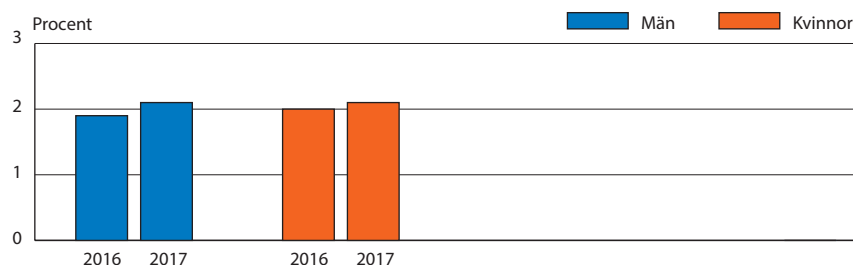
Det är 2,1 procent av befolkningen (16–84 år) som uppger att de utsattes för nätkränkning under 2017, vilket motsvarar cirka 169 000 personer (skattat antal). Det är en liten ökning från 2016, då andelen var 1,9 procent (se tabell 3.27).

Det var likaså 2,1 procent av männen i befolkningen (16–84 år) som utsattes för någon nätkränkning 2017, vilket även det är en liten ökning från 2016 då andelen var 1,9 procent (se figur 3.28).

Även bland kvinnor i befolkningen (16–84 år) var det 2,1 procent som utsattes, vilket i princip är på samma nivå som 2016 då andelen var 2,0 procent.

Det var således en lika stor andel bland män som bland kvinnor som utsattes för nätcränkning under 2017.

Figur 3.28 Utsatthet för nätcränkning 2016–2017. Andel utsatta av männen respektive kvinnorna i befolkningen (16–84 år).

Tabell 3.27 Utsatthet för nätcränkning 2016–2017. Andel (%) utsatta av samtliga och av männen respektive kvinnorna i befolkningen, uppdelat på olika åldersgrupper.

	2016	2017
SAMTLIGA, 16–84 ÅR	1,9	2,1
Män	1,9	2,1
Kvinnor	2,0	2,1
Ålder		
16–19 år	5,8	5,8
20–24 år	3,6	3,3
25–34 år	2,4	2,6
35–44 år	1,8	2,5
45–54 år	1,9	2,1
55–64 år	1,2	1,4
65–74 år	0,5	0,7
75–84 år	0,5	0,5
Män		
16–19 år	4,3	4,3
20–24 år	3,4	3,5
25–34 år	2,5	2,5
35–44 år	1,6	2,4
45–54 år	2,1	2,5
55–64 år	1,4	1,7
65–74 år	0,6	0,8
75–84 år	0,8	0,6
Kvinnor		
16–19 år	7,0	7,0
20–24 år	3,7	3,1
25–34 år	2,2	2,7
35–44 år	2,0	2,6
45–54 år	1,8	1,7
55–64 år	1,1	1,0
65–74 år	0,4	0,6
75–84 år	0,2	0,4

Utsatthet för nätcränkning i olika åldersgrupper

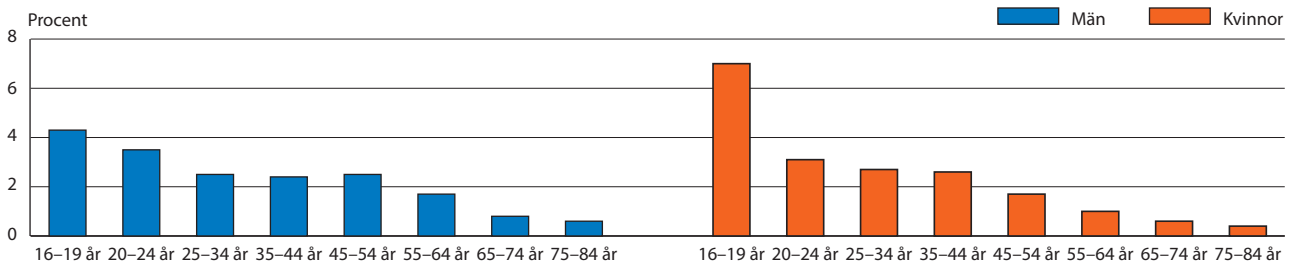
Det finns tydliga skillnader mellan olika åldersgrupper vad gäller nätcränkning, där utsatthet är mindre vanligt ju äldre åldersgrupp som studeras. Mest utsatt 2017 var den yngsta åldersgruppen (16–19 år) där 5,8 procent uppger att de utsattes, vilket är samma nivå som uppmättes för 2016. Minst utsatt var den äldsta åldersgruppen (75–84 år) där 0,5 procent av personerna uppger att de utsattes (se tabell 3.27).

Även när män studeras separat visar resultatet att det är i den yngsta åldersgruppen (16–19 år) som utsatthet var vanligast (4,3 %), medan den äldsta åldersgruppen (75–84 år) hade minst andel utsatta (0,6 %, se figur 3.29).

Kvinnor i den yngsta åldersgruppen (16–19 år) uppger i betydligt högre grad än resterande åldersgrupper att de utsattes för nätcränkning 2017 (7,0 %). Minst var andelen i den äldsta åldersgruppen (75–84 år, 0,4 %).

Utsatthet för nätcränkning följer således ett likartat mönster bland män och kvinnor, vad gäller hur utsattheten ser ut i olika åldersgrupper. Noterbart är dock att kvinnor i den yngsta åldersgruppen är betydligt mer utsatta än andra åldersgrupper. Bland män är det förvisso också de yngre som är mest utsatta, men resultatet sticker inte ut lika mycket från övriga åldersgrupper.

Figur 3.29 Utsatthet för nätcränkning 2017. Andel utsatta inom olika åldersgrupper bland männen respektive kvinnorna i befolkningen.

Utsatthet för nätcränkning i olika grupper i befolkningen

Personer som är födda i Sverige med båda föräldrarna utrikesfödda uppger i större utsträckning att de utsattes för någon nätcränkning under 2017 (3,6 %) än utrikesfödda personer respektive svenskfödda personer med minst en svenskfödd förälder (2,2 respektive 2,1 %, se tabell 3.28).

Personer med som högst förgymnasial utbildning utsattes i större utsträckning (3,2 %) än personer med som högst gymnasial respektive eftergymnasial utbildning (2,0 respektive 1,7 %).

Det var vanligare att utsättas bland ensamstående med eller utan barn (4,8 respektive 3,2 %) än bland sammanboende med eller utan barn (1,7 respektive 1,1 %).

Det var även vanligare med utsatthet bland boende i flerfamiljshus än bland boende i småhus (2,4 respektive 1,9 %).

Att utsättas för nätcränkning var något vanligare bland boende i storstadsregioner och i mindre städer eller på landsbygden (2,2 % i respektive grupp) än bland boende i andra större städer (2,0 %).

Mönstret för hur utsatthet för nätcränkning fördelar sig i olika grupper ser oftast likartat ut bland män och kvinnor (se tabell 3V:1–2 i appendix).

Tabell 3.28 Utsatthet för nätcränkning 2016–2017. Andel (%) utsatta inom olika grupper i befolkningen (16–84 år).^a

	2016	2017
Svensk/utländsk bakgrund		
Svenskfödda med		
– minst en svenskfödd förälder	1,8	2,1
– båda föräldrarna utrikesfödda	3,4	3,6
Utrikesfödda	2,2	2,2
Utbildning (högsta)		
Förgymnasial	3,0	3,2
Gymnasial	1,7	2,0
Eftergymnasial	1,6	1,7
Familjetyp		
Sammanboende		
– utan barn	1,2	1,1
– med barn	1,5	1,7
Ensamstående		
– utan barn	2,9	3,2
– med barn	3,6	4,8
Bostadstyp		
Småhus	1,7	1,9
Flerfamiljshus	2,1	2,4
Boendeort		
Storstadsregion	1,8	2,2
Större stad	2,1	2,0
Mindre stad/landsbygd	1,9	2,2

^a För en redovisning av denna tabell uppdelat på kön, se tabell 3V:1–2 i appendix.

Upprepad utsatthet för nätcränkning

Resultatet visar att nätcränkning är en brottstyp där det är relativt vanligt med upprepad utsatthet. Av de personer som uppger att de utsattes för någon nätcränkning 2017 var det 49,8 procent som utsattes en (1) gång. Vidare var det 25,0 procent av de utsatta som utsattes två till tre gånger medan 25,3 procent av de utsatta uppger att det handlade om fyra gånger eller fler. Sett till befolkningen (16–84 år) motsvarar det att 1,1 procent utsattes en (1) gång medan 0,5 procent utsattes två till tre gånger, och det var 0,5 procent som utsattes för nätcränkning fyra gånger eller fler under 2017 (se figur 3.30 och tabell 3.29).

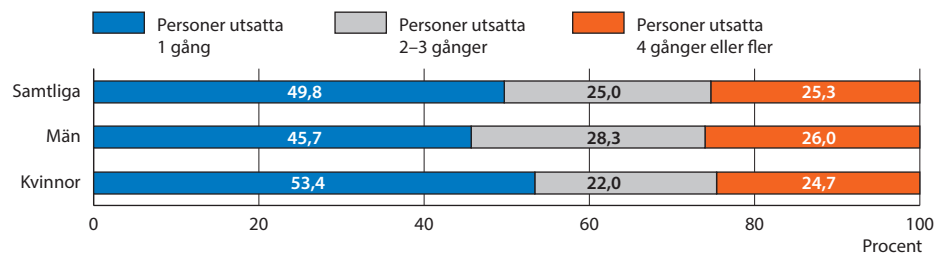
Av de män som uppger att de utsattes för någon nätcränkning 2017 var det 45,7 procent som utsattes en (1) gång. Vidare var det 28,3 procent av de utsatta männen som utsattes två till tre gånger, medan 26,0 pro-

cent av de utsatta männen uppger att det handlade om fyra gånger eller fler. Sett till män i befolkningen (16–84 år) motsvarar det att 1,0 procent utsattes för en (1) händelse 2017 medan 0,6 procent utsattes två till tre gånger, och det var 0,6 procent som utsattes fyra gånger eller fler.

Av de kvinnor som uppger att de utsattes för någon nätkränkning 2017 var det 53,4 procent som utsattes en (1) gång. Vidare var det 22,0 procent av de utsatta kvinnorna som utsattes två till tre gånger, medan 24,7 procent av de utsatta kvinnorna uppger att det handlade om fyra gånger eller fler. Sett till kvinnor i befolkningen (16–84 år) motsvarar det att 1,2 procent utsattes en (1) gång medan 0,5 procent utsattes två till tre gånger, och likaså var det 0,5 procent som utsattes för nätkränkning fyra gånger eller fler.

Resultatet visar således att det var en något större andel av de utsatta männen än de utsatta kvinnorna som upprepade gånger utsattes för nätkränkning under 2017.

Figur 3.30 Upprepad utsatthet bland de som utsattes för nätkränkning 2017. Andel som utsattes 1 gång, 2–3 gånger och 4 gånger eller fler, av samtliga och av männen respektive kvinnorna (16–84 år).

Tabell 3.29 Upprepad utsatthet för nätkränkning 2017. Andel (%) som utsattes 1 gång, 2–3 gånger och 4 gånger eller fler, av samtliga och av männen respektive kvinnorna i befolkningen (16–84 år).

	Andel utsatta ...			Andel utsatta totalt
	... 1 gång	... 2–3 gånger	... 4 gånger eller fler	
SAMTLIGA, 16–84 ÅR	1,1	0,5	0,5	2,1
Män	1,0	0,6	0,6	2,1
Kvinnor	1,2	0,5	0,5	2,1

Egendomsbrott mot hushåll

Brottskategorin egendomsbrott mot hushåll omfattar *bostadsinbrott*, *bilstöld*, *stöld ur eller från fordon* och *cykelsöld*. Gemensamt för de brottstyperna är att egendomen ofta är (eller uppfattas vara) gemensam för de boende i hushållet, och de tillfrågade får därför svara på frågor om utsatthet inom hela hushållet.

Resultaten visar att det är 13,8 procent av hushållen i riket som under 2017 utsattes för något eller några av de egendomsbrott som tas upp i undersökningen, vilket motsvarar 618 000 hushåll (skattat antal). Det

är en något lägre nivå än 2016 då andelen var 14,4 procent. Andelen har även minskat om man ser till utvecklingen sedan 2006, och minskningen består framför allt av att allt färre drabbas av stöld ur eller från fordon (se tabell 3.30).

Tabell 3.30 Utsatthet för olika typer av brott mot egendom 2006–2017. Andel (%) utsatta hushåll i riket. För 2017 redovisas även skattat antal utsatta hushåll i riket.^a

	Andel utsatta hushåll												Antal utsatta hushåll
	2006	2007	2008	2009	2010	2011	2012	2013	2014	2015	2016	2017	
SAMTLIGA EGENDOMSBROTT MOT HUSHÅLL^b	17,5	16,3	15,7	15,4	14,0	14,5	12,8	13,5	12,7	13,2	14,4	13,8	618 000
Bostadsinbrott	1,6	1,3	1,4	1,6	1,4	1,7	1,3	1,7	1,2	1,6	1,8	1,8	81 000
Bilstöld ^c	1,8	1,6	1,5	1,1	1,2	0,8	0,7	0,8	0,4	1,1	1,0	0,9	37 000
Stöld ur/från fordon	8,6	7,1	6,4	6,1	4,9	5,3	4,5	4,7	4,5	4,1	4,8	4,5	203 000
Cykelstöld ^d	10,7	11,1	10,8	10,7	10,0	10,3	9,2	9,6	9,5	9,9	10,7	10,3	412 000

^a Resultaten för utsatthet 2006–2015 är omräknade eftersom undersökningen då genomfördes med en annan metod. Läs mer om detta i metodkapitlet och i den tekniska rapporten (Brå 2019). För motsvarande resultat före omräkningen, se tidigare NTU-publikationer.

^b Netto-redovisning, vilket innebär att ett och samma hushåll endast redovisas en gång även om det kan ha utsatts för flera olika brottstyper.

^c I tabellen redovisas bilstöld bland hushåll som hade någon bil under respektive år eftersom det är den mest vedertagna redovisningsformen. Dock är skillnaderna små och i årets undersökning uppgick exempelvis andelen hushåll av hela befolkningen som utsatts för bilstöld till 0,8 procent.

^d I tabellen redovisas cykelstöld bland hushåll som ägde någon cykel under respektive år eftersom det är i linje med redovisningen av bilstöld.

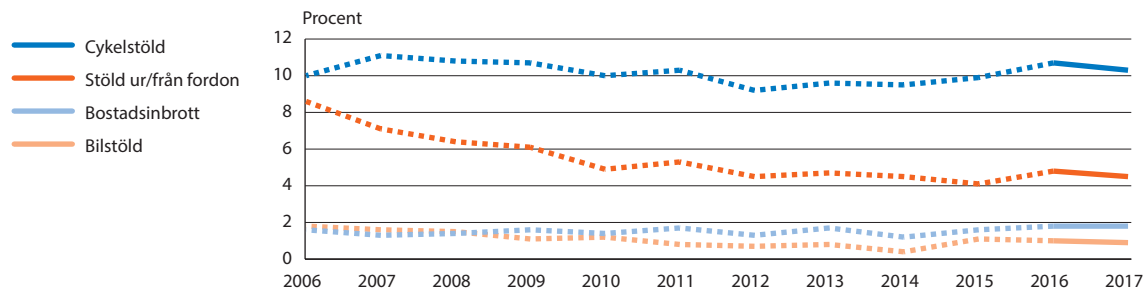
Det vanligaste av de egendomsbrott som ingår i NTU är *cykelstöld*, vilket 10,3 procent av de hushåll där någon ägde en cykel rapporterar att de utsattes för under 2017. Det är en minskning från 2016, då andelen var 10,7 procent. Nivån gällande har legat relativt stabilt under hela mätperioden (se tabell 3.30 och figur 3.31).

Det näst vanligaste egendomsbrottet är *stöld ur eller från fordon*, något som 4,5 procent av hushållen utsattes för 2017. Det är en minskning från 2016, då andelen var 4,8 procent. Under 2006–2010 minskade andelen hushåll som utsattes för stöld ur eller från fordon kraftigt, och har därefter varierat kring en relativt stabil nivå.

Resultaten visar att 1,8 procent av hushållen i riket utsattes för *bostadsinbrott* under 2017, vilket är på exakt samma nivå som 2016. Sedan undersökningen inleddes har andelen hushåll som blivit utsatta för bostadsinbrott varierat kring en relativt stabil nivå. Nivån ökade dock något 2016 och andelen låg som nämnts kvar på samma nivå 2017.

Utsatthet för *bilstöld* uppges i minst utsträckning av egendomsbrotten. Resultaten visar att 0,9 procent av de hushåll där någon hade en bil under perioden uppges ha utsatts för bilstöld, vilket innebär att andelen nästan är oförändrad jämfört med föregående mätning, då 1,0 procent utsattes. Andelen som utsattes för bilstöld minskade kraftigt under perioden 2006–2014, men 2015 ökade andelen något och utsattheten har sedan dess legat relativt stabilt på den nivån, som ökningen till trots ändå är avsevärt lägre än när mätningarna inleddes.

Figur 3.31 Utsatthet för olika typer av brott mot egendom 2006–2017. Andel utsatta hushåll i riket.^{abc}

^a Resultaten för utsatthet 2006–2015 är omräknade eftersom undersökningen då genomfördes med en annan metod. Läs mer om detta i metodkapitlet och i den tekniska rapporten (Brå 2019). För motsvarande resultat före omräkningen, se tidigare NTU-publikationer.

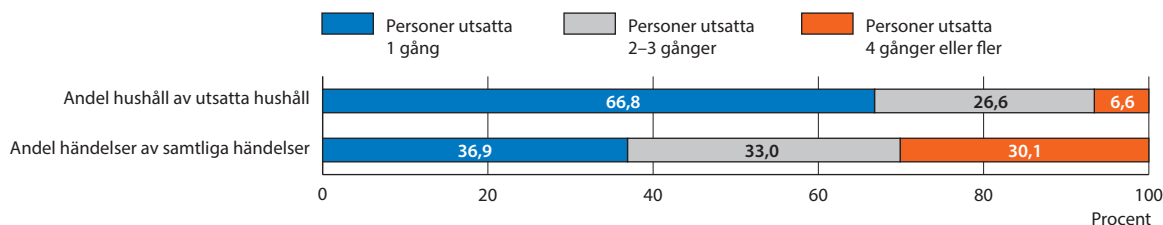
^b I tabellen redovisas bilstöld bland hushåll som hade någon bil under respektive år eftersom det är den mest vedertagna redovisningsformen.

^c I tabellen redovisas cykelstöld bland hushåll som ägde någon cykel under respektive år eftersom det är i linje med redovisningen av bilstöld.

Upprepad utsatthet

Resultaten visar att upprepad utsatthet är förhållandevis ovanligt när det gäller egendomsbrott. Av de hushåll som utsattes för något egendomsbrott 2017 har 66,8 procent utsatts en (1) gång, och de har tillsammans utsatts för 36,9 procent av samtliga rapporterade händelser. Vidare har 26,6 procent av de utsatta hushållen utsatts två till tre gånger, och den här gruppen stod för 33,0 procent av händelserna. Slutligen blev 6,6 procent av de utsatta hushållen utsatta fyra gånger eller fler förra året, och sammantaget blev de hushållen utsatta för 30,1 procent av de rapporterade händelserna (se figur 3.32). Studeras andelarna i stället i hela riket utsattes 9,2 procent av hushållen en (1) gång 2017 och 3,7 utsattes två till tre gånger, medan 0,9 procent utsattes fyra gånger eller fler (se tabell 3Å:1 i appendix).

Figur 3.32 Upprepad utsatthet bland de hushåll som utsattes för något brott mot egendom 2017. Andel hushåll som utsattes 1 gång, 2–3 gånger och 4 gånger eller fler, i förhållande till andel händelser.

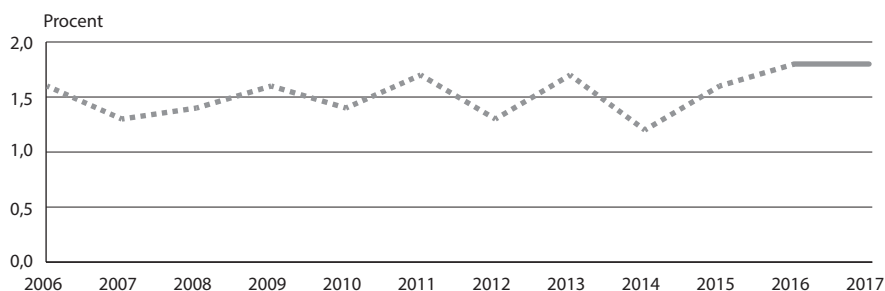
Bostadsinbrott

Bostadsinbrotten upplevs ofta som mer allvarliga och mer integritetskränkande än många andra av de stöldbrott som hushållen utsatts för. För att belysa omfattningen av bostadsinbrott ställs följande fråga:

Bröt sig någon in i din bostad i syfte att stjäla något under förra året (2017)?

Enligt resultaten utsattes 1,8 procent av hushållen i riket för bostadsinbrott 2017, vilket motsvarar cirka 81 000 hushåll (skattat antal). Det är på samma nivå som 2016. Andelen hushåll som utsattes för bostadsinbrott varierade under större delen av mätperioden kring en relativt stabil nivå, men 2016 ökade nivån något, och andelen låg kvar på den högre nivån även 2017 (se tabell 3.30 och figur 3.33).

Figur 3.33 Utsatthet för bostadsinbrott 2006–2017. Andel utsatta hushåll i riket.^a

^a Resultaten för utsatthet 2006–2015 är omräknade eftersom undersökningen då genomfördes med en annan metod. Läs mer om detta i metodkapitlet och i den tekniska rapporten (Brå 2019). För motsvarande resultat före omräkningen, se tidigare NTU-publikationer.

Utsatthet för bostadsinbrott i olika grupper i befolkningen

Resultatet för 2017 visar att hushåll som består av ensamstående personer med barn utsattes för bostadsinbrott i större utsträckning (2,8 %) än hushåll som består av ensamstående personer utan barn (1,8 %) eller sammanboende personer med eller utan barn (1,8 respektive 1,7 %, se tabell 3.31).

Det är i princip inga skillnader i utsatthet vid en jämförelse mellan boende i småhus respektive flerfamiljshus (1,7 respektive 1,8 %).

När det gäller boendeort utsattes hushåll i storstadsregioner i större utsträckning (2,5 %) än hushåll i andra större städer (1,6 %) och hushåll i mindre städer eller på landsbygden (1,1 %).

Tabell 3.31 Utsatthet för bostadsinbrott 2006–2017. Andel (%) utsatta hushåll inom olika grupper i riket.^a

	2006	2007	2008	2009	2010	2011	2012	2013	2014	2015	2016	2017
Familjetyp												
Sammanboende												
– utan barn	1,8	1,2	1,5	1,4	1,6	1,9	1,8	2,1	1,5	1,6	1,7	1,7
– med barn	1,8	2,1	1,4	2,1	1,9	1,4	1,2	1,3	1,3	1,9	1,7	1,8
Ensamstående												
– utan barn	1,3	1,1	1,3	1,4	1,2	1,4	1,0	1,4	1,0	1,4	1,8	1,8
– med barn	2,8	1,8	4,5	3,5	2,7	4,3	0,1	7,0	2,1	2,9	2,0	2,8
Bostadstyp												
Småhus	1,6	1,3	1,6	2,1	1,4	1,9	1,6	2,1	1,5	2,0	1,9	1,7
Flerfamiljshus	1,5	1,3	1,3	1,1	1,4	1,5	1,0	1,4	1,0	1,2	1,7	1,8
Boendeort												
Storstadsregion	2,0	1,4	1,6	1,9	1,7	2,0	1,8	2,1	1,5	1,7	2,4	2,5
Större stad	1,4	1,3	1,2	1,5	1,4	1,5	1,0	1,3	1,1	1,7	1,5	1,6
Mindre stad/landsbygd	1,2	1,1	1,5	1,2	1,1	1,4	1,1	2,0	1,1	1,2	1,3	1,1

^a Resultaten för utsatthet 2006–2015 är omräknade eftersom undersökningen då genomfördes med en annan metod. Läs mer om detta i metodkapitlet och i den tekniska rapporten (Brå 2019). För motsvarande resultat före omräkningen, se tidigare NTU-publikationer.

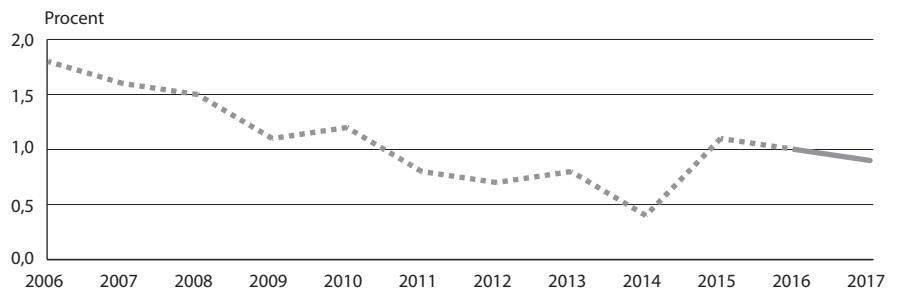
Bilstöld

För att undersöka omfattningen av bilstölder ställs följande fråga i NTU:

Fick du eller någon annan i hushållet en bil stulen under förra året (2017)?

Resultaten visar att 0,9 procent av alla hushåll som hade någon bil under 2017 utsattes för bilstöld, vilket motsvarar cirka 37 000 hushåll (skattat antal). Det är i princip på samma nivå som 2016, då andelen var 1,0 procent. Andelen utsatta för bilstöld minskade kraftigt under perioden 2006–2014, men 2015 ökade andelen något och utsattheten har sedan dess legat relativt stabilt på den nivån, som ökningen till trots ändå är avsevärt lägre än när mätningarna inleddes (se tabell 3.30 och figur 3.34).

Figur 3.34 Utsatthet för bilstöld 2006–2017. Andel utsatta hushåll i riket.^{ab}

^a Resultaten för utsattheten 2006–2015 är omräknade eftersom undersökningen då genomfördes med en annan metod. Läs mer om detta i metodkapitlet och i den tekniska rapporten (Brå 2019). För motsvarande resultat för utsattheten 2006–2015, före omräkningen, se tidigare NTU-publikationer.

^b I figuren redovisas bilstöld bland hushåll som hade någon bil under respektive år eftersom det är den mest vedertagna redovisningsformen.

Utsatthet för bilstöld i olika grupper i befolkningen

Hushåll som består av ensamstående med barn utsattes under 2017 för bilstöld i större utsträckning (1,9 %) än hushåll som består av ensamstående utan barn (1,1 %) och hushåll som består av sammanboende med eller utan barn (0,8 % i respektive grupp, se tabell 3.32).

Boende i flerfamiljshus utsattes i större utsträckning än boende i småhus (1,3 respektive 0,6 %).

Sett till boendeort så utsattes hushåll i storstadsregioner för bilstöld i större utsträckning (1,4 %) än hushåll i andra större städer respektive i mindre städer eller på landsbygden (0,8 respektive 0,6 %).

Tabell 3.32 Utsatthet för bilstöld 2006–2017.
Andel (%) utsatta hushåll inom olika grupper i riket.^{ab}

	2006	2007	2008	2009	2010	2011	2012	2013	2014	2015	2016	2017
Familjetyp												
Sammanboende												
– utan barn	2,7	2,1	2,7	2,0	1,8	1,4	1,7	1,2	0,9	1,2	0,9	0,8
– med barn	1,5	1,9	1,3	1,0	0,7	0,4	0,5	0,7	0,4	0,6	0,8	0,8
Ensamstående												
– utan barn	1,6	1,4	1,0	0,8	1,3	0,7	0,5	0,5	0,3	1,2	1,0	1,1
– med barn	1,0	0,7	1,4	0,8	.	1,3	0,3	2,7	0,2	1,8	1,7	1,9
Bostadstyp												
Småhus	1,0	0,8	0,9	0,7	0,5	0,4	0,4	0,4	0,3	0,8	0,6	0,6
Flerfamiljshus	2,7	2,5	2,0	1,6	2,1	1,3	1,2	1,2	0,6	1,3	1,3	1,3
Boendeort												
Storstadsregion	2,1	2,0	1,4	1,7	2,1	0,9	1,0	1,0	0,5	1,5	1,3	1,4
Större stad	1,5	1,3	1,5	0,6	0,5	0,6	0,7	0,7	0,6	0,8	0,8	0,8
Mindre stad/landsbygd	1,7	1,6	1,6	1,1	1,2	1,0	0,5	0,6	0,2	1,0	0,7	0,6

^a Resultaten för utsatthet 2006–2015 är omräknade eftersom undersökningen då genomfördes med en annan metod. Läs mer om detta i metodkapitlet och i den tekniska rapporten (Brå 2019). För motsvarande resultat före omräkningen, se tidigare NTU-publikationer.

^b I tabellen redovisas bilstöld bland hushåll som hade någon bil under respektive år eftersom det är den mest vedertagna redovisningsformen.

Punkt (.) innebär att observationer saknas, dvs. att antalet är 0.

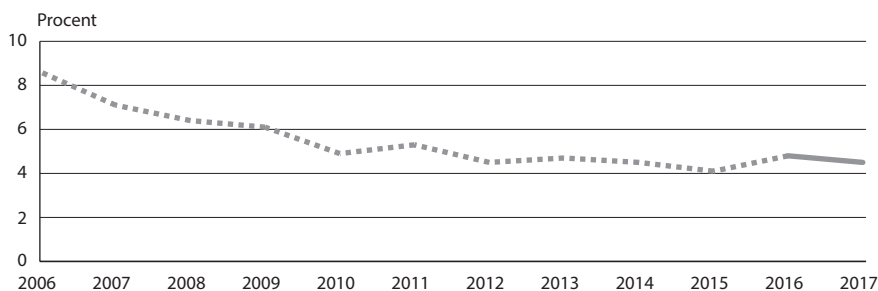
Stöld ur eller från fordon

För att undersöka omfattningen av stöld ur eller från fordon ställs följande fråga i NTU:

Fick du eller någon annan i hushållet något stulet ur eller från en bil, en motorcykel, en moped, en husvagn eller liknande under förra året (2017)?

Vad gäller utsatthet för stöld ur eller från fordon utsattes 4,5 procent av hushållen i riket under 2017, vilket motsvarar cirka 203 000 hushåll (skattat antal). Det är en mindre andel än 2016, då 4,8 procent av hushållen utsattes. Under 2006–2010 minskade andelen hushåll som utsattes för stöld ur eller från fordon kraftigt och har därefter varierat kring en relativt stabil nivå (se tabell 3.30 och figur 3.35).

Figur 3.35 Utsatthet för stöld ur/från fordon 2006–2017. Andel utsatta hushåll i riket.^a

^a Resultaten för utsatthet 2006–2015 är omräknade eftersom undersökningen då genomfördes med en annan metod. Läs mer om detta i metodkapitlet och i den tekniska rapporten (Brå 2019). För motsvarande resultat före omräkningen, se tidigare NTU-publikationer.

Utsatthet för stöld ur eller från fordon i olika grupper i befolkningen

När det gäller stöld ur eller från fordon var det under 2017 vanligare att utsättas bland hushåll som består av ensamstående och sammanboende med barn (6,0 respektive 5,6 %) än bland hushåll som består av ensamstående och sammanboende utan barn (4,2 respektive 4,1 %, se tabell 3.33).

Hushåll i storstadsregioner utsattes i något större utsträckning (5,3 %) än hushåll i andra större städer respektive i mindre städer eller på landsbygden (4,4 respektive 3,4 %).

När det gäller bostadstyp var utsatthet för stöld ur eller från fordon vanligare bland boende i flerfamiljshus än bland boende i småhus (4,9 respektive 4,1 %).

Tabell 3.33 Utsatthet för stöld ur/från fordon bland hushåll i riket 2006–2017. Andel (%) utsatta hushåll inom olika grupper i riket.^a

	2006	2007	2008	2009	2010	2011	2012	2013	2014	2015	2016	2017
Familjetyp												
Sammanboende												
– utan barn	9,8	7,3	7,4	6,8	6,0	5,8	5,8	5,3	5,0	4,9	4,6	4,1
– med barn	10,7	8,1	8,1	9,5	6,5	8,5	6,3	7,6	6,2	5,0	5,8	5,6
Ensamstående												
– utan barn	7,4	6,8	5,5	4,9	3,8	4,1	3,4	3,5	3,8	3,7	4,3	4,2
– med barn	6,4	6,3	5,4	5,0	4,4	3,5	3,8	4,0	3,0	1,7	5,8	6,0
Bostadstyp												
Småhus	8,1	6,4	5,7	6,4	4,5	5,2	4,6	5,2	4,0	4,1	4,5	4,1
Flerfamiljshus	9,2	7,8	6,9	6,0	5,3	5,5	4,5	4,4	4,8	4,0	5,0	4,9
Boendeort												
Storstadsregion	11,5	9,2	8,3	7,9	6,1	7,1	5,7	6,8	6,3	5,7	5,9	5,3
Större stad	6,9	5,7	5,2	5,0	4,2	3,9	3,5	3,3	3,1	2,7	4,2	4,4
Mindre stad/landsbygd	7,0	6,1	5,5	5,1	4,0	4,5	4,2	3,9	3,8	3,7	3,8	3,4

^a Resultaten för utsatthet 2006–2015 är omräknade eftersom undersökningen då genomfördes med en annan metod. Läs mer om detta i metodkapitlet och i den tekniska rapporten (Brå 2019). För motsvarande resultat före omräkningen, se tidigare NTU-publikationer.

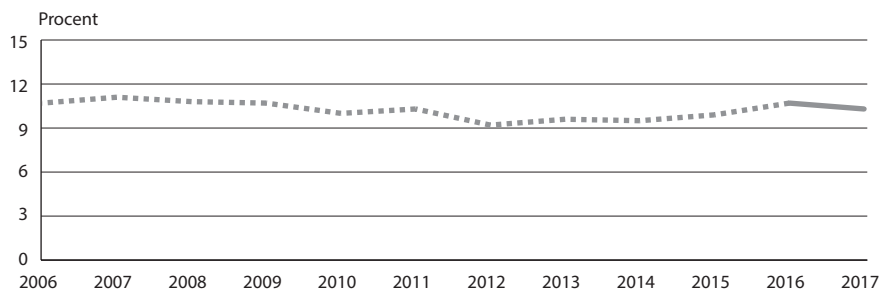
Cykelstöld

För att undersöka omfattningen av cykelstöld ställs följande fråga i NTU:

Fick du eller någon annan i hushållet någon cykel stulen under förra året (2017)?

Resultatet visar att 10,3 procent av de hushåll som ägde någon cykel förra året utsattes för cykelstöld, vilket motsvarar cirka 412 000 hushåll (skattat antal). Det är en minskning från 2016 då andelen var 10,7 procent. Andelen har legat på en relativt stabil nivå under hela mätperioden (se tabell 3.30 och figur 3.36).

Figur 3.36 Utsatthet för cykelstöld 2006–2017. Andel utsatta hushåll i riket.^{ab}

^a Resultaten för utsatthet 2006–2015 är omräknade, eftersom undersökningen då genomfördes med en annan metod. Läs mer om detta i metodkapitlet och i den tekniska rapporten (Brå 2019). För motsvarande resultat före omräkningen, se tidigare NTU-publikationer.

^b I figuren redovisas cykelstöld bland hushåll som ägde någon cykel under respektive år.

Utsatthet för cykelstöld i olika grupper i befolkningen

Hushåll med barn utsattes under 2017 för cykelstöld i störst utsträckning. Det gäller framför allt hushåll som består av ensamstående med barn (19,6 %) men även hushåll som består av sammanboende med barn (12,5 %). Det kan jämföras med grupperna ensamstående och sammanboende utan barn, där andelen var 10,7 respektive 7,4 procent (se tabell 3.34). Resultatet kan sannolikt till viss del förklaras av att hushåll med barn generellt äger fler cyklar per hushåll, vilket torde öka risken för cykelstöld.

Boende i flerfamiljshus utsattes i större utsträckning än boende i småhus (13,4 respektive 7,2 %).

Utsatthet för cykelstöld var vanligare bland hushåll i storstadsregioner och i andra större städer (11,5 respektive 11,3 %) än i mindre städer eller på landsbygden (7,3 %).

Tabell 3.34 Utsatthet för cykelstöld bland hushåll i riket 2006–2017. Andel (%) utsatta hushåll inom olika grupper i riket.^{ab}

	2006	2007	2008	2009	2010	2011	2012	2013	2014	2015	2016	2017
Familjetyp												
Sammanboende												
– utan barn	6,7	7,5	6,6	6,3	6,9	7,4	5,9	7,4	6,5	6,9	8,1	7,4
– med barn	12,9	14,3	13,5	15,3	11,7	12,1	11,9	12,0	11,8	15,2	12,6	12,5
Ensamstående												
– utan barn	11,8	11,5	12,2	11,3	11,2	11,3	10,5	9,7	10,4	9,6	11,0	10,7
– med barn	23,4	20,8	18,4	23,2	19,8	17,8	14,7	15,6	14,7	14,4	17,9	19,6
Bostadstyp												
Småhus	7,3	8,3	7,6	7,7	6,6	7,7	6,4	6,7	6,4	6,7	7,5	7,2
Flerfamiljshus	14,0	13,8	13,9	13,5	13,3	13,0	12,1	12,5	12,2	12,6	13,7	13,4
Boendeort												
Storstadsregion	9,7	9,3	10,0	10,5	9,7	10,1	8,8	10,0	9,4	9,5	11,9	11,5
Större stad	13,2	13,9	13,6	12,7	13,2	13,1	11,7	12,2	11,9	12,8	11,8	11,3
Mindre stad/landsbygd	9,3	10,4	8,6	8,6	6,6	7,4	6,8	5,5	6,9	6,7	7,5	7,3

^a Resultaten för utsatthet 2006–2015 är omräknade eftersom undersökningen då genomfördes med en annan metod. Läs mer om detta i metodkapitlet och i den tekniska rapporten (Brå 2019). För motsvarande resultat före omräkningen, se tidigare NTU-publikationer.

^b I tabellen redovisas cykelstöld bland hushåll som ägde någon cykel under respektive år.

4 Oro och otrygghet

Sammanfattning	98
Inledning	99
Otrygghet	99
Oro över brottslighet	103
Oro för att utsättas för brott	111
Konsekvenser av otrygghet och oro	140

4 Oro och otrygghet

Sammanfattning

Nedan följer en sammanfattning av oro för brott och otrygghet enligt NTU 2018.

Majoriteten (72 %) av befolkningen (16–84 år) uppger att de känner sig mycket eller ganska trygga när de går ut ensamma sent en kväll i sitt eget bostadsområde. Totalt 28 procent uppger dock att de känner sig mycket eller ganska otrygga eller att de till följd av otrygghet undviker att gå ut ensamma under sena kvällar, vilket är på samma nivå som 2017. Andelen otrygga har legat relativt stabilt efter en svag minskning under de första åren, men 2016 ökade andelen otrygga påtagligt och har sedan dess legat kvar på samma högre nivå. Kvinnor upplever otrygghet i betydligt större utsträckning än män (36 respektive 19 %), och det är även en större andel kvinnor än män som avstår från att gå ut på grund av otrygghet (10 respektive 2 %). Andra grupper som utmärker sig med en stor andel otrygga är den näst yngsta åldersgruppen (20–24 år), personer boende i flerfamiljshus och svenskfödda med båda föräldrarna utrikesfödda.

Det är 82 procent av befolkningen (16–84 år) som tror att brottsligheten i Sverige har ökat kraftigt eller något under de senaste tre åren, vilket är på ungefär samma nivå som 2017 då andelen var 81 procent. Sett över tid har andelen legat relativt stabilt, men ligger på en något lägre nivå 2018 jämfört med de första åren. Vidare är det de äldre åldersgrupperna, framför allt den äldsta (75–84 år), och personer med som högst gymnasial utbildning som i störst utsträckning tror att brottsligheten har ökat under de senaste tre åren.

Drygt två femtedelar (42 %) av befolkningen (16–84 år) oroar sig i stor utsträckning över brottsligheten i samhället, vilket är på ungefär samma nivå som 2017, då andelen var 43 procent. Fram till och med 2011 minskade andelen som känner stor oro, och därefter skedde en ökning fram till och med 2017, med årliga variationer. Personer i åldrarna 55–74 år och de med som högst gymnasial utbildning oroar sig mest över brottsligheten i samhället.

Drygt en tredjedel (35 %) av befolkningen (16–84 år) uppger att de mycket eller ganska ofta oroar sig för att någon närstående ska drabbas av brott, vilket är på samma nivå som 2017. Andelen minskade fram till och med 2014, följt av en ökning fram till och med 2016, och har sedan legat på samma nivå fram till och med 2018. Det är en större andel kvinnor än män som oroar sig för att någon närstående ska drabbas av brott (38 respektive 31 %), och så har det sett ut vid samtliga mätpunkter. Vidare är det stora skillnader mellan män och kvinnor sett till ålder, och det är som störst skillnader i åldersgruppen 16–19 år där det skiljer 11 procentenheter (19 % bland män och 30 % bland kvinnor).

En tiondel (10 %) av de tillfrågade oroar sig mycket eller ganska ofta för att utsättas för misshandel. En nästan lika stor andel (12 %) oroar sig för att utsättas för våldtäkt eller andra sexuella angrepp, men det är stora skillnader mellan män och kvinnor (2 respektive 20 %). Vidare uppger 16 procent att de oroar sig.

för personrån, medan 28 % av befolkningen (16–84 år) oroar sig för att utsättas för bostadsinbrott. Drygt en femtedel (25 %) oroar sig för stöld av/skadegörelse på bil och likaså är det 25 procent som uppger att de oroar sig för att utsättas för bedrägeri på internet.

Inledning

Fakta om otrygghet och oro för brott bidrar med kunskap om huruvida det kriminalpolitiska målet att minska otryggheten samt kunskap om var behovet av trygghetsskapande åtgärder är störst. I detta kapitel presenteras huvudresultaten för otrygghet och oro för brott 2018 enligt NTU och hur utvecklingen har sett ut över tid (2007–2018).

Att studera hur otrygghet varierar mellan olika grupper i befolkningen bidrar till en mer nyanserad bild av otryggheten i Sverige. Därför baseras resultatredovisningen till stor del på jämförelser mellan olika grupper, såsom män och kvinnor eller yngre och äldre, och andra grupper i befolkningen. Ytterligare resultat presenteras i form av tabeller i ett tillhörande appendix på Brottsförebyggande rådets webbplats (www.bra.se/ntu).

I resultatredovisningen beskrivs inledningsvis andelen personer med en mer allmän upplevelse av otrygghet och andelen personer som känner en konkret oro över att drabbas av vissa typer av brott. Därefter följer ett avsnitt som beskriver i vilken utsträckning otryggheten påverkar beteendet och livskvaliteten.

I redovisningarna används i huvudsak sammanslagna svarsalternativ. När det gäller otrygghet används kategorin *otrygga*, vilket är en sammanslagning av svarsalternativen *mycket otrygga* och *ganska otrygga*. Sett till brottslighetens utveckling beskriver man de som tror att *brottsligheten har ökat*, vilket är en sammanslagning av *ökat kraftigt* och *ökat något*. När det gäller oro för att drabbas av brott används kategorin *oro*, vilket är en sammanslagning av svarsalternativen *oro mycket ofta* och *oro ganska ofta*.

Otrygghet

Otrygghet är ett komplext och mångfacetterat fenomen. Ambitionen med NTU är inte att ge en heltäckande bild av hela fenomenet otrygghet, utan att bidra med ett antal centrala indikatorer på området. I följande avsnitt redogörs för frågan om man känner sig otrygg under sena kvällar i det egna bostadsområdet. Frågan är inte specifikt kopplad till en viss brottstyp, utan syftar till att fånga upp en mer allmän känsla av otrygghet.

Otrygghet vid utevistelse sen kväll

Frågan om otrygghet vid utevistelse under kvällstid ställs på följande vis:

Om du går ut ensam sent en kväll i området där du bor, hur trygg eller otrygg känner du dig då?

Svarsalternativen är: *mycket trygg, ganska trygg, ganska otrygg, mycket otrygg* samt *går aldrig ut ensam sent på kvällen*.

De som aldrig går ut ensamma sena kvällar får följande följdfråga för att särskilja dem som på grund av otrygghet undviker att gå ut:

Vilket är det främsta skälet till att du aldrig går ut sent på kvällen?

Svarsalternativen är: *har inte någon anledning eller möjlighet att gå ut ensam sent på kvällen, känner mig otrygg och annat skäl*.

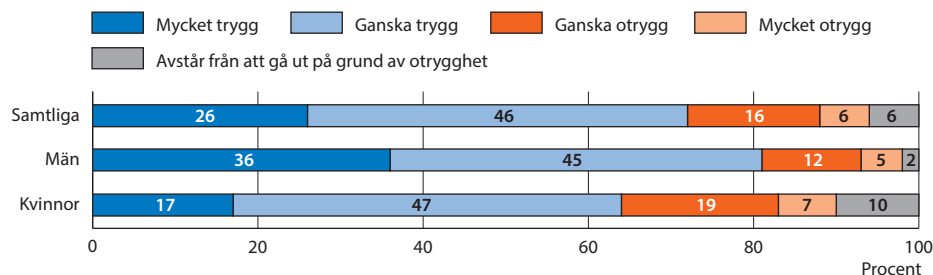
Resultaten för 2018 visar att en majoritet av befolkningen (16–84 år) känner sig trygga (mycket eller ganska) när de går ut ensamma sent en kväll i sitt eget bostadsområde (72 %). Det är dock 28 procent som uppger att de känner sig otrygga (mycket eller ganska) vid sådan utevistelse, varav 6 procent avstår helt från att gå ut sena kvällar på grund av otrygghet (se figur 4.1). Andelen som känner sig otrygga är på samma nivå som 2016 och 2017. Sett över tid har andelen legat relativt stabilt efter en svag minskning under de första åren. År 2016 ökade dock andelen otrygga påtagligt, och har sedan dess legat kvar på samma högre nivå (se figur 4.2 och tabell 4.1).

Bland män är det 19 procent som uppger att de känner sig otrygga, varav 2 procent avstår från att gå ut på grund av otrygghet. Andelen otrygga är på samma nivå som 2017.

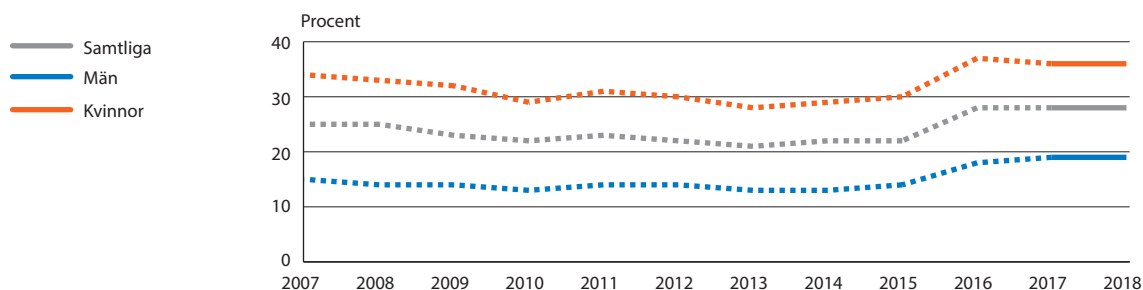
Sett till kvinnor är det 36 procent som uppger att de känner sig otrygga, varav 10 procent avstår från att gå ut på grund av otrygghet. Andelen som uppger otrygghet är på samma nivå som 2017.

Vid en jämförelse mellan män och kvinnor blir det tydligt att kvinnor upplever otrygghet vid utevistelse i betydligt större utsträckning än män. Det är också tydligt att det är en större andel kvinnor än män som avstår från att gå ut på grund av otryggheten. Trots de stora skillnaderna visar resultaten att utvecklingen över tid är likartad.

Figur 4.1 Otrygghet vid utevistelse sent på kvällen i det egna bostadsområdet 2018. Andel av samtliga och av männen respektive kvinnorna i befolkningen (16–84 år).

Figur 4.2 Otrygghet vid utevistelse sent på kvällen i det egna bostadsområdet 2007–2018. Andel som känner sig mycket/ganska otrygga samt de som avstår från att gå ut på grund av otrygghet, av samtliga och av männen respektive kvinnorna i befolkningen (16–84 år).^a

^a Resultaten för NTU 2007–2016 är omräknade eftersom undersökningen då genomfördes med en annan metod. Läs mer om detta i metodkapitlet och i den tekniska rapporten (Brå 2019). För motsvarande resultat före omräkningen, se tidigare NTU-publikationer.

Tabell 4.1 Otrygghet vid utevistelse sent på kvällen i det egna bostadsområdet 2007–2018. Andel (%) som känner sig mycket/ganska otrygga samt de som avstår från att gå ut på grund av otrygghet, av samtliga och av männen respektive kvinnorna i befolkningen, uppdelat på olika åldersgrupper.^a

	2007	2008	2009	2010	2011	2012	2013	2014	2015	2016	2017	2018
SAMTLIGA, 16–84 ÅR	25	25	23	22	23	22	21	22	22	28	28	28
Män	15	14	14	13	14	14	13	13	14	18	19	19
Kvinnor	34	33	32	29	31	30	28	29	30	37	36	36
Ålder												
16–19 år	22	20	21	19	21	23	20	20	19	30	30	32
20–24 år	32	28	29	27	26	26	27	28	28	31	32	33
25–34 år	26	25	23	21	24	22	25	24	25	34	29	30
35–44 år	17	17	18	16	16	20	16	18	17	22	25	24
45–54 år	20	19	20	17	20	16	15	16	21	25	25	26
55–64 år	27	28	22	23	24	21	18	19	22	28	27	27
65–74 år	35	33	32	29	29	27	27	27	23	29	30	29
75–84 år	42	43	43	35	35	39	37	30	31	34	35	32
Män												
16–19 år	7	9	10	6	8	9	8	9	8	15	15	17
20–24 år	22	17	21	12	16	16	12	18	13	23	19	20
25–34 år	14	17	13	11	11	16	17	14	17	22	19	20
35–44 år	10	10	11	11	12	18	12	15	14	18	18	18
45–54 år	14	12	11	10	13	9	10	8	14	16	18	19
55–64 år	15	14	11	14	14	10	11	10	12	17	19	20
65–74 år	21	18	21	21	16	16	18	20	13	19	21	20
75–84 år	26	26	22	20	24	25	22	15	18	16	24	22
Kvinnor												
16–19 år	33	29	29	29	31	33	29	29	28	42	44	44
20–24 år	41	38	36	36	34	35	37	34	39	39	42	44
25–34 år	35	32	32	29	33	29	32	32	31	44	37	37
35–44 år	25	24	24	21	21	23	21	23	21	29	33	31
45–54 år	25	24	26	23	25	21	19	22	26	31	31	32
55–64 år	38	41	32	34	33	31	26	27	31	36	34	33
65–74 år	46	46	41	37	40	37	35	34	32	38	38	37
75–84 år	51	57	57	47	44	51	47	42	42	46	45	43

^a Resultaten för NTU 2007–2016 är omräknade eftersom undersökningen då genomfördes med en annan metod. Läs mer om detta i metodkapitlet och i den tekniska rapporten (Brå 2019). För motsvarande resultat före omräkningen, se tidigare NTU-publikationer.

Otrygghet i olika åldersgrupper

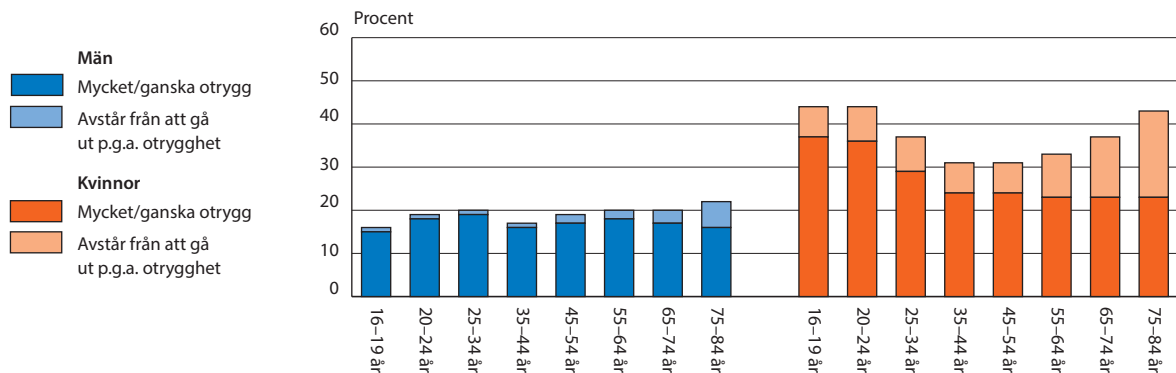
Om man jämför andelen otrygga mellan olika åldersgrupper visar den senaste mätningen (2018) att det är i den näst yngsta åldersgruppen (20–24 år) som störst andel upplever otrygghet (33 %). Den åldersgrupp där minst andel personer känner sig otrygga är 35–44 år (24 %).

Bland män är det relativt små skillnader mellan olika åldersgrupper. Otrygghet är vanligast i åldersgruppen 75–84 år (22 %), medan minst andel otrygga bland männen finns i den yngsta åldersgruppen 16–19 år (17 %, se figur 4.3).

Andelen otrygga 2018 är särskilt hög bland kvinnor i de två yngsta åldersgrupperna, 16–19 år respektive 20–24 år (44 % vardera), men även i den äldsta åldersgruppen (75–84 år, 43 %). En stor andel av kvinnorna i den äldsta åldersgruppen avstår helt från att gå ut till följd av otrygghet (20 %). Minst andel otrygga bland kvinnorna återfinns i åldersgrupperna 35–44 och 45–54 år (31 respektive 32 %).

Vid en jämförelse mellan könen visar resultaten att det vid samtliga mätningar har varit en betydligt större andel otrygga bland kvinnor än bland män i samtliga åldersgrupper. Skillnaderna har legat relativt konstant över tid.

Figur 4.3 Otrygghet vid utevistelse sent på kvällen i det egna bostadsområdet 2018. Andel som känner sig mycket/ganska otrygga samt de som avstår från att gå ut på grund av otrygghet, inom olika åldersgrupper bland männen respektive kvinnorna i befolkningen.

Otrygghet i olika grupper i befolkningen

Sett till olika grupper i befolkningen (16–84 år) är det 2018 en större andel som upplever otrygghet vid utevistelse under sen kväll bland svenskfödda personer med två utrikesfödda föräldrar (35 %) och bland utrikesfödda personer (34 %), jämfört med bland svenskfödda personer med minst en svenskfödd förälder (26 %, se tabell 4.2).

Andelen otrygga minskar ju högre utbildningsnivå som studeras. Personer med som högst förgymnasial utbildning uppger oftare otrygghet vid utevistelse (34 %) än personer med som högst gymnasial utbildning eller eftergymnasial utbildning (30 respektive 23 %).

Ensamstående, med eller utan barn, känner sig otrygga i större utsträckning (31 % vardera) än sammanboende med eller utan barn (23 respektive 28 %).

Tydligare skillnader framträder när bostadstyp studeras. Bland boende i flerfamiljshus uppger en betydligt större andel att de känner sig otrygga jämfört med personer boende i småhus (36 % respektive 22 %).

Det är i princip inga skillnader i otrygghet mellan boende i storstadsregioner (30 %) och boende i andra större städer (29 %), medan de som bor i mindre städer eller på landsbygden känner sig mindre otrygga (23 %).

Sett till otrygghet inom olika grupper bland män respektive kvinnor 2018 ser mönstret likartat ut. Dock är nivån betydligt högre bland kvinnor, vilket gäller samtliga grupper (se tabell 4A:1–2 i appendix).

Tabell 4.2 Otrygghet vid utevistelse sent på kvällen i det egna bostadsområdet 2007–2018. Andel (%) som känner sig mycket/ganska otrygga samt de som avstår från att gå ut på grund av otrygghet, inom olika grupper i befolkningen (16–84 år).^{ab}

	2007	2008	2009	2010	2011	2012	2013	2014	2015	2016	2017	2018
Svensk/utländsk bakgrund												
Svenskfödda med												
- minst en svenskfödd förälder	22	22	20	19	19	20	19	19	19	25	26	26
- båda föräldrarna utrikesfödda	33	24	32	28	31	31	32	29	33	34	32	35
Utrikesfödda	40	37	36	33	38	34	31	30	33	41	34	34
Utbildning (högsta)												
Förgymnasial	32	31	29	27	28	29	27	27	27	35	34	34
Gymnasial	25	25	24	22	23	23	22	23	23	29	30	30
Eftergymnasial	20	19	18	17	18	16	16	16	17	22	21	23
Familjetyp												
Sammanboende												
- utan barn	27	26	25	22	22	22	20	22	20	27	27	28
- med barn	18	18	17	16	18	18	16	15	19	24	23	23
Ensamstående												
- utan barn	29	29	26	26	26	25	25	26	27	32	31	31
- med barn	27	24	32	23	27	25	25	23	23	32	33	31
Bostadstyp												
Småhus	17	18	17	15	15	16	15	15	15	21	22	22
Flerfamiljshus	35	33	32	30	32	31	30	29	31	36	34	36
Boendeort												
Storstadsregion	30	27	26	24	26	25	25	25	24	30	30	30
Större stad	26	27	26	24	24	24	21	23	24	30	29	29
Mindre stad/landsbygd	18	18	17	17	16	16	16	15	17	23	24	23

^a Resultaten för NTU 2007–2016 är omräknade eftersom undersökningen då genomfördes med en annan metod. Läs mer om detta i metodkapitlet och i den tekniska rapporten (Brå 2019). För motsvarande resultat före omräkningen, se tidigare NTU-publikationer.

^b För en redovisning av den här tabellen uppdelat på kön, se tabell 4A:1–2 i appendix.

Oro över brottslighet

För att ringa in en annan dimension av otrygghet, tillfrågas de personer som deltar i NTU också om sin generella oro över brottsligheten i samhället. Det görs genom att fråga dels hur de uppfattar utvecklingen

av antalet brott under de senaste tre åren, dels i vilken utsträckning de känner sig oroliga över brottsligheten i samhället.

Uppfattning om brottslighetens utveckling

För att ta reda på uppfattningen om brottslighetens utveckling ställs följande fråga i NTU:

På det hela taget, tror du att antalet brott i Sverige har ökat, minskat eller varit oförändrade de senaste tre åren?

Svarsalternativen är: *ökat kraftigt, ökat något, varit oförändrat, minskat något, minskat kraftigt och vet intelingen uppfattning.*²⁷

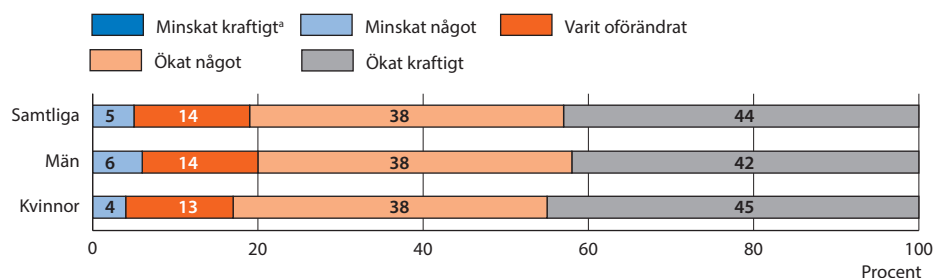
Enligt NTU 2018 är det 5 procent av befolkningen (16–84 år) som tror att antalet brott har minskat (kraftigt eller något) under de senaste tre åren, medan 14 procent tror att brottsligheten har varit oförändrad. Vidare tror 82 procent att antalet brott har ökat (kraftigt eller något, se figur 4.4). Andelen som tror att brottsligheten har ökat är på ungefär samma nivå som i förra årets mätning 2017, då andelen var 81 procent. Sett över tid har andelen legat relativt stabilt, men ligger på något lägre nivåer 2018 jämfört med de första åren (se figur 4.5 och tabell 4.3).

Bland män är det 80 procent som 2018 tror att brottsligheten har ökat under de senaste tre åren, vilket är på samma nivå som mätningen 2017.

Bland kvinnor är det 83 procent som 2018 tror att brottsligheten har ökat under de senaste tre åren, vilket även det är på samma nivå som 2017.

Utvecklingen ser likartad ut för männen och kvinnorna, dock har skillnaderna minskat under de senaste åren.

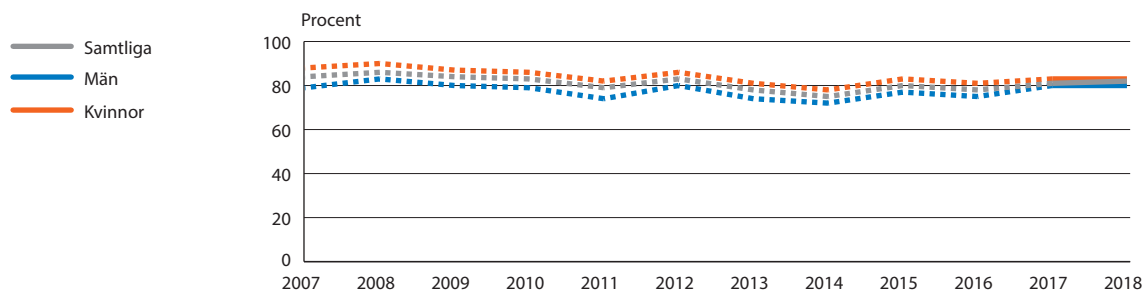
Figur 4.4. Uppfattning om att antalet brott har ökat, minskat eller varit oförändrat under de senaste tre åren i Sverige 2018. Andel av samtliga och av männen respektive kvinnorna i befolkningen (16–84 år).

^a Antalet som har svarat att de tror att antalet brott har minskat kraftigt är så pass litet att andelen inte redovisas.

²⁷ Svarsalternativet vet inte/ingen uppfattning har exkluderats, dvs. endast klara svar redovisas.

Figur 4.5 Uppfattning om brottsutvecklingen i Sverige 2007–2018. Andel som tror att antalet brott har ökat kraftigt/något under de senaste tre åren, av samtliga och av männen respektive kvinnorna i befolkningen (16–84 år).^a

^a Resultaten för NTU 2007–2016 är omräknade eftersom undersökningen då genomfördes med en annan metod. Läs mer om detta i metodkapitlet och i den tekniska rapporten (Brå 2019). För motsvarande resultat före omräkningen, se tidigare NTU-publikationer.

Tabell 4.3 Uppfattning om brottsutvecklingen i Sverige 2007–2018. Andel (%) som tror att antalet brott har ökat kraftigt/något under de senaste tre åren, av samtliga och av männen respektive kvinnorna i befolkningen, uppdelat på olika åldersgrupper.^{ab}

	2007	2008	2009	2010	2011	2012	2013	2014	2015	2016	2017	2018
SAMTLIGA, 16–84 ÅR	84	86	84	83	79	83	78	75	80	78	81	82
Män	79	83	80	79	74	80	74	72	77	75	80	80
Kvinnor	88	90	87	86	82	86	81	78	83	81	83	83
Ålder												
16–19 år	84	87	79	73	77	77	74	72	72	77	79	80
20–24 år	80	81	79	77	76	78	75	72	75	71	74	76
25–34 år	85	87	81	81	79	83	79	73	79	75	74	73
35–44 år	82	83	82	81	74	81	73	71	73	73	76	76
45–54 år	83	84	82	84	79	82	78	75	81	78	82	82
55–64 år	83	86	84	83	77	83	77	76	83	81	86	86
65–74 år	85	91	89	87	83	87	82	79	84	81	87	88
75–84 år	91	95	91	91	86	88	86	81	87	87	90	89
Män												
16–19 år	79	84	72	70	73	74	71	67	66	73	76	80
20–24 år	75	75	72	70	70	72	68	66	70	65	74	76
25–34 år	84	87	79	79	77	85	78	73	80	77	73	73
35–44 år	76	79	77	76	68	79	70	70	71	71	75	74
45–54 år	78	81	77	80	75	78	73	70	77	74	80	80
55–64 år	77	81	82	81	72	80	73	71	79	79	84	85
65–74 år	82	89	88	87	81	85	80	77	81	79	85	85
75–84 år	84	88	85	85	77	78	81	71	80	78	87	88
Kvinnor												
16–19 år	89	90	86	76	79	79	76	76	77	82	81	80
20–24 år	87	88	88	84	83	86	82	78	82	79	75	76
25–34 år	86	86	83	84	80	81	80	73	79	74	75	74
35–44 år	90	86	86	85	78	83	76	73	75	76	77	78
45–54 år	86	87	87	87	82	86	82	79	85	81	85	84
55–64 år	89	91	85	87	83	86	82	81	86	83	88	88
65–74 år	87	93	90	87	86	89	83	81	87	83	90	90
75–84 år	98	100 ^b	97	97	94	96	90	90	93	95	93	91

^a Resultaten för NTU 2007–2016 är omräknade eftersom undersökningen då genomfördes med en annan metod. Läs mer om detta i metodkapitlet och i den tekniska rapporten (Brå 2019). För motsvarande resultat före omräkningen, se tidigare NTU-publikationer.

^b På grund av metodskäl under uppräkningsåren har talet avrundats till 100. Det innebär dock inte att alla respondenter i åldersgruppen har uppggett att de tror att antalet brott har ökat kraftigt/något under de senaste tre åren.

Uppfattning om brottslighetens utveckling i olika åldersgrupper

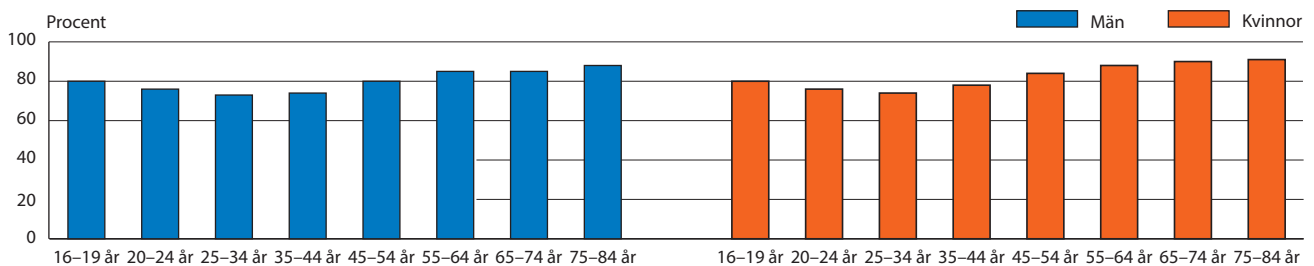
Uppfattningen att antalet brott i Sverige har ökat är vanligare bland äldre än bland yngre i befolkningen (16–84 år). Tabell 4.3 visar att nästan nio av tio personer (89 %) i åldersgruppen 75–84 år tror att antalet brott har ökat. Minst andel som tror att brottsligheten har ökat återfinns i åldersgruppen 25–34 år (73 %). Fördelningen liknar den från tidigare mätpunkter och nivåerna har legat relativt stabilt över tid.

Bland män är det i åldersgruppen 75–84 år som störst andel har uppfattningen att antalet brott har ökat (88 %, se figur 4.6). Minst andel som tror att brottsligheten har ökat återfinns i åldersgruppen 25–34 år (73 %).

Även bland kvinnor är det i åldersgruppen 75–84 år som störst andel har uppfattningen att antalet brott har ökat (91 %), medan åldersgruppen 25–34 år är den grupp med minst andel som tror att brottsligheten har ökat (74 %).

Ålderskillnaderna i uppfattningen att antalet brott har ökat följer således liknande mönster för män och kvinnor.

Figur 4.6 Uppfattning om brottsutvecklingen i Sverige 2018. Andel som tror att antalet brott har ökat kraftigt/något under de senaste tre åren, inom olika åldersgrupper bland männen respektive kvinnorna i befolkningen.

Uppfattning om brottslighetens utveckling i olika grupper i befolkningen

Bland personer som är födda i Sverige med minst en svenskfödd förälder finns en mindre andel som tror att brottsutvecklingen har ökat under de senaste tre åren (81 %) än bland svenskfödda med två utrikesfödda föräldrar och utrikesfödda personer (83 % i respektive grupp, se tabell 4.4).

Bland personer med som högst förgymnasial eller gymnasial utbildning är det betydligt vanligare med den här uppfattningen (86 respektive 88 %) jämfört med bland dem som har eftergymnasial utbildning (71 %).

Vad gäller familjetyp är det en större andel bland sammanboende utan barn (84 %) som tror att antalet brott ökat under de senaste tre åren jämfört med sammanboende med barn (78 %) och ensamstående med och utan barn (80 respektive 81 %).

Sett till bostadstyp är det en större andel boende i småhus som tror att antalet brott har ökat, jämfört med boende i flerfamiljshus (83 respektive 79 %).

Det är dessutom mindre vanligt att boende i storstadsregioner tror att antalet brott har ökat under de senaste tre åren (78 %), jämfört med boende i andra större städer och boende i mindre städer eller på landsbygden (83 respektive 86 %).

Fördelningen mellan olika grupper följer i de flesta fall samma mönster för män som för kvinnor, och det är inga större skillnader sett till nivåerna (se tabell 4B:1–2 i appendix).

Tabell 4.4 Uppfattning om brottsutvecklingen i Sverige 2007–2018. Andel (%) som tror att antalet brott har ökat kraftigt/något under de senaste tre åren, inom olika grupper i befolkningen (16–84 år).^{ab}

	2007	2008	2009	2010	2011	2012	2013	2014	2015	2016	2017	2018
Svensk/utländsk bakgrund												
Svenskfödda med												
- minst en svenskfödd förälder	83	86	82	82	78	82	77	74	79	77	81	81
- båda föräldrarna utrikesfödda	84	82	82	82	77	75	80	78	79	79	80	83
Utrikesfödda	87	89	88	87	83	90	85	80	84	85	85	83
Utbildning (högsta)												
Förgymnasial	88	91	88	86	82	85	82	81	84	85	86	86
Gymnasial	88	90	87	87	83	88	84	81	87	85	87	88
Eftergymnasial	71	74	72	71	67	73	65	62	67	66	71	71
Familjetyp												
Sammanboende												
- utan barn	85	88	85	84	79	85	79	76	81	78	84	84
- med barn	83	83	82	82	77	81	77	74	79	77	79	78
Ensamstående												
- utan barn	85	88	83	82	79	82	78	75	79	79	81	81
- med barn	83	81	84	83	78	83	78	73	77	79	81	80
Bostadstyp												
Småhus	83	86	83	82	77	82	78	75	80	78	83	83
Flerfamiljshus	84	86	84	82	80	83	78	75	79	78	79	79
Boendeort												
Storstadsregion	80	82	79	78	74	80	74	72	74	73	77	78
Större stad	85	89	85	85	80	85	79	76	83	80	83	83
Mindre stad/landsbygd	88	89	86	85	82	85	81	78	83	83	86	86

^a Resultaten för NTU 2007–2016 är omräknade eftersom undersökningen då genomfördes med en annan metod. Läs mer om detta i metodkapitlet och i den tekniska rapporten (Brå 2019). För motsvarande resultat före omräkningen, se tidigare NTU-publikationer.

^b För en redovisning av den här tabellen uppdelat på kön, se tabell 4B:1–2 i appendix.

Oro över brottsligheten i samhället

För att undersöka hur många som oroar sig över brottsligheten i samhället ställs följande fråga:

I vilken utsträckning är du orolig över brottsligheten i samhället?

Svarsalternativen är: *i stor utsträckning, i viss utsträckning, inte alls och vet inte.*²⁸

²⁸ Svarsalternativet vet inte har exkluderats, dvs. endast klara svar redovisas.

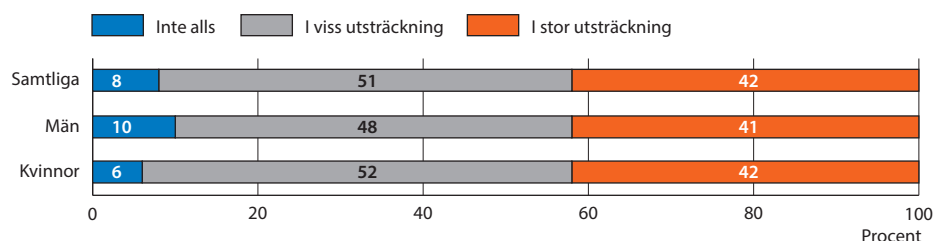
Resultaten visar att knappt en tiondel (8 %) uppger att de inte alls oroar sig över brottsligheten i samhället, medan drygt hälften (51 %) uppger att de oroar sig i viss utsträckning. Vidare är det 42 procent av befolkningen (16–84 år) som i stor utsträckning oroar sig över brottsligheten i samhället 2018 (se figur 4.7). Andelen som känner stor oro över brottsligheten i samhället är på ungefär samma nivå som 2017, då andelen var 43 procent. Sett till utvecklingen över tid minskade andelen fram till och med 2011, och därefter skedde en ökning fram till och med 2017, med vissa årliga variationer (se figur 4.8 och tabell 4.5).

Bland männen i befolkningen (16–84 år) uppger 41 procent i NTU 2018 att de i stor utsträckning oroar sig över brottsligheten i samhället, vilket är en liten minskning jämfört med 2017, då andelen var 43 procent.

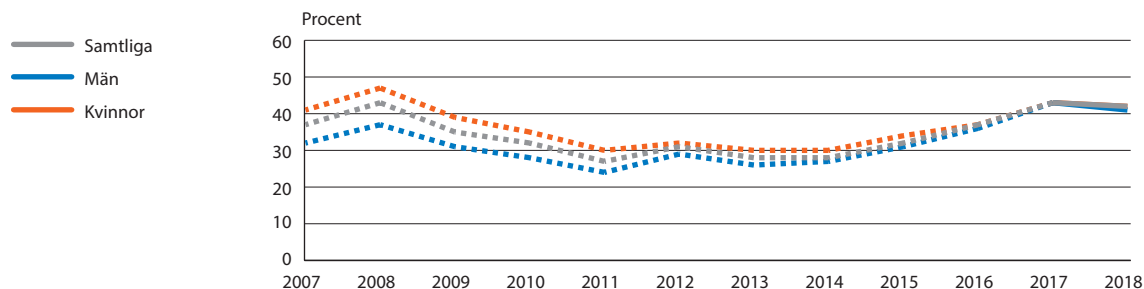
Bland kvinnorna i befolkningen (16–84 år) är det 42 procent som uppger att de i stor utsträckning oroar sig över brottsligheten i samhället 2018, vilket är på ungefär samma nivå som 2017, då andelen var 43 procent.

Andelen som känner stor oro över brottsligheten i samhället är således ungefär lika stor bland männen som bland kvinnorna. Tidigare år har skillnaden varit större, där kvinnorna har upplevt en större oro än männen. Vidare är utvecklingen bland män respektive kvinnor likartad.

Figur 4.7 Oro över brottsligheten i samhället 2018. Andel av samtliga och av männen respektive kvinnorna i befolkningen (16–84 år).

Figur 4.8 Oro över brottsligheten i samhället 2007–2018. Andel som oroar sig i stor utsträckning, av samtliga och av männen respektive kvinnorna i befolkningen (16–84 år).^a

^a Resultaten för NTU 2007–2016 är omräknade eftersom undersökningen då genomfördes med en annan metod. Läs mer om detta i metodkapitlet och i den tekniska rapporten (Brå 2019). För motsvarande resultat före omräkningen, se tidigare NTU-publikationer.

Tabell 4.5 Oro över brottsligheten i samhället 2007–2018. Andel (%) som oroar sig i stor utsträckning, av samtliga och av männen respektive kvinnorna i befolkningen, uppdelat på olika åldersgrupper.^a

	2007	2008	2009	2010	2011	2012	2013	2014	2015	2016	2017	2018
SAMTLIGA, 16–84 ÅR	37	43	35	32	27	31	28	28	32	37	43	42
Män	32	37	31	28	24	29	26	27	31	36	43	41
Kvinnor	41	47	39	35	30	32	30	30	34	37	43	42
Ålder												
16–19 år	13	12	12	11	10	11	8	11	13	15	22	23
20–24 år	29	27	25	23	20	21	23	22	25	28	30	30
25–34 år	34	35	27	26	22	27	22	24	27	36	35	34
35–44 år	37	42	36	32	27	30	25	25	30	34	41	40
45–54 år	38	44	36	33	28	30	30	30	34	38	47	47
55–64 år	44	57	46	42	36	38	36	34	41	42	51	49
65–74 år	46	55	47	41	35	41	36	37	40	43	52	49
75–84 år	43	52	41	38	34	39	38	36	39	41	47	46
Män												
16–19 år	11	10	13	12	8	8	6	12	9	10	22	22
20–24 år	34	26	24	25	21	20	17	23	24	32	30	30
25–34 år	27	31	25	22	19	30	20	23	28	38	35	34
35–44 år	30	32	27	25	22	26	22	20	28	32	42	41
45–54 år	36	41	31	29	28	29	29	29	32	39	47	46
55–64 år	37	51	42	40	31	34	33	31	39	42	50	48
65–74 år	41	49	45	37	30	40	35	37	38	40	50	47
75–84 år	33	40	34	27	26	30	30	30	33	34	44	44
Kvinnor												
16–19 år	15	14	12	11	12	12	10	11	16	19	23	23
20–24 år	26	28	25	22	20	21	26	20	25	26	30	30
25–34 år	39	37	29	28	23	25	23	25	26	34	34	33
35–44 år	46	51	44	38	31	34	28	31	32	36	40	39
45–54 år	39	47	40	35	28	30	30	30	35	38	47	47
55–64 år	50	62	50	45	40	41	40	36	42	42	53	49
65–74 år	50	60	49	45	40	41	36	37	43	46	53	51
75–84 år	51	64	47	48	42	48	45	42	46	48	49	48

^a Resultaten för NTU 2007–2016 är omräknade eftersom undersökningen då genomfördes med en annan metod. Läs mer om detta i metodkapitlet och i den tekniska rapporten (Brå 2019). För motsvarande resultat före omräkningen, se tidigare NTU-publikationer.

Oro över brottsligheten i olika åldersgrupper

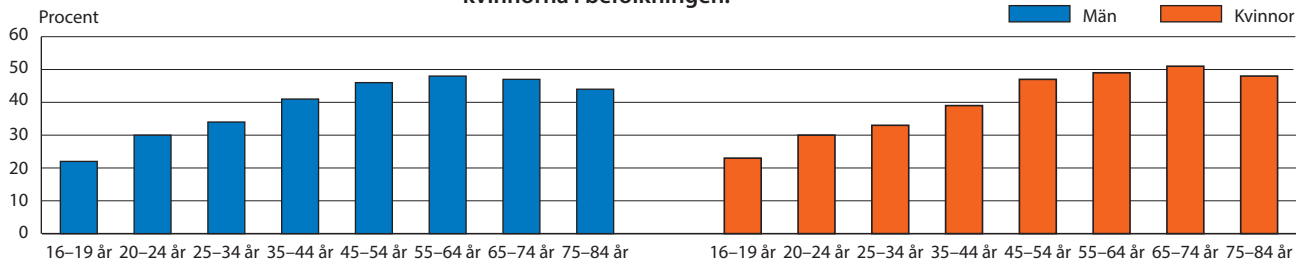
I NTU 2018 är det en större andel bland äldre än bland yngre som uppger en stor oro över brottsligheten i samhället. Andelen är minst i den yngsta åldersgruppen (16–19 år), där knappt en fjärdedel (23 %) uppger sig känna stor oro. Den ökar därefter ju äldre åldersgrupp som studeras, fram till och med åldersgrupperna 55–64 och 65–74 år där nästan hälften (49 %) uppger att de känner stor oro. Det här mönstret kan tydas vid de flesta tidigare mätpunkterna (se tabell 4.5).

Figur 4.9 visar att det för männen är en större andel bland äldre än bland yngre som uppger en stor oro över brottsligheten i samhället. I den yngsta åldersgruppen (16–19 år) uppger sig 22 procent känna stor oro, medan motsvarande andel i åldern 55–64 år är 48 procent. Bland kvinnor i den yngsta åldersgruppen (16–19 år) uppger sig 23 procent känna stor oro över brottsligheten i samhället, och andelen ökar där-

efter ju äldre åldersgrupp som studeras fram till och med 65–74 år, där drygt hälften av kvinnorna känner en sådan oro (51 %).

Mönstret för oro över brottsligheten i samhället är således relativt likartat i de olika åldersgrupperna om man ser till män respektive kvinnor, med störst andel som känner stor oro bland de äldsta och minst andel bland de yngsta.

Figur 4.9 Oro över brottsligheten i samhället 2018. Andel som oroar sig i stor utsträckning, inom olika åldersgrupper bland männen respektive kvinnorna i befolkningen.

Oro över brottsligheten i olika grupper i befolkningen

Resultatet för 2018 visar att utrikesfödda i mindre utsträckning upplever en stor oro över brottsligheten i samhället (35 %) jämfört med svenskfödda med minst en svenskfödd förälder eller båda föräldrarna utrikesfödda (43 respektive 42 %, se tabell 4.6).

Bland personer med som högst gymnasial utbildning är det en större andel som upplever stor oro (48 %) än bland personer med som högst förgymnasial utbildning eller eftergymnasial utbildning (39 respektive 35 %).

Sett till familjetyp visar resultaten att det är en mindre andel som upplever en stor oro bland ensamstående utan barn (36 %) än bland ensamstående med barn (43 %) och med sammanboende med eller utan barn (43 respektive 45 %).

Boende i småhus oroar sig i högre grad för brottsligheten i samhället jämfört med boende i flerfamiljshus (43 respektive 39 %).

Det är en något mindre andel som känner stor oro i storstadsregioner (40 %) jämfört med större städer och mindre städer och på landsbygden (43 % i respektive grupp).

När oro över brottsligheten särredovisas för män respektive kvinnor visar resultatet att fördelningen inom olika grupper generellt sett följer samma mönster (se tabell 4C:1–2 i appendix).

Tabell 4.6 Oro över brottsligheten i samhället 2007–2018. Andel (%) som oroar sig i stor utsträckning, inom olika grupper i befolkningen (16–84 år).^{ab}

	2007	2008	2009	2010	2011	2012	2013	2014	2015	2016	2017	2018
Svensk/utländsk bakgrund												
Svenskfödda med												
- minst en svenskfödd förälder	37	44	36	32	27	31	28	28	33	38	45	43
- båda föräldrarna utrikesfödda	35	34	34	35	27	33	33	27	34	40	40	42
Utrikesfödda	35	38	34	31	28	29	26	28	28	32	36	35
Utbildning (högsta)												
Förgymnasial	36	39	34	31	27	29	27	30	35	36	41	39
Gymnasial	40	47	39	36	31	35	31	33	37	42	50	48
Eftergymnasial	32	38	31	27	23	25	23	21	25	30	35	35
Familjetyp												
Sammanboende												
- utan barn	40	49	41	34	30	34	31	32	36	39	47	45
- med barn	38	42	35	32	27	30	27	28	31	37	43	43
Ensamstående												
- utan barn	31	35	29	29	24	27	24	24	28	33	37	36
- med barn	48	50	41	41	34	33	35	32	40	42	46	43
Bostadstyp												
Småhus	38	44	36	32	27	31	29	28	34	37	45	43
Flerfamiljshus	36	40	34	32	28	30	27	28	31	36	40	39
Boendeort												
Storstadsregion	35	40	34	32	28	30	26	27	28	34	40	40
Större stad	40	45	37	33	28	32	31	30	37	40	44	43
Mindre stad/landsbygd	37	43	36	31	26	30	27	28	33	37	45	43

^a Resultaten för NTU 2007–2016 är omräknade eftersom undersökningen då genomfördes med en annan metod. Läs mer om detta i metodkapitlet och i den tekniska rapporten (Brå 2019). För motsvarande resultat före omräkningen, se tidigare NTU-publikationer.

^b För en redovisning av den här tabellen uppdelat på kön, se tabell 4C:1–2 i appendix.

Oro för att utsättas för brott

Hittills har avsnitten i detta kapitel berört otrygghet, uppfattning om brottsutvecklingen och oro över brottsligheten i samhället. I detta avsnitt redovisas oro för att närstående ska utsättas för brott och oro för att man själv ska drabbas av olika typer av brott.

Oro för att närstående ska drabbas av brott

För att undersöka hur många som oroar sig för att närstående ska drabbas av brott ställs följande fråga:

Har det hänt under det senaste året att du oroar dig för att någon närstående till dig ska drabbas av brott?

Svarsalternativen är: *mycket ofta, ganska ofta, ganska sällan, mycket sällan och aldrig.*

I NTU 2018 uppger drygt 15 procent av befolkningen (16–84 år) att de aldrig oroar sig för att någon närstående ska drabbas av brott, medan hälften (50 %) sällan (mycket eller ganska) upplever en sådan oro. Vidare är det en tredjedel (35 %) som ofta (mycket eller ganska) oroar sig ofta för att någon närstående ska drabbas av brott (se figur 4.10).

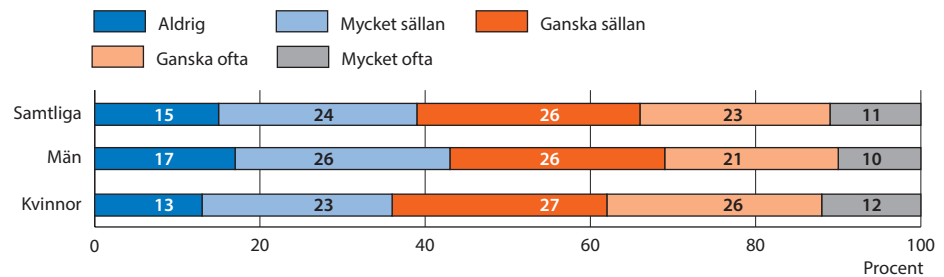
Andelen som 2018 uppger att de oroar sig för att någon närstående ska drabbas av brott ligger på samma nivå som 2017. Andelen minskade fram till och med 2014, följt av en ökning fram till och med 2016, och har sedan legat på samma nivå (se figur 4.11 och tabell 4.7).

Bland män uppger knappt en tredjedel (31 %) att de ofta oroar sig för att någon närstående ska drabbas av brott, vilket är på ungefär samma nivå som föregående års mätning 2017, då andelen var 32 procent.

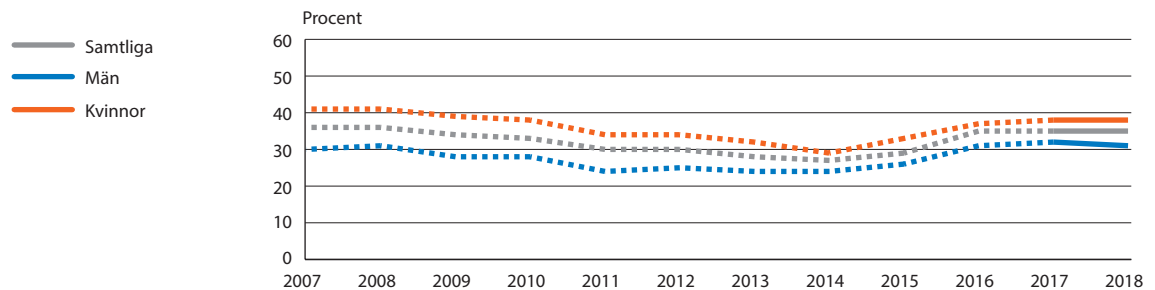
Bland kvinnor uppger 38 procent att de ofta oroar sig för att någon närstående ska drabbas av brott, vilket är på samma nivå som 2017.

Det är således en större andel kvinnor än män som ofta oroar sig för att någon närstående ska drabbas av brott, och så har det sett ut vid samtliga mätpunkter. Dock har skillnaden minskat något sett till utvecklingen över tid, vilket är en trend som framför allt kan utläsas sedan 2014.

Figur 4.10 Oro för att närstående ska drabbas av brott 2018. Andel av samtliga och av männen respektive kvinnorna i befolkningen (16–84 år).

Figur 4.11 Oro för att närstående ska drabbas av brott 2007–2018. Andel som oroar sig mycket/ganska ofta, av samtliga och av männen respektive kvinnorna i befolkningen (16–84 år).^a

^a Resultaten för NTU 2007–2016 är omräknade, eftersom undersökningen då genomfördes med en annan metod. Läs mer om detta i metodkapitlet och i den tekniska rapporten (Brå 2019). För motsvarande resultat före omräkningen, se tidigare NTU-publikationer.

Tabell 4.7 Oro för att närstående ska drabbas av brott 2007–2018. Andel (%) som oroar sig mycket/ganska ofta, av samtliga och av männen respektive kvinnorna i befolkningen, uppdelat på olika åldersgrupper.^a

	2007	2008	2009	2010	2011	2012	2013	2014	2015	2016	2017	2018
SAMTLIGA, 16–84 ÅR	36	36	34	33	30	30	28	27	29	35	35	35
Män	30	31	28	28	24	25	24	24	26	31	32	31
Kvinnor	41	41	39	38	34	34	32	29	33	37	38	38
Ålder												
16–19 år	20	21	19	19	19	16	15	15	16	20	24	25
20–24 år	32	29	30	28	27	28	26	28	27	32	33	34
25–34 år	33	34	33	29	27	29	26	26	29	38	34	35
35–44 år	35	37	36	35	31	31	28	26	27	35	34	34
45–54 år	43	44	40	41	36	36	36	33	37	39	42	42
55–64 år	39	40	35	38	30	32	31	28	33	37	38	37
65–74 år	37	39	35	33	32	30	28	26	30	33	33	32
75–84 år	31	34	28	28	24	27	26	23	25	28	29	29
Män												
16–19 år	15	19	17	20	14	13	14	15	11	19	18	19
20–24 år	26	22	25	22	21	19	17	22	20	24	29	29
25–34 år	27	32	32	28	26	29	25	25	30	39	34	33
35–44 år	30	33	29	30	26	25	25	23	26	34	33	34
45–54 år	40	40	33	36	31	31	30	30	33	35	39	38
55–64 år	31	33	28	30	21	26	25	24	26	33	33	33
65–74 år	27	31	28	25	28	26	25	25	26	28	28	27
75–84 år	26	28	21	22	18	20	22	22	20	20	25	24
Kvinnor												
16–19 år	24	23	20	20	23	18	15	16	20	21	29	30
20–24 år	38	36	34	34	34	38	35	32	34	39	37	39
25–34 år	38	35	35	31	27	29	27	27	28	38	35	36
35–44 år	41	41	42	39	35	36	30	29	28	36	36	33
45–54 år	45	47	45	45	40	39	41	35	41	41	44	46
55–64 år	46	46	41	46	39	39	37	32	38	41	42	41
65–74 år	45	45	41	39	36	34	31	27	34	38	38	37
75–84 år	34	38	33	33	28	32	28	24	29	34	32	33

^a Resultaten för NTU 2007–2016 är omräknade eftersom undersökningen då genomfördes med en annan metod. Läs mer om detta i metodkapitlet och i den tekniska rapporten (Brå 2019). För motsvarande resultat före omräkningen, se tidigare NTU-publikationer.

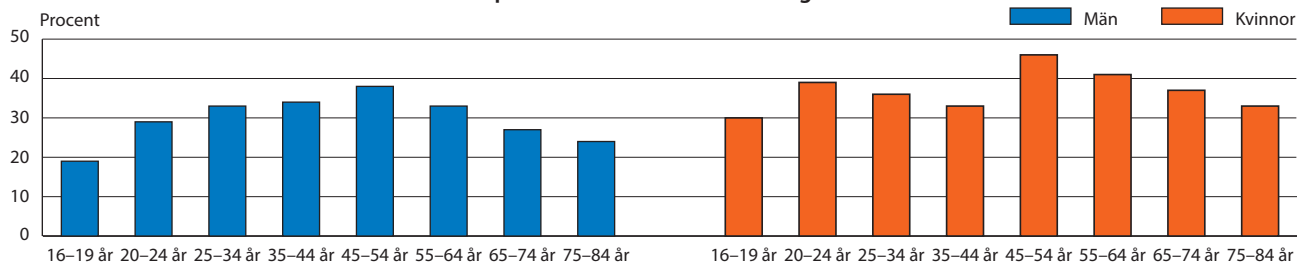
Oro för närstående i olika åldersgrupper

Tabell 4.7 visar att andelen som ofta oroar sig för att närstående ska drabbas av brott är störst i åldern 45–54 år (42 %). Minst andel som uppger att de ofta är oroliga för närstående finns i den yngsta åldersgruppen (16–19 år, 25 %). En liknande fördelning kan tydas även för tidigare mätpunkter.

De män som i minst utsträckning uppger att de ofta känner oro finns i den yngsta åldersgruppen (16–19 år, 19 %). Därefter ökar andelen ju äldre åldersgrupp som studeras, fram till och med åldersgruppen 45–54 år där störst andel ofta känner oro (38 %, se figur 4.12).

Sett till kvinnor som ofta känner oro för att närstående ska drabbas av brott är andelen minst i den yngsta åldersgruppen (16–19 år, 30 procent), medan motsvarande andel är störst i åldersgruppen 45–54 år (46 %).

Figur 4.12. Oro för att närstående ska drabbas av brott 2018. Andel som oroar sig mycket/ganska ofta, inom olika åldersgrupper bland männen respektive kvinnorna i befolkningen.

Vid en jämförelse mellan män och kvinnor i olika åldersgrupper är mönstret således relativt likartat. Dock är det i nästan alla åldersgrupper högre nivåer bland kvinnor.

Oro för närstående i olika grupper i befolkningen

Tabell 4.8 visar att det är en något större andel bland personer som är födda i Sverige, med båda föräldrarna utrikesfödda, som ofta känner oro för att närstående ska drabbas av brott (43 %) än bland svenskfödda personer med minst en svenskfödd förälder och utrikesfödda personer (35 respektive 31 %).

Andelen som ofta oroar sig är större bland personer med som högst gymnasial utbildning (39 %) än bland personer med som högst för-gymnasial respektive eftergymnasial utbildning (31 respektive 32 %).

Sett till familjetyp är det en större andel som ofta känner oro över närstående bland både ensamstående och sammanboende med barn (44 respektive 39 %) än bland både ensamstående och sammanboende utan barn (31 respektive 35 %).

Det finns inga skillnader i andel som ofta känner oro mellan boende i flerfamiljshus och boende i småhus (35 % vardera).

Det är mycket små skillnader mellan boende i storstadsregioner och boende i andra större städer (37 respektive 35 %). Däremot är andelen som uppger att de ofta känner oro för närstående något mindre bland boende i mindre städer och på landsbygden (30 %).

Vid en jämförelse mellan män och kvinnor som ofta känner oro för att närstående ska drabbas av brott, inom olika grupper, är det likartade mönster. Däremot är det högre nivåer bland kvinnor, och så ser det ut för alla grupper (se tabell 4D:1-2 i appendix).

Tabell 4.8 Oro för att närstående ska drabbas av brott 2007–2018. Andel (%) som oroar sig mycket/ganska ofta, inom olika grupper i befolkningen (16–84 år).^{ab}

	2007	2008	2009	2010	2011	2012	2013	2014	2015	2016	2017	2018
Svensk/utländsk bakgrund												
Svenskfödda med												
- minst en svenskfödd förälder	36	37	34	33	29	30	28	27	30	35	36	35
- båda föräldrarna utrikesfödda	39	36	36	41	38	32	35	34	35	41	39	43
Utrikesfödda	35	37	35	34	32	31	27	24	28	30	32	31
Utbildning (högsta)												
Förgymnasial	30	31	27	28	26	24	22	21	25	29	32	31
Gymnasial	41	41	39	39	34	36	31	32	35	41	40	39
Eftergymnasial	33	34	31	31	26	27	28	24	26	30	31	32
Familjetyp												
Sammanboende												
- utan barn	36	36	34	32	30	30	28	27	29	35	35	35
- med barn	42	43	41	41	35	36	34	30	33	41	39	39
Ensamstående												
- utan barn	29	30	26	27	24	24	23	23	26	29	30	31
- med barn	49	46	49	51	42	39	40	35	39	42	46	44
Bostadstyp												
Småhus	35	36	33	33	29	30	28	26	29	34	35	35
Flerfamiljshus	36	37	34	34	31	30	28	27	30	35	34	35
Boendeort												
Storstadsregion	39	38	36	35	33	32	29	28	30	36	36	37
Större stad	36	40	35	35	29	31	30	28	31	36	35	35
Mindre stad/landsbygd	31	30	29	28	26	25	25	22	26	30	32	30

^a Resultaten för NTU 2007–2016 är omräknade eftersom undersökningen då genomfördes med en annan metod. Läs mer om detta i metodkapitlet och i den tekniska rapporten (Brå 2019). För motsvarande resultat före omräkningen, se tidigare NTU-publikationer.

^b För en redovisning av den här tabellen uppdelat på kön, se tabell 4D:1–2 i appendix.

Oro för att själv utsättas för brott

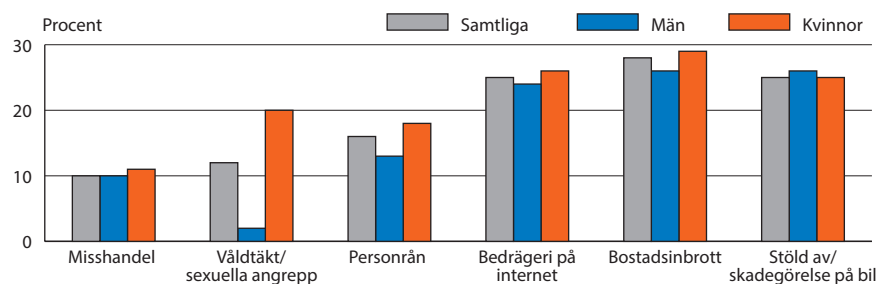
Resultaten om oro för att utsättas för olika typer av brott bygger på frågor om oro för *misshandel, våldtäkt/andra sexuella angrepp, personrån, bedrägeri på internet, bostadsinbrott* och *stöld av/skadegörelse på bil*. Avsnittet inleds med en samlad bild av hur oron ser ut för att drabbas av olika brott. Sedan följer en mer ingående resultatredovisning för respektive brott som efterfrågas. Observera att oro för bostadsinbrott och oro för stöld av/skadegörelse på bil är de enda frågorna som i sin nuvarande form har ställts vid varje tillfälle sedan mätningarna inleddes, medan frågorna om oro för övriga brottstyper tillkom i och med revideringen av undersökningen 2017. Notera att oro för olika brottstyper kan se olika ut, och vara begränsande på olika sätt, beroende på vilken brottstyp som studeras. Det innebär att allvarlighetsgraden inte bara behöver bero på nivåerna i sig.

Andelen som uppger att de ofta (mycket eller ganska) oroar sig för misshandel är 10 procent, medan 12 procent av befolkningen (16–84 år) uppger att de ofta oroar sig för våldtäkt eller andra sexuella övergrepp. På frågan om oro för att bli rånad är det 16 procent som ofta känner sig oroliga. Det är 25 procent som har svarat att de ofta är oroliga för att utsättas för bedrägeri på internet. Bostadsinbrott är den

brottstyp som flest personer uppger att de ofta oroar sig för (28 %). Vidare uppger 25 procent av befolkningen (16–84 år) att de ofta är oroliga för att hushållets bil ska bli stulen eller utsättas för skadegörelse (se figur 4.13).

Vid en jämförelse mellan män och kvinnor visar resultaten att kvinnor i betydligt större utsträckning än män uppger att de ofta oroar sig för att utsättas för våldtäkt eller andra sexuella angrepp (20 respektive 2 %). Skillnader kan även utläsas sett till oro för personrån, där kvinnor i större utsträckning än män uppger att de ofta oroar sig (18 respektive 13 %). I övrigt skiljer det sig inte så mycket mellan män och kvinnor vad gäller oron för att utsättas för olika brott.

Figur 4.13 Oro för att utsättas för olika brott 2018. Andel som oroar sig mycket/ganska ofta, av samtliga och av männen respektive kvinnorna i befolkningen (16–84 år).

Oro för att utsättas för misshandel

Frågan om oro för att bli misshandlad omformulerades i samband med NTU 2017. Tidigare ingick, förutom oro för misshandel, även oro för att bli överfallen.²⁹ Av den anledningen redovisas resultaten enbart för 2017 och 2018.

För att undersöka hur många som oroar sig för att utsättas för misshandel ställs följande fråga i NTU:

Har det hänt under det senaste året att du oroar dig för att du ska bli misshandlad?

Svarsalternativen är: *mycket ofta, ganska ofta, ganska sällan, mycket sällan och aldrig.*

Andelen i befolkningen (16–84 år) som 2018 uppger att de aldrig oroar sig för att utsättas för misshandel är 45 procent, medan 46 procent sällan (mycket eller ganska) gör det. Vidare uppger 10 procent att de ofta (mycket eller ganska) oroar sig för misshandel (se figur 4.14). Andelen som ofta oroar sig för misshandel är på samma nivå som 2017 (se figur 4.15 och tabell 4.9).

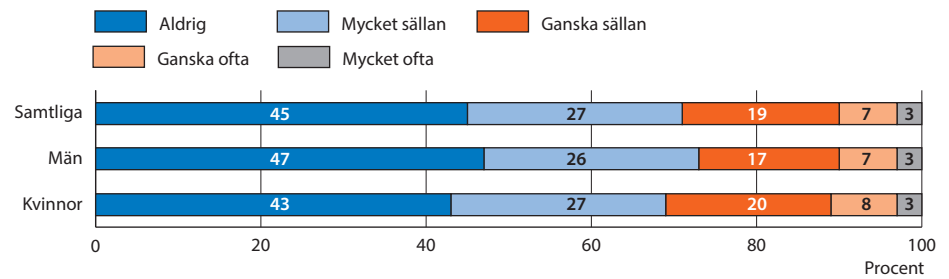
²⁹ Detta innebär att tidigare resultat inte är jämförbara med resultaten för 2017 och 2018. Eftersom överfall kan ha olika innebörd togs beslutet att i enkäten enbart fråga om oro för misshandel. Tanken är att mer konkreta frågor om specifika brottstyper är lättare att besvara. För att läsa mer, se *NTU 2018. Teknisk rapport* (Brå 2019).

Andelen bland män som ofta oroar sig för att bli utsatt för misshandel är 10 procent, vilket är på samma nivå som 2017.

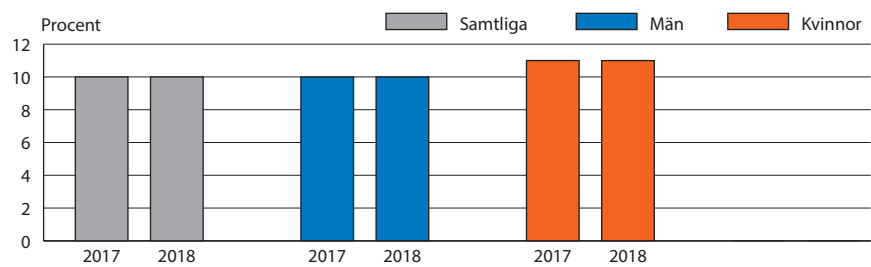
Andelen bland kvinnor som 2018 uppger att de ofta oroar sig för misshandel är 11 procent, vilket är på samma nivå 2017.

Det är således i stort sett inga skillnader mellan kvinnors och mäns oro för att utsättas för misshandel.

Figur 4.14 Oro för att utsättas för misshandel 2018. Andel av samtliga och av männen respektive kvinnorna i befolkningen (16–84 år).

Figur 4.15 Oro för att utsättas för misshandel 2017–2018. Andel som oroar sig mycket/ganska ofta av samtliga och av männen respektive kvinnorna i befolkningen (16–84 år).

Tabell 4.9 Oro för att utsättas för misshandel 2017–2018. Andel (%) som oroar sig mycket/ganska ofta, av samtliga och av männen respektive kvinnorna i befolkningen, uppdelat på olika åldersgrupper.

	2017	2018
SAMTLIGA, 16–84 ÅR	10	10
Män	10	10
Kvinnor	11	11
Ålder		
16–19 år	13	13
20–24 år	15	15
25–34 år	13	13
35–44 år	10	10
45–54 år	10	10
55–64 år	10	9
65–74 år	9	8
75–84 år	7	7
Män		
16–19 år	10	10
20–24 år	12	13
25–34 år	13	13
35–44 år	10	11
45–54 år	10	10
55–64 år	9	9
65–74 år	7	8
75–84 år	6	6
Kvinnor		
16–19 år	15	15
20–24 år	18	16
25–34 år	14	12
35–44 år	10	9
45–54 år	10	10
55–64 år	10	9
65–74 år	10	8
75–84 år	7	8

Oro för misshandel i olika åldersgrupper

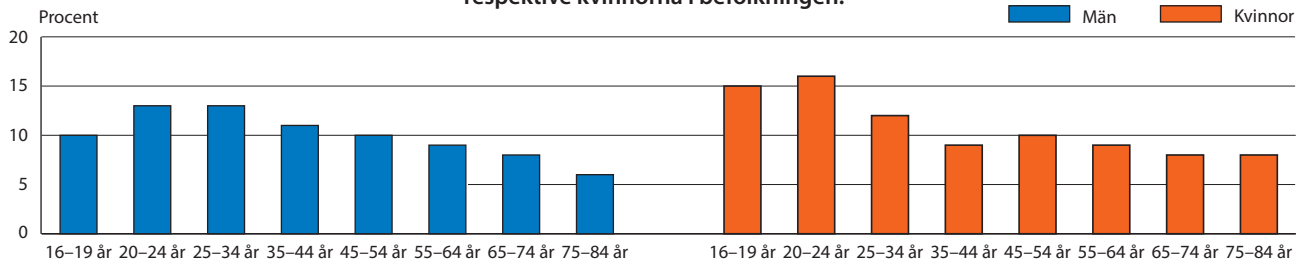
Sett till oro för misshandel i olika åldersgrupper är nivåerna bland de som ofta oroar sig högre i de yngre åldersgrupperna jämfört med de äldre. Andelen är störst i åldersgruppen 20–24 år 2018 (15 %). Andelen minskar sedan ju äldre åldersgrupp som studeras, vilket innebär att minst andel återfinns i den äldsta åldersgruppen (75–84 år, 7 %). Samma mönster kan utläsas även i resultaten för NTU 2017 (se tabell 4.9).

Bland män är andelen som ofta oroar sig störst i åldersgrupperna 20–24 och 25–34 (13 % vardera). Andelen minskar sedan ju äldre åldersgrupp som studeras, och minst andel finns i åldersgruppen 75–84 år (6 %, se figur 4.16).

Bland kvinnor är andelen som uppger att de ofta är oroliga störst i åldersgruppen 20–24 år (16 %), och minst i de två äldsta åldersgrupperna 65–74 och 75–84 år (8 % vardera). Andelen är störst framför allt i de två yngsta åldersgrupperna, medan nivån är likartad från 35–44 år och uppåt.

Skillnader kan således tydligt ses mellan män och kvinnor vad gäller andelen som ofta oroar sig för misshandel i olika åldersgrupper. Medan det bland män syns ett tydligt mönster med en stegvis minskning i äldre åldersgrupper är mönstret inte lika tydligt bland kvinnor.

Figur 4.16 Oro för att utsättas för misshandel 2018. Andel som oroar sig mycket/ganska ofta, inom olika åldersgrupper bland männen respektive kvinnorna i befolkningen.

Oro för misshandel i olika grupper i befolkningen

Det är vanligare att ofta oroas sig för misshandel bland personer som är födda i Sverige, med båda föräldrarna utrikesfödda, och utrikesfödda personer (15 respektive 13 %) jämfört med personer som är födda i Sverige med minst en svenskfödd förälder (9 %, se tabell 4.10).

När det gäller utbildning är andelen störst bland personer med som högst förgymnasial respektive gymnasial utbildning (12 respektive 11 %) jämfört med som högst eftergymnasial utbildning (8 %).

Dessutom är sådan oro vanligare bland ensamstående med eller utan barn (12 % för respektive grupp) jämfört med sammanboende med eller utan barn (8 respektive 9 %).

Vidare är det en större andel som ofta oroar sig bland boende i flerfamiljshus (12 %) jämfört med boende i småhus (8 %).

Sett till boendeort är det vanligare att ofta oroas sig för misshandel bland boende i storstadsregioner eller i andra större städer (11 % för respektive grupp) jämfört med boende i mindre städer eller på landsbygden (8 %).

Sett till oro för misshandel inom olika grupper bland män respektive kvinnor 2018 ser mönstret oftast likartat ut, och sett till nivån visar resultaten att det inte är några större skillnader (se tabell 4E i appendix).

Tabell 4.10 Oro för att utsättas för misshandel 2017–2018. Andel (%) som oroar sig mycket/ganska ofta, inom olika grupper i befolkningen (16–84 år).^a

	2017	2018
Svensk/utländsk bakgrund		
Svenskfödda med		
- minst en svenskfödd förälder	10	9
- båda föräldrarna utrikesfödda	13	15
Utrikesfödda	13	13
Utbildning (högsta)		
Förgymnasial	12	12
Gymnasial	12	11
Eftergymnasial	8	8
Familjetyp		
Sammanboende		
- utan barn	9	9
- med barn	9	8
Ensamstående		
- utan barn	12	12
- med barn	13	12
Bostadstyp		
Småhus	9	8
Flerfamiljshus	13	12
Boendeort		
Storstadsregion	12	11
Större stad	11	11
Mindre stad/landsbygd	8	8

^a För en redovisning av den här tabellen uppdelat på kön, se tabell 4E i appendix.

Oro för att utsättas för våldtäkt/sexuella angrepp

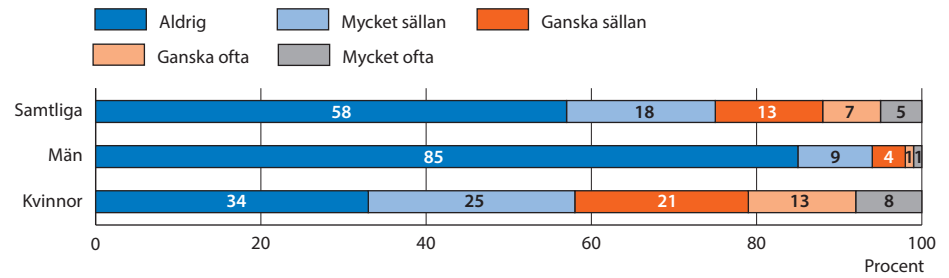
För att undersöka hur många som oroar sig för att utsättas våldtäkt eller andra sexuella angrepp ställs följande fråga i NTU:

Har det hänt under det senaste året att du oroar dig för att du ska bli våldtagen eller på annat sätt sexuellt angripen?

Svarsalternativen är: *mycket ofta, ganska ofta, ganska sällan, mycket sällan och aldrig.*

Andelen som 2018 uppger att de aldrig oroar sig för att utsättas för våldtäkt eller andra sexuella angrepp är 58 procent, medan 31 procent sällan (mycket eller ganska) gör det. Vidare uppger 12 procent att de ofta (mycket eller ganska) gör det (se figur 4.17). Andelen som ofta oroar sig för våldtäkt eller andra sexuella angrepp ligger på ungefär samma nivå som föregående år 2017, då andelen var 11 procent (se figur 4.18 och tabell 4.11).

Figur 4.17 Oro för att utsättas för våldtäkt/sexuella angrepp 2018. Andel av samtliga och av männen respektive kvinnorna i befolkningen (16–84 år).

Tabell 4.11 Oro för att utsättas för våldtäkt/sexuella angrepp 2017–2018. Andel (%) som oroar sig mycket/ganska ofta, av samtliga och av männen respektive kvinnorna i befolkningen, uppdelat på olika åldersgrupper.

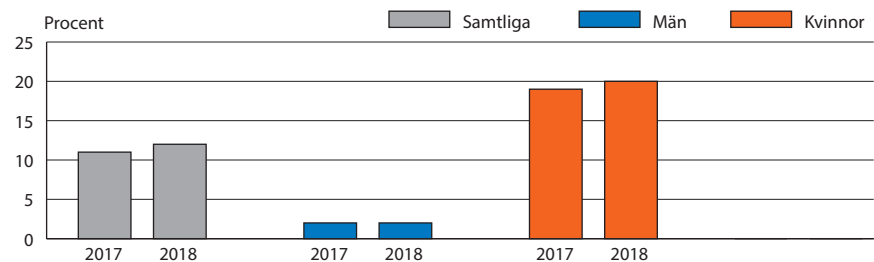
	2017	2018
SAMTLIGA, 16–84 ÅR	11	12
Män	2	2
Kvinnor	19	20
Ålder		
16–19 år	23	25
20–24 år	25	28
25–34 år	19	21
35–44 år	12	12
45–54 år	9	9
55–64 år	6	6
65–74 år	4	3
75–84 år	3	3
Män		
16–19 år	2	3
20–24 år	3	3
25–34 år	4	3
35–44 år	3	3
45–54 år	2	2
55–64 år	2	2
65–74 år	1	1
75–84 år	1	1
Kvinnor		
16–19 år	39	43
20–24 år	43	47
25–34 år	32	35
35–44 år	21	20
45–54 år	14	16
55–64 år	10	11
65–74 år	7	6
75–84 år	4	4

Bland män är andelen som ofta känner oro på samma nivå 2018 som den var 2017, det vill säga 2 procent.

Bland kvinnor är det 20 procent som ofta känner oro för att utsättas för våldtäkt eller andra sexuella angrepp, vilket är på ungefär samma nivå som 2017 (19 %).

Det är således stora skillnader mellan kvinnors och mäns oro för att utsättas för våldtäkt eller andra sexuella angrepp. Ett liknande mönster kan tydas även för 2017.

Figur 4.18 Oro för att utsättas för våldtäkt/sexuella angrepp 2017–2018.
Andel som oroar sig mycket/ganska ofta, av samtliga och av männen respektive kvinnorna i befolkningen (16–84 år).

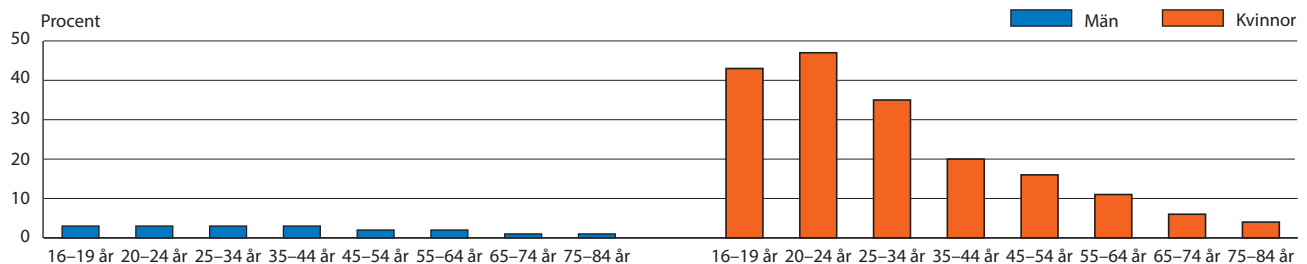

Oro för våldtäkt/sexuella angrepp i olika åldersgrupper

Sett till olika åldersgrupper visar tabell 4.11 att andelen som ofta oroar sig för att utsättas för våldtäkt eller andra sexuella angrepp är störst i de yngsta åldersgrupperna, och sedan sjunker andelen ju äldre åldersgrupper som studeras. I åldersgruppen 20–24 år upplever 28 procent år 2018 att de ofta är oroliga för att utsättas medan 3 procent upplever detta i åldersgrupperna 65–74 och 75–84 år. Det liknar den fördelning som kan tydas för 2017.

Bland män är andelen som ofta känner oro ungefär lika stor mellan olika åldersgrupper, 1–3 procent. Minst andel med 1 procent finns i de äldsta åldersgrupperna (65–74 och 75–84 år) medan störst andel med 3 procent finns bland de yngsta åldersgrupperna (16–19 till och med 35–44 år, se figur 4.19).

Figur 4.19 Oro för att utsättas för våldtäkt/sexuella angrepp 2018.
Andel som oroar sig mycket/ganska ofta, inom olika åldersgrupper bland männen respektive kvinnorna i befolkningen.

Bland kvinnor är andelen som ofta oroar sig störst i de yngsta åldersgrupperna och mindre ju äldre åldersgrupp som studeras. I åldersgruppen 20–24 uppgår 47 procent att de ofta oroar sig för våldtäkt eller andra sexuella angrepp, medan motsvarande andel i åldersgruppen 75–84 år är 4 procent.

Vid en jämförelse mellan män och kvinnor som ofta känner oro för att utsättas för våldtäkt eller andra sexuella angrepp inom olika åldersgrupper, visar resultaten att mönstret således är relativt likartat. Dock är det stora nivåskillnader, där kvinnor känner denna oro i betydligt högre grad än män, vilket gäller för alla åldersgrupper.

Oro för våldtäkt/sexuellt angrepp i olika grupper i befolkningen

Det är en betydligt större andel som ofta oroar sig för att utsättas för våldtäkt/sexuella angrepp bland personer som är födda i Sverige, med båda föräldrarna utrikesfödda (20 %), än bland svenskfödda personer med minst en svenskfödd förälder eller bland utrikesfödda (12 respektive 10 %, se tabell 4.12).

Sett till utbildning är det något vanligare att ofta oroas sig bland personer med som högst förgymnasial utbildning (14 %) jämfört med som högst gymnasial och eftergymnasial utbildning (11 respektive 12 %).

Det är också vanligare att ofta oroas sig för våldtäkt eller andra sexuella angrepp bland ensamstående med eller utan barn (16 respektive 15 %) än bland sammanboende med eller utan barn (11 respektive 9 %).

Vidare är sådan oro mindre vanlig bland boende i småhus än bland boende i flerfamiljshus (10 respektive 15 %).

Andelen som oroar sig för våldtäkt eller andra sexuella angrepp ökar i takt med ortens storlek. Boende i storstadsregioner uppgår i högre grad att de ofta upplever oro (14 %) jämfört med boende i andra större städer respektive i mindre städer eller på landsbygden (12 respektive 9 %).

Vid en jämförelse mellan män och kvinnor, sett till oro för våldtäkt/andra sexuella angrepp bland olika grupper, visar resultaten att det är stora skillnader mellan grupper bland kvinnor, medan det bland män knappt är några skillnader. Vidare är det avsevärt högre nivåer bland kvinnor. Sett till män och svensk/utländsk bakgrund är den grupp som i störst utsträckning uppgår att de ofta oroar sig svenskfödda med båda föräldrarna utrikesfödda, med 5 procent, vilket kan jämföras med 2–3 procent bland övriga grupper. Bland kvinnor uppgår 33 procent av svenskfödda med båda föräldrarna utrikesfödda att de har den här typen av oro, vilket är på en avsevärt högre nivå än i övriga grupper (16 % bland utrikesfödda respektive 21 % bland svenskfödda med minst en svenskfödd förälder). Sett till familjetyp är det i stort sett inga skillnader för män mellan grupperna (2–3 %), medan det för kvinnor är störst andel bland ensamstående utan barn (26 %) och minst andel bland sammanboende utan barn (15 %).

Tabell 4.12 Oro för att utsättas för våldtäkt/sexuella angrepp 2017–2018. Andel (%) som oroar sig mycket/ganska ofta, av samtliga och av männen respektive kvinnorna, uppdelat på olika grupper i befolkningen (16–84 år).^a

	2017	2018
Svensk/utländsk bakgrund		
Svenskfödda med		
- minst en svenskfödd förälder	11	12
-båda föräldrarna utrikesfödda	17	20
Utrikesfödda	10	10
Män		
Svenskfödda med		
- minst en svenskfödd förälder	2	2
-båda föräldrarna utrikesfödda	3	5
Utrikesfödda	3	3
Kvinnor		
Svenskfödda med		
- minst en svenskfödd förälder	20	21
-båda föräldrarna utrikesfödda	30	33
Utrikesfödda	16	16
Utbildning (högsta)		
Förgymnasial	13	14
Gymnasial	11	11
Eftergymnasial	10	12
Män		
Förgymnasial	2	3
Gymnasial	3	3
Eftergymnasial	1	2
Kvinnor		
Förgymnasial	24	25
Gymnasial	19	19
Eftergymnasial	17	19
Familjetyp		
Sammanboende		
- utan barn	9	9
- med barn	10	11
Ensamstående		
- utan barn	14	15
- med barn	15	16
Män		
Sammanboende		
- utan barn	2	2
- med barn	2	3
Ensamstående		
- utan barn	2	2
- med barn	2	3
Kvinnor		
Sammanboende		
- utan barn	15	15
- med barn	17	19
Ensamstående		
- utan barn	24	26
- med barn	22	23

	2017	2018
Bostadstyp		
Småhus	9	10
Flerfamiljshus	14	15
Män		
Småhus	2	2
Flerfamiljshus	3	3
Kvinnor		
Småhus	16	17
Flerfamiljshus	23	24
Boendeort		
Storadsregion	13	14
Större stad	11	12
Mindre stad/landsbygd	8	9
Män		
Storadsregion	3	3
Större stad	2	2
Mindre stad/landsbygd	2	2
Kvinnor		
Storadsregion	22	24
Större stad	19	20
Mindre stad/landsbygd	15	15

^a Eftersom det är så pass stora skillnader mellan män och kvinnor, sett till oro för våldtäkt och andra sexuella angrepp, anses det nödvändigt att resultaten redovisas uppdelat på kön i årsrapporten.

Oro för att utsättas för personrån

För att undersöka hur många som oroar sig för att utsättas för personrån ställs följande fråga i NTU:

Har det hänt under det senaste året att du oroat dig för att du ska bli rånad?

Svarsalternativen är: *mycket ofta, ganska ofta, ganska sällan, mycket sällan och aldrig.*

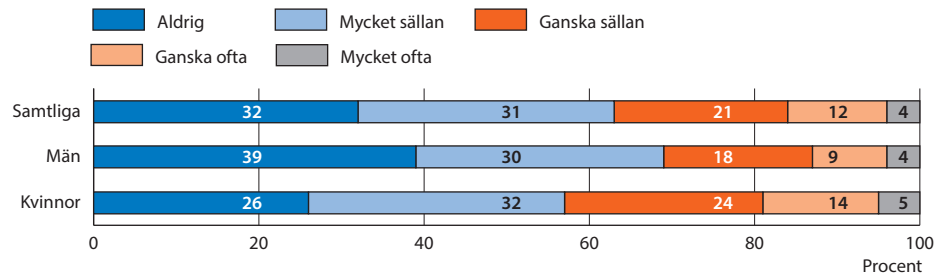
Andelen som 2018 uppger att de aldrig oroar sig för att utsättas för personrån är 32 procent, medan 52 procent sällan (mycket eller ganska) gör det. Vidare uppger 16 procent att de ofta (mycket eller ganska) oroar sig för personrån (se figur 4.20). Andelen som ofta oroar sig ligger på samma nivå som 2017 (se figur 4.21 och tabell 4.13).

Andelen bland män som ofta känner oro för att utsättas för personrån är 13 procent, vilket är på samma nivå som 2017.

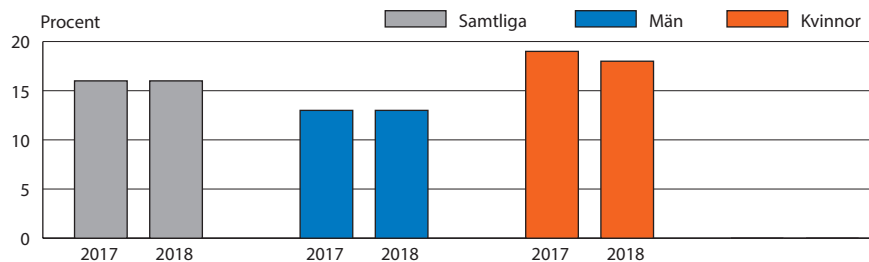
Bland kvinnor är andelen som ofta känner oro 18 procent enligt den senaste mätningen 2018, vilket i princip är på samma nivå som 2017, då andelen var 19 procent.

Resultaten visar således att kvinnor i en något högre grad än män ofta oroar sig för att utsättas för personrån.

Figur 4.20 Oro för att utsättas för personrån 2018. Andel av samtliga och av männen respektive kvinnorna i befolkningen (16–84 år).

Figur 4.21 Oro för att utsättas för personrån 2017–2018. Andel som oroar sig mycket/ganska ofta, av samtliga och av männen respektive kvinnorna i befolkningen (16–84 år).

Tabell 4.13 Oro för att utsättas för personrån 2017–2018. Andel (%) som oroar sig mycket/ganska ofta, av samtliga och av männen respektive kvinnorna i befolkningen, uppdelat på olika åldersgrupper.

	2017	2018
SAMTLIGA, 16–84 ÅR	16	16
Män	13	13
Kvinnor	19	18
Ålder		
16–19 år	14	15
20–24 år	19	19
25–34 år	19	18
35–44 år	15	14
45–54 år	16	16
55–64 år	17	16
65–74 år	16	15
75–84 år	15	14
Män		
16–19 år	11	12
20–24 år	15	15
25–34 år	16	15
35–44 år	12	13
45–54 år	13	13
55–64 år	12	12
65–74 år	11	11
75–84 år	11	11
Kvinnor		
16–19 år	17	17
20–24 år	22	21
25–34 år	22	20
35–44 år	17	15
45–54 år	18	18
55–64 år	21	20
65–74 år	20	19
75–84 år	19	18

Oro för personrån i olika åldersgrupper

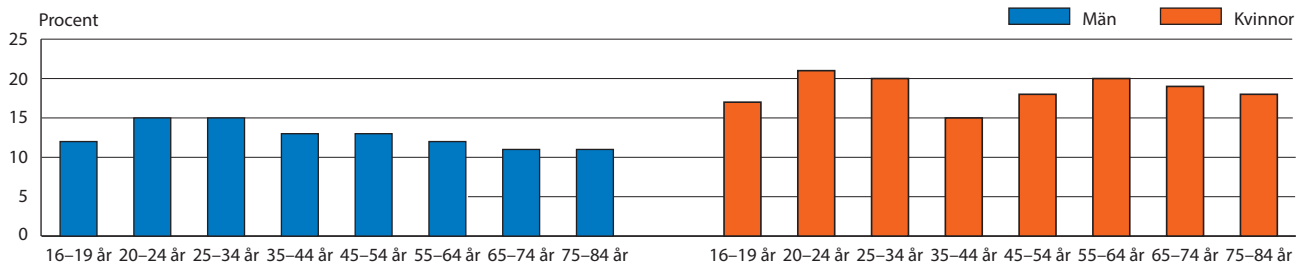
Det är relativt jämnt mellan olika åldersgrupper när det gäller oro för att utsättas för personrån. Andelen som 2018 uppger att de ofta är oroliga är störst i åldersgruppen 20–24 år (19 %, se tabell 4.13). Åldersgrupperna med minst andel som ofta känner oro är 35–44 och 75–84 år (14 % vardera). Resultaten är väldigt lika de från NTU 2017.

Bland män är andelen som uppger att de ofta är oroliga för att utsättas för personrån störst i åldersgrupperna 20–24 och 25–34 år (15 % i respektive grupp), och nivån minskar sedan ju äldre åldersgrupp som studeras. Minst andel finns i de äldsta åldersgrupperna 65–74 och 75–84 år (11 % vardera, se figur 4.22).

Bland kvinnor är andelen som ofta är oroliga för att utsättas för personrån störst i åldersgruppen 20–24 år med 21 procent, och minst i åldersgruppen 35–44 år med 15 procent.

Det är således skillnader mellan män och kvinnor vad gäller andelen som är oroliga för personrån i olika åldersgrupper, där det inte framgår ett lika tydligt mönster bland kvinnor som det gör bland män. Vidare är denna oro vanligare bland kvinnor inom alla åldersgrupper.

Figur 4.22 Oro för att utsättas för personrån 2018. Andel som oroar sig mycket/ganska ofta, inom olika åldersgrupper bland männen respektive kvinnorna i befolkningen.

Oro för personrån i olika grupper i befolkningen

Enligt NTU 2018 är det en större andel som uppger att de ofta oroar sig för personrån bland personer som är födda i Sverige med båda föräldrarna utrikesfödda (24 %) än bland utrikesfödda personer och svenskfödda personer med minst en svenskfödd förälder (19 respektive 15 %, se tabell 4.14).

Det är något vanligare att ofta oroa sig bland personer med som högst förgymnasial respektive gymnasial utbildning (17 respektive 18 %) jämfört med dem med eftergymnasial utbildning (13 %).

Det är också vanligare bland ensamstående med och utan barn (18 respektive 17 %) jämfört med sammanboende med och utan barn (14 respektive 15 %).

Sett till bostadstyp är andelen större bland de som bor i flerfamiljshus jämfört med de som bor i småhus (19 respektive 13 %).

Vidare ökar andelen som ofta oroar sig för personrån med ortens storlek. Personer som bor i storstadsregioner uppger i större utsträckning att de ofta känner oro (19 %) jämfört med boende i andra större städer (16 %) samt i mindre städer eller på landsbygden (11 %).

När oro för att utsättas för personrån inom olika grupper jämförs mellan män och kvinnor, visar resultaten att det är likartade mönster. Vidare är nivåerna högre bland kvinnor, vilket gäller alla studerade grupper (se tabell 4G i appendix).

Tabell 4.14 Oro för att utsättas för personrån 2017–2018. Andel (%) som oroar sig mycket/ganska ofta, inom olika grupper i befolkningen (16–84 år).^a

	2017	2018
Svensk/utländsk bakgrund		
Svenskfödda med		
- minst en svenskfödd förälder	16	15
- båda föräldrarna utrikesfödda	19	24
Utrikesfödda	19	19
Utbildning (högsta)		
Förgymnasial	17	17
Gymnasial	19	18
Eftergymnasial	13	13
Familjetyp		
Sammanboende		
- utan barn	16	15
- med barn	14	14
Ensamstående		
- utan barn	17	17
- med barn	20	18
Bostadstyp		
Småhus	14	13
Flerfamiljshus	19	19
Boendeort		
Storstadsregion	19	19
Större stad	16	16
Mindre stad/landsbygd	12	11

^a För en redovisning av den här tabellen uppdelat på kön, se tabell 4G i appendix.

Oro för att utsättas för bedrägeri på internet

Bedrägeribrottslighet är något som blir allt vanligare, vilket har aktualiserat ett behov av att mäta omfattningen av oro för att utsättas för den här brottstypen. Av den anledningen infördes därför en fråga om oro för bedrägeri på internet i och med NTU 2017.

För att undersöka hur många som oroar sig för att utsättas för bedrägeri på internet ställs följande fråga i NTU:

Har det hänt under det senaste året att du oroat dig för att du ska bli utsatt för bedrägeri om du köper varor eller tjänster på internet?

Svarsalternativen är: *mycket ofta, ganska ofta, ganska sällan, mycket sällan, aldrig* och *köper aldrig varor eller tjänster på internet*.

Andelen av befolkningen (16–84 år) som uppger att de aldrig oroar sig för att utsättas för bedrägeri på internet är 13 procent, medan 15 procent uppger att de inte köper varor eller tjänster på internet. Vidare uppger 46 procent att de sällan (mycket eller ganska) oroar sig för att utsättas för bedrägeri på internet. Andelen som uppger att de ofta (mycket eller ganska) känner en sådan oro är 25 procent (se figur 4.23). Andelen som ofta känner oro för att utsättas för bedrägeri på internet

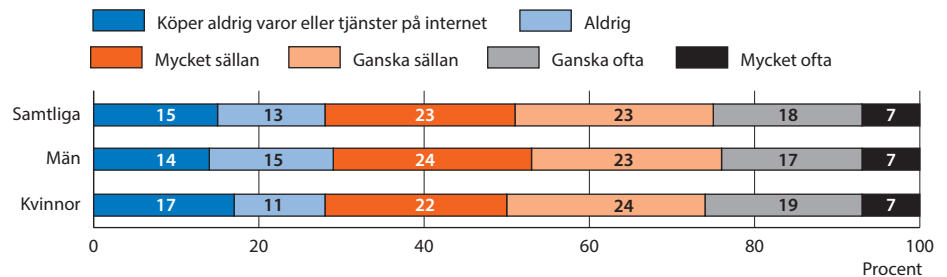
ligger på ungefär samma nivå som 2017, då andelen var 24 procent (se figur 4.24 och tabell 4.15).

Andelen män som ofta oroar sig för bedrägeri på internet är 24 procent, vilket är på samma nivå som 2017.

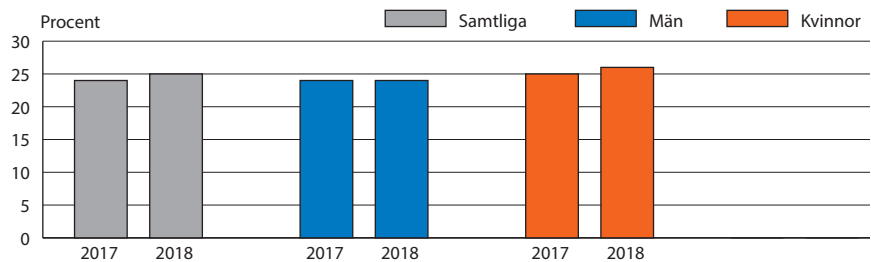
Bland kvinnor uppgår andelen som ofta oroar sig för bedrägeri på internet till 26 procent, vilket i princip är på samma nivå som 2017, då andelen var 25 procent.

Det är således små skillnader mellan män och kvinnor sett till oro för att utsättas för bedrägeri på internet.

Figur 4.23 Oro för att utsättas för bedrägeri på internet 2018. Andel av samtliga och av männen respektive kvinnorna i befolkningen (16–84 år).

Figur 4.24 Oro för att utsättas för bedrägeri på internet 2017–2018. Andel som oroar sig mycket/ganska ofta, av samtliga och av männen respektive kvinnorna i befolkningen (16–84 år).

Tabell 4.15 Oro för att utsättas för bedrägeri på internet 2017–2018. Andel (%) som oroar sig mycket/ganska ofta, av samtliga och av männen respektive kvinnorna i befolkningen, uppdelat på olika åldersgrupper.

	2017	2018
SAMTLIGA, 16–84 ÅR	24	25
Män	24	24
Kvinnor	25	26
Ålder		
16–19 år	17	18
20–24 år	22	22
25–34 år	24	25
35–44 år	28	28
45–54 år	32	32
55–64 år	28	30
65–74 år	20	21
75–84 år	10	12
Män		
16–19 år	15	16
20–24 år	21	19
25–34 år	22	21
35–44 år	25	27
45–54 år	30	31
55–64 år	28	30
65–74 år	22	22
75–84 år	12	15
Kvinnor		
16–19 år	19	20
20–24 år	24	25
25–34 år	26	28
35–44 år	30	30
45–54 år	33	34
55–64 år	29	30
65–74 år	19	20
75–84 år	8	10

Oro för bedrägeri på internet i olika åldersgrupper

Sett till olika åldersgrupper i befolkningen (16–84 år) visar tabell 4.15 att andelen som ofta oroar sig för att utsättas för bedrägeri på internet är störst i åldersgruppen 45–54 år 2018 (32 %). Det var i den åldersgruppen som andelen var störst även 2017. Andelen är näst minst i den yngsta åldersgruppen (16–19 år) med 18 procent, och sedan ökar andelen fram till och med gruppen 45–54 år. Den åldersgrupp där minst andel ofta känner oro är, liksom 2017, den äldsta gruppen (75–84 år) med 12 procent.³⁰

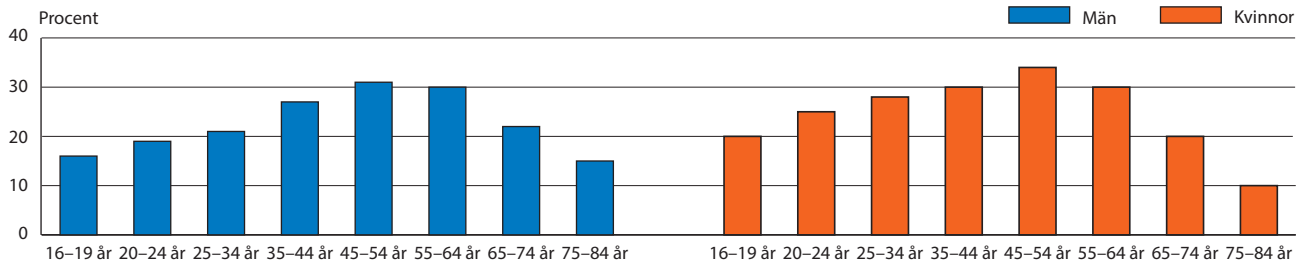
Figur 4.25 visar att mönstret bland män liknar det för befolkningen i sin helhet, med störst andel i åldersgruppen 45–54 år (31 %) och minst andel i den äldsta åldersgruppen (75–84 år, 15 %).

³⁰ Notera att oro för att utsättas för bedrägeri på internet korrelerar med ålder. En analys av frågan visar att äldre personer i betydligt högre grad än yngre uppger att de aldrig köper varor eller tjänster på internet (35 % bland 65–74-åringar och 1,4 % bland 20–24-åringar).

Även bland kvinnor är andelen störst i åldersgruppen 45–54 år (34 %), och minst i den äldsta åldersgruppen (75–84 år, 10 %).

Vid en jämförelse av oro för bedrägeri på internet mellan män och kvinnor i olika åldersgrupper, visar resultaten att mönstret är likartat. Dock är andelen som ofta oroar sig något större bland kvinnor i de flesta åldersgrupper.

Figur 4.25 Oro för att utsättas för bedrägeri på internet 2018. Andel som oroar sig mycket/ganska ofta, inom olika åldersgrupper bland männen respektive kvinnorna i befolkningen.

Oro för bedrägeri på internet i olika grupper i befolkningen

Sett till oro för att utsättas för bedrägeri på internet bland olika grupper i befolkningen (16–84 år) är det vanligare att ofta oroa sig bland svenskfödda med båda föräldrarna utrikesfödda (33 %) än bland personer med minst en svenskfödd förälder och bland utrikesfödda (25 respektive 27 %, se tabell 4.16).

Vidare är det en betydligt större andel som ofta känner oro bland personer med som högst gymnasial utbildning (28 %) och eftergymnasial utbildning (26 %) jämfört med dem med som högst förgymnasial utbildning (19 %).

Stora skillnader vad gäller oro för bedrägeri på internet påvisas när hänsyn tas till familjetyp; sammanboende och ensamstående med barn uppger i större utsträckning att de ofta oroar sig (30 respektive 32 %) än sammanboende och ensamstående utan barn (26 respektive 21 %).

Vidare är det något vanligare att ofta känna oro bland boende i småhus jämfört med bland boende i flerfamiljshus (27 respektive 24 %),

Det är inga större skillnader mellan personer som bor i storstadsregioner, andra större städer eller i mindre städer respektive på landsbygden (24–26 %).

Sett till oro för att utsättas för bedrägeri på internet bland män och kvinnor inom olika grupper, visar resultatet att det är ett likartat mönster. Vidare är det jämnt sett till nivåerna i de olika grupperna (se tabell 4H i appendix).

Tabell 4.16 Oro för att utsättas för bedrägeri på internet 2017–2018. Andel (%) som oroar sig mycket/ganska ofta, inom olika grupper i befolkningen (16–84 år).^a

	2017	2018
Svensk/utländsk bakgrund		
Svenskfödda med		
- minst en svenskfödd förälder	24	25
- båda föräldrarna utrikesfödda	27	33
Utrikesfödda	26	27
Utbildning (högsta)		
Förgymnasial	18	19
Gymnasial	27	28
Eftergymnasial	25	26
Familjetyp		
Sammanboende		
- utan barn	24	26
- med barn	30	30
Ensamstående		
- utan barn	20	21
- med barn	34	32
Bostadstyp		
Småhus	26	27
Flerfamiljshus	23	24
Boendeort		
Storstadsregion	25	26
Större stad	24	26
Mindre stad/landsbygd	24	24

^a För en redovisning av den här tabellen uppdelat på kön, se tabell 4H i appendix.

Oro för att utsättas för bostadsinbrott

För att undersöka hur stor andel som oroar sig för att utsättas för bostadsinbrott ställs följande fråga i NTU:

Har det hänt under det senaste året att du oroar dig för att du ska drabbas av inbrott i din bostad?

Svarsalternativen är: *mycket ofta, ganska ofta, ganska sällan, mycket sällan och aldrig.*

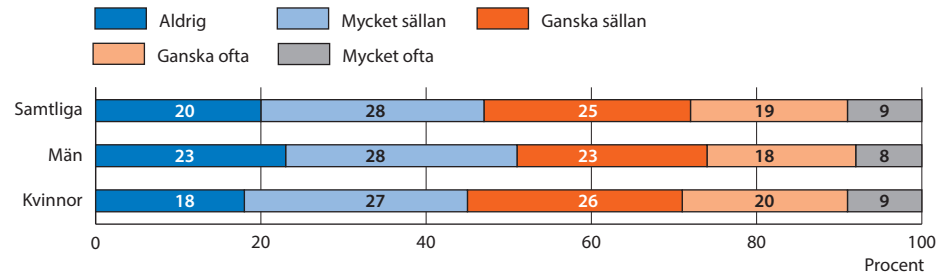
Andelen personer som 2018 uppger att de aldrig oroar sig för att utsättas för bostadsinbrott är 20 procent, medan drygt hälften (53 %) uppger sig göra det sällan (mycket eller ganska). Vidare är det 28 procent som ofta (mycket eller ganska) oroar sig för att utsättas för bostadsinbrott (se figur 4.26). Andelen som ofta oroar sig för bostadsinbrott ligger på samma nivå som 2017. Sett till utvecklingen över tid låg andelen relativt stabilt under de första åren, följt av en ökning 2012 som pågick fram till och med 2017, med årliga variationer (se figur 4.27 och tabell 4.17).

Bland män är andelen som ofta oroar sig för bostadsinbrott 2018 på samma nivå som 2017, det vill säga 26 procent.

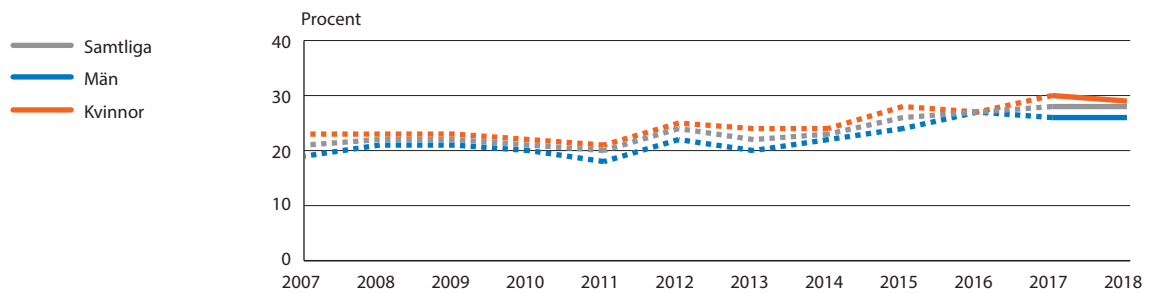
Bland kvinnor är andelen som ofta oroar sig 29 procent, vilket är på ungefär samma nivå som föregående år 2017, då andelen var 30 procent.

Resultaten visar således att kvinnor är oroliga för bostadsinbrott i en något större utsträckning än män, och det mönstret kan utläsas vid undersökningarna från i stort sett samtliga år.

Figur 4.26 Oro för att utsättas för bostadsinbrott 2018. Andel av samtliga och av männen respektive kvinnorna i befolkningen (16–84 år).

Figur 4.27 Oro för att utsättas för bostadsinbrott 2007–2018. Andel som oroar sig mycket/ganska ofta, av samtliga och av männen respektive kvinnorna i befolkningen (16–84 år).^a

^a Resultaten för NTU 2007–2016 är omräknade eftersom undersökningen då genomfördes med en annan metod. Läs mer om detta i metodkapitlet och i den tekniska rapporten (Brå 2019). För motsvarande resultat före omräkningen, se tidigare NTU-publikationer.

Tabell 4.17 Oro för att utsättas för bostadsinbrott 2007–2018. Andel (%) som oroar sig mycket/ganska ofta, av samtliga och av männen respektive kvinnorna i befolkningen, uppdelat på olika åldersgrupper.^a

	2007	2008	2009	2010	2011	2012	2013	2014	2015	2016	2017	2018
SAMTLIGA, 16–84 ÅR	21	22	22	21	20	24	22	23	26	27	28	28
Män	19	21	21	20	18	22	20	22	24	27	26	26
Kvinnor	23	23	23	22	21	25	24	24	28	27	30	29
Ålder												
16–19 år	8	7	10	7	10	10	9	9	12	12	15	16
20–24 år	16	12	18	16	15	19	17	17	19	21	19	19
25–34 år	20	18	20	19	17	20	20	21	24	24	24	23
35–44 år	20	23	23	24	20	26	23	24	25	28	30	30
45–54 år	24	23	24	21	22	27	24	27	30	32	33	33
55–64 år	24	27	24	25	23	25	25	26	28	30	32	31
65–74 år	29	30	28	25	25	30	28	26	32	31	32	30
75–84 år	25	24	24	21	18	24	27	23	26	28	26	27
Män												
16–19 år	4	5	5	5	8	5	7	8	6	9	12	13
20–24 år	14	7	14	8	10	12	9	13	13	16	16	17
25–34 år	14	15	17	15	15	15	15	16	19	21	20	19
35–44 år	20	21	21	23	19	24	21	21	25	29	29	29
45–54 år	26	25	27	23	21	26	27	28	29	37	33	31
55–64 år	21	26	23	24	21	25	22	25	26	30	30	30
65–74 år	25	31	25	23	24	29	26	25	32	30	30	29
75–84 år	21	21	21	20	17	23	25	23	25	24	25	27
Kvinnor												
16–19 år	11	9	13	8	12	14	10	9	16	14	18	19
20–24 år	17	16	21	23	18	24	24	19	24	26	22	20
25–34 år	25	20	24	22	20	24	23	24	28	27	27	26
35–44 år	21	25	26	25	21	28	26	27	26	27	32	31
45–54 år	23	22	21	20	23	27	21	26	31	28	32	34
55–64 år	26	27	24	26	25	25	28	26	29	30	33	32
65–74 år	32	30	30	27	26	31	29	26	32	32	34	31
75–84 år	27	27	27	22	20	26	28	22	27	31	27	27

^a Resultaten för NTU 2007–2016 är omräknade eftersom undersökningen då genomfördes med en annan metod. Läs mer om detta i metodkapitlet och i den tekniska rapporten (Brå 2019). För motsvarande resultat före omräkningen, se tidigare NTU-publikationer.

Oro för bostadsinbrott i olika åldersgrupper

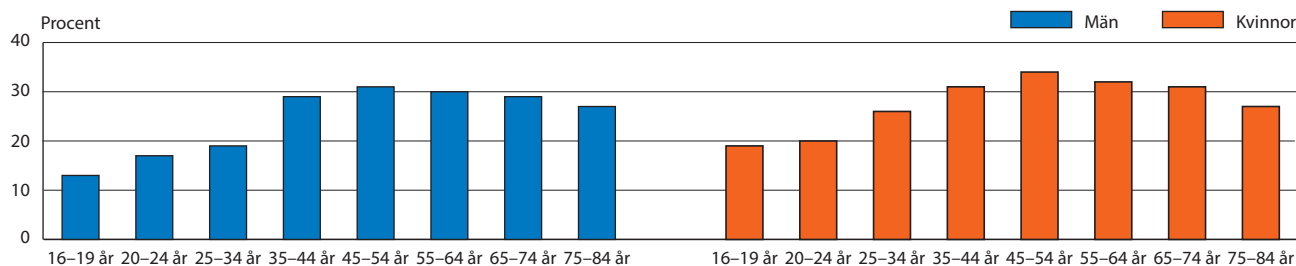
Störst andel som uppger att de ofta är oroliga för bostadsinbrott finns i åldersgruppen 45–54 år, där andelen är 33 procent 2018, vilket är samma nivå som 2017 (se tabell 4.17). Det skiljer sig från tidigare år, då åldersgruppen 65–74 år oftast har haft störst andel som uppger en sådan oro. Åldersgruppen med minst andel är 16–19 år (16 %) och så har det sett ut samtliga år som NTU har genomförts. Sett över tid har andelarna i de flesta åldersgrupper legat på en relativt stabil nivå men ökat något under de senaste åren.

Figur 4.28 visar att andelen bland män är störst i åldern 45–54 år (31 %). Vidare är andelen minst i den yngsta åldersgruppen (13 %).

Bland kvinnor är andelen som ofta känner oro för bostadsinbrott störst i åldersgruppen 45–54 år (34 %), medan den är minst i den yngsta åldersgruppen (19 %).

Vid en jämförelse mellan män och kvinnor i olika åldersgrupper visar resultaten således att mönstret är relativt likartat. För de flesta åldersgrupper är det dock en större andel kvinnor än män som ofta är oroliga för att utsättas för bostadsinbrott.

Figur 4.28 Oro för att utsättas för bostadsinbrott 2018. Andel som oroar sig mycket/ganska ofta, inom olika åldersgrupper bland männen respektive kvinnorna i befolkningen.

Oro för bostadsinbrott i olika grupper i befolkningen

NTU 2018 visar att vad gäller oro för bostadsinbrott är det ungefär en lika stor andel bland svenskfödda med minst en svenskfödd förälder och utrikesfödda som ofta oroar sig (27 respektive 28 %), medan andelen är något högre bland svenskfödda med båda föräldrarna utrikesfödda (31 %, se tabell 4.18).

Sett till utbildning är andelen som ofta känner oro för bostadsinbrott större bland dem med som högst gymnasial utbildning (30 %) än bland dem med som högst förgymnasial utbildning och eftergymnasial utbildning (24 respektive 26 %).

Vidare är andelen större bland sammanboende med och utan barn (33 respektive 30 %), framför allt jämfört med ensamstående utan barn (21 %) men även ensamstående med barn (27 %).

Sett till bostadstyp är andelen betydligt större bland boende i småhus (34 %) än bland boende i flerfamiljshus (20 %).

Andelen som ofta känner oro för bostadsinbrott är större i storstadsregioner (30 %) än bland de som bor i andra större städer respektive i mindre städer och på landsbygden (26 respektive 25 %).

När oro för att utsättas för bostadsinbrott särredovisas för män respektive kvinnor visar resultatet att fördelningen inom olika grupper oftast följer samma mönster. Dock är nivåerna något högre bland kvinnor (se tabell 4I:1-2 i appendix).

Tabell 4.18 Oro för att utsättas för bostadsinbrott 2007–2018. Andel (%) som oroar sig mycket/ganska ofta, inom olika grupper i befolkningen (16–84 år).^{ab}

	2007	2008	2009	2010	2011	2012	2013	2014	2015	2016	2017	2018
Svensk/utländsk bakgrund												
Svenskfödda med												
- minst en svenskfödd förälder	20	21	21	20	19	23	22	22	25	28	28	27
- båda föräldrarna utrikesfödda	23	19	19	22	23	26	24	24	25	29	30	31
Utrikesfödda	29	27	27	26	25	28	25	24	28	26	29	28
Utbildning (högsta)												
Förgymnasial	22	20	19	19	19	22	20	20	24	25	25	24
Gymnasial	23	24	25	24	21	27	24	25	28	30	31	30
Eftergymnasial	21	21	22	19	19	22	21	22	25	25	26	26
Familjetyp												
Sammanboende												
- utan barn	27	27	27	25	23	29	26	27	31	32	31	30
- med barn	24	26	26	26	23	29	26	27	30	34	34	33
Ensamstående												
- utan barn	15	14	14	14	15	15	16	15	18	19	21	21
- med barn	21	16	23	20	19	22	19	21	22	21	28	27
Bostadstyp												
Småhus	25	27	26	25	22	29	27	28	32	33	35	34
Flerfamiljshus	17	15	17	16	16	16	16	16	17	20	20	20
Boendeort												
Storstadsregion	24	23	23	22	24	25	23	24	27	28	30	30
Större stad	20	22	21	22	19	24	22	22	24	27	27	26
Mindre stad/landsbygd	20	20	22	19	16	22	21	23	27	26	27	25

^a Resultaten för NTU 2007–2016 är omräknade eftersom undersökningen då genomfördes med en annan metod. Läs mer om detta i metodkapitlet och i den tekniska rapporten (Brå 2019). För motsvarande resultat före omräkningen, se tidigare NTU-publikationer.

^b För en redovisning av den här tabellen uppdelat på kön, se tabell 4l:1–2 i appendix.

Oro för att utsättas för bilbrott

För att undersöka hur många som oroar sig för att utsättas för bilbrott ställs följande fråga i NTU:

Har det hänt under det senaste året att du oroar dig för att din/er bil ska bli stulen eller utsatt för skadegörelse?

Svarsalternativen är: *mycket ofta, ganska ofta, ganska sällan, mycket sällan, aldrig och ingen i hushållet hade någon bil under förra året (2017).*³¹

NTU 2018 visar att 23 procent aldrig är oroliga för att utsättas för bilbrott, medan drygt hälften (51 %) sällan (mycket eller ganska) oroar sig. Vidare uppger 25 procent att de ofta (mycket eller ganska) oroar sig för att utsättas för stöld av eller skadegörelse på bil (se figur 4.29). Andelen som ofta är oroliga är på ungefär samma nivå som 2017, då andelen var 26 procent. Andelen minskade fram till och med 2013, följt av en successiv ökning 2015–2017 (se figur 4.30 och tabell 4.19).

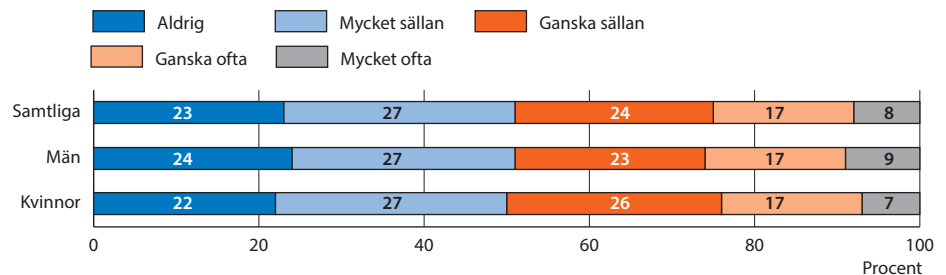
³¹ De som har svarat att ingen i hushållet hade bil under förra året (2017) har exkluderats ur basen när resultaten tagits fram.

Andelen män som ofta oroar sig för bilbrott är 26 procent, vilket är på ungefär samma nivå som 2017, då andelen var 27 procent.

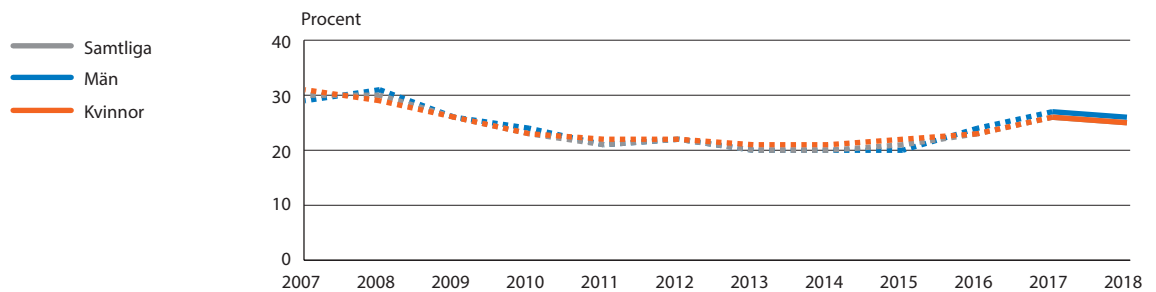
Andelen kvinnor som 2018 uppger att de ofta oroar sig för att utsättas för stöld av eller skadegörelse på bil är 25 procent, vilket är på ungefär samma nivå som 2017, då andelen var 26 procent.

Andelen som känner oro för stöld av eller skadegörelse på bil är således på ungefär samma nivå bland män som bland kvinnor. Mönstret mellan män och kvinnor har varit mycket likartat alla år som NTU har genomförts. Vidare följer de varandra väl vad gäller utvecklingen över tid.

Figur 4.29 Oro för att utsättas för stöld av/skadegörelse på bil 2018. Andel av samtliga och av männen respektive kvinnorna i befolkningen (16–84 år).

Figur 4.30 Oro för att utsättas för stöld av/skadegörelse på bil 2007–2018. Andel som oroar sig mycket/ganska ofta, av samtliga och av männen respektive kvinnorna i befolkningen (16–84 år).^a

^a Resultaten för NTU 2007–2016 är omräknade eftersom undersökningen då genomfördes med en annan metod. Läs mer om detta i metodkapitlet och i den tekniska rapporten (Brå 2019). För motsvarande resultat före omräkningen, se tidigare NTU-publikationer.

Tabell 4.19 Oro för att utsättas för stöld av/skadegörelse på bil 2007–2018.
Andel (%) som oroar sig mycket/ganska ofta, av samtliga och av männen respektive kvinnorna i befolkningen, uppdelat på olika åldersgrupper.^a

	2007	2008	2009	2010	2011	2012	2013	2014	2015	2016	2017	2018
SAMTLIGA, 16–84 ÅR	30	30	26	23	21	22	20	20	21	23	26	25
Män	29	31	26	24	21	22	20	20	20	24	27	26
Kvinnor	31	29	26	23	22	22	21	21	22	23	26	25
Ålder												
16–19 år	9	8	7	6	6	5	6	6	8	8	11	11
20–24 år	35	32	25	21	18	25	21	20	20	22	23	22
25–34 år	41	43	37	35	29	28	25	28	25	32	30	27
35–44 år	27	27	26	23	23	21	21	18	21	24	26	26
45–54 år	26	26	23	21	23	20	19	20	22	23	29	28
55–64 år	32	35	30	26	22	24	22	23	24	26	29	28
65–74 år	36	38	27	28	23	26	23	22	23	23	28	26
75–84 år	28	29	24	22	15	24	24	20	20	19	26	24
Män												
16–19 år	9	13	10	9	10	5	8	9	6	14	11	11
20–24 år	31	27	23	19	17	22	18	19	17	24	24	24
25–34 år	43	46	40	39	30	33	26	29	31	34	31	27
35–44 år	29	28	25	23	22	21	21	17	21	24	27	28
45–54 år	25	28	22	21	23	21	19	21	18	24	30	28
55–64 år	27	35	30	27	18	21	18	20	20	27	29	28
65–74 år	34	36	23	26	23	24	23	21	22	20	27	25
75–84 år	33	27	27	22	16	25	31	21	20	20	26	24
Kvinnor												
16–19 år	9	5	5	4	4	5	5	5	8	5	11	10
20–24 år	42	40	29	25	19	31	28	22	25	20	22	21
25–34 år	40	40	35	33	29	24	23	28	21	31	29	27
35–44 år	26	25	27	22	23	21	22	20	20	23	25	23
45–54 år	27	25	24	20	23	20	19	19	26	21	28	28
55–64 år	38	35	29	24	26	27	26	26	27	25	29	28
65–74 år	39	39	31	31	23	28	22	24	25	26	29	26
75–84 år	23	32	21	21	15	22	18	18	20	19	25	24

^a Resultaten för NTU 2007–2016 är omräknade eftersom undersökningen då genomfördes med en annan metod. Läs mer om detta i metodkapitlet och i den tekniska rapporten (Brå 2019). För motsvarande resultat före omräkningen, se tidigare NTU-publikationer.

Oro för bilbrott i olika åldersgrupper

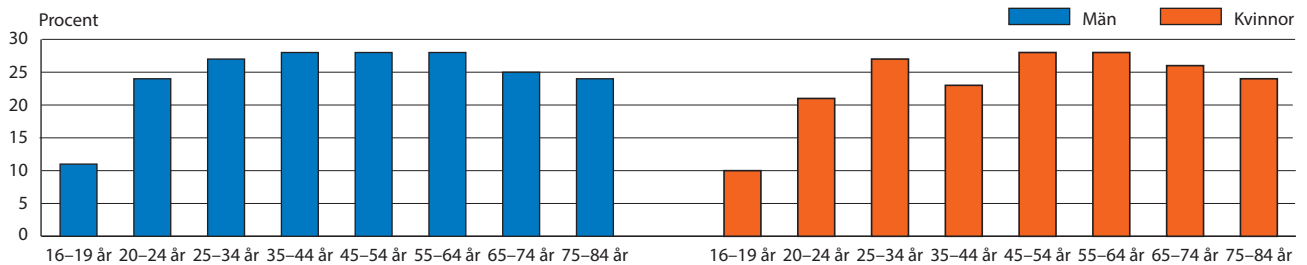
Sett till olika åldersgrupper i befolkningen visar tabell 4.19 att andelen som uppger att de ofta är oroliga för att utsättas för bilrelaterade brott är 2018 störst i åldersgrupperna 45–54 respektive 55–64 år (28 % i respektive grupp). Minst andel finns i den yngsta åldersgruppen 16–19 år (11 %) och sedan ökar andelen i takt med ålder fram till och med åldersgruppen 45–54 år. Åldersgruppen med störst andel har varierat mellan olika mätpunkter; de allra flesta år som undersökningen har genomförts har den största andelen funnits i åldersgruppen 25–34 år. När det gäller minst andel har det alltid varit i den yngsta åldersgruppen (16–19 år).

Bland män visar figur 4.31 att det är störst andel som ofta är oroliga i åldersgrupperna 35–44 till och med 55–64 år (28 % vardera). Den åldersgruppen med minst andel är 16–19 år (11 %).

Bland kvinnor är andelen störst i åldersgrupperna 45–54 och 55–64 år (28 % vardera), och minst i den yngsta åldersgruppen 16–19 år (10 %).

Det är således små skillnader mellan män och kvinnor vad gäller mönstret i olika åldersgrupper, sett till oron för fordonsrelaterade brott, varför det könsuppdelade resultatet liknar resultatet för hela befolkningen (16–84 år).

Figur 4.31 Oro för att utsättas för stöld av/skadegörelse på bil 2018. Andel som oroar sig mycket/ganska ofta, inom olika åldersgrupper bland männen respektive kvinnorna i befolkningen.

Oro för bilbrott i olika grupper i befolkningen

Tabell 4.20 visar att andelen som ofta känner oro för att utsättas för stöld av eller skadegörelse på bil är större bland svenskfödda personer med båda föräldrarna utrikesfödda (33 %), framför allt jämfört med dem med minst en svenskfödd förälder (24 %) men även utrikesfödda personer (29 %).

När det gäller utbildning är andelen som uppger att de ofta känner oro större bland dem med som högst gymnasial utbildning (29 %) jämfört med dem som har som högst förgymnasial eller eftergymnasial utbildning (22 respektive 23 %).

Andelen är mindre bland ensamstående utan barn (22 %), jämfört med ensamstående med barn (29 %) och sammanboende med och utan barn (25 respektive 27 %).

Sett till bostadstyp är andelen som ofta oroar sig för bilbrott större bland boende i flerfamiljshus än bland boende i småhus (28 respektive 23 %).

Vidare ökar andelen med ortens storlek. Det är vanligast att ofta känna oro för att utsättas för bilbrott bland boende i storstadsregioner (28 %), följt av boende i andra större städer (25 %) och boende i mindre städer eller på landsbygden (22 %).

När oro för att utsättas för bilbrott jämförs mellan män och kvinnor i olika grupper visar resultaten att mönstret i de olika grupperna är relativt likartade och att nivåerna inte skiljer sig åt avsevärt (se tabell 4J:1–2 i appendix).

Tabell 4.20 Oro för att utsättas för stöld av/skadegörelse på bil 2007–2018. Andel (%) som oroar sig mycket/ganska ofta, inom olika grupper i befolkningen (16–84 år).^{a,b}

	2007	2008	2009	2010	2011	2012	2013	2014	2015	2016	2017	2018
Svensk/utländsk bakgrund												
Svenskfödda med												
- minst en svenskfödd förälder	30	30	26	23	20	21	20	20	20	24	25	24
- båda föräldrarna utrikesfödda	39	30	26	22	27	23	28	23	25	31	30	33
Utrikesfödda	30	33	29	27	26	25	24	23	25	22	30	29
Utbildning (högsta)												
Förgymnasial	24	24	18	17	17	16	15	15	17	18	23	22
Gymnasial	35	35	31	28	25	27	24	25	25	29	31	29
Eftergymnasial	28	28	25	22	20	19	19	18	19	20	23	23
Familjetyp												
Sammanboende												
- utan barn	35	36	30	28	24	26	24	23	25	27	28	27
- med barn	26	28	24	20	22	20	18	18	18	21	26	25
Ensamstående												
- utan barn	26	26	22	20	18	19	17	19	19	22	23	22
- med barn	33	27	31	31	22	23	29	25	22	22	31	29
Bostadstyp												
Småhus	26	27	23	20	19	19	18	18	19	21	25	23
Flerfamiljshus	36	36	31	29	25	27	24	25	26	28	30	28
Boendeort												
Storstadsregion	32	31	29	26	25	23	22	23	23	24	29	28
Större stad	28	30	24	23	20	22	19	20	20	24	26	25
Mindre stad/landsbygd	29	29	25	21	19	20	20	18	20	22	24	22

^a Resultaten för NTU 2007–2016 är omräknade eftersom undersökningen då genomfördes med en annan metod. Läs mer om detta i metodkapitlet och i den tekniska rapporten (Brå 2019). Före motsvarande resultat före omräkningen, se tidigare NTU-publikationer.

^b För en redovisning av den här tabellen uppdelat på kön, se tabell 4J:1–2 i appendix.

Konsekvenser av otrygghet och oro

Otrygghet och oro för att utsättas för brott kan få olika typer av negativa konsekvenser, och för en del kan otryggheten vara direkt begränsande i tillvaron. Frågor om huruvida otrygghet och oro fått negativa konsekvenser för det egna beteendet ställs till samtliga respondenter i NTU, i ett försök att fånga situationer där otryggheten på ett konkret sätt påverkat vardagen.³² Avsnittet om konsekvenser av otrygghet och oro redovisas utifrån frågor om huruvida oro för att utsättas för brott lett till att man har *valt ett annat färdstätt, avstått från någon aktivitet eller avstått från att skriva något eller lägga upp något på internet och huruvida oron upplevs påverka livskvaliteten*.

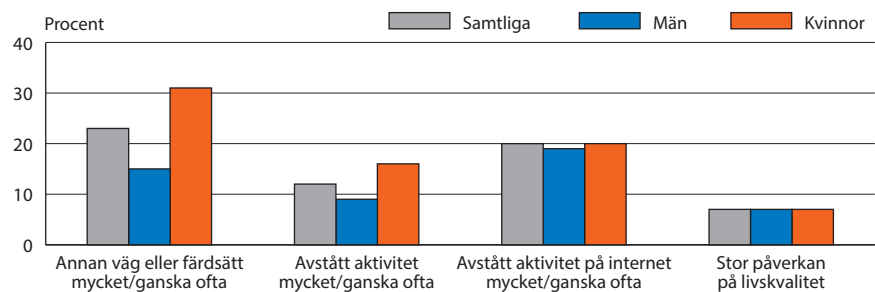
Vad gäller de fyra frågorna som ställs i det här avsnittet är den vanligaste konsekvensen av otryggheten 2018 att man valt en annan väg eller ett annat färdstätt. Nästan var fjärde person (23 %) i befolkningen (16–84 år) har gjort detta ofta (mycket eller ganska). Vidare har en femtedel (20 %) av befolkningen (16–84 år) ofta avstått från någon ak-

³² Ytterligare en konsekvens av otrygghet är att inte gå ut över huvud taget på kvällen. Omfattningen av den konsekvensen beskrevs tidigare i detta kapitel.

tivitet på internet på grund av oro för att utsättas för trakasserier eller hot, medan 12 procent ofta har avstått någon aktivitet. Slutligen har 7 procent svarat att oro för brott har en stor påverkan på livskvaliteten. Dock har frågan om livskvalitet andra svarsalternativ än de andra frågorna, vilket minskar möjligheten till direkt jämförbarhet sett till nivåer (se figur 4.32).

Vid en jämförelse mellan män och kvinnor upplever generellt sett kvinnor i större utsträckning än män att otryggheten och oron medför negativa konsekvenser, och störst är dessa skillnader vad gäller andelen som ofta har valt att ta en annan väg eller ett annat färdssätt (31 procent av kvinnorna jämfört med 15 procent av männen).

Figur 4.32 Olika konsekvenser till följd av otrygghet och oro 2018. Andel som ändrat beteende mycket/ganska ofta eller som upplever en stor påverkan på livskvaliteten, till följd av oro för att utsättas för brott, av samtliga och av männen respektive kvinnorna i befolkningen (16–84 år).

Annan väg eller annat färdssätt

För att undersöka hur många som har valt någon annan väg eller färdssätt på grund av oro ställs följande fråga i NTU:

Har det hänt under det senaste året att du valt att ta en annan väg eller ett annat färdssätt på grund av oro för att utsättas för brott?

Svarsalternativen är: *mycket ofta, ganska ofta, ganska sällan, mycket sällan och aldrig.*

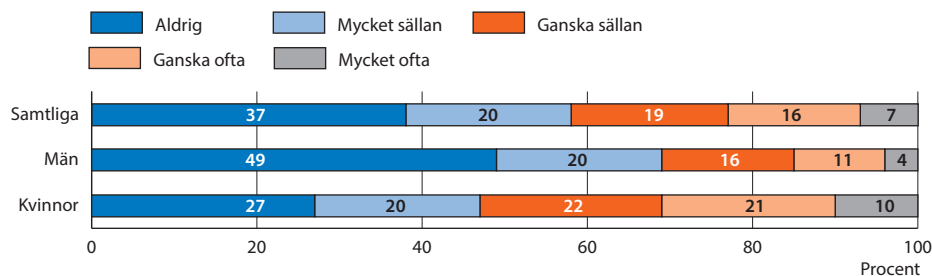
NTU 2018 visar att det är vanligast att oro för att utsättas för brott inte lett till att man har valt en annan väg eller ett annat färdssätt. 37 procent uppger att de aldrig gör det, medan 39 procent uppger att de sällan (mycket eller ganska) gör det. Knappt en fjärdedel (23 %) har dock ofta (mycket eller ganska) under det senaste året valt en annan väg eller ett annat färdssätt till följd av sådan oro (se figur 4.33). Andelen är på samma nivå som 2017. Sett till utvecklingen över tid minskade andelen något fram till och med 2014, följt av en ökning fram till och med 2016, och ligger därefter kvar på ungefär samma nivå (se figur 4.34 och tabell 4.21).

Bland män är det 15 procent som ofta valt en annan väg eller ett annat färdssätt till följd av oro, vilket är på samma nivå som 2017.

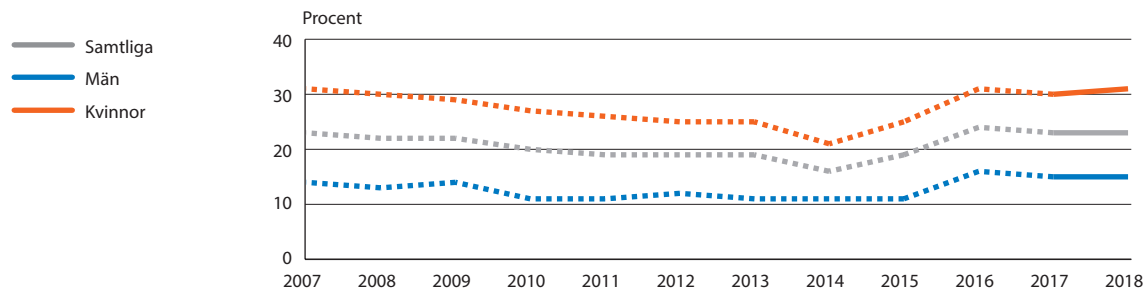
Ser man i stället till kvinnor visar resultaten att nästan en tredjedel (31 %) ofta under det senaste året valt en annan väg eller ett annat färdstätt till följd av sådan oro, vilket är på ungefär samma nivå som 2017, då andelen var 30 procent.

Det är således betydligt vanligare att kvinnor ofta har valt ett annat färdstätt på grund av oro för att utsättas för brott jämfört med män, dock är utvecklingen över tid relativt likartad.

Figur 4.33 Valt en annan väg eller ett annat färdstätt på grund av oro för att utsättas för brott 2018. Andel av samtliga och av männen respektive kvinnorna i befolkningen (16–84 år).

Figur 4.34 Valt en annan väg eller ett annat färdstätt på grund av oro för att utsättas för brott 2007–2018. Andel som mycket/ganska ofta har gjort detta, av samtliga och av männen respektive kvinnorna i befolkningen (16–84 år).^a

^a Resultaten för NTU 2007–2016 är omräknade eftersom undersökningen då genomfördes med en annan metod. Läs mer om detta i metodkapitlet och i den tekniska rapporten (Brå 2019). För motsvarande resultat före omräkningen, se tidigare NTU-publikationer.

Tabell 4.21 Valt en annan väg eller ett annat färdstätt på grund av oro för att utsättas för brott 2007–2018. Andel (%) som mycket/ganska ofta har gjort detta, av samtliga och av männen respektive kvinnorna i befolkningen, uppdelat på olika åldersgrupper.^a

	2007	2008	2009	2010	2011	2012	2013	2014	2015	2016	2017	2018
SAMTLIGA, 16–84 ÅR	23	22	22	20	19	19	19	16	19	24	23	23
Män	14	13	14	11	11	12	11	11	11	16	15	15
Kvinnor	31	30	29	27	26	25	25	21	25	31	30	31
Ålder												
16–19 år	20	20	21	18	19	19	18	15	18	23	25	26
20–24 år	32	29	30	26	25	26	25	24	26	32	29	31
25–34 år	32	30	27	27	25	24	25	23	22	32	27	28
35–44 år	21	22	22	21	19	20	21	17	19	24	25	25
45–54 år	20	20	19	18	18	15	16	15	19	21	24	24
55–64 år	23	21	22	18	18	17	15	12	18	23	21	21
65–74 år	24	22	22	19	19	18	16	15	16	21	18	18
75–84 år	17	14	15	9	11	13	12	9	11	17	15	16
Män												
16–19 år	10	11	12	8	10	13	9	9	8	13	12	13
20–24 år	21	16	19	15	10	15	10	12	12	23	15	16
25–34 år	17	15	14	13	13	13	12	15	11	20	17	16
35–44 år	11	13	11	12	10	14	13	11	15	16	15	16
45–54 år	16	14	16	11	11	9	12	14	14	16	17	17
55–64 år	14	11	12	10	11	12	9	7	9	13	14	15
65–74 år	16	14	17	13	12	13	10	15	11	15	13	13
75–84 år	12	7	7	4	6	9	8	8	5	9	12	11
Kvinnor												
16–19 år	29	28	28	26	26	24	25	20	25	32	35	36
20–24 år	43	41	39	36	37	36	37	32	36	40	40	42
25–34 år	44	41	39	38	35	34	35	31	30	44	36	38
35–44 år	32	30	32	29	27	27	29	25	24	33	34	33
45–54 år	23	23	22	22	22	18	18	16	22	25	30	31
55–64 år	31	30	31	27	25	22	22	17	27	31	27	26
65–74 år	30	29	27	25	26	23	22	17	21	26	23	23
75–84 år	20	20	22	14	15	17	15	11	17	24	19	19

^a Resultaten för NTU 2007–2016 är omräknade eftersom undersökningen då genomfördes med en annan metod. Läs mer om detta i metodkapitlet och i den tekniska rapporten (Brå 2019). För motsvarande resultat före omräkningen, se tidigare NTU-publikationer.

Annan väg eller annat färdstätt i olika åldersgrupper

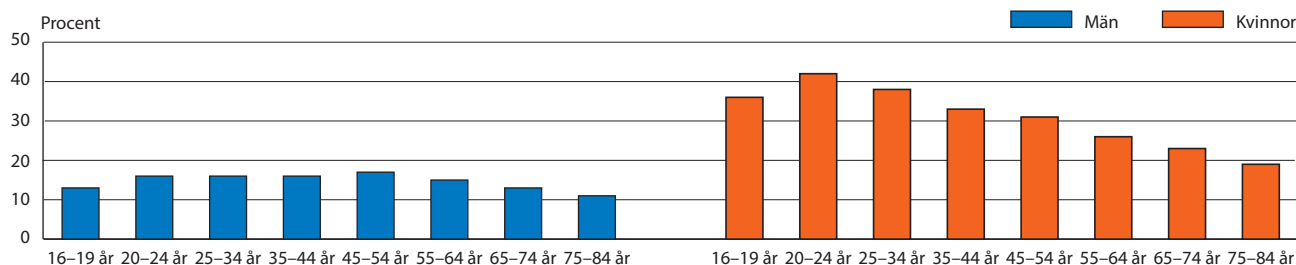
Andelen som ofta under det senaste året har valt en annan väg eller färdstätt på grund av oro för att utsättas för brott är störst i åldersgruppen 20–24 år 2018 (31 %, se tabell 4.21). Den åldersgrupp där minst andel har valt en annan väg eller ett annat färdstätt på grund av oro är liksom de flesta tidigare år den äldsta gruppen (75–84 år, 16 %). En liknande fördelning kan tydas vid alla år som NTU har genomförts.

Bland män visar figur 4.35 att det är relativt små skillnader sett till olika åldersgrupper. Störst andel som ofta valt en annan väg eller annat färdstätt återfinns i åldersgruppen 45–54 år (17 %), och därefter minskar andelen ju äldre åldersgrupp som studeras. Minst andel oroliga finns i den äldsta åldersgruppen 75–84 år (11 %).

Bland kvinnor är andelen som ofta valt en annan väg eller ett annat färdssätt störst i åldersgruppen 20–24 år (42 %), och sedan minskar den ju äldre åldersgrupp som studeras. Åldersgruppen där minst andel har valt en annan väg eller ett annat färdssätt är 75–84 år (19 %).

Resultaten visar således att det är stora skillnader mellan män och kvinnor när man ser till åldersgrupper. Mönstret skiljer sig åt, där det är små skillnader mellan olika åldersgrupper bland män, men en tydlig stegvis minskning ju äldre åldersgrupp som studeras bland kvinnor. Vidare uppger kvinnor i betydligt högre grad än män att de ofta har valt en annan väg eller ett annat färdssätt på grund av oro, inom alla åldersgrupper.

Figur 4.35 Valt en annan väg eller ett annat färdssätt på grund av oro för att utsättas för brott 2018. Andel som mycket/ganska ofta har gjort detta, inom olika åldersgrupper bland männen respektive kvinnorna i befolkningen.

Annan väg eller annat färdssätt i olika grupper i befolkningen

Enligt NTU 2018 är det en betydligt större andel som ofta valt ett annat färdssätt eller en annan väg, på grund av otrygghet, bland svenskfödda med båda föräldrarna utrikesfödda (31 %) jämfört med svenskfödda med minst en svenskfödd förälder eller utrikesfödda (24 respektive 21 %, se tabell 4.22).

Vidare är det jämnt när det gäller utbildningsnivå (22–24 %).

Sett till familjetyp är andelen betydligt större bland ensamstående med barn (31 %) än bland sammanboende utan barn (21 %) och övriga familjegrupper (24 % vardera).

Andelen är också större bland boende i flerfamiljshus (27 %) än bland boende i småhus (21 %).

Vidare är det vanligare att ha valt en annan väg eller ett annat färdssätt på grund av oro ju större ort som studeras. Andelen är större bland boende i storstadsregioner eller andra större städer (27 respektive 25 %) jämfört med boende i mindre städer eller på landsbygden (16 %).

Vid en jämförelse mellan män och kvinnor är det generellt sett en jämn fördelning mellan olika grupper. När det gäller svensk/utländsk bakgrund är det dock stora skillnader mellan grupperna bland kvinnor, medan det är mindre skillnader bland män. För män är andelen större bland svenskfödda med båda föräldrarna utrikesfödda (19 %) jämfört med övriga grupper (15 % i respektive grupp). För kvinnor är det en

betydligt större andel bland svenskfödda med båda föräldrarna utrikesfödda (41 %) jämfört med framför allt utrikesfödda (26 %) men även jämfört med svenskfödda med minst en svenskfödd förälder (32 %). Vidare är nivåerna avsevärt högre bland kvinnor än bland män i alla grupper (se tabell 4K:1–2 i appendix).

Tabell 4.22 Valt en annan väg eller ett annat färsätt på grund av oro för att utsättas för brott 2007–2018. Andel (%) som mycket/ganska ofta har gjort detta, inom olika grupper i befolkningen (16–84 år).^{ab}

	2007	2008	2009	2010	2011	2012	2013	2014	2015	2016	2017	2018
Svensk/utländsk bakgrund												
Svenskfödda med												
- minst en svenskfödd förälder	23	22	22	20	19	18	18	16	19	24	23	24
- båda föräldrarna utrikesfödda	25	24	26	25	24	26	26	20	23	28	27	31
Utrikesfödda	27	24	25	21	21	20	19	16	19	24	20	21
Utbildning (högsta)												
Förgymnasial	21	21	20	19	19	19	17	16	17	22	22	22
Gymnasial	24	21	23	20	20	19	19	17	20	26	25	24
Eftergymnasial	25	24	23	21	19	19	19	16	18	23	22	23
Familjetyp												
Sammanboende												
- utan barn	22	21	21	19	18	18	17	15	17	22	21	21
- med barn	21	21	20	20	19	18	18	14	18	24	24	24
Ensamstående												
- utan barn	25	24	24	21	21	21	21	18	21	26	23	24
- med barn	29	23	33	25	22	21	24	22	18	25	30	31
Bostadstyp												
Småhus	19	19	19	17	16	16	16	13	16	21	20	21
Flerfamiljshus	29	26	27	25	24	22	23	20	22	28	26	27
Boendeort												
Storstadsregion	30	27	28	24	25	23	23	20	23	27	26	27
Större stad	23	25	23	22	20	20	19	18	19	26	24	25
Mindre stad/landsbygd	14	12	13	12	12	11	12	10	12	17	17	16

^a Resultaten för NTU 2007–2016 är omräknade eftersom undersökningen då genomfördes med en annan metod. Läs mer om detta i metodkapitlet och i den tekniska rapporten (Brå 2019). För motsvarande 0,5resultat före omräkningen, se tidigare NTU-publikationer.

^b För en redovisning av den här tabellen uppdelat på kön, se tabell 4K:1–2 i appendix.

Avstått från någon aktivitet

För att undersöka hur många som har avstått från någon aktivitet på grund av oro ställs följande fråga i NTU:

Har det hänt under det senaste året att du avstått från någon aktivitet, t.ex. gå på promenad, restaurang eller träffa någon på grund av oro för att utsättas för brott?

Svarsalternativen är: *mycket ofta, ganska ofta, ganska sällan, mycket sällan och aldrig.*

NTU 2018 visar att en majoritet av befolkningen (16–84 år) uppger att de aldrig har avstått från någon aktivitet på grund av oro för att utsättas för brott (54 %). Vidare uppger 34 procent att de sällan (mycket eller ganska) har gjort det under det senaste året. Dock har mer än en tiondel (12 %) ofta (mycket eller ganska) under de senaste året avstått från

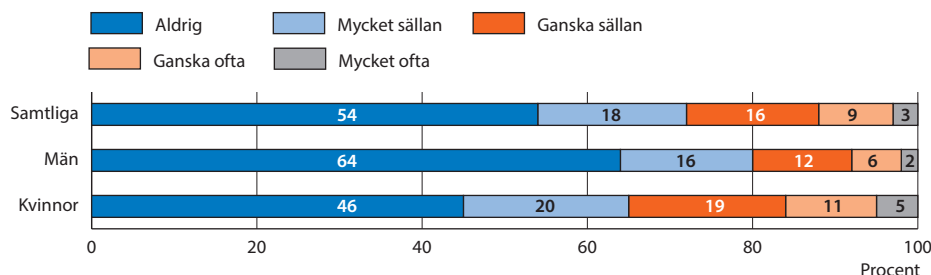
någon aktivitet till följd av oro för att utsättas för brott (se figur 4.36), vilket är på samma nivå som 2017. Utvecklingen visar att andelen vad gäller de som ofta avstått från aktivitet minskade lite fram till och med 2013. Därefter följde en ökning fram till och med 2017 och andelen ligger nu stabilt på en ny högre nivå (se figur 4.37 och tabell 4.23).

Knappt en tiondel (9 %) av männen i befolkningen (16–84 år) har ofta under det senaste året avstått från någon aktivitet till följd av oro för att utsättas för brott, vilket är på samma nivå som 2017.

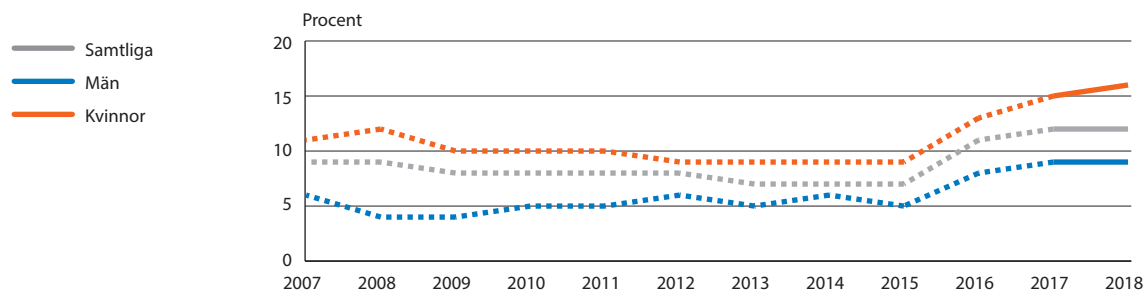
Bland kvinnor i befolkningen (16–84 år) är det 16 procent som ofta under det senaste året har avstått från någon aktivitet till följd av oro för att utsättas för brott, vilket är på ungefär samma nivå som 2017 då andelen var 15 procent.

Det är således vanligare att kvinnor har avstått från någon aktivitet jämfört med män. Noterbart är att det är en betydligt större andel som aldrig avstår från någon aktivitet på grund av oro bland män (64 %) jämfört med kvinnor (46 %).

Figur 4.36 Avstått från någon aktivitet på grund av oro för att utsättas för brott 2018. Andel av samtliga och av männen respektive kvinnorna i befolkningen (16–84 år).

Figur 4.37 Avstått från någon aktivitet på grund av oro för att utsättas för brott 2007–2018. Andel som mycket/ganska ofta har gjort detta, av samtliga och av männen respektive kvinnorna i befolkningen (16–84 år).^a

^a Resultaten för NTU 2007–2016 är omräknade eftersom undersökningen då genomfördes med en annan metod. Läs mer om detta i metodkapitlet och i den tekniska rapporten (Brå 2019). För motsvarande resultat före omräkningen, se tidigare NTU-publikationer.

Tabell 4.23 Avstått från någon aktivitet på grund av oro för att utsättas för brott 2007–2018. Andel (%) som mycket/ganska ofta har gjort detta, av samtliga och av männen respektive kvinnorna i befolkningen, uppdelat på olika åldersgrupper.^a

	2007	2008	2009	2010	2011	2012	2013	2014	2015	2016	2017	2018
SAMTLIGA, 16–84 ÅR	9	9	8	8	8	8	7	7	7	11	12	12
Män	6	4	4	5	5	6	5	6	5	8	9	9
Kvinnor	11	12	10	10	10	9	9	9	9	13	15	16
Ålder												
16–19 år	5	4	6	4	5	5	4	4	5	5	10	10
20–24 år	10	7	8	9	9	9	8	7	9	10	13	13
25–34 år	11	10	8	8	9	8	9	7	7	14	13	13
35–44 år	6	8	7	7	8	8	7	7	5	11	13	13
45–54 år	8	7	7	8	9	6	7	8	8	11	13	13
55–64 år	11	12	8	9	9	9	7	7	8	12	12	12
65–74 år	10	9	8	7	8	8	7	8	7	9	12	11
75–84 år	11	11	11	8	9	9	7	7	8	8	11	11
Män												
16–19 år	3	3	6	2	5	4	3	3	3	3	6	6
20–24 år	4	2	5	4	4	4	4	5	7	5	8	8
25–34 år	4	3	3	3	6	8	8	5	7	15	9	8
35–44 år	5	4	4	6	6	6	5	6	6	10	9	10
45–54 år	5	4	4	6	6	4	7	6	7	10	10	10
55–64 år	8	7	5	6	4	5	6	7	4	8	9	9
65–74 år	6	4	5	5	4	7	3	7	5	6	9	8
75–84 år	8	7	3	3	5	5	3	3	4	5	8	7
Kvinnor												
16–19 år	6	5	7	5	5	6	5	5	6	7	13	14
20–24 år	14	12	11	12	13	13	12	9	11	14	17	17
25–34 år	15	13	12	11	12	10	10	9	9	17	17	18
35–44 år	8	11	9	9	9	10	10	10	6	13	16	17
45–54 år	10	9	8	9	11	6	8	9	9	11	15	17
55–64 år	14	16	12	13	13	12	9	8	12	15	15	14
65–74 år	12	13	10	9	10	10	9	9	9	12	14	14
75–84 år	13	15	17	13	12	13	10	9	10	10	15	14

^a Resultaten för NTU 2007–2016 är omräknade eftersom undersökningen då genomfördes med en annan metod. Läs mer om detta i metodkapitlet och i den tekniska rapporten (Brå 2019). För motsvarande resultat före omräkningen, se tidigare NTU-publikationer.

Avstått från aktivitet i olika åldersgrupper

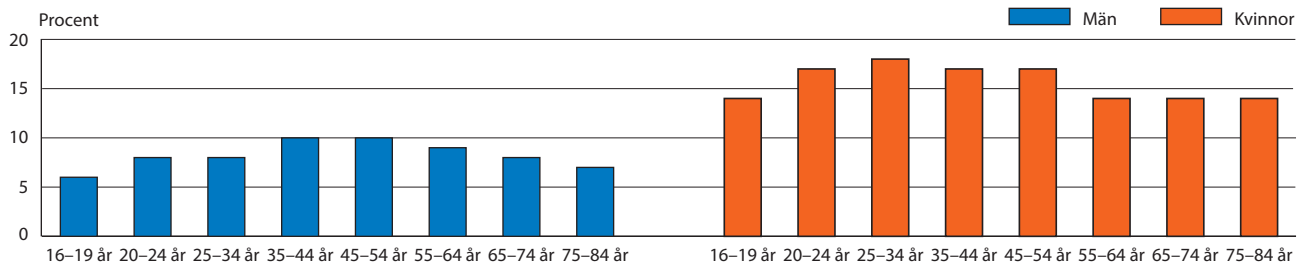
Andelen som ofta har avstått från någon aktivitet under det senaste året på grund av oro är jämn sett till olika åldersgrupper. Andelen är 2018 störst i åldersgrupperna 20–24 till och med 45–54 år (13 % i samtliga grupper), medan åldersgruppen med minst andel är 16–19 år (10 %). Skillnaderna mellan åldersgrupperna var något större de första åren som NTU genomfördes, men utvecklingen är ändå likartad och visar att allt fler har avstått från någon aktivitet i de olika åldersgrupperna (se tabell 4.23).

Bland män är andelen som ofta avstått från någon aktivitet störst i åldersgrupperna 35–44 och 45–54 år (10 %, se figur 4.38). Minst andel finns i den yngsta åldersgruppen 16–19 år (6 %) och sedan blir andelen större i takt med att åldern ökar fram till och med åldersgruppen 45–54 år, och därefter sjunker den igen.

Bland kvinnor är andelen störst i åldersgruppen 25–34 år (18 %), och minst i både den yngsta åldersgruppen och de äldsta åldersgrupperna med 14 procent.

En jämförelse av de som ofta avstått från någon aktivitet mellan män och kvinnor inom olika åldersgrupper visar således att mönstret är relativt likartat. Samtidigt är andelen betydligt större bland kvinnor, vilket gäller alla åldersgrupper.

Figur 4.38 Avstått från någon aktivitet på grund av oro för att utsättas för brott 2018. Andel som mycket/ganska ofta har gjort detta, inom olika åldersgrupper bland männen respektive kvinnorna i befolkningen.

Avstått från aktivitet i olika grupper i befolkningen

Bland de personer i befolkningen (16–84 år) som uppger att de ofta avstått från någon aktivitet är det, enligt NTU 2018, inte några större skillnader mellan olika grupper i befolkningen (16–84 år). Svenskfödda med båda föräldrarna utrikesfödda har avstått från någon aktivitet i högre grad (17 %) jämfört med svenskfödda med minst en svenskfödd förälder och utrikesfödda (12 respektive 14 %, se tabell 4.24).

När utbildningsnivåer jämförs är det små skillnader. Andelen är lite större bland personer med som högst förgymnasial respektive gymnasial utbildning (13 % i respektive grupp) jämfört med personer med eftergymnasial utbildning (11 %).

Sett till familjetyp är andelen dock större bland ensamstående med barn (17 %) jämfört med, framför allt, sammanboende utan barn (11 %), men även jämfört med ensamstående utan barn och sammanboende med barn (13 respektive 12 %).

Vidare är andelen större bland boende i flerfamiljshus jämfört med småhus (14 respektive 11 %).

Det är små skillnader sett till boendeort. Bland boende i storstad-regioner respektive andra större städer är det något vanligare att avstå från någon aktivitet (13 % i respektive grupp) jämfört med boende i mindre städer eller på landsbygden (10 %).

När en jämförelse görs mellan män och kvinnor som har avstått från någon aktivitet, visar resultaten att fördelningen inom olika grupper är relativt likartad. Dock är nivåerna på högre nivåer bland kvinnor (se tabell 4L:1–2 i appendix).

Tabell 4.24 Avstått från någon aktivitet på grund av oro för att utsättas för brott 2007–2018. Andel (%) som mycket/ganska ofta har gjort detta, inom olika grupper i befolkningen (16–84 år).^{ab}

	2007	2008	2009	2010	2011	2012	2013	2014	2015	2016	2017	2018
Svensk/utländsk bakgrund												
Svenskfödda med												
- minst en svenskfödd förälder	7	8	7	6	6	6	6	6	6	10	12	12
- båda föräldrarna utrikesfödda	8	9	10	11	12	10	10	8	7	15	15	17
Utrikesfödda	17	12	12	13	15	14	13	11	10	13	14	14
Utbildning (högsta)												
Förgymnasial	9	8	8	7	8	8	7	7	8	8	13	13
Gymnasial	9	10	8	9	9	9	9	8	9	14	14	13
Eftergymnasial	7	7	7	6	6	6	6	6	5	8	10	11
Familjetyp												
Sammanboende												
- utan barn	9	8	7	7	7	7	7	7	6	10	11	11
- med barn	6	7	6	7	8	6	6	5	6	11	12	12
Ensamstående												
- utan barn	10	10	8	8	9	9	8	8	9	12	13	13
- med barn	13	13	12	13	13	12	12	14	9	12	16	17
Bostadstyp												
Småhus	6	6	6	5	5	5	5	5	5	8	11	11
Flerfamiljshus	12	11	10	10	11	11	10	9	9	13	14	14
Boendeort												
Storstadsregion	11	10	10	9	10	8	8	8	8	11	13	13
Större stad	9	10	8	8	9	10	8	8	8	12	13	13
Mindre stad/landsbygd	5	5	4	4	5	5	5	5	4	8	10	10

^a Resultaten för NTU 2007–2016 är omräknade eftersom undersökningen då genomfördes med en annan metod. Läs mer om detta i metodkapitlet och i den tekniska rapporten (Brå 2019). För motsvarande resultat före omräkningen, se tidigare NTU-publikationer.

^b För en redovisning av den här tabellen uppdelat på kön, se tabell 4L:1–2 i appendix.

Avstått från någon aktivitet på internet

Med anledning av metodförändringar som har skett redovisas resultat för frågan om att ha avstått aktivitet på internet enbart för 2018. För att undersöka hur många som har avstått från någon aktivitet på internet på grund av oro för att bli utsatt för trakasserier eller hot ställs följande fråga i NTU:

Har det hänt under det senaste året att du har avstått från att skriva något eller lägga upp bilder eller filmer på internet, på grund av oro för att bli utsatt för trakasserier eller hot?

Svarsalternativen är: *mycket ofta, ganska ofta, ganska sällan, mycket sällan, aldrig och skriver eller lägger aldrig upp något på internet.*

De som aldrig skriver eller lägger upp något på internet får följande fråga för att särskilja dem som på grund av oro för att bli utsatt för trakasserier eller hot aldrig lägger upp något på internet:

Vilket är det främsta skälet till att du aldrig skriver eller aldrig lägger upp något på internet?

Svarsalternativen är: *har inte tillgång till internet, på grund av oro för att bli utsatt för trakasserier eller hot och annat skäl.*

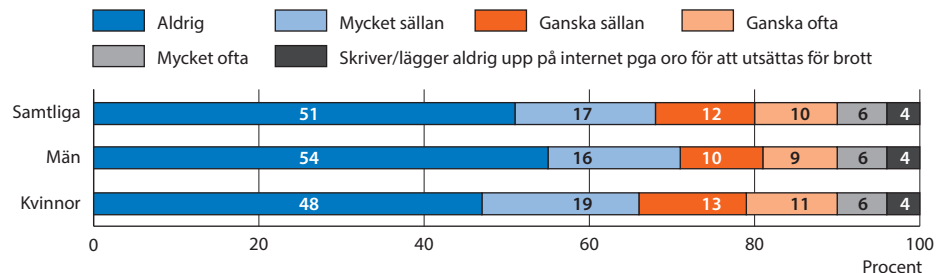
Ungefär hälften (51 %) av befolkningen (16–84 år) uppger att de inte har avstått från någon aktivitet på internet på grund av oro för trakasserier eller hot under det senaste året. Vidare uppger 29 procent att de sällan (mycket eller ganska) avstått från någon aktivitet på internet på grund av oro. Samtidigt är det 20 procent som uppger att de ofta (mycket eller ganska) har avstått från någon aktivitet på internet samt som aldrig lägger upp någonting på internet på grund av oro (se figur 4.39).

Bland män är det knappt en femtedel (19 %) som under det senaste året ofta har avstått från att lägga upp något på internet till följd av oro för att bli utsatt för trakasserier eller hot, eller som på grund av denna oro aldrig lägger upp något på internet (se figur 4.40 och tabell 4.25).

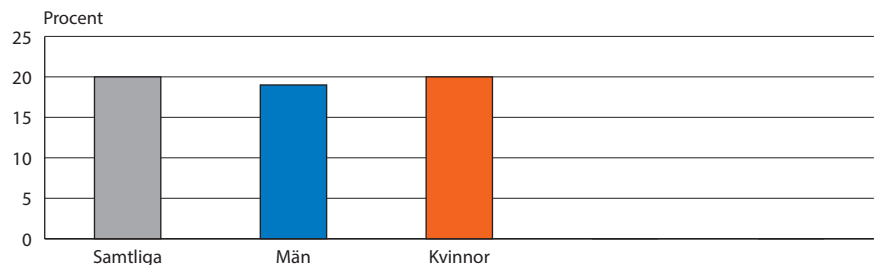
Även bland kvinnor har en femtedel (20 %) under det senaste året ofta avstått från att lägga upp något på internet till följd av oro för att bli utsatt för trakasserier eller hot

Det är således ungefär en lika stor andel män som kvinnor som ofta har avstått från att lägga upp något på internet till följd av oro.

Figur 4.39 Avstått från aktivitet på internet på grund av oro för att utsättas för trakasserier eller hot 2018. Andel av samtliga och av männen respektive kvinnorna i befolkningen (16–84 år).

Figur 4.40 Avstått från aktivitet på internet på grund av oro för att utsättas för trakasserier eller hot 2018. Andel som mycket/ganska ofta har avstått från att skriva eller lägga upp något på internet, samt de som aldrig skriver eller lägger upp något på internet på grund av oro, av samtliga och av männen respektive kvinnorna i befolkningen (16–84 år).

Tabell 4.25 Avstått från aktivitet på internet på grund av oro för att utsättas för trakasserier eller hot 2018. Andel (%) som mycket/ganska ofta har avstått från att skriva eller lägga upp något på internet, samt de som aldrig skriver eller lägger upp något på internet på grund av oro, av samtliga och av männen respektive kvinnorna i befolkningen, uppdelat på olika åldersgrupper.

	2018
SAMTLIGA, 16-84 ÅR	20
Män	19
Kvinnor	20
Ålder	
16-19 år	13
20-24 år	13
25-34 år	16
35-44 år	20
45-54 år	21
55-64 år	23
65-74 år	28
75-84 år	30
Män	
16-19 år	10
20-24 år	14
25-34 år	16
35-44 år	20
45-54 år	22
55-64 år	21
65-74 år	25
75-84 år	26
Kvinnor	
16-19 år	15
20-24 år	13
25-34 år	16
35-44 år	20
45-54 år	20
55-64 år	24
65-74 år	30
75-84 år	33

Avstått från aktivitet på internet i olika åldersgrupper

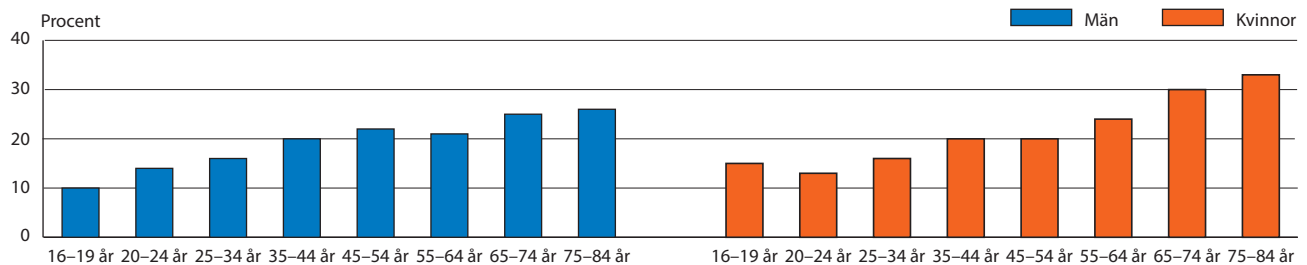
Sett till olika åldersgrupper i befolkningen är andelen som ofta under det senaste året har avstått från någon aktivitet på internet på grund av oro för att utsättas för hot eller trakasserier störst i de äldre åldersgrupperna, och den blir mindre ju yngre åldersgrupp som studeras (se tabell 4.25). I åldersgruppen 75-84 år ligger andelen på 30 procent, medan den i åldersgrupperna 16-19 respektive 20-24 år ligger på 13 procent.

Sett till olika åldersgrupper bland män visar figur 4.41 att andelen som under det senaste året ofta har avstått från någon aktivitet på internet på grund av oro för att utsättas för hot eller trakasserier är störst i åldersgruppen 75-84 år 2018 (26 %). Den åldersgrupp där minst andel har avstått från någon aktivitet på grund av oron är den yngsta åldersgruppen (16-19 år, 10 %).

Bland kvinnor är andelen störst i åldersgruppen 75–84 år (33 %), medan den är minst i åldersgruppen 20–24 år (13 %).

En jämförelse mellan män och kvinnor sett till åldersgrupper visar att mönstret är relativt likartat.

Figur 4.41 Avstått från aktivitet på internet på grund av oro för att utsättas för trakasserier eller hot 2018. Andel (%) som mycket/ganska ofta har avstått från att skriva eller lägga upp något på internet, samt de som aldrig skriver eller lägger upp något på internet på grund av oro, inom olika åldersgrupper bland männen respektive kvinnorna i befolkningen.

Avstått från aktivitet på internet i olika grupper i befolkningen

Det är inte några större skillnader mellan olika grupper i befolkningen (16–84 år) vad gäller andelen som 2018 uppger att de ofta avstått från någon aktivitet (se tabell 4.26). Sett till svensk/utländsk bakgrund är det en lite större andel bland svenskfödda med båda föräldrarna utrikesfödda (22 %) jämfört med utrikesfödda respektive svenskfödda med minst en svenskfödd förälder (20 % i respektive grupp).

Personer med som högst gymnasial utbildning avstår i en något större utsträckning från någon aktivitet på internet (22 %) jämfört med dem med som högst förgymnasial utbildning (20 %) och eftergymnasial utbildning (18 %).

Sett till familjetyp är andelen något större bland ensamstående med barn (23 %) jämfört med övriga familjegrupper (19–21 %).

När det gäller bostadstyp skiljer det sig i stort sett inget alls mellan boende i flerfamiljshus och i småhus (19 respektive 20 %).

Det är även väldigt små skillnader sett till boende i större städer (21 %), boende i mindre städer eller på landsbygden (20 %) och boende i storstadsregioner (19 %).

Det är en relativt likartad fördelning vid en jämförelse mellan män och kvinnor inom olika grupper som ofta avstår från aktivitet på internet. Vidare är nivåerna likartade (se tabell 4N i appendix.)

Tabell 4.26 Avstått från aktivitet på internet på grund av oro för att utsättas för trakasserier eller hot 2018. Andel (%) som mycket/ganska ofta har avstått från att skriva eller lägga upp något på internet, samt de som aldrig skriver eller lägger upp något på internet på grund av oro, inom olika grupper i befolkningen (16-84 år).^a

	2018
Svensk/utländsk bakgrund	
Svenskfödda med	
- minst en svenskfödd förälder	20
- båda föräldrarna utrikesfödda	22
Utrikesfödda	20
Utbildning (högsta)	
Förgymnasial	20
Gymnasial	22
Eftergymnasial	18
Familjetyp	
Sammanboende	
- utan barn	21
- med barn	19
Ensamstående	
- utan barn	19
- med barn	23
Bostadstyp	
Småhus	20
Flerfamiljshus	19
Boendeort	
Storadsregion	19
Större stad	21
Mindre stad/landsbygd	20

^a För en redovisning av den här tabellen uppdelat på kön, se tabell 4N i appendix.

Otrygghetens påverkan på livskvaliteten

För att undersöka hur stor andel som upplever att oro för brott påverkar livskvaliteten ställs följande fråga i NTU:

I vilken utsträckning påverkar oro för att utsättas för brott din livskvalitet?

Svarsalternativen är: *i stor utsträckning, i viss utsträckning, inte alls och vet inte.*³³

NTU 2018 visar att 53 procent av befolkningen (16–84 år) inte alls upplever att oro för att utsättas för brott har någon påverkan på livskvaliteten, medan 40 procent upplever att den har det i viss utsträckning. Vidare är det 7 procent som upplever att oron har en stor påverkan på livskvaliteten (se figur 4.42). Andelen som uppger en stor påverkan ligger på samma nivå som 2017. Sett till utvecklingen över tid har andelen legat på en stabil nivå fram till en ökning som skedde 2016, och har sedan dess legat kvar på samma nivå (se figur 4.43 och tabell 4.27).

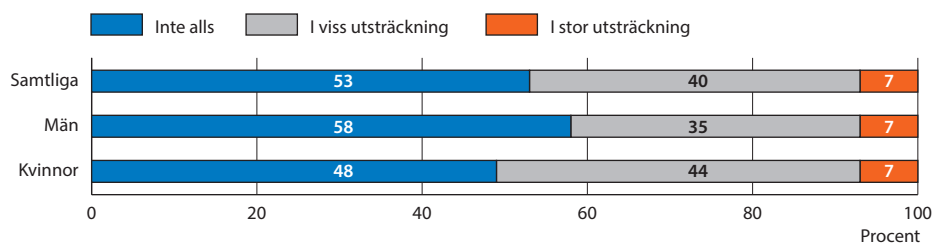
Sett till män är det 7 procent som upplever att deras oro påverkar livskvaliteten i stor utsträckning, vilket är på samma nivå som 2017.

³³ Svarsalternativet vet inte har exkluderats, dvs. endast klara svar redovisas.

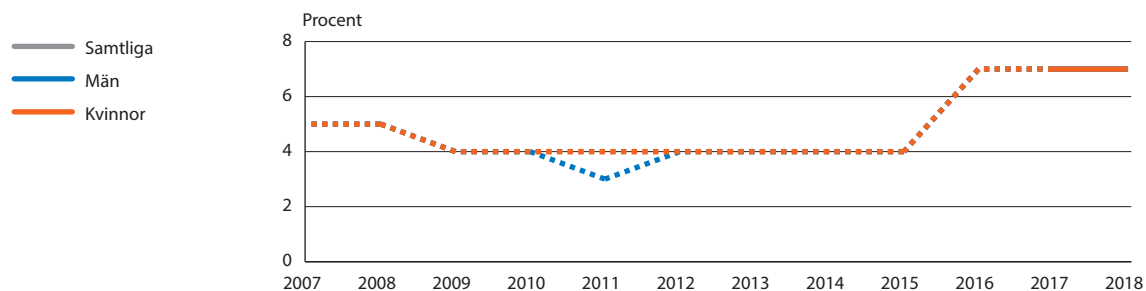
Även bland kvinnor ligger andelen på 7 procent, vilket är på samma nivå som 2017.

Det är således ingen skillnad mellan män och kvinnor vad gäller stor påverkan på livskvalitet och de har följt varandra mycket väl sett till utvecklingen över tid.

Figur 4.42 Orons påverkan på livskvaliteten 2018. Andel av samtliga och av männen respektive kvinnorna i befolkningen (16–84 år).

Figur 4.43 Orons påverkan på livskvaliteten 2007–2018. Andel som upplever att oron för att utsättas för brott påverkar livskvaliteten i stor utsträckning, av samtliga och av männen respektive kvinnorna i befolkningen (16–84 år).^a

^a Resultaten för NTU 2007–2016 är omräknade eftersom undersökningen då genomfördes med en annan metod. Läs mer om detta i metodkapitlet och i den tekniska rapporten (Brå 2019). För motsvarande resultat före omräkningen, se tidigare NTU-publikationer.

Tabell 4.27 Orons påverkan på livskvaliteten 2007–2018. Andel (%) som upplever att oron för att utsättas för brott påverkar livskvaliteten i stor utsträckning, av samtliga och av männen respektive kvinnorna i befolkningen, uppdelat på olika åldersgrupper.^a

	2007	2008	2009	2010	2011	2012	2013	2014	2015	2016	2017	2018
SAMTLIGA, 16–84 ÅR	5	5	4	4	4	4	4	4	4	7	7	7
Män	5	5	4	4	3	4	4	4	4	7	7	7
Kvinnor	5	5	4	4	4	4	4	4	4	7	7	7
Ålder												
16–19 år	3	3	4	3	3	3	4	4	4	6	7	7
20–24 år	5	4	4	4	4	4	5	5	5	7	9	8
25–34 år	6	5	5	5	5	5	5	5	5	9	8	8
35–44 år	5	5	4	4	3	4	4	4	4	8	8	8
45–54 år	5	6	5	4	5	4	4	5	4	8	8	8
55–64 år	5	5	4	4	3	4	3	3	4	7	7	7
65–74 år	4	4	3	3	3	4	3	3	3	5	6	6
75–84 år	3	3	3	3	3	3	3	3	3	5	5	5
Män												
16–19 år	2	2	3	2	2	2	2	2	2	4	5	5
20–24 år	5	4	4	3	4	3	4	5	4	8	8	8
25–34 år	7	6	6	4	5	5	6	6	6	10	8	9
35–44 år	5	6	3	4	3	4	4	3	4	8	9	8
45–54 år	6	7	5	5	4	4	5	5	4	9	9	8
55–64 år	4	4	3	4	2	3	3	3	3	6	7	8
65–74 år	4	3	3	2	2	3	2	3	3	4	5	6
75–84 år	2	2	1	2	2	2	3	2	2	4	5	4
Kvinnor												
16–19 år	5	4	5	3	4	3	5	5	6	7	9	9
20–24 år	6	5	5	5	5	5	5	5	6	7	9	8
25–34 år	6	5	5	5	5	5	5	4	4	8	8	8
35–44 år	5	5	4	4	3	4	4	4	3	7	7	7
45–54 år	4	5	4	4	5	4	3	4	4	8	7	8
55–64 år	6	6	4	4	4	5	4	3	5	8	7	7
65–74 år	5	4	3	3	4	4	3	3	4	6	6	6
75–84 år	4	4	4	4	3	3	3	3	3	6	6	6

^a Resultaten för NTU 2007–2016 är omräknade eftersom undersökningen då genomfördes med en annan metod. Läs mer om detta i metodkapitlet och i den tekniska rapporten (Brå 2019). För motsvarande resultat före omräkningen, se tidigare NTU-publikationer.

Orons påverkan på livskvaliteten i olika åldersgrupper

Sett till olika åldersgrupper i befolkningen som upplever att deras oro för brott har en stor påverkan på livskvaliteten är det 2018 inga större skillnader (se tabell 4.27). Åldersgrupperna med störst andel är från 20–24 till 45–54 år (8 %) medan åldersgruppen med minst andel är den äldsta åldersgruppen (75–84 år med 5 %). Ett relativt likartat mönster kan tydas även för tidigare år.

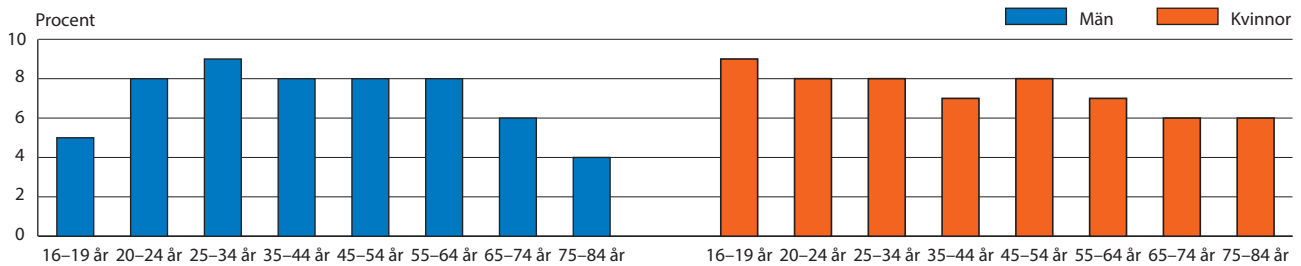
Sett till olika åldersgrupper bland män är andelen störst i åldersgruppen 25–34 år 2018 (9 %, se figur 4.44). Åldersgruppen med minst andel är den äldsta gruppen (75–84 år med 4 %).

Vid en jämförelse mellan olika åldersgrupper bland kvinnor, visar resultaten att andelen som upplever att deras oro för brott har en stor påverkan på livskvaliteten är störst i åldersgruppen 16–19 år (9 %). Därefter

minskar andelen ju äldre åldersgrupp som studeras, och den är minst i de två äldsta grupperna, 65–74 respektive 75–84 år (6 % vardera).

Vid en jämförelse mellan män och kvinnor i olika åldersgrupper, visar resultaten att mönstret skiljer sig åt till viss del. En tydligare stegvis minskning kan tydas mellan åldersgrupperna bland kvinnor, medan andelen är minst i den yngsta respektive de två äldsta åldersgrupperna bland män.

Figur 4.44 Orons påverkan på livskvaliteten 2018. Andel som upplever att oron för att utsättas för brott påverkar livskvaliteten i stor utsträckning, inom olika åldersgrupper bland männen respektive kvinnorna i befolkningen.

Orons påverkan på livskvaliteten i olika grupper i befolkningen

Det är generellt sett inte några större skillnader mellan olika grupper i befolkningen (16–84 år) vad gäller andelen som uppger att deras oro för brott har en stor påverkan på livskvaliteten (se tabell 4.28). Dock är det en större andel bland svenskfödda med båda föräldrarna utrikesfödda och bland utrikesfödda (12 respektive 11 %) jämfört med svenskfödda personer med minst en svenskfödd förälder (6 %).

När det gäller utbildning är andelen större bland personer med som högst för gymnasial respektive som högst gymnasial utbildning (8 % i respektive grupp) jämfört med personer med eftergymnasial utbildning (6 %).

Sett till familjetyp är andelen något större bland ensamstående med barn (10 %) jämfört med ensamstående med barn (8 %) och sammanboende med och utan barn (7 % i respektive grupp).

Vidare är det vanligare att livskvaliteten påverkats i stor utsträckning till följd av oro bland personer som bor i flerfamiljshus (9 %) jämfört med småhus (6 %).

Sett till boendeort är andelen något större bland de som bor i storstadsregioner (9 %) jämfört med de som bor i andre större städer respektive mindre städer och landsbygden (7 respektive 6 %).

Fördelningen mellan olika grupper följer i de flesta fall ett liknande mönster för män som för kvinnor, och det är inga större skillnader sett till nivåerna (se tabell 4M:1–2 i appendix).

Tabell 4.28 Orons påverkan på livskvaliteten 2007–2018. Andel (%) som upplever att oron för att utsättas för brott påverkar livskvaliteten i stor utsträckning, inom olika grupper i befolkningen (16–84 år).^{a,b}

	2007	2008	2009	2010	2011	2012	2013	2014	2015	2016	2017	2018
Svensk/utländsk bakgrund												
Svenskfödda med												
- minst en svenskfödd förälder	4	4	3	3	3	3	3	3	3	6	7	6
- båda föräldrarna utrikesfödda	6	6	7	7	6	7	5	6	6	11	11	12
Utrikesfödda	8	9	8	7	8	8	7	7	6	10	11	11
Utbildning (högsta)												
Förgymnasial	4	4	4	3	4	4	4	4	4	6	8	8
Gymnasial	5	5	4	4	4	4	4	4	4	8	8	8
Eftergymnasial	4	4	4	3	3	4	3	3	3	6	6	6
Familjetyp												
Sammanboende												
- utan barn	5	4	3	3	3	4	3	3	4	7	7	7
- med barn	4	5	4	4	3	4	3	4	4	7	7	7
Ensamstående												
- utan barn	5	5	4	4	4	4	5	5	5	7	8	8
- med barn	5	6	5	5	5	4	5	5	4	7	9	10
Bostadstyp												
Småhus	4	4	3	3	3	3	3	3	3	6	7	6
Flerfamiljshus	6	6	5	5	5	5	5	5	5	8	8	9
Boendeort												
Storstadsregion	6	6	5	5	5	5	5	5	5	8	8	9
Större stad	5	5	4	4	3	4	4	4	4	7	7	7
Mindre stad/landsbygd	3	3	3	2	2	3	3	3	3	5	6	6

^a Resultaten för NTU 2007–2016 är omräknade eftersom undersökningen då genomfördes med en annan metod. Läs mer om detta i metodkapitlet och i den tekniska rapporten (Brå 2019). För motsvarande resultat före omräkningen, se tidigare NTU-publikationer.

^b För en redovisning av den här tabellen uppdelat på kön, se tabell 4M:1–2 i appendix.

5 Förtroende för rättsväsendet

Sammanfattning	160
Inledning	160
Förtroende för rättsväsendet som helhet och de enskilda myndigheterna	161
Förtroende för hur rättsväsendet som helhet och polisen hanterar brottsmisstänkta	183
Förtroende för hur rättsväsendet som helhet och polisen behandlar brottsutsatta	192

5 Förtroende för rättsväsendet

Sammanfattning

Lite mindre än hälften av befolkningen (16–84 år) uppger 2018 att de har mycket eller ganska stort förtroende för rättsväsendet som helhet och för polisens sätt att bedriva sitt arbete (47 respektive 49 %). Vidare är det lite mer än en tredjedel (36 %) av befolkningen som har stort förtroende för åklagarnas och domstolarnas sätt att bedriva sitt arbete. Vad gäller förtroende för kriminalvårdens sätt att bedriva sitt arbete uppgår andelen till lite mindre än en tredjedel (32 %).

Andelen som uppger ett stort förtroende för rättsväsendet som helhet och för de enskilda myndigheterna har, efter en ökning under de första mätåren, legat på en relativt stabil nivå under den större delen av mätperioden fram till 2017 då förtroendet för samtliga myndigheter minskade. I den här senaste mätningen för 2018 har dock andelen ökat igen för rättsväsendet som helhet, polisen och kriminalvården, vilket gör att förtroendet är tillbaka på den tidigare stabila nivån. Andelen med stort förtroende för domstolarna och åklagarna är däremot kvar på den lägre nivån även 2018.

Det är 40 procent som har stort förtroende för att rättsväsendet som helhet hanterar brottsmisstänkta rättvist, medan 47 procent har stort förtroende för att polisen gör det.

Vidare är det 26 procent som har stort förtroende för att rättsväsendet som helhet behandlar brottsutsatta på ett bra sätt, medan 41 procent har stort förtroende för att polisen gör det.

Resultatet visar att förtroendet för rättsväsendet varierar en del beroende på vilken grupp som studeras. Det är något vanligare att ha stort förtroende bland kvinnor än bland män. Bland män är det generellt sett i åldersgruppen 16–19 år som det är vanligast att ha stort förtroende, medan det bland kvinnor är i åldersgruppen 35–44 år som det är vanligast. En annan noterbar grupp är personer med eftergymnasial utbildning, där förtroendet generellt sett är betydligt större än bland personer med som högst förgymnasial eller gymnasial utbildning.

Inledning

I det här kapitlet presenteras huvudresultaten om förtroende för rättsväsendet 2018 samt hur utvecklingen har sett ut över tid (2007–2018) enligt NTU.

Förtroende för rättsväsendet och dess myndigheter är en grundläggande förutsättning för en rättsstat. Om viljan och benägenheten att anmäla brott minskar eller om bristande förtroende för polis, åklagare och domstolar leder till att utsatta inte vill eller vågar ställa upp som

målsägande eller vittnen vid utredningar eller rättegångar, blir det svårt för rättsväsendet att fungera.

Rättsväsendet består av flera olika myndigheter, och i NTU ställs frågor om inställningen till rättsväsendet överlag, och även separat för fyra av dess myndigheter – polisen, åklagarna, domstolarna och kriminalvården. Domstolsverket och Åklagarmyndigheten är till skillnad från Kriminalvården och Polismyndigheten inte samlade myndigheter, utan utgörs i stället av de enskilda bärande utövarna (det vill säga de enskilda åklagarna respektive enskilda domstolarna). För att förenkla redovisningen används dock här genomgående begreppet myndighet, och respektive myndighet skrivs med liten begynnelsebokstav, i likhet med den samhällsfunktion de utgör. Utöver de här omfattar rättsväsendet även andra myndigheter än de som det ställs frågor om i NTU, som kan bidra till helhetssynen på rättsväsendet och dess förmåga att utföra sina arbetsuppgifter. Litet eller stort förtroende för en enskild länk i rättskedjan kan också påverka förtroendet för hela rättsväsendet.

Resultatredovisningen i det här kapitlet består av tre avsnitt. I det första beskrivs det generella förtroendet för rättsväsendet som helhet och för enskilda myndigheter. I det andra avsnittet redovisas förtroendet för att brottsmisstänkta hanteras rättvist av rättsväsendet som helhet och av polisen, och i det tredje avsnittet redovisas förtroendet för att brottsut-satta behandlas bra av rättsväsendet som helhet och av polisen. En stor del av huvudresultaten presenteras med hjälp av tabeller och diagram. Ytterligare resultat presenteras i form av tabeller i ett tillhörande appendix på Brottsförebyggande rådets webbplats (www.bra.se/ntu).

I redovisningarna används i huvudsak kategorin *stort förtroende*, vilket är en sammanslagning av svarsalternativen *mycket stort förtroende* och *ganska stort förtroende*. Övriga svarsalternativ i undersökningen är *mycket litet förtroende*, *ganska litet förtroende*, *varken stort eller litet förtroende* och *ingen åsikt/vet inte*. Observera att de som inte har stort förtroende alltså *inte* per definition har litet förtroende, utan också kan vara neutrala eller sakna åsikt.

Förtroende för rättsväsendet som helhet och de enskilda myndigheterna

Resultatredovisningen fokuserar i huvudsak på andelen personer som uppgett att de har stort förtroende (*mycket stort* eller *ganska stort*). Också resultatet för andelen med litet förtroende (*mycket litet* eller *ganska litet*) redovisas i korthet. Även avsaknad av uppfattning eller ovilja att ta ställning kan i sig vara viktiga förhållanden att beakta vid bedömningar av förtroende. Med ”rättsväsendet som helhet” menas polisen, åklagarna, domstolarna och kriminalvården sammantaget, vilket förklaras för respondenterna i anslutning till frågorna.

För att beskriva allmänhetens förtroende för rättsväsendet ställs följande frågor:

Om du tänker dig rättsväsendet som en helhet. Hur stort eller litet förtroende har du för rättsväsendet?

och

Hur stort eller litet förtroende har du för polisens/åklagarnas/ domstolarnas/kriminalvårdens sätt att bedriva sitt arbete?

Svarsalternativen är: *mycket stort, ganska stort, varken stort eller litet, ganska litet och ingen åsikt/vet inte.*

Lite mindre än hälften (47 %) av befolkningen (16–84 år) uppger ett stort förtroende för *rättsväsendet som helhet*. Det är 27 procent som uppger att de varken har stort eller litet förtroende, medan 22 procent svarar att de har litet förtroende i det här avseendet. Slutligen är det 5 procent som uppger svarsalternativet ”ingen åsikt/vet inte” (se figur 5.1 och figur 5.2).

Vad gäller förtroende för *polisens sätt att bedriva sitt arbete* är nivåerna generellt sett liknande som för förtroendet för rättsväsendet som helhet. Sannolikt beror det på att många främst tänker på polisen, den myndighet som de flesta har kännedom om, när de svarar på frågan om rättsväsendet som helhet. Resultaten visar att ungefär hälften (49 %) av befolkningen (16–84 år) uppger ett stort förtroende för polisen. Det är 26 procent som uppger att de varken har stort eller litet förtroende, medan 21 procent har litet förtroende. Det är även 4 procent som uppger svarsalternativet ”ingen åsikt/vet inte”.

Det är 36 procent som uppger ett stort förtroende för *åklagarna 2018*. Vidare är det 27 procent som uppger att förtroendet varken är stort eller litet, 18 procent som har litet förtroende och 19 procent som uppger svarsalternativet ”ingen åsikt/vet inte”.

Även för *domstolarna* är det 36 procent som har stort förtroende 2018. Det är 26 procent som uppger att förtroendet varken är stort eller litet, 23 procent som har mycket eller ganska litet förtroende och 16 procent som uppger svarsalternativet ”ingen åsikt/vet inte”.

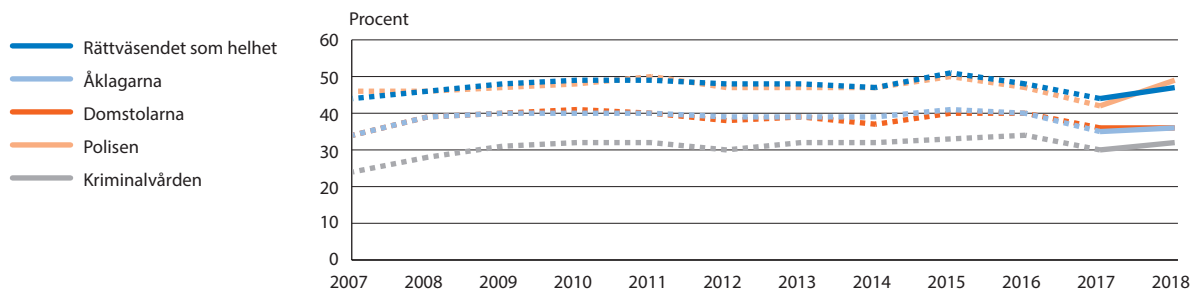
Det är knappt en tredjedel (32 %) som har stort förtroende för *kriminalvården*. Vidare är det 30 procent som uppger att förtroendet varken är stort eller litet, 15 procent som har litet förtroende och 23 procent som uppger svarsalternativet ”ingen åsikt/vet inte”.

Resultatet för 2018 visar således att förtroendet skiljer sig en del åt beroende på vilken myndighet frågan gäller. Det är liksom tidigare år en större andel av befolkningen som har stort förtroende för rättsväsendet som helhet och för polisen, jämfört med de andra myndigheterna (se figur 5.1). Som tidigare nämnts behöver det dock inte betyda att det är en större andel av befolkningen som har litet förtroende för de andra myndigheterna, utan det är snarare en större andel som har svarat att de saknar uppfattning om myndigheterna som befinner sig längre in i rättskedjan.

Vad gäller utvecklingen över tid har andelen som uppger ett stort förtroende för rättsväsendet som helhet och för de enskilda myndigheterna,

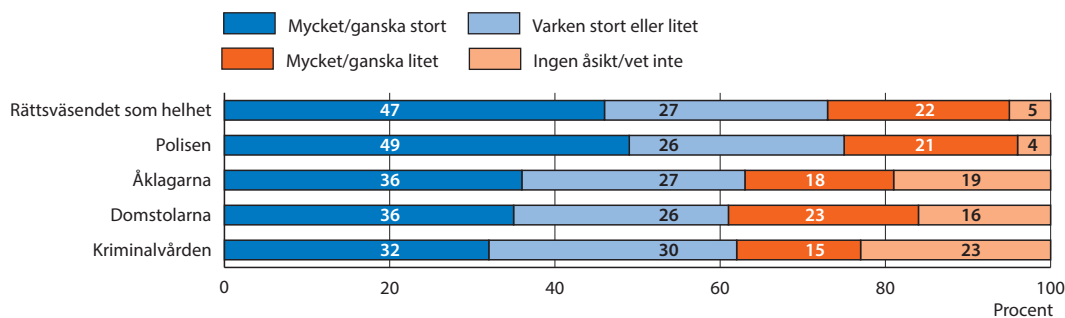
efter en ökning under de första mätåren, legat på en relativt stabil nivå under den större delen av mätperioden fram till 2017 då förtroendet för samtliga myndigheter minskade. I den här senaste mätningen för 2018 har dock andelen ökat igen för rättsväsendet som helhet, polisen och kriminalvården, vilket gör att förtroendet är tillbaka på den tidigare stabila nivån. Andelen med stort förtroende för domstolarna och åklagarna är däremot kvar på den lägre nivån även 2018.

Figur 5.1 Förtroende för rättsväsendet som helhet och för de enskilda myndigheterna 2007–2018. Andel som har mycket/ganska stort förtroende av befolkningen (16–84 år).^a

^a Resultaten för NTU 2007–2016 är omräknade eftersom undersökningen då genomfördes med en annan metod. Läs mer om detta i metodkapitlet och i den tekniska rapporten (Brå 2019). För motsvarande resultat före omräkningen, se tidigare NTU-publikationer.

Figur 5.2 Förtroende för rättsväsendet som helhet och för de enskilda myndigheterna 2018. Andel av befolkningen (16–84 år).

Förtroende för rättsväsendet som helhet

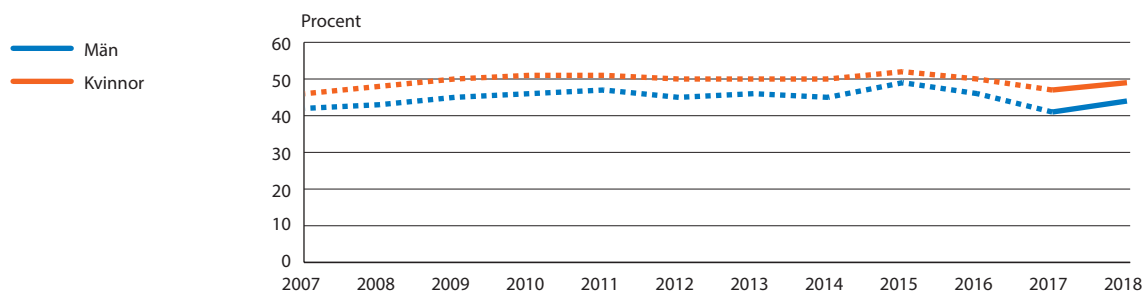
Resultaten visar att knappt hälften (47 %) av befolkningen (16–84 år) uppger att de har stort (mycket eller ganska) förtroende för *rättsväsendet som helhet*, vilket är en ökning från 2017 då andelen var 44 procent. Andelen med stort förtroende ökade 2007–2009, och låg därefter stabilt fram till 2016, men 2017 skedde en minskning av förtroendet. I och med att förtroendet har ökat igen 2018, är dock andelen tillbaka på ungefär samma stabila nivå som tidigare (se tabell 5.1). Ett annat sätt att följa utvecklingen för förtroendet är att i stället studera den negativa änden av skalan, det vill säga den andel som uppger att de har litet (mycket eller ganska) förtroende. Andelen med litet förtroende för rättsväsendet som helhet uppgår 2018 till 22 procent (se tabell 5.2).

När resultatet för 2018 studeras separat för män uppgår andelen med stort förtroende för rättsväsendet som helhet till 44 procent, vilket är en ökning från 2017 då andelen var 41 procent (se figur 5.3 och tabell 5.1). Vad gäller litet förtroende är andelen bland män 26 procent.

När det gäller kvinnor är andelen som uppger ett stort förtroende för rättsväsendet som helhet 49 procent, vilket är en ökning från 2017 då andelen var 47 procent. Andelen med litet förtroende för rättsväsendet som helhet 2018 till 18 procent.

Det är således en större andel bland kvinnor än bland män som har stort förtroende för rättsväsendet som helhet, och så har det sett ut vid varje mätning sedan 2007. Vad gäller utvecklingen över tid ser dock mönstret likartat ut. Bland såväl män som kvinnor syns en liten ökning av andelen med stort förtroende under de första åren i mätperioden. Därefter låg nivåerna relativt stabilt fram till 2017 då en minskning av förtroendet skedde. I och med att andelen med stort förtroende har ökat igen 2018, är den dock i princip tillbaka på samma nivå som tidigare för respektive kön.

Figur 5.3 Förtroende för rättsväsendet som helhet 2007–2018.
Andel som har mycket/ganska stort förtroende, av männen respektive kvinnorna i befolkningen (16–84 år).^a

^a Resultaten för NTU 2007–2016 är omräknade eftersom undersökningen då genomfördes med en annan metod. Läs mer om detta i metodkapitlet och i den tekniska rapporten (Brå 2019). För motsvarande resultat före omräkningen, se tidigare NTU-publikationer.

Tabell 5.1 Förtroende för rättsväsendet som helhet 2007–2018.
Andel (%) som har mycket/ganska stort förtroende, av samtliga och av männen respektive kvinnorna i befolkningen, uppdelat på olika åldersgrupper.^{a,b}

	2007	2008	2009	2010	2011	2012	2013	2014	2015	2016	2017	2018
SAMTLIGA, 16–84 ÅR	44	46	48	49	49	48	48	47	51	48	44	47
Män	42	43	45	46	47	45	46	45	49	46	41	44
Kvinnor	46	48	50	51	51	50	50	50	52	50	47	49
Ålder												
16–19 år	43	42	45	46	48	45	48	47	47	48	45	47
20–24 år	41	42	45	45	47	45	46	45	50	47	44	46
25–34 år	45	47	49	50	49	49	50	48	51	47	47	47
35–44 år	47	50	51	52	54	51	53	51	56	51	47	50
45–54 år	49	48	52	52	52	52	52	51	55	53	47	49
55–64 år	44	47	48	49	51	48	48	48	50	48	42	45
65–74 år	39	42	42	45	44	41	42	42	46	44	38	44
75–84 år	42	41	44	46	47	40	41	42	47	44	40	45
Män												
16–19 år	47	45	47	48	52	48	50	50	53	54	47	48
20–24 år	38	39	42	42	45	42	44	43	50	45	44	48
25–34 år	40	42	44	42	45	46	46	46	48	43	43	45
35–44 år	43	45	48	49	50	47	49	47	51	47	43	45
45–54 år	43	42	48	46	47	47	48	46	52	49	41	44
55–64 år	45	46	46	48	51	48	45	46	49	46	38	40
65–74 år	39	41	40	43	42	39	39	40	45	41	35	41
75–84 år	48	42	45	48	49	43	43	43	49	45	40	44
Kvinnor												
16–19 år	40	40	43	44	45	42	46	45	42	43	43	45
20–24 år	44	46	48	48	49	47	49	47	49	50	45	46
25–34 år	51	51	54	56	52	51	52	50	54	51	50	49
35–44 år	52	55	55	55	58	55	56	57	60	55	51	54
45–54 år	53	53	54	55	55	56	55	56	56	55	52	53
55–64 år	44	47	50	51	50	49	50	49	51	49	46	50
65–74 år	39	42	44	47	46	44	45	44	47	47	41	47
75–84 år	38	40	43	45	45	38	40	42	44	43	40	46

^a Resultaten för NTU 2007–2016 är omräknade eftersom undersökningen då genomfördes med en annan metod. Läs mer om detta i metodkapitlet och i den tekniska rapporten (Brå 2019). För motsvarande resultat före omräkningen, se tidigare NTU-publikationer.

^b När NTU genomfördes med den gamla och nya metoden parallellt 2017 noterades att resultaten för den yngsta åldersgruppen skiljde sig åt undersökningarna emellan. Vid merparten av tidigare mätillfällen har den yngsta åldersgruppen haft störst förtroende. Eftersom andelen med stort förtroende i den yngsta åldersgruppen var betydligt mindre enligt den nya metoden, har det lett till att resultaten har räknats ner relativt mycket för åren bakåt i tiden. Det här medför att fördelningen av förtroendet i olika åldersgrupper ser något annorlunda ut i den omräknade tidsserien, jämfört med hur resultaten sett ut tidigare. Läs mer om detta i NTU 2018. Teknisk rapport (Brå 2019).

Tabell 5.2 Förtroende för rättsväsendet som helhet 2007–2018.
Andel (%) som har mycket/ganska litet förtroende, av samtliga och av männen respektive kvinnorna i befolkningen (16–84 år).^a

	2007	2008	2009	2010	2011	2012	2013	2014	2015	2016	2017	2018
SAMTLIGA, 16–84 ÅR	19	18	18	17	15	17	16	18	16	18	23	22
Män	23	21	21	20	17	20	19	21	18	21	28	26
Kvinnor	15	14	14	13	13	14	13	15	14	16	19	18

^a Resultaten för NTU 2007–2016 är omräknade eftersom undersökningen då genomfördes med en annan metod. Läs mer om detta i metodkapitlet och i den tekniska rapporten (Brå 2019). För motsvarande resultat före omräkningen, se tidigare NTU-publikationer.

Förtroende för rättsväsendet som helhet i olika åldersgrupper

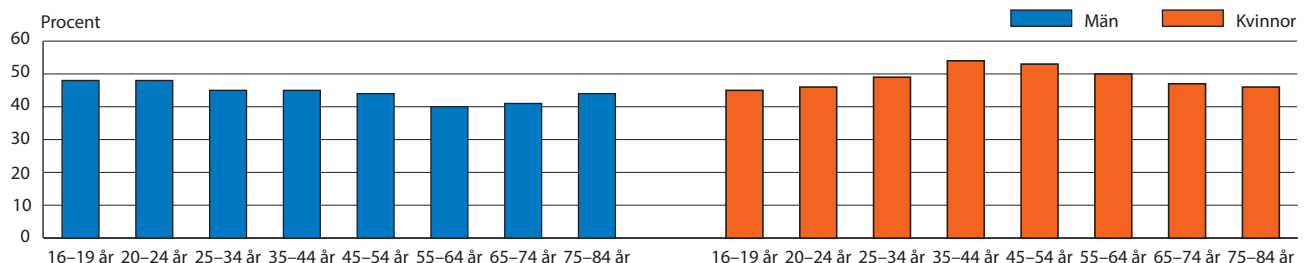
Resultatet för 2018 visar att det är relativt små skillnader mellan olika åldersgrupper vad gäller förtroende för rättsväsendet som helhet. Personer i åldern 35–44 år uppger i störst utsträckning att de har stort förtroende (50 %), medan den åldersgrupp som har minst andel personer med stort förtroende är åldersgruppen 65–74 år (44 %, se tabell 5.1).

Bland män är det i de två yngsta åldersgrupperna (16–19 och 20–24 år) som störst andel personer uppger att de har stort förtroende för rättsväsendet som helhet (48 % i respektive grupp). Andelen minskar sedan ju äldre åldersgrupp som studeras, till och med åldersgruppen 55–64 år där andelen är minst (40 %). Därefter ökar andelen något igen i de äldsta åldersgrupperna (se figur 5.4).

Bland kvinnor är det i den yngsta åldersgruppen (16–19 år) som andelen med stort förtroende är minst (45 %). Andelen ökar sedan ju äldre åldersgrupp som studeras, fram till och med åldersgruppen 35–44 år där det är vanligast med ett stort förtroende (54 %). Därefter sker en minskning av förtroendet ju äldre åldersgrupp som studeras.

Det skiljer sig således en del mellan män och kvinnor sett till mönstret mellan olika åldersgrupper. Åldersgruppen 16–19 år är bland män den åldersgrupp där det är vanligast att ha stort förtroende, medan det bland kvinnor är i just den åldersgruppen som det är minst vanligt att ha stort förtroende.

Figur 5.4 Förtroende för rättsväsendet som helhet 2018.
Andel som har mycket/ganska stort förtroende, inom olika åldersgrupper bland männen respektive kvinnorna i befolkningen.

Förtroende för rättsväsendet som helhet i olika grupper i befolkningen

Resultaten för 2018 visar att svenskfödda personer med minst en svenskfödd förälder och utrikesfödda personer har en större andel som har stort förtroende för rättsväsendet som helhet (48 respektive 45 %) än svenskfödda personer med två utrikesfödda föräldrar (37 %, se tabell 5.3).

Personer med eftergymnasial utbildning har en större andel med stort förtroende (58 %) än personer med som högst gymnasial eller förgymnasial utbildning (41 respektive 39 %).

Vad beträffar familjetyp är andelen med stort förtroende för rättsväsendet som helhet störst bland sammanboende med barn (52 %) och minst bland ensamstående med barn (43 %).

Sett till bostadstyp är andelen densamma bland boende i flerfamiljshus och i småhus (47 %).

Vad gäller boendeort är andelen med stort förtroende större bland boende i storstadsregioner och i andra större städer (49 respektive 47 %) än bland boende i mindre städer eller på landsbygden (44 %).

Sett till andelen med stort förtroende för rättsväsendet inom olika grupper bland män respektive kvinnor 2018 ser mönstret relativt likartat ut, dock på högre nivåer bland kvinnor (se tabell 5C:1–2 i appendix).

Tabell 5.3 Förtroende för rättsväsendet som helhet 2007–2018. Andel (%) som har mycket/ganska stort förtroende, inom olika grupper i befolkningen (16–84 år).^{ab}

	2007	2008	2009	2010	2011	2012	2013	2014	2015	2016	2017	2018
Svensk/utländsk bakgrund												
Svenskfödda med												
– minst en svenskfödd förälder	45	46	48	49	51	48	49	48	51	48	45	48
– båda föräldrarna utrikesfödda	32	34	39	35	38	36	38	40	42	38	37	37
Utrikesfödda	40	43	46	46	45	45	46	47	52	49	43	45
Utbildning (högsta)												
Förgymnasial	37	39	40	42	43	40	41	41	43	42	36	39
Gymnasial	40	41	43	43	45	42	43	42	45	42	38	41
Eftergymnasial	57	60	61	62	62	61	61	60	64	60	57	58
Familjetyp												
Sammanboende												
– utan barn	44	45	47	49	50	47	47	46	51	47	43	46
– med barn	51	53	54	55	56	55	55	55	57	54	49	52
Ensamstående												
– utan barn	41	42	45	46	46	44	46	45	47	46	42	45
– med barn	44	44	43	44	44	45	46	43	48	45	42	43
Bostadstyp												
Småhus	45	46	48	49	51	48	49	49	52	48	44	47
Flerfamiljshus	44	46	48	49	48	47	48	46	51	48	44	47
Boendeort												
Storstadsregion	48	50	52	54	53	52	53	52	55	53	47	49
Större stad	43	43	46	46	47	45	45	45	50	45	43	47
Mindre stad/landsbygd	42	44	45	46	47	44	45	46	46	45	41	44

^a Resultaten för NTU 2007–2016 är omräknade eftersom undersökningen då genomfördes med en annan metod. Läs mer om detta i metodkapitlet och i den tekniska rapporten (Brå 2019). För motsvarande resultat före omräkningen, se tidigare NTU-publikationer.

^b För en redovisning av den här tabellen uppdelat på kön, se tabell 5C:1–2 i appendix.

Förtroende för polisens sätt att bedriva sitt arbete

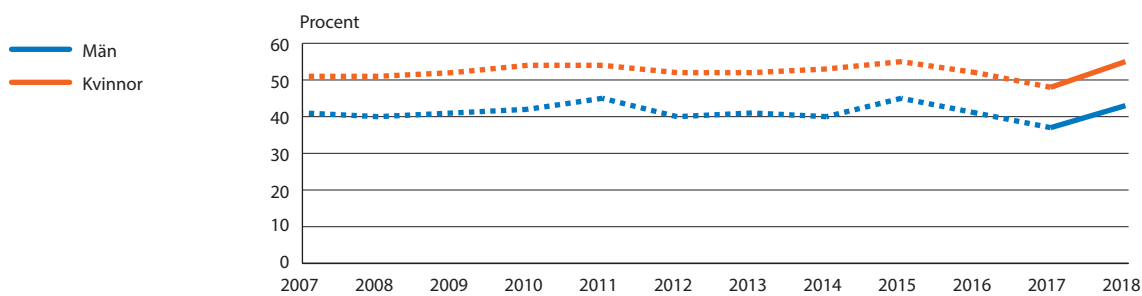
Andelen av befolkningen (16–84 år) som 2018 uppger att de har stort förtroende för polisens sätt att bedriva sitt arbete är 49 procent, vilket är en ökning från 2017 då andelen var 42 procent. Nivån låg stabilt (med årliga variationer) fram till 2017, då en minskning av förtroendet skedde. I och med att andelen ökade i den här mätningen för 2018, är den dock tillbaka på samma nivå som tidigare. Andelen av befolkningen (16–84 år) som har litet förtroende för polisens sätt att bedriva sitt arbete uppgår 2018 till 21 procent (se tabell 5.4 och tabell 5.5).

Av männen i befolkningen (16–84 år) är det 43 procent som har stort förtroende för polisens sätt att bedriva sitt arbete, vilket är en ökning från 2017 då andelen var 37 procent (se figur 5.5 och tabell 5.4). Vidare är det 27 procent av männen som har litet förtroende.

Av kvinnorna i befolkningen (16–84 år) är det 55 procent som uppger att de har stort förtroende för polisens sätt att bedriva sitt arbete, vilket är en ökning från 2017 då andelen var 48 procent. Det är 16 procent av kvinnorna som uppger att de har litet förtroende.

Resultaten visar således att det är vanligare bland kvinnor än män att ha stort förtroende för polisens sätt att bedriva sitt arbete. Dock ser utvecklingen över tid likartad ut för män och kvinnor, med relativt stabila nivåer.

Figur 5.5 Förtroende för polisens sätt att bedriva sitt arbete 2007–2018. Andel (%) som har mycket/ganska litet förtroende, av samtliga och av männen respektive kvinnorna i befolkningen (16–84 år).^a

^a Resultaten för NTU 2007–2016 är omräknade eftersom undersökningen då genomfördes med en annan metod. Läs mer om detta i metodkapitlet och i den tekniska rapporten (Brå 2019). För motsvarande resultat före omräkningen, se tidigare NTU-publikationer.

Tabell 5.4 Förtroende för polisens sätt att bedriva sitt arbete 2007–2018.
Andel (%) som har mycket/ganska stort förtroende, av samtliga och av männen respektive kvinnorna i befolkningen, uppdelat på olika åldersgrupper.^{ab}

	2007	2008	2009	2010	2011	2012	2013	2014	2015	2016	2017	2018
SAMTLIGA, 16–84 ÅR	46	46	47	48	50	47	47	47	50	47	42	49
Män	41	40	41	42	45	40	41	40	45	41	37	43
Kvinnor	51	51	52	54	54	52	52	53	55	52	48	55
Ålder												
16–19 år	43	43	46	47	49	48	49	50	50	48	49	54
20–24 år	43	47	46	46	49	49	49	51	53	53	48	54
25–34 år	46	45	46	49	48	47	49	47	52	46	45	50
35–44 år	49	49	49	51	54	50	51	49	54	50	44	50
45–54 år	48	46	50	51	53	49	50	48	52	50	43	49
55–64 år	47	47	46	47	51	46	46	46	49	45	39	47
65–74 år	46	44	44	46	46	41	42	41	45	43	36	48
75–84 år	48	45	46	49	48	42	42	42	49	45	40	49
Män												
16–19 år	42	42	44	45	50	46	47	50	53	49	49	53
20–24 år	38	41	42	41	45	44	46	45	50	47	46	52
25–34 år	37	37	39	39	42	40	42	39	45	39	39	44
35–44 år	41	41	41	43	46	42	44	41	45	40	37	42
45–54 år	41	38	44	44	46	39	43	39	45	43	35	42
55–64 år	44	41	42	43	47	41	40	40	43	40	33	39
65–74 år	43	41	39	41	43	35	35	36	40	38	31	42
75–84 år	49	44	44	47	48	42	41	41	47	42	36	44
Kvinnor												
16–19 år	45	45	47	48	48	49	50	51	48	47	50	55
20–24 år	49	52	50	52	53	53	52	57	56	59	50	56
25–34 år	55	52	51	57	55	54	55	55	58	53	50	55
35–44 år	57	57	58	58	62	58	57	59	64	60	50	57
45–54 år	53	53	54	56	57	56	55	55	56	54	50	56
55–64 år	49	52	50	51	53	50	51	51	54	49	44	53
65–74 år	48	46	49	51	49	46	47	46	50	47	41	53
75–84 år	47	46	46	51	47	42	42	43	50	48	43	53

^a Resultaten för NTU 2007–2016 är omräknade eftersom undersökningen då genomfördes med en annan metod. Läs mer om detta i metodkapitlet och i den tekniska rapporten (Brå 2019). För motsvarande resultat före omräkningen, se tidigare NTU-publikationer.

^b När NTU genomfördes med den gamla och nya metoden parallellt 2017 noterades att resultaten för den yngsta åldersgruppen skiljde sig åt undersökningarna emellan. Vid merparten av tidigare mätillfällen har den yngsta åldersgruppen haft störst förtroende. Eftersom andelen med stort förtroende i den yngsta åldersgruppen var betydligt mindre enligt den nya metoden, har det lett till att resultaten har räknats ner relativt mycket för åren bakåt i tiden. Det här medför att fördelningen av förtroendet i olika åldersgrupper ser något annorlunda ut i den omräknade tidsserien, jämfört med hur resultaten sett ut tidigare. Läs mer om detta i NTU 2018. Teknisk rapport (Brå 2019).

Figur 5.5 Förtroende för polisens sätt att bedriva sitt arbete 2007–2018.
Andel som har mycket/ganska stort förtroende, av männen respektive kvinnorna i befolkningen (16–84 år).^a

	2007	2008	2009	2010	2011	2012	2013	2014	2015	2016	2017	2018
SAMTLIGA, 16–84 ÅR	20	20	20	18	16	18	18	20	17	20	26	21
Män	24	25	25	23	19	23	23	25	20	25	33	27
Kvinnor	16	16	15	14	13	14	14	15	14	15	20	16

^a Resultaten för NTU 2007–2016 är omräknade eftersom undersökningen då genomfördes med en annan metod. Läs mer om detta i metodkapitlet och i den tekniska rapporten (Brå 2019). För motsvarande resultat före omräkningen, se tidigare NTU-publikationer.

Förtroende för polisen i olika åldersgrupper

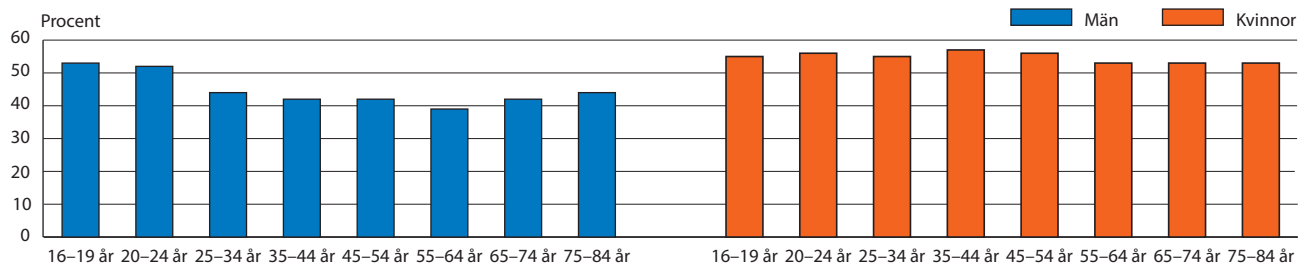
Resultatet för 2018 visar att det är relativt små skillnader mellan olika åldersgrupper. De yngsta åldersgrupperna (16–19 år och 20–24 år) har störst andel personer med stort förtroende för polisens sätt att bedriva sitt arbete (54 % i respektive grupp), medan andelen är minst i åldersgruppen 55–64 år (47 %, se tabell 5.4).

Bland män är det i åldersgruppen 16–19 år som det är vanligast med ett stort förtroende (53 %), följt av åldersgruppen 20–24 år (52 %). I övriga åldersgrupper är andelen 42–44 procent, med undantag för åldersgruppen 55–64 år där andelen är 39 procent (se figur 5.6).

Bland kvinnor är det små skillnader mellan olika åldersgrupper sett till förtroende för polisen. Störst är andelen i åldersgruppen 35–44 år (57 %), medan den är minst i de tre äldsta åldersgrupperna (55–84 år, 53 % i samtliga grupper).

Resultaten visar således att andelen med stort förtroende för polisen bland män är störst i den yngsta åldersgruppen och sedan minskar när äldre åldersgrupper studeras, medan förtroendet bland kvinnor är mer jämnt fördelat mellan olika åldersgrupper.

Figur 5.6 Förtroende för polisens sätt att bedriva sitt arbete 2018. Andel som har mycket/ganska stort förtroende, inom olika åldersgrupper bland männen respektive kvinnorna i befolkningen.

Förtroende för polisen i olika grupper i befolkningen

En större andel svenskfödda personer, med minst en svenskfödd förälder, och utrikesfödda personer uppger att de har stort förtroende för polisens sätt att bedriva sitt arbete (50 respektive 49 %) än svenskfödda personer med två utrikesfödda föräldrar (42 %, se tabell 5.6).

Personer med eftergymnasial utbildning uppger i större utsträckning att de har stort förtroende (54 %) än personer med som högst förgymnasial och gymnasial utbildning (47 % i respektive grupp).

Sett till familjetyp är andelen med stort förtroende störst bland sammanboende med barn (52 %) och minst bland sammanboende utan barn och ensamstående med barn (48 % i respektive grupp).

Vidare är förtroendet i princip lika stort bland boende i flerfamiljshus och bland boende i småhus (50 respektive 49 %).

Slutligen är det lite vanligare med stort förtroende bland boende i storstadsregioner och i andra större städer (50 % i respektive grupp) än bland boende i mindre städer eller på landsbygden (48 %).

Sett till andelen med stort förtroende för polisen inom olika grupper bland män respektive kvinnor 2018 ser fördelningen relativt likartad ut, men det framkommer vissa skillnader. Exempelvis visar resultatet att stort förtroende, sett till svensk/utländsk bakgrund, bland män är vanligast bland utrikesfödda, medan det bland kvinnor är vanligast bland svenskfödda med minst en svenskfödd förälder (se tabell 5D:1–2 i appendix).

Tabell 5.6 Förtroende för polisens sätt att bedriva sitt arbete 2007–2018. Andel (%) som har mycket/ganska stort förtroende, inom olika grupper i befolkningen (16–84 år).^{ab}

	2007	2008	2009	2010	2011	2012	2013	2014	2015	2016	2017	2018
Svensk/utländsk bakgrund												
Svenskfödda med												
– minst en svenskfödd förälder	47	46	47	49	51	47	47	47	50	47	42	50
– båda föräldrarna utrikesfödda	36	36	39	36	41	38	40	42	41	35	36	42
Utrikesfödda	44	46	48	47	47	46	49	48	53	49	44	49
Utbildning (högsta)												
Förgymnasial	44	43	44	46	46	44	44	45	46	45	40	47
Gymnasial	44	43	44	45	47	43	45	43	48	44	39	47
Eftergymnasial	53	53	54	56	58	53	53	53	57	53	48	54
Familjetyp												
Sammanboende												
– utan barn	48	46	47	48	51	46	46	45	50	46	40	48
– med barn	50	50	51	54	55	52	52	52	55	51	45	52
Ensamstående												
– utan barn	43	44	45	46	47	44	46	45	48	46	43	50
– med barn	47	46	45	49	48	49	48	47	53	48	43	48
Bostadstyp												
Småhus	48	47	47	49	52	48	48	48	51	47	42	49
Flerfamiljshus	45	46	47	48	49	45	47	46	50	47	43	50
Boendeort												
Storstadsregion	47	47	48	50	52	48	49	48	52	49	43	50
Större stad	46	45	47	46	49	45	46	45	50	46	43	50
Mindre stad/landsbygd	46	45	46	48	49	46	45	46	49	47	41	48

^a Resultaten för NTU 2007–2016 är omräknade eftersom undersökningen då genomfördes med en annan metod. Läs mer om detta i metodkapitlet och i den tekniska rapporten (Brå 2019). För motsvarande resultat före omräkningen, se tidigare NTU-publikationer.

^b För en redovisning av den här tabellen uppdelat på kön, se tabell 5D:1–2 i appendix.

Förtroende för åklagarnas sätt att bedriva sitt arbete

Resultaten för 2018 visar att 36 procent av befolkningen (16–84 år) uppger att de har stort förtroende för åklagarnas sätt att bedriva sitt arbete, vilket i princip är på samma nivå som 2017 då andelen var 35 procent. Andelen som har stort förtroende ökade fram till och med 2009 och låg därefter på en stabil nivå fram till 2017 då andelen mins-

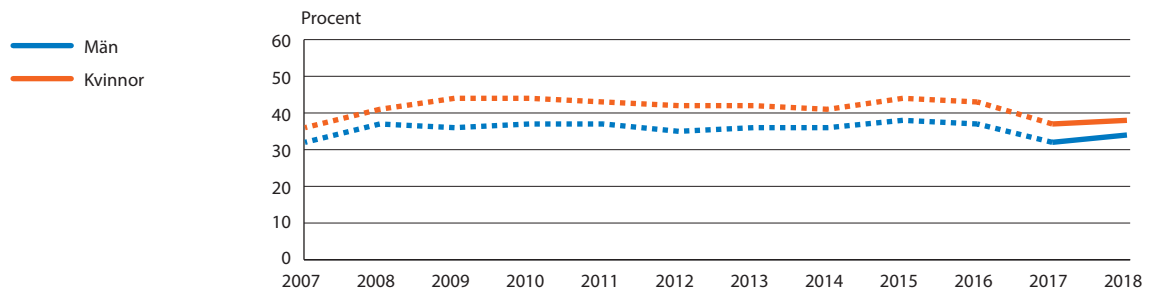
kade. Det är ännu för tidigt att säga om den nya lägre nivån som har uppmätts de senaste två åren är början på en ny trend eller om den är en tillfällig avvikelse från en annars stabil nivå (se tabell 5.7). Det är 18 procent av befolkningen (16–84 år) som har litet förtroende för åklagarnas sätt att bedriva sitt arbete (tabell 5.8).

Bland män i befolkningen (16–84 år) uppger 34 procent att de har stort förtroende för åklagarna 2018, vilket är en liten ökning från 2017, då andelen var 32 procent (se figur 5.7 och tabell 5.7). Vad gäller män som har litet förtroende uppgår andelen 2018 till 22 procent.

Bland kvinnor i befolkningen (16–84 år) har 38 procent stort förtroende för åklagarna 2018, vilket i princip är på samma nivå som 2017, då andelen var 37 procent. Vidare är det 14 procent av kvinnorna i befolkningen (16–84 år) som har litet förtroende för åklagarnas sätt att bedriva sitt arbete.

Det är således, i likhet med tidigare år, något vanligare bland kvinnor än män att ha stort förtroende för åklagarna. Utvecklingen över tid ser dock likartad ut, och resultaten visar för både män och kvinnor att förtroendet har legat på något lägre nivåer under de senaste två åren, efter att tidigare ha legat relativt stabilt.

Figur 5.7 Förtroende för åklagarnas sätt att bedriva sitt arbete 2007–2018. Andel som har mycket/ganska stort förtroende, av männen respektive kvinnorna i befolkningen (16–84 år).^a

^a Resultaten för NTU 2007–2016 är omräknade eftersom undersökningen då genomfördes med en annan metod. Läs mer om detta i metodkapitlet och i den tekniska rapporten (Brå 2019). För motsvarande resultat före omräkningen, se tidigare NTU-publikationer.

Tabell 5.7 Förtroende för åklagarnas sätt att bedriva sitt arbete 2007–2018.
Andel (%) som har mycket/ganska stort förtroende, av samtliga och av männen respektive kvinnorna i befolkningen, uppdelat på olika åldersgrupper.^{ab}

	2007	2008	2009	2010	2011	2012	2013	2014	2015	2016	2017	2018
SAMTLIGA, 16–84 ÅR	34	39	40	40	40	39	39	39	41	40	35	36
Män	32	37	36	37	37	35	36	36	38	37	32	34
Kvinnor	36	41	44	44	43	42	42	41	44	43	37	38
Ålder												
16–19 år	34	33	36	38	37	35	36	39	37	37	35	37
20–24 år	34	38	40	40	40	37	40	39	41	43	35	36
25–34 år	34	38	40	40	40	38	40	38	40	38	37	37
35–44 år	38	46	44	44	46	43	43	43	46	44	38	39
45–54 år	35	42	42	42	41	42	42	41	44	42	38	38
55–64 år	36	42	43	42	42	41	40	40	41	41	33	35
65–74 år	31	35	36	37	37	34	34	34	36	37	30	34
75–84 år	31	34	36	37	36	32	34	33	36	36	30	32
Män												
16–19 år	35	32	35	36	34	34	32	37	38	35	35	38
20–24 år	29	32	33	33	35	33	34	34	37	36	33	36
25–34 år	30	35	35	34	38	36	35	36	37	35	34	34
35–44 år	33	42	39	41	41	38	41	38	40	39	34	36
45–54 år	30	37	36	36	36	36	37	34	40	38	33	35
55–64 år	35	41	39	40	41	39	37	38	38	38	31	32
65–74 år	33	36	36	37	35	32	34	35	36	35	28	32
75–84 år	35	34	36	35	37	31	35	33	35	35	31	33
Kvinnor												
16–19 år	33	34	37	39	40	36	40	40	36	38	35	36
20–24 år	39	46	48	48	45	42	47	44	46	51	38	37
25–34 år	37	39	44	45	42	39	43	39	44	41	40	39
35–44 år	43	50	49	47	50	48	45	48	53	49	41	42
45–54 år	39	46	46	47	45	48	45	47	47	45	42	41
55–64 år	36	43	48	44	43	43	44	42	44	44	35	38
65–74 år	29	33	36	36	39	36	33	34	36	38	32	35
75–84 år	29	34	37	39	35	33	33	33	37	37	29	31

^a Resultaten för NTU 2007–2016 är omräknade eftersom undersökningen då genomfördes med en annan metod. Läs mer om detta i metodkapitlet och i den tekniska rapporten (Brå 2019). För motsvarande resultat före omräkningen, se tidigare NTU-publikationer.

^b När NTU genomfördes med den gamla och nya metoden parallellt 2017 noterades att resultaten för den yngsta åldersgruppen skiljde sig åt undersökningarna emellan. Vid merparten av tidigare mätillfällen har den yngsta åldersgruppen haft störst förtroende. Eftersom andelen med stort förtroende i den yngsta åldersgruppen var betydligt mindre enligt den nya metoden, har det lett till att resultaten har räknats ner relativt mycket för åren bakåt i tiden. Det här medför att fördelningen av förtroendet i olika åldersgrupper ser något annorlunda ut i den omräknade tidsserien, jämfört med hur resultaten sett ut tidigare. Läs mer om detta i *NTU 2018. Teknisk rapport* (Brå 2019).

Tabell 5.8 Förtroende för åklagarnas sätt att bedriva sitt arbete 2007–2018.
Andel (%) som har mycket/ganska litet förtroende, av samtliga och av männen respektive kvinnorna i befolkningen (16–84 år).^a

	2007	2008	2009	2010	2011	2012	2013	2014	2015	2016	2017	2018
SAMTLIGA, 16–84 ÅR	15	13	13	13	12	13	13	16	12	16	20	18
Män	18	16	16	16	14	16	17	18	14	19	24	22
Kvinnor	13	11	11	11	10	10	9	14	11	13	15	14

^a Resultaten för NTU 2007–2016 är omräknade eftersom undersökningen då genomfördes med en annan metod. Läs mer om detta i metodkapitlet och i den tekniska rapporten (Brå 2019). För motsvarande resultat före omräkningen, se tidigare NTU-publikationer.

Förtroende för åklagarna i olika åldersgrupper

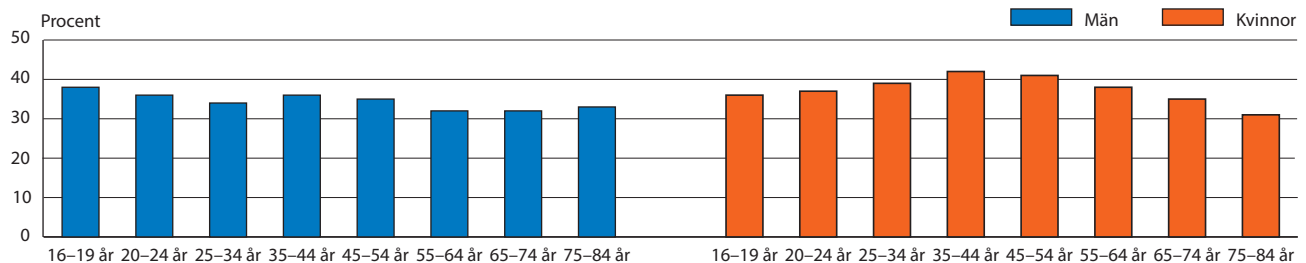
Resultatet för 2018 visar att åldersgruppen 35–44 år har störst andel personer som uppger ett stort förtroende för åklagarnas sätt att bedriva sitt arbete (39 %), medan andelen är minst i den äldsta åldersgruppen (75–84 år, 32 %). Det är små skillnader i förtroende när åldrarna 16–54 år studeras, men därefter minskar förtroendet något ju äldre åldersgrupper som studeras (se tabell 5.7).

Bland män har åldersgruppen 16–19 år störst andel personer med stort förtroende för åklagarna (38 %), medan andelen är minst i åldrarna 55–84 år (32–33 %). I övrigt kan inget särskilt mönster urskiljas när förtroendet i olika åldersgrupper studeras bland män (se figur 5.8).

Bland kvinnor ökar andelen med stort förtroende för åklagarna ju äldre åldersgrupper som studeras, till och med åldersgruppen 35–44 år där andelen är störst (42 %). Därefter minskar andelen ju äldre åldersgrupper som studeras och minst är andelen i den äldsta åldersgruppen (75–84 år, 31 %).

Det skiljer sig således mellan män och kvinnor vad gäller mönstret för hur förtroendet för åklagarna ser ut i olika åldersgrupper.

Figur 5.8 Förtroende för åklagarnas sätt att bedriva sitt arbete 2018. Andel som har mycket/ganska stort förtroende, inom olika åldersgrupper bland männen respektive kvinnorna i befolkningen.

Förtroende för åklagarna i olika grupper i befolkningen

Resultatet för 2018 visar att det är vanligare att ha stort förtroende för åklagarna bland svenskfödda personer med minst en svenskfödd förälder och bland utrikesfödda personer (37 respektive 35 %) än bland svenskfödda personer med båda föräldrarna utrikesfödda (31 %, se tabell 5.9)

Personer med eftergymnasial utbildning har en större andel med stort förtroende (46 %) än personer med som högst förgymnasial respektive gymnasial utbildning (31 % i respektive grupp).

Sett till familjetyp är stort förtroende vanligast bland sammanboende med barn (41 %), medan andelen är 35 procent i övriga grupper.

Vidare är stort förtroende i princip lika vanligt bland boende i småhus som bland boende i flerfamiljshus (37 respektive 36 %).

Slutligen är stort förtroende för åklagarna vanligare bland boende i storstadsregioner och i andra större städer (38 respektive 37 %) än bland boende i mindre städer eller på landsbygden (34 %).

Sett till andelen med stort förtroende för åklagarna inom olika grupper bland män respektive kvinnor 2018 ser mönstret oftast likartat ut (se tabell 5E:1–2 i appendix).

Tabell 5.9 Förtroende för åklagarnas sätt att bedriva sitt arbete 2007–2018. Andel (%) som har mycket/ganska stort förtroende, inom olika grupper i befolkningen (16–84 år).^{ab}

	2007	2008	2009	2010	2011	2012	2013	2014	2015	2016	2017	2018
Svensk/utländsk bakgrund												
Svenskfödda med												
– minst en svenskfödd förälder	35	40	41	42	42	40	40	39	41	40	35	37
– båda föräldrarna utrikesfödda	25	33	35	33	33	33	35	38	37	32	30	31
Utrikesfödda	30	36	36	35	35	34	36	36	40	39	33	35
Utbildning (högsta)												
Förgymnasial	30	33	36	36	35	34	34	34	35	35	28	31
Gymnasial	30	35	35	35	36	34	34	33	35	34	29	31
Eftergymnasial	45	53	52	52	52	50	50	50	53	51	46	46
Familjetyp												
Sammanboende												
– utan barn	34	39	40	41	41	37	38	37	40	40	34	35
– med barn	39	45	44	45	45	45	44	45	47	45	40	41
Ensamstående												
– utan barn	32	36	38	38	38	36	37	37	38	37	33	35
– med barn	33	41	35	35	32	37	37	35	43	37	33	35
Bostadstyp												
Småhus	36	41	41	42	42	40	40	41	42	41	35	37
Flerfamiljshus	33	38	40	39	39	38	38	37	40	40	35	36
Boendeort												
Storstadsregion	36	42	44	42	42	41	42	41	45	43	37	38
Större stad	34	38	38	40	40	37	38	37	40	39	35	37
Mindre stad/landsbygd	33	37	38	39	38	37	36	38	36	37	32	34

^a Resultaten för NTU 2007–2016 är omräknade eftersom undersökningen då genomfördes med en annan metod. Läs mer om detta i metodkapitlet och i den tekniska rapporten (Brå 2019). För motsvarande resultat före omräkningen, se tidigare NTU-publikationer.

^b För en redovisning av den här tabellen uppdelat på kön, se tabell 5E:1–2 i appendix.

Förtroende för domstolarnas sätt att bedriva sitt arbete

Resultaten för 2018 visar att 36 procent av befolkningen (16–84 år) uppger att de har stort förtroende för domstolarnas sätt att bedriva sitt arbete, vilket är på samma nivå som 2017. Andelen ökade mellan 2007 och 2008 och låg därefter stabilt fram till och med 2016. År 2017 minskade andelen, och den lägre nivån konstateras alltså även för 2018 (se tabell 5.10). Vidare är det 23 procent av befolkningen (16–84 år) som har litet förtroende för domstolarnas sätt att bedriva sitt arbete (tabell 5.11).

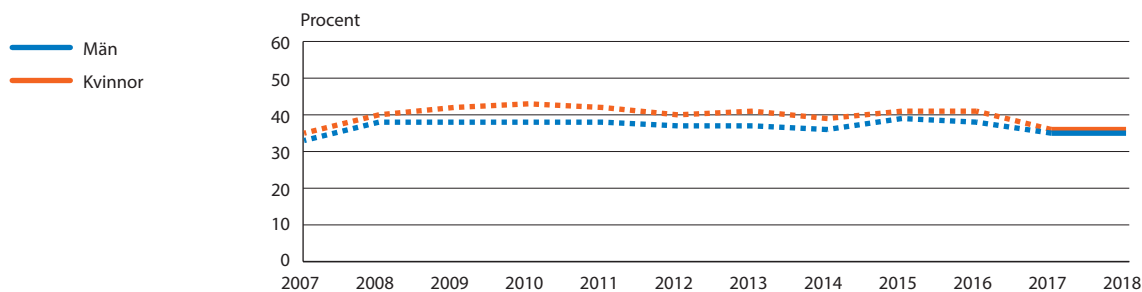
Av männen i befolkningen (16–84 år) har 35 procent stort förtroende för domstolarna 2018, vilket är på samma nivå som 2017 (se figur 5.9).

Vidare är det bland män 26 procent som har litet förtroende för domstolarnas sätt att bedriva sitt arbete.

Av kvinnorna i befolkningen (16–84 år) uppger 36 procent ett stort förtroende för domstolarna 2018, vilket är på samma nivå som 2017. Andelen som har litet förtroende uppgår till 20 procent.

Det är således, i likhet med tidigare mätningar, små skillnader mellan män och kvinnor vad gäller stort förtroende för domstolarna 2018. Utvecklingen över tid ser likartad ut, då resultatet för både män och kvinnor visar att andelen med stort förtroende har legat på något lägre nivåer under de senaste två åren efter att tidigare ha legat på stabila nivåer.

Figur 5.9 Förtroende för domstolarnas sätt att bedriva sitt arbete 2007–2018. Andel som har mycket/ganska stort förtroende, av männen respektive kvinnorna i befolkningen (16–84 år).^a

^a Resultaten för NTU 2007–2016 är omräknade eftersom undersökningen då genomfördes med en annan metod. Läs mer om detta i metodkapitlet och i den tekniska rapporten (Brå 2019). För motsvarande resultat före omräkningen, se tidigare NTU-publikationer.

Tabell 5.10 Förtroende för domstolarnas sätt att bedriva sitt arbete 2007–2018.
Andel (%) som har mycket/ganska stort förtroende, av samtliga och av männen respektive kvinnorna i befolkningen, uppdelat på olika åldersgrupper.^{a,b}

	2007	2008	2009	2010	2011	2012	2013	2014	2015	2016	2017	2018
SAMTLIGA, 16–84 ÅR	34	39	40	41	40	38	39	37	40	40	36	36
Män	33	38	38	38	38	37	37	36	39	38	35	35
Kvinnor	35	40	42	43	42	40	41	39	41	41	36	36
Ålder												
16–19 år	33	33	36	37	36	35	36	38	36	37	35	37
20–24 år	32	37	39	39	37	35	38	36	39	39	34	34
25–34 år	35	38	40	40	39	39	40	37	40	38	37	36
35–44 år	38	44	44	45	44	44	44	42	46	43	39	39
45–54 år	37	41	41	43	42	42	42	40	44	43	39	38
55–64 år	35	41	43	43	43	41	40	38	41	42	34	35
65–74 år	29	34	36	36	35	31	34	32	35	37	31	33
75–84 år	28	32	35	36	34	31	31	31	33	35	31	32
Män												
16–19 år	35	34	37	38	35	36	36	40	39	41	38	42
20–24 år	29	34	36	36	35	34	36	36	37	36	35	35
25–34 år	32	36	37	35	38	38	38	37	38	36	35	36
35–44 år	34	42	40	41	41	40	41	39	42	39	37	38
45–54 år	34	38	38	40	40	38	39	37	43	42	36	37
55–64 år	36	42	41	42	42	40	37	37	40	41	34	32
65–74 år	30	35	35	36	33	30	34	32	35	36	31	32
75–84 år	32	32	36	35	35	32	33	31	34	34	33	33
Kvinnor												
16–19 år	31	32	36	36	37	35	37	35	34	34	33	32
20–24 år	35	41	43	42	39	37	42	37	41	43	33	33
25–34 år	38	39	42	44	41	39	43	37	42	40	38	37
35–44 år	41	47	48	49	48	47	46	46	50	48	41	41
45–54 år	38	43	44	46	44	46	45	43	44	43	41	40
55–64 år	34	40	45	44	43	42	43	39	43	42	35	37
65–74 år	28	32	36	36	37	33	33	33	35	38	32	33
75–84 år	26	32	34	37	35	30	30	32	33	36	29	31

^a Resultaten för NTU 2007–2016 är omräknade eftersom undersökningen då genomfördes med en annan metod. Läs mer om detta i metodkapitlet och i den tekniska rapporten (Brå 2019). För motsvarande resultat före omräkningen, se tidigare NTU-publikationer.

^b När NTU genomfördes med den gamla och nya metoden parallellt 2017 noterades att resultaten för den yngsta åldersgruppen skiljde sig åt undersökningarna emellan. Vid merparten av tidigare mätillfällen har den yngsta åldersgruppen haft störst förtroende. Eftersom andelen med stort förtroende i den yngsta åldersgruppen var betydligt mindre enligt den nya metoden, har det lett till att resultaten har räknats ner relativt mycket för åren bakåt i tiden. Det här medför att fördelningen av förtroendet i olika åldersgrupper ser något annorlunda ut i den omräknade tidsserien, jämfört med hur resultaten sett ut tidigare. Läs mer om detta i NTU 2018. *Teknisk rapport* (Brå 2019).

Tabell 5.11 Förtroende för domstolarnas sätt att bedriva sitt arbete 2007–2018.
Andel (%) som har mycket/ganska litet förtroende, av samtliga och av männen respektive kvinnorna i befolkningen (16–84 år).^a

	2007	2008	2009	2010	2011	2012	2013	2014	2015	2016	2017	2018
SAMTLIGA, 16–84 ÅR	19	17	16	16	15	16	16	21	16	19	23	23
Män	22	20	19	19	17	20	19	23	18	22	27	26
Kvinnor	17	15	13	13	13	13	13	19	14	16	20	20

^a Resultaten för NTU 2007–2016 är omräknade eftersom undersökningen då genomfördes med en annan metod. Läs mer om detta i metodkapitlet och i den tekniska rapporten (Brå 2019). För resultaten från NTU 2007–2016, före omräkningen, se tidigare NTU-publikationer.

Förtroende för domstolarna i olika åldersgrupper

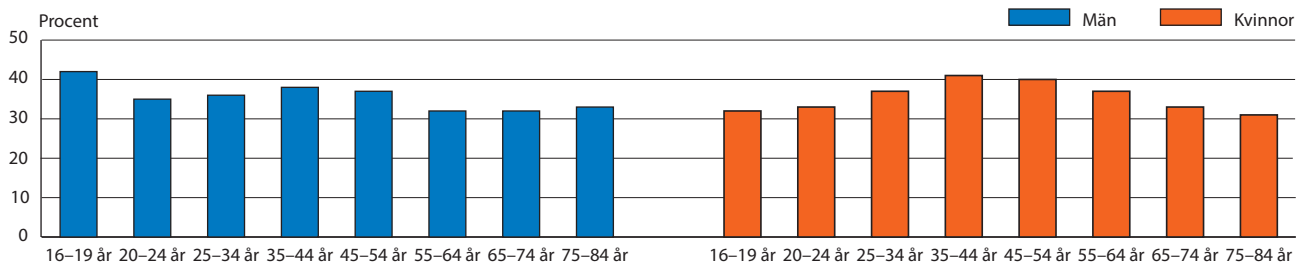
Resultatet för 2018 visar att andelen med stort förtroende för domstolarna är störst bland personer i åldern 35–44 år (39 %). Därefter minskar andelen ju äldre åldersgrupper som studeras, och i den äldsta åldersgruppen (75–84 år) är det 32 procent som har stort förtroende (se tabell 5.10).

Bland män har åldersgruppen 16–19 år störst andel personer med stort förtroende för domstolarna (42 %). Därefter är andelen något mindre bland män i åldrarna 20–54 år (35–38 %). Minst är andelen bland män i åldrarna 55–84 (32–33 %, se figur 5.10).

Bland kvinnor ökar andelen med stort förtroende ju äldre åldersgrupp som studeras, fram till och med åldersgruppen 34–44 år där andelen är störst (41 %). Därefter minskar andelen ju äldre åldersgrupp som studeras, och minst är den i åldersgruppen 75–84 år (31 %)

Det skiljer sig således mellan män och kvinnor vad gäller hur mönstret gällande förtroendet för domstolarna i olika åldersgrupper ser ut 2018, något som tydligt framgår i figur 5.10.

Figur 5.10 Förtroende för domstolarnas sätt att bedriva sitt arbete 2018. Andel som har mycket/ganska stort förtroende, inom olika åldersgrupper bland männen respektive kvinnorna i befolkningen.

Förtroende för domstolarna i olika grupper i befolkningen

Resultatet för 2018 visar att svenskfödda personer, med minst en svenskfödd förälder, och utrikesfödda personer har en större andel med stort förtroende för domstolarnas sätt att bedriva sitt arbete (36 respektive 35 %) än svenskfödda personer med båda föräldrarna utrikesfödda (30 %, se tabell 5.12).

Personer med eftergymnasial utbildning har en större andel med stort förtroende (47 %) än personer med som högst förgymnasial respektive gymnasial utbildning (30 % i respektive grupp).

Sett till familjetyp är andelen med stort förtroende störst bland personer som är sammanboende med barn (41 %) och minst bland personer som är ensamstående med respektive utan barn (34 % i respektive grupp).

Förtroendet är detsamma bland boende i småhus som bland boende i flerfamiljshus (36 % i respektive grupp).

Slutligen är stort förtroende för domstolarna vanligare bland boende i storstadsregioner och i andra större städer (38 respektive 36 %) än bland boende i mindre städer eller på landsbygden (33 %).

Sett till andelen med stort förtroende för domstolarna inom olika grupper bland män respektive kvinnor 2018 ser mönstret oftast likartat ut (se tabell 5F:1–2 i appendix).

Tabell 5.12 Förtroende för domstolarnas sätt att bedriva sitt arbete 2007–2018. Andel (%) som har mycket/ganska stort förtroende, inom olika grupper i befolkningen (16–84 år).^{ab}

	2007	2008	2009	2010	2011	2012	2013	2014	2015	2016	2017	2018
Svensk/utländsk bakgrund												
Svenskfödda med												
– minst en svenskfödd förälder	35	39	40	41	41	39	40	37	40	40	36	36
– båda föräldrarna utrikesfödda	28	32	38	35	36	33	35	36	36	33	32	30
Utrikesfödda	32	36	38	38	36	34	38	39	43	41	35	35
Utbildning (högsta)												
Förgymnasial	28	32	35	34	33	32	34	32	33	34	29	30
Gymnasial	30	34	35	36	35	33	34	32	35	34	30	30
Eftergymnasial	46	52	53	53	52	51	51	49	52	51	48	47
Familjetyp												
Sammanboende												
– utan barn	33	38	39	40	40	37	39	36	39	39	34	35
– med barn	39	44	45	45	45	45	43	43	46	45	41	41
Ensamstående												
– utan barn	32	36	38	38	37	36	37	36	37	37	34	34
– med barn	33	41	39	37	36	37	38	36	43	37	33	34
Bostadstyp												
Småhus	35	40	41	42	41	39	40	38	41	40	36	36
Flerfamiljshus	33	38	40	40	38	38	39	37	40	40	36	36
Boendeort												
Storstadsregion	35	40	43	43	41	40	42	40	44	43	38	38
Större stad	33	36	38	39	39	37	38	36	39	38	35	36
Mindre stad/landsbygd	34	39	39	39	39	38	37	36	37	38	33	33

^a Resultaten för NTU 2007–2016 är omräknade eftersom undersökningen då genomfördes med en annan metod. Läs mer om detta i metodkapitlet och i den tekniska rapporten (Brå 2019). För motsvarande resultat före omräkningen, se tidigare NTU-publikationer.

^b För en redovisning av den här tabellen uppdelat på kön, se tabell 5F:1–2 i appendix.

Förtroende för kriminalvårdens sätt att bedriva sitt arbete

Resultaten för 2018 visar att 32 procent av befolkningen (16–84 år) uppger ett stort förtroende för kriminalvårdens sätt att bedriva sitt arbete, vilket är en liten ökning från 2017, då andelen var 30 procent. Andelen med stort förtroende för kriminalvården ökade mellan 2007 och 2010 och har därefter varierat kring en stabil nivå (se tabell 5.13). Det är 15 procent av befolkningen (16–84 år) som har litet förtroende för kriminalvårdens sätt att bedriva sitt arbete (se tabell 5.14).

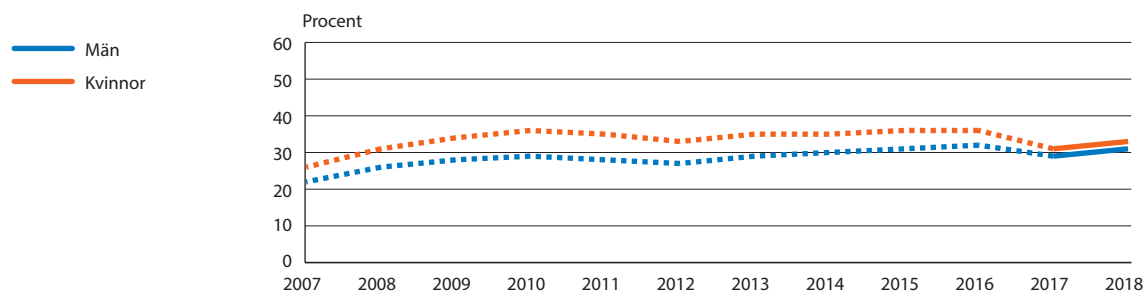
Av männen i befolkningen (16–84 år) har 31 procent stort förtroende för kriminalvården 2018, vilket är en liten ökning från 2017, då

andelen var 29 procent (se figur 5.11 och tabell 5.13). Vad gäller män uppgår andelen som har litet förtroende 2018 till 18 procent (se tabell 5.14).

Av kvinnorna i befolkningen (16–84 år) har 33 procent stort förtroende för kriminalvården 2018, vilket är en liten ökning från 2017, då andelen var 31 procent. Vad gäller kvinnor uppgår andelen med ett litet förtroende 2018 till 13 procent.

Kvinnor har således en något större andel med stort förtroende för kriminalvården än vad män har. Så har det sett ut varje år sedan 2007, men skillnaderna mellan män och kvinnor har minskat över tid.

Figur 5.11 Förtroende för kriminalvårdens sätt att bedriva sitt arbete 2007–2018. Andel som har mycket/ganska stort förtroende, av männen respektive kvinnorna i befolkningen (16–84 år).^a

^a Resultaten för NTU 2007–2016 är omräknade eftersom undersökningen då genomfördes med en annan metod. Läs mer om detta i metodkapitlet och i den tekniska rapporten (Brå 2019). För motsvarande resultat före omräkningen, se tidigare NTU-publikationer.

Tabell 5.13 Förtroende för kriminalvårdens sätt att bedriva sitt arbete 2007–2018.
Andel (%) som har ett mycket/ganska stort förtroende, av samtliga och av
männen respektive kvinnorna i befolkningen, uppdelat på olika åldersgrupper.^{ab}

	2007	2008	2009	2010	2011	2012	2013	2014	2015	2016	2017	2018
SAMTLIGA 16–84 ÅR	24	28	31	32	32	30	32	32	33	34	30	32
Män	22	26	28	29	28	27	29	30	31	32	29	31
Kvinnor	26	31	34	36	35	33	35	35	36	36	31	33
Ålder												
16–19 år	31	31	35	36	37	34	36	38	38	37	35	37
20–24 år	29	33	35	36	36	37	40	41	42	41	37	38
25–34 år	24	27	29	32	32	30	34	35	35	35	35	35
35–44 år	25	32	33	35	35	34	36	34	39	40	33	35
45–54 år	23	26	32	32	31	30	32	34	33	35	30	33
55–64 år	21	26	30	30	29	27	29	29	30	29	26	29
65–74 år	22	26	28	29	28	26	27	26	28	29	24	27
75–84 år	23	24	28	29	27	24	24	24	27	26	24	27
Män												
16–19 år	29	30	33	34	34	31	35	37	37	37	35	38
20–24 år	25	27	27	29	30	31	34	35	36	34	35	35
25–34 år	21	25	26	27	28	27	30	33	30	32	33	33
35–44 år	21	28	29	32	30	29	34	30	36	37	32	34
45–54 år	21	23	29	28	29	27	28	31	32	35	28	31
55–64 år	19	24	27	27	26	25	25	27	27	28	25	28
65–74 år	23	28	28	29	27	26	27	25	28	30	23	27
75–84 år	24	23	28	28	27	24	25	24	27	26	25	28
Kvinnor												
16–19 år	32	33	37	38	40	36	38	39	38	38	36	36
20–24 år	34	42	45	45	43	45	47	50	49	50	38	40
25–34 år	27	30	33	38	36	34	37	37	39	39	37	37
35–44 år	31	37	37	39	41	39	38	38	43	43	34	35
45–54 år	25	28	34	35	31	33	35	36	32	34	33	34
55–64 år	24	29	33	33	32	29	33	30	33	31	26	29
65–74 år	21	25	27	29	29	25	27	27	27	28	25	28
75–84 år	22	24	28	30	27	24	22	25	28	26	23	26

^a Resultaten för NTU 2007–2016 är omräknade eftersom undersökningen då genomfördes med en annan metod. Läs mer om detta i metodkapitlet och i den tekniska rapporten (Brå 2019). För motsvarande resultat före omräkningen, se tidigare NTU-publikationer.

^b När NTU genomfördes med den gamla och nya metoden parallellt 2017 noterades att resultaten för den yngsta åldersgruppen skiljde sig åt undersökningarna emellan. Vid merparten av tidigare mätillfällen har den yngsta åldersgruppen haft störst förtroende. Eftersom andelen med stort förtroende i den yngsta åldersgruppen var betydligt mindre enligt den nya metoden, har det lett till att resultaten har räknats ner relativt mycket för åren bakåt i tiden. Det här medför att fördelningen av förtroendet i olika åldersgrupper ser något annorlunda ut i den omräknade tidsserien, jämfört med hur resultaten sett ut tidigare. Läs mer om detta i *NTU 2018. Teknisk rapport* (Brå 2019).

Tabell 5.14 Förtroende för kriminalvårdens sätt att bedriva sitt arbete 2007–2018.
Andel (%) som har mycket/ganska litet förtroende, av samtliga och av
männen respektive kvinnorna i befolkningen (16–84 år).^a

	2007	2008	2009	2010	2011	2012	2013	2014	2015	2016	2017	2018
SAMTLIGA, 16–84 ÅR	30	25	22	20	18	19	17	18	16	17	17	15
Män	36	30	26	25	22	24	22	22	20	20	20	18
Kvinnor	25	20	18	15	15	15	14	14	13	14	14	13

^a Resultaten för NTU 2007–2016 är omräknade eftersom undersökningen då genomfördes med en annan metod. Läs mer om detta i metodkapitlet och i den tekniska rapporten (Brå 2019). För motsvarande resultat före omräkningen, se tidigare NTU-publikationer.

Förtroende för kriminalvården i olika åldersgrupper

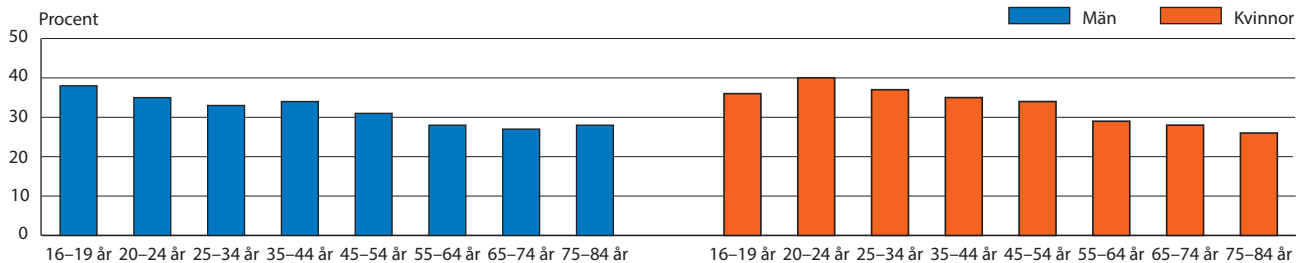
Resultatet för 2018 visar att andelen med stort förtroende för kriminalvården är störst bland personer i åldersgruppen 20–24 år (38 %). Därefter minskar andelen ju äldre åldersgrupper som studeras, och i åldrarna 65–84 år är det 27 procent som uppger att de har stort förtroende (se tabell 5.13).

Bland män är det vanligast att ha stort förtroende i den yngsta åldersgruppen (16–19 år, 38 %). Sedan minskar andelen i princip ju äldre åldersgrupp som studeras, och minst är den i åldersgruppen 65–74 år (27 %, se figur 5.12).

Bland kvinnor har åldersgruppen 20–24 år störst andel personer med stort förtroende för åklagarna (40 %). Därefter minskar andelen ju äldre åldersgrupp som studeras, och minst är andelen i den äldsta åldersgruppen (75–84 år, 26 %).

Bland män är stort förtroende således vanligast i åldern 16–19 år, medan det bland kvinnor är vanligast i åldern 20–24. I övrigt ser åldersfördelningen relativt likartad ut, med en mindre andel med stort förtroende ju äldre åldersgrupp som studeras.

Figur 5.12 Förtroende för kriminalvårdens sätt att bedriva sitt arbete 2018. Andel som har mycket/ganska stort förtroende, inom olika åldersgrupper bland männen respektive kvinnorna i befolkningen.

Förtroende för kriminalvården i olika grupper i befolkningen

Resultatet för 2018 visar det är vanligare att uppge ett stort förtroende för kriminalvården bland svenskfödda personer med minst en svenskfödd förälder (33 %) än bland svenskfödda personer med båda föräldrarna utrikesfödda och bland utrikesfödda personer (28 respektive 29 %, se tabell 5.15).

Personer med eftergymnasial utbildning har i större utsträckning stort förtroende (37 %) än personer med som högst förgymnasial respektive gymnasial utbildning (29 % i respektive grupp).

Sett till familjetyp är andelen med stort förtroende störst bland sammanboende med barn (36 %) och minst bland sammanboende utan barn (30 %).

Förtroendet är detsamma bland boende i småhus och boende i flerfamiljshus (32 % i respektive grupp).

Det är i princip inga skillnader mellan olika boendeorter. Bland boende i andra större städer är andelen 33 procent, medan den är 32 procent i storstadsregioner och 31 procent bland boende i mindre städer eller på landsbygden.

Sett till andelen med stort förtroende för kriminalvården inom olika grupper bland män respektive kvinnor 2018 ser mönstret likartat ut (se tabell 5G:1–2 i appendix).

Tabell 5.15 Förtroende för kriminalvårdens sätt att bedriva sitt arbete 2007–2018. Andel (%) som har mycket/ganska stort förtroende, inom olika grupper i befolkningen (16–84 år).^{ab}

	2007	2008	2009	2010	2011	2012	2013	2014	2015	2016	2017	2018
Svensk/utländsk bakgrund												
Svenskfödda med												
– minst en svenskfödd förälder	24	28	31	32	32	30	32	32	33	34	31	33
– båda föräldrarna utrikesfödda	23	31	33	31	32	31	35	34	39	32	30	28
Utrikesfödda	22	27	30	30	29	28	30	32	33	35	28	29
Utbildning (högsta)												
Förgymnasial	23	26	29	30	30	28	29	30	30	29	27	29
Gymnasial	22	26	29	29	28	27	30	29	31	31	27	29
Eftergymnasial	26	31	34	37	36	34	37	37	38	41	36	37
Familjetyp												
Sammanboende												
– utan barn	23	27	31	31	30	28	30	30	31	33	28	30
– med barn	25	29	32	34	35	32	34	35	36	37	33	36
Ensamstående												
– utan barn	24	28	31	33	32	30	33	33	34	33	30	32
– med barn	25	29	31	31	31	34	32	31	36	33	29	31
Bostadstyp												
Småhus	24	28	31	32	32	30	32	32	33	34	30	32
Flerfamiljshus	24	29	32	32	31	31	32	33	34	35	31	32
Boendeort												
Storstadsregion	23	27	32	33	32	30	33	32	34	35	30	32
Större stad	25	29	31	32	32	31	32	33	35	34	31	33
Mindre stad/landsbygd	24	28	29	32	31	29	30	32	30	32	28	31

^a Resultaten för NTU 2007–2016 är omräknade eftersom undersökningen då genomfördes med en annan metod. Läs mer om detta i metodkapitlet och i den tekniska rapporten (Brå 2019). För motsvarande resultat före omräkningen, se tidigare NTU-publikationer.

^b För en redovisning av den här tabellen uppdelat på kön, se tabell 5G:1–2 i appendix.

Förtroende för hur rättsväsendet som helhet och polisen hanterar brottsmisstänkta

En aspekt av människors förtroende för rättsväsendet är huruvida de anser att personer som är misstänkta för något brott hanteras på ett rättvist sätt. Frågan ställs dels för rättsväsendet som helhet, dels för polisen och lyder enligt följande:

Hur stort eller litet förtroende har du för att rättsväsendet hanterar de som misstänks för brott på ett rättvist sätt?

och

Hur stort eller litet förtroende har du för att polisen hanterar de som misstänks för brott på ett rättvist sätt?

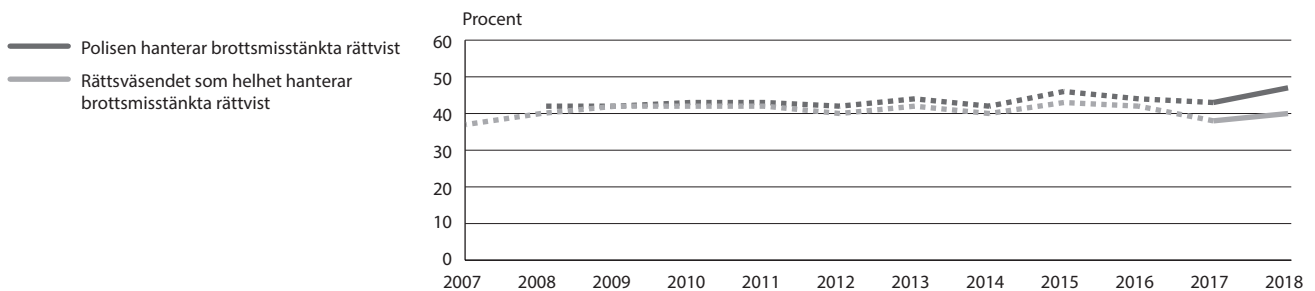
Svarsalternativen är: *mycket stort, ganska stort, varken stort eller litet, ganska litet och ingen åsikt/vet inte.*

Det är 40 procent av befolkningen (16–84 år) som uppger att de har stort (mycket eller ganska) förtroende för att *rättsväsendet som helhet* hanterar brottsmisstänkta rättvist (figur 5.13). Det är 27 procent som uppger att de varken har stort eller litet förtroende, medan 20 procent svarar att de har litet (mycket eller ganska) förtroende. Slutligen är det 12 procent som uppger svarsalternativet ”ingen åsikt/vet inte” (se figur 5.14).

Vad gäller förtroendet för att *polisen* hanterar brottsmisstänkta rättvist visar resultaten att 47 procent av befolkningen (16–84 år) har stort förtroende. Vidare är det 29 procent som uppger att de varken har stort eller litet förtroende, medan 14 procent svarar att de har litet förtroende. Det är 11 procent som uppger svarsalternativet ”ingen åsikt/vet inte”.

Resultatet för 2018 visar således att det är något vanligare att ha ett stort förtroende för att polisen hanterar brottsmisstänkta rättvist jämfört med att ha stort förtroende för att rättsväsendet som helhet gör det, och så har det varit vid i princip varje mättillfälle sedan frågan infördes för polisen 2008. Det bör dock noteras att skillnaderna genomgående har varit små, men har ökat något under de senaste åren.

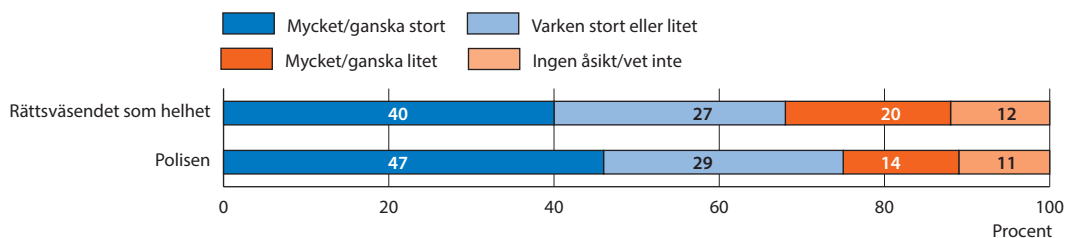
Figur 5.13 Förtroende för att rättsväsendet som helhet och polisen hanterar brottsmisstänkta på ett rättvist sätt 2007–2018. Andel som har mycket/ganska stort förtroende av befolkningen (16–84 år).^{ab}

^a Resultaten för NTU 2007–2016 är omräknade eftersom undersökningen då genomfördes med en annan metod. Läs mer om detta i metodkapitlet och i den tekniska rapporten (Brå 2019). För motsvarande resultat före omräkningen, se tidigare NTU-publikationer.

^b Frågan om förtroende för att polisen hanterar brottsmisstänkta rättvist började ställas 2008.

Figur 5.14 Förtroende för att rättsväsendet som helhet och polisen hanterar brottsmisstänkta på ett rättvist sätt 2018. Andel av befolkningen (16–84 år).

Förtroende för hur rättsväsendet som helhet hanterar brottsmisstänkta

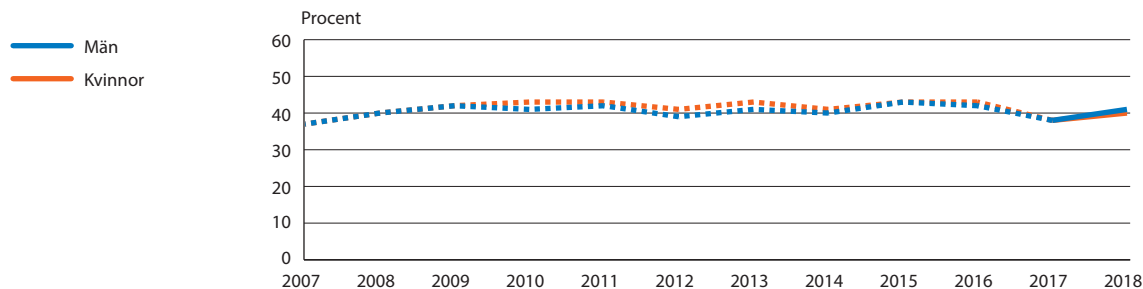
Resultaten för 2018 visar att 40 procent av befolkningen (16–84 år) har stort förtroende för att rättsväsendet som helhet hanterar brottsmisstänkta på ett rättvist sätt, vilket är en liten ökning från 2017, då andelen var 38 procent. Andelen med stort förtroende ökade mellan 2007 och 2008 och har därefter legat på en relativt stabil nivå (se tabell 5.16).

Av männen i befolkningen (16–84 år) är det 41 procent som uppger att de har stort förtroende för hur rättsväsendet som helhet hanterar brottsmisstänkta, vilket är en ökning från 2017, då andelen var 38 procent (se figur 5.15 och tabell 5.16).

Av kvinnorna i befolkningen (16–84 år) uppger 40 procent att de har stort förtroende för hur rättsväsendet som helhet hanterar brottsmisstänkta 2018, vilket är en liten ökning från 2017, då andelen var 38 procent.

Det är således i princip inga skillnader mellan män och kvinnor sett till förtroende för att rättsväsendet som helhet hanterar brottsmisstänkta rättvist, vilket följer mönstret från de tidigare mätåren.

Figur 5.15 Förtroende för att rättsväsendet som helhet hanterar brottsmisstänkta på ett rättvist sätt 2007–2018. Andel som har mycket/ganska stort förtroende, av männen respektive kvinnorna i befolkningen (16–84 år).^a

^a Resultaten för NTU 2007–2016 är omräknade eftersom undersökningen då genomfördes med en annan metod. Läs mer om detta i metodkapitlet och i den tekniska rapporten (Brå 2019). För motsvarande resultat före omräkningen, se tidigare NTU-publikationer.

Tabell 5.16 Förtroende för att rättsväsendet som helhet hanterar brottsmisstänkta på ett rättvist sätt 2007–2018. Andel (%) som har ett mycket/ganska stort förtroende, av samtliga och av männen respektive kvinnorna i befolkningen, uppdelat på olika åldersgrupper.^{ab}

	2007	2008	2009	2010	2011	2012	2013	2014	2015	2016	2017	2018
SAMTLIGA 16–84 ÅR	37	40	42	42	42	40	42	40	43	42	38	40
Män	37	40	42	41	42	39	41	40	43	42	38	41
Kvinnor	37	40	42	43	43	41	43	41	43	43	38	40
Ålder												
16–19 år	34	34	36	37	39	35	37	39	36	38	36	37
20–24 år	33	37	38	38	40	36	38	40	40	41	37	37
25–34 år	40	43	44	45	44	43	43	42	46	44	41	43
35–44 år	42	46	46	48	48	46	47	47	49	48	45	46
45–54 år	38	42	45	45	45	44	45	42	47	45	43	44
55–64 år	37	39	42	42	42	39	42	39	42	41	35	38
65–74 år	32	36	37	38	36	34	37	35	36	38	33	36
75–84 år	32	34	38	37	38	32	37	34	36	38	31	34
Män												
16–19 år	37	36	36	36	41	37	36	40	41	41	39	42
20–24 år	31	34	35	36	38	34	37	38	39	38	38	40
25–34 år	39	43	46	47	44	45	43	44	47	44	42	44
35–44 år	39	42	44	45	46	42	45	44	45	44	44	46
45–54 år	38	41	45	42	43	42	42	41	49	46	41	43
55–64 år	40	40	43	42	42	40	42	39	42	42	35	36
65–74 år	34	38	38	38	36	35	36	35	37	37	33	36
75–84 år	38	37	40	37	40	34	38	34	37	40	33	35
Kvinnor												
16–19 år	32	33	36	38	38	35	39	38	33	36	34	33
20–24 år	37	41	42	42	43	41	42	43	43	46	36	35
25–34 år	41	42	42	44	44	41	43	40	45	43	41	43
35–44 år	45	50	49	50	50	50	50	50	54	53	46	46
45–54 år	38	43	45	48	46	46	49	44	46	43	44	44
55–64 år	33	38	40	41	41	39	41	39	41	40	36	39
65–74 år	30	33	36	37	37	34	38	36	36	39	32	36
75–84 år	29	32	38	37	36	31	38	35	36	37	30	32

^a Resultaten för NTU 2007–2016 är omräknade eftersom undersökningen då genomfördes med en annan metod. Läs mer om detta i metodkapitlet och i den tekniska rapporten (Brå 2019). För motsvarande resultat före omräkningen, se tidigare NTU-publikationer.

^b När NTU genomfördes med den gamla och nya metoden parallellt 2017 noterades att resultaten för den yngsta åldersgruppen skiljde sig åt undersökningarna emellan. Vid merparten av tidigare mätillfällen har den yngsta åldersgruppen haft störst förtroende. Eftersom andelen med stort förtroende i den yngsta åldersgruppen var betydligt mindre enligt den nya metoden, har det lett till att resultaten har räknats ner relativt mycket för åren bakåt i tiden. Det här medför att fördelningen av förtroendet i olika åldersgrupper ser något annorlunda ut i den omräknade tidsserien, jämfört med hur resultaten sett ut tidigare. Läs mer om detta i NTU 2018. Teknisk rapport (Brå 2019).

Olika åldersgruppers förtroende för hur rättsväsendet som helhet hanterar brottsmisstänkta

Andelen som 2018 uppger att de har stort förtroende för att rättsväsendet hanterar brottsmisstänkta rättvist ökar ju äldre åldersgrupp som studeras, fram till och med åldersgruppen 35–44 år där 46 procent har stort förtroende. Därefter minskar andelen i takt med ålder och i den äldsta åldersgruppen (75–84 år) är andelen lägst (34 %, se tabell 5.16).

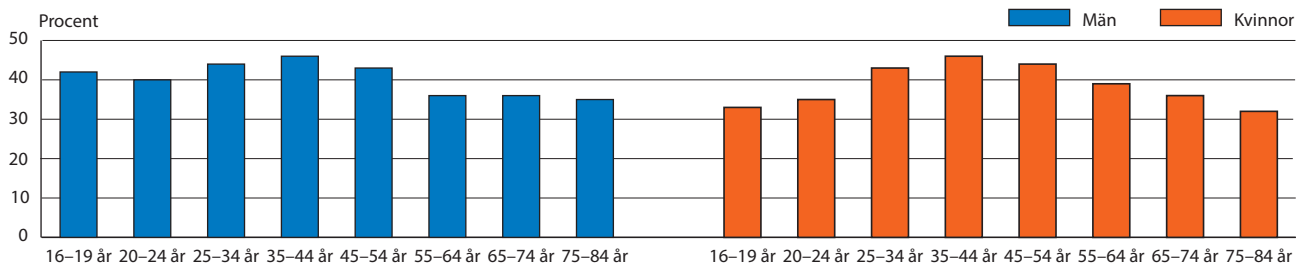
Bland män är det i åldersgruppen 35–44 år som det är vanligast att ha stort förtroende (46 %), medan andelen är minst i den äldsta ålders-

gruppen (75–84 år, 35 %). I övrigt kan inget särskilt mönster tydas vad gäller hur mäns förtroende fördelar sig mellan olika åldersgrupper (se tabell 5.16 och figur 5.16).

Bland kvinnor ökar andelen med stort förtroende ju äldre åldersgrupp som studeras, fram till och med åldersgruppen 35–44 år där det är vanligast att ha stort förtroende (46 %). Därefter minskar andelen ju äldre åldersgrupp som studeras, och minst är den i åldersgruppen 75–84 år (32 %).

Andelen som har stort förtroende är således bland såväl män som kvinnor störst i åldersgruppen 35–44 år och minst i åldersgruppen 75–84 år. Dock skiljer sig mönstret i övrigt en del, då kvinnors förtroende ökar och sedan minskar i takt med ålder, medan det bland män inte syns något lika tydligt mönster.

Figur 5.16 Förtroende för att rättsväsendet som helhet hanterar brottsmisstänkta på ett rättvist sätt 2018. Andel som har mycket/ganska stort förtroende, inom olika åldersgrupper bland männen respektive kvinnorna i befolkningen.

Olika grupperns förtroende för hur rättsväsendet som helhet hanterar brottsmisstänkta

År 2018 är det vanligare att ha stort förtroende för att rättsväsendet hanterar brottsmisstänkta på ett rättvist sätt bland svenskfödda personer med minst en svenskfödd förälder (42 %) än bland utrikesfödda personer (36 %) eller bland svenskfödda med båda föräldrarna utrikesfödda (31 %, se tabell 5.17).

Personer med eftergymnasial utbildning har en betydligt större andel med stort förtroende (53 %) än personer med som högst förgymnasial respektive gymnasial utbildning (31 respektive 34 %).

Sett till familjetyp är andelen med stort förtroende störst bland personer som är sammanboende med barn (47 %) respektive minst bland ensamstående utan barn (37 %).

Förtroendet är nästan detsamma bland boende i småhus som bland boende i flerfamiljshus (41 respektive 40 %).

Slutligen är stort förtroende vanligare bland boende i storstadsregioner och i andra större städer (42 respektive 40 %) än bland boende i mindre städer eller på landsbygden (37 %).

Sett till andelen med stort förtroende inom olika grupper bland män respektive kvinnor 2018 ser mönstret likartat ut (se tabell 5M:1–2 i appendix).

Tabell 5.17 Förtroende för att rättsväsendet som helhet hanterar brottsmisstänkta på ett rättvist sätt 2007–2018. Andel (%) som har mycket/ganska stort förtroende, inom olika grupper i befolkningen (16–84 år).^{ab}

	2007	2008	2009	2010	2011	2012	2013	2014	2015	2016	2017	2018
Svensk/utländsk bakgrund												
Svenskfödda med												
– minst en svenskfödd förälder	39	42	43	44	44	41	43	42	44	43	40	42
– båda föräldrarna utrikesfödda	34	35	43	41	40	37	39	42	43	40	33	31
Utrikesfödda	30	33	35	34	33	35	35	35	39	38	33	36
Utbildning (högsta)												
Förgymnasial	30	32	35	34	35	32	34	33	34	34	29	31
Gymnasial	33	36	37	38	37	36	37	35	38	36	32	34
Eftergymnasial	49	54	55	57	55	53	54	54	56	56	52	53
Familjetyp												
Sammanboende												
– utan barn	36	40	41	42	41	39	41	39	41	41	37	39
– med barn	43	45	48	48	49	46	47	47	50	49	46	47
Ensamstående												
– utan barn	34	36	39	39	40	37	38	38	40	40	36	37
– med barn	35	40	39	38	39	42	45	36	47	40	37	40
Bostadstyp												
Småhus	38	41	43	44	44	41	43	42	43	43	39	41
Flerfamiljshus	36	40	41	41	41	40	40	39	43	42	38	40
Boendeort												
Storstadsregion	39	43	44	45	44	42	44	43	46	46	41	42
Större stad	36	38	40	40	42	39	41	39	42	40	38	40
Mindre stad/landsbygd	35	38	39	41	40	39	39	39	39	40	35	37

^a Resultaten för NTU 2007–2016 är omräknade eftersom undersökningen då genomfördes med en annan metod. Läs mer om detta i metodkapitlet och i den tekniska rapporten (Brå 2019). För motsvarande resultat före omräkningen, se tidigare NTU-publikationer.

^b För en redovisning av den här tabellen uppdelat på kön, se tabell 5M:1–2 i appendix.

Förtroende för hur polisen hanterar brottsmisstänkta

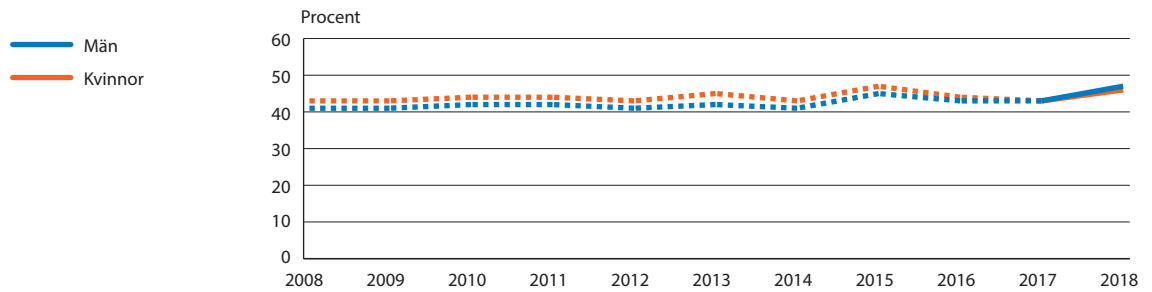
Resultaten för 2018 visar att 47 procent av befolkningen (16–84 år) uppger att de har stort förtroende för att polisen hanterar brottsmisstänkta på ett rättvist sätt, vilket är en ökning från 2017, då andelen var 43 procent. Andelen med stort förtroende för hur polisen hanterar brottsmisstänkta har generellt sett legat på en stabil nivå fram till den här senaste ökningen, och det återstår att se om ökningen är början på en ny trend eller en tillfällig avvikelse från den annars stabila nivån (se tabell 5.18).

Bland män i befolkningen (16–84 år) är det 47 procent som har stort förtroende för hur polisen hanterar brottsmisstänkta, vilket är en ökning från 2017 då andelen var 43 procent (se figur 5.17 och tabell 5.18).

Bland kvinnor i befolkningen (16–84 år) är det 46 procent som uppger att de har stort förtroende, vilket är en ökning från 2017, då andelen var 43 procent.

Resultatet visar således att det i princip inte är några skillnader mellan män och kvinnor sett till förtroende för att polisen hanterar brottsmisstänkta rättvist.

Figur 5.17 Förtroende för att polisen hanterar brottsmisstänkta på ett rättvist sätt 2008–2018. Andel som har mycket/ganska stort förtroende, av männen respektive kvinnorna i befolkningen (16–84 år).^a

^a Resultaten för NTU 2007–2016 är omräknade eftersom undersökningen då genomfördes med en annan metod. Läs mer om detta i metodkapitlet och i den tekniska rapporten (Brå 2019). För motsvarande resultat före omräkningen, se tidigare NTU-publikationer.

Tabell 5.18 Förtroende för att polisen hanterar brottsmisstänkta på ett rättvist sätt 2008–2018. Andel (%) som har mycket/ganska stort förtroende, av samtliga och av männen respektive kvinnorna i befolkningen, uppdelat på olika åldersgrupper.^{ab}

	2008	2009	2010	2011	2012	2013	2014	2015	2016	2017	2018
SAMTLIGA 16–84 ÅR	42	42	43	43	42	44	42	46	44	43	47
Män	41	41	42	42	41	42	41	45	43	43	47
Kvinnor	43	43	44	44	43	45	43	47	44	43	46
Ålder											
16–19 år	37	39	40	44	41	43	43	43	44	43	46
20–24 år	37	38	36	39	40	40	40	42	44	41	45
25–34 år	41	41	43	42	42	44	41	45	43	44	47
35–44 år	49	47	50	49	48	49	47	53	50	48	51
45–54 år	44	46	46	44	46	48	44	48	46	47	50
55–64 år	43	41	41	41	40	42	40	44	42	40	44
65–74 år	40	40	41	40	37	41	39	43	41	38	44
75–84 år	38	38	39	39	34	37	35	40	39	37	41
Män											
16–19 år	38	39	40	46	42	43	45	46	46	47	49
20–24 år	34	36	34	38	38	39	38	41	41	42	48
25–34 år	39	40	42	39	41	43	40	43	43	44	47
35–44 år	46	41	47	46	44	47	43	49	46	48	52
45–54 år	43	46	43	44	43	45	42	46	46	45	49
55–64 år	44	43	43	42	41	42	41	45	42	40	43
65–74 år	42	41	41	39	37	38	38	41	40	38	44
75–84 år	45	45	41	43	37	41	38	41	43	39	43
Kvinnor											
16–19 år	37	40	41	43	41	45	43	40	42	40	43
20–24 år	43	42	41	42	42	42	44	44	48	40	42
25–34 år	44	42	44	44	44	46	41	46	43	44	46
35–44 år	52	52	53	52	53	52	51	57	53	49	50
45–54 år	46	46	50	45	49	50	47	49	46	48	51
55–64 år	41	38	40	41	39	42	39	44	41	40	45
65–74 år	38	38	41	41	38	43	40	44	42	38	44
75–84 år	33	34	37	35	31	34	32	40	36	35	40

^a Resultaten för NTU 2007–2016 är omräknade eftersom undersökningen då genomfördes med en annan metod. Läs mer om detta i metodkapitlet och i den tekniska rapporten (Brå 2019). För motsvarande resultat före omräkningen, se tidigare NTU-publikationer.

^b När NTU genomfördes med den gamla och nya metoden parallellt 2017 noterades att resultaten för den yngsta åldersgruppen skiljde sig åt undersökningarna emellan. Vid merparten av tidigare mätillfällen har den yngsta åldersgruppen haft störst förtroende. Eftersom andelen med stort förtroende i den yngsta åldersgruppen var betydligt mindre enligt den nya metoden, har det lett till att resultaten har räknats ner relativt mycket för åren bakåt i tiden. Det här medför att fördelningen av förtroendet i olika åldersgrupper ser något annorlunda ut i den omräknade tidsserien, jämfört med hur resultaten sett ut tidigare. Läs mer om detta i *NTU 2018. Teknisk rapport* (Brå 2019).

Olika åldersgruppers förtroende för hur polisen hanterar brottsmisstänkta

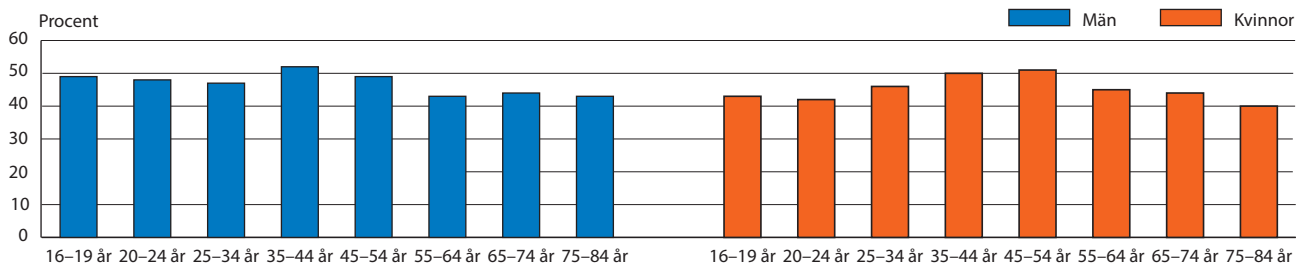
Resultatet för 2018 visar att andelen med stort förtroende för att polisen hanterar brottsmisstänkta rättvist är störst bland personer i åldern 35–44 år (51 %). Därefter minskar andelen ju äldre åldersgrupp som studeras, och i åldersgruppen 75–84 år är det 41 procent som har stort förtroende (se tabell 5.18).

Bland män är det vanligast att uppge ett stort förtroende i åldersgruppen 35–44 år (52 %). Därefter minskar andelen i stort sett ju äldre åldersgrupp som studeras, och minst är den i åldrarna 55–84 år (43–44 %, se tabell 5.18 och figur 5.18).

Bland kvinnor är det i åldersgruppen 45–54 år som det är vanligast att uppge ett stort förtroende för hur polisen hanterar brottsmisstänkta (51 %). Därefter minskar andelen ju äldre åldersgrupp som studeras och minst är den i åldersgruppen 75–84 år (40 %).

Resultatet visar således att mönstret ser relativt likartat ut bland män och kvinnor vad gäller hur förtroendet ser ut i olika åldersgrupper.

Figur 5.18 Förtroende för att polisen hanterar brottsmisstänkta på ett rättvist sätt 2018. Andel som har mycket/ganska stort förtroende, inom olika åldersgrupper bland männen respektive kvinnorna i befolkningen.

Olika gruppers förtroende för hur polisen hanterar brottsmisstänkta

År 2018 är det vanligare att ha stort förtroende för att polisen hanterar brottsmisstänkta på ett rättvist sätt bland svenskfödda personer med minst en svenskfödd förälder (48 %) än bland utrikesfödda personer (42 %) eller svenskfödda personer med båda föräldrarna utrikesfödda (38 %, se tabell 5.19).

Personer med eftergymnasial utbildning har en större andel med stort förtroende (54 %) än personer med som högst gymnasial respektive eftergymnasial utbildning (44 respektive 40 %).

Sett till familjetyp är andelen med stort förtroende störst bland personer som är sammanboende med barn (53 %) och minst bland ensamstående med eller utan barn (44 % i respektive grupp).

Det är lite vanligare att ha stort förtroende bland boende i småhus än bland boende i flerfamiljshus (48 respektive 46 %).

Slutligen är stort förtroende vanligare bland boende i storstadsregioner och i andra större städer (48 respektive 47 %) än bland boende i mindre städer eller på landsbygden (44 %).

Sett till andelen med stort förtroende inom olika grupper bland män respektive kvinnor 2018 ser mönstret likartat ut (se tabell 5N:1–2 i appendix).

Tabell 5.19 Förtroende för att polisen hanterar brottsmisstänkta på ett rättvist sätt 2008–2018. Andel (%) som har mycket/ganska stort förtroende, inom olika grupper i befolkningen (16–84 år).^{a,b}

	2008	2009	2010	2011	2012	2013	2014	2015	2016	2017	2018
Svensk/utländsk bakgrund											
Svenskfödda med											
– minst en svenskfödd förälder	43	42	44	44	43	44	42	46	44	44	48
– båda föräldrarna utrikesfödda	37	38	37	40	41	41	41	40	38	37	38
Utrikesfödda	40	39	40	39	39	42	40	46	43	38	42
Utbildning (högsta)											
Förgymnasial	36	38	38	40	37	39	39	39	40	36	40
Gymnasial	41	39	40	40	40	42	39	43	40	39	44
Eftergymnasial	50	49	51	50	49	50	48	53	52	52	54
Familjetyp											
Sammanboende											
– utan barn	43	42	43	42	40	43	41	44	44	41	46
– med barn	47	46	47	48	48	49	48	51	49	50	53
Ensamstående											
– utan barn	38	39	40	41	40	41	39	43	41	40	44
– med barn	42	40	42	41	43	47	38	49	40	42	44
Bostadstyp											
Småhus	43	43	45	45	44	46	44	46	45	45	48
Flerfamiljshus	41	40	41	41	41	42	39	45	43	41	46
Boendeort											
Storstadsregion	43	43	44	43	42	45	43	47	45	43	48
Större stad	42	42	42	44	42	44	41	46	43	43	47
Mindre stad/landsbygd	42	41	42	42	42	42	41	43	42	41	44

^a Resultaten för NTU 2008–2016 är omräknade eftersom undersökningen då genomfördes med en annan metod. Läs mer om detta i metodkapitlet och i den tekniska rapporten (Brå 2019). För resultaten från NTU 2008–2016, före omräkningen, se tidigare NTU-publikationer.

^b För en redovisning av den här tabellen uppdelat på kön, se tabell 5N:1–2 i appendix.

Förtroende för hur rättsväsendet som helhet och polisen behandlar brottsutsatta

En annan aspekt av människors förtroende för rättsväsendet som helhet och för polisen är huruvida de anser att brottsutsatta behandlas på ett bra sätt. Frågan ställs för rättsväsendet som helhet och för polisen. Frågan lyder enligt följande:

Hur stort eller litet förtroende har du för att rättsväsendet som helhet behandlar de som utsätts för brott på ett bra sätt?

och

Hur stort eller litet förtroende har du för att polisen behandlar de som utsätts för brott på ett bra sätt?

Svarsalternativen är: *mycket stort, ganska stort, varken stort eller litet, ganska litet och ingen åsikt/vet inte.*

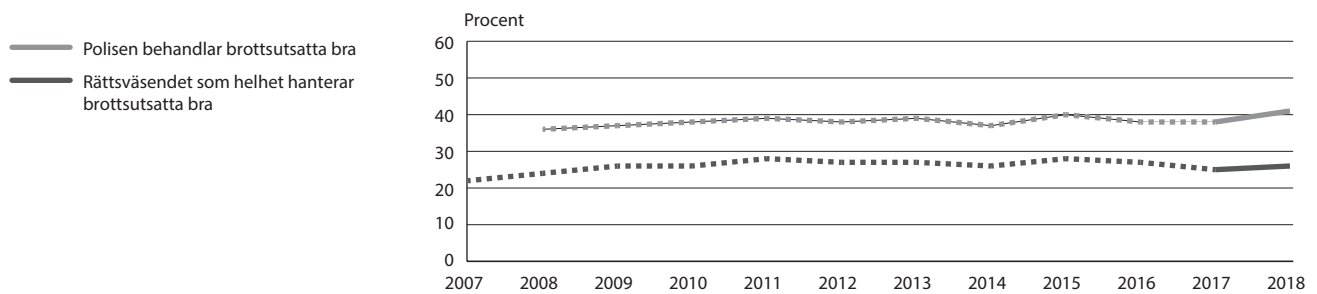
Resultaten för 2018 visar att 26 procent av befolkningen (16–84 år) har stort (mycket eller ganska) förtroende för att *rättsväsendet som helhet* behandlar brottsutsatta på ett bra sätt (se figur 5.19). Det är 27 procent som varken har stort eller litet förtroende, och 36 procent har

litet (mycket eller ganska) förtroende. Slutligen har 11 procent uppgett svarsalternativet ”ingen åsikt/vet inte” (se figur 5.20).

Vad gäller förtroendet för att *polisen* behandlar brottsutsatta på ett bra sätt visar resultaten att 41 procent av befolkningen (16–84 år) har stort förtroende. Vidare har 28 procent varken stort eller litet förtroende, medan 21 procent har litet förtroende. Det är 9 procent som uppger svarsalternativet ”ingen åsikt/vet inte”.

Resultatet visar således att det är vanligare att uppge ett stort förtroende för att polisen behandlar brottsutsatta på ett bra sätt jämfört med att uppge ett stort förtroende för att rättsväsendet som helhet gör det, och så har det sett ut vid samtliga mätpunkter sedan 2008 då frågan började ställas för polisen.

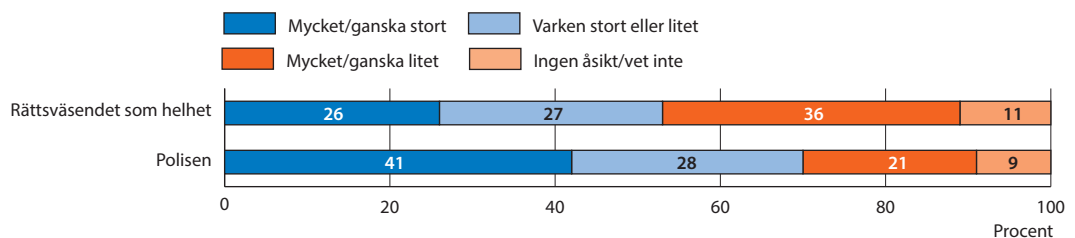
Figur 5.19 Förtroende för att rättsväsendet som helhet och polisen behandlar brottsutsatta på ett bra sätt 2007–2018. Andel som har mycket/ganska stort förtroende av befolkningen (16–84 år).^{a,b}

^a Resultaten för NTU 2007–2016 är omräknade eftersom undersökningen då genomfördes med en annan metod. Läs mer om detta i metodkapitlet och i den tekniska rapporten (Brå 2019). För motsvarande resultat före omräkningen, se tidigare NTU-publikationer.

^b Frågan om förtroende för att polisen behandlar brottsutsatta på ett bra sätt började ställas 2008.

Figur 5.20 Förtroende för att rättsväsendet som helhet och polisen behandlar brottsutsatta på ett bra sätt 2018. Andel av befolkningen (16–84 år).

Förtroende för hur rättsväsendet som helhet behandlar brottsutsatta

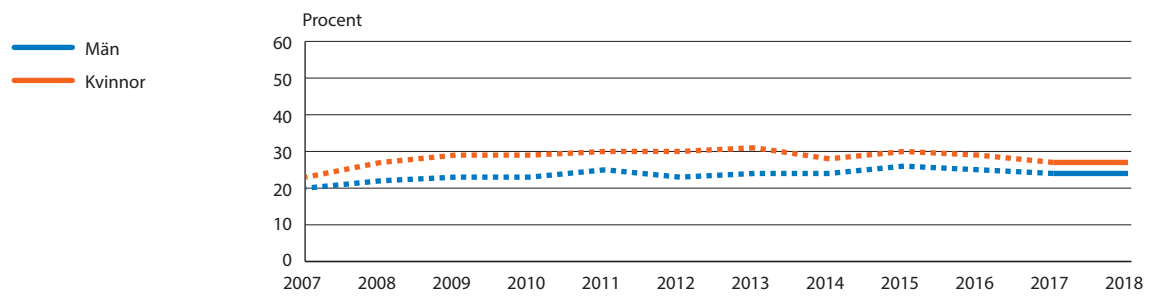
Resultaten för 2018 visar att 26 procent av befolkningen (16–84 år) har stort förtroende för att rättsväsendet som helhet behandlar brottsutsatta på ett bra sätt, vilket i princip är på samma nivå som 2017 då andelen var 25 procent. Andelen med stort förtroende ökade något i början av mätperioden och har därefter legat på en relativt stabil nivå (se tabell 5.20).

Bland män i befolkningen (16–84 år) är det 24 procent som har stort förtroende för hur rättsväsendet som helhet behandlar brottsutsatta 2018, vilket är på samma nivå som 2017 (se figur 5.21).

Bland kvinnor i befolkningen (16–84 år) uppger 27 procent ett stort förtroende för hur rättsväsendet som helhet hanterar brottsmisstänkta 2018, vilket även det är på samma nivå som 2017.

Det är således en något större andel bland kvinnor än bland män som uppger att de har stort förtroende för att rättsväsendet som helhet behandlar brottsutsatta på ett bra sätt. Det är ett mönster som har uppvisats vid samtliga mätningar, och störst var skillnaden i mitten av mätperioden, då förtroendet ökade relativt tydligt bland kvinnor, men inte lika tydligt bland män.

Figur 5.21 Förtroende för att rättsväsendet som helhet behandlar brottsutsatta på ett bra sätt 2007–2018. Andel som har mycket/ganska stort förtroende, av männen respektive kvinnorna i befolkningen (16–84 år).^a

^a Resultaten för NTU 2007–2016 är omräknade eftersom undersökningen då genomfördes med en annan metod. Läs mer om detta i metodkapitlet och i den tekniska rapporten (Brå 2019). För motsvarande resultat före omräkningen, se tidigare NTU-publikationer.

Tabell 5.20 Förtroende för att rättsväsendet som helhet behandlar brottsutsatta på ett bra sätt 2007–2018. Andel (%) som har mycket/ganska stort förtroende, av samtliga och av männen respektive kvinnorna i befolkningen, uppdelat på olika åldersgrupper.^{ab}

	2007	2008	2009	2010	2011	2012	2013	2014	2015	2016	2017	2018
SAMTLIGA 16–84 ÅR	22	24	26	26	28	27	27	26	28	27	25	26
Män	20	22	23	23	25	23	24	24	26	25	24	24
Kvinnor	23	27	29	29	30	30	31	28	30	29	27	27
Ålder												
16–19 år	32	30	34	35	36	34	35	35	35	36	33	34
20–24 år	26	29	31	32	32	33	31	32	33	32	28	28
25–34 år	24	26	28	29	30	29	30	28	32	28	28	27
35–44 år	22	27	29	28	30	29	31	28	33	30	28	28
45–54 år	21	23	25	25	27	28	28	25	29	28	25	25
55–64 år	18	21	22	21	23	22	22	21	22	23	21	22
65–74 år	16	20	20	21	22	20	22	19	21	21	19	21
75–84 år	19	22	24	23	26	22	22	23	23	24	22	24
Män												
16–19 år	36	32	36	38	40	38	36	39	39	41	37	38
20–24 år	26	27	31	32	33	33	31	34	35	33	31	33
25–34 år	22	24	26	28	28	27	29	28	30	27	28	28
35–44 år	18	22	23	23	24	24	24	24	27	24	25	25
45–54 år	18	19	21	20	25	22	22	21	26	24	21	22
55–64 år	15	17	18	18	18	17	17	17	18	19	18	18
65–74 år	16	18	18	18	20	17	20	17	19	19	17	19
75–84 år	21	22	24	21	26	22	23	22	22	23	22	24
Kvinnor												
16–19 år	29	28	32	32	33	32	35	32	32	31	30	30
20–24 år	27	32	32	34	33	34	32	31	31	32	26	24
25–34 år	26	28	30	30	32	32	31	27	33	29	28	27
35–44 år	26	32	35	35	36	34	38	32	40	37	30	30
45–54 år	23	27	30	29	29	34	32	28	30	30	29	28
55–64 år	21	25	25	24	28	27	28	26	27	27	24	26
65–74 år	16	21	22	23	23	22	24	22	23	24	22	23
75–84 år	18	21	23	25	25	23	22	23	24	25	22	24

^a Resultaten för NTU 2007–2016 är omräknade eftersom undersökningen då genomfördes med en annan metod. Läs mer om detta i metodkapitlet och i den tekniska rapporten (Brå 2019). För motsvarande resultat före omräkningen, se tidigare NTU-publikationer.

^b När NTU genomfördes med den gamla och nya metoden parallellt 2017 noterades att resultaten för den yngsta åldersgruppen skiljde sig åt undersökningarna emellan. Vid merparten av tidigare mättilfällen har den yngsta åldersgruppen haft störst förtroende. Eftersom andelen med stort förtroende i den yngsta åldersgruppen var betydligt mindre enligt den nya metoden, har det lett till att resultaten har räknats ner relativt mycket för åren bakåt i tiden. Det här medför att fördelningen av förtroendet i olika åldersgrupper ser något annorlunda ut i den omräknade tidsserien, jämfört med hur resultaten sett ut tidigare. Läs mer om detta i *NTU 2018. Teknisk rapport* (Brå 2019).

Olika åldersgruppers förtroende för hur rättsväsendet som helhet behandlar brottsutsatta

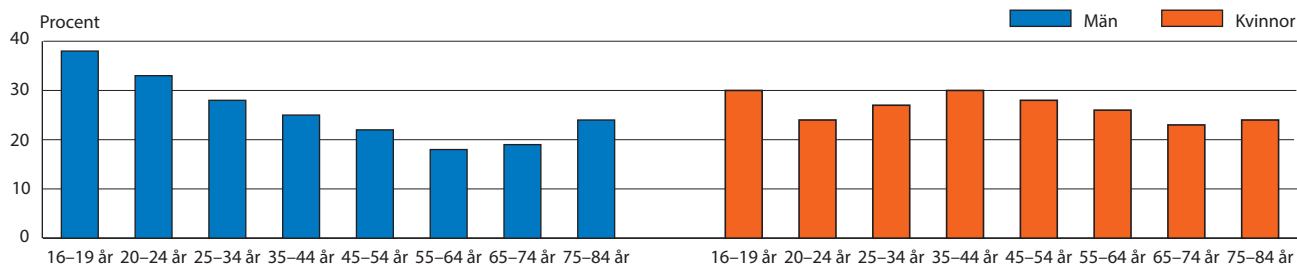
Resultatet för 2018 visar att andelen som har stort förtroende för att rättsväsendet som helhet behandlar brottsutsatta bra är störst i åldersgruppen 16–19 år (34 %). Personer i åldrarna 20–44 år uppger ett stort förtroende i en ungefär lika stor utsträckning (27–28 %), och i åldrarna 45–84 år är andelen 21–25 procent. Minst är andelen i åldersgruppen 65–74 år (21 %, se tabell 5.20).

Bland män är andelen störst i åldersgruppen 16–19 år (38 %), för att sedan minska stegvis i takt med äldre åldersgrupper, till och med åldersgruppen 55–64 år där andelen är som minst (18 %). Därefter blir andelen återigen större ju äldre åldersgrupper som studeras (se figur 5.22).

Bland kvinnor är det vanligast att ha stort förtroende i åldersgrupperna 16–19 år och 34–44 år (30 % i respektive grupp), medan andelen är minst i åldersgruppen 65–74 år (23 %).

Det skiljer sig således en del vad gäller mönstret för hur andelen med stort förtroende ser ut i olika åldersgrupper. Bland män noteras en successiv minskning av förtroendet i äldre åldersgrupper fram till åldersgruppen 55–64 år, innan det ökar igen bland de äldre, men det framkommer inget lika tydligt mönster bland kvinnor.

Figur 5.22 Förtroende för att rättsväsendet som helhet behandlar brottsutsatta på ett bra sätt 2018. Andel som har mycket/ganska stort förtroende, inom olika åldersgrupper bland männen respektive kvinnorna i befolkningen.

Olika grupper förtroende för hur rättsväsendet som helhet behandlar brottsutsatta

Det är vanligare att ha stort förtroende för att rättsväsendet som helhet behandlar brottsutsatta på ett bra sätt bland utrikesfödda personer och bland svenskfödda med minst en svenskfödd förälder (28 respektive 25 %) än bland svenskfödda med båda föräldrarna utrikesfödda (20 %, se tabell 5.21).

Personer med eftergymnasial utbildning har en större andel med stort förtroende (31 %) än personer med som högst förgymnasial respektive gymnasial utbildning (24 respektive 22 %).

Sett till familjetyp är andelen med stort förtroende störst bland sammanboende med barn (28 %) och minst bland sammanboende utan barn respektive ensamstående med barn (23 % i respektive grupp).

Det är små skillnader mellan boende i flerfamiljshus och boende i småhus (26 respektive 25 %).

Slutligen är det i princip inga skillnader sett till boendeort. Andelen är i såväl storstadsregioner som andra större städer 26 procent, medan den i mindre städer eller på landsbygden är 25 procent.

Sett till andelen med stort förtroende inom olika grupper bland män respektive kvinnor 2018 ser mönstret likartat ut (se tabell 5O:1–2 i appendix).

Tabell 5.21 Förtroende för att rättsväsendet som helhet behandlar brottsutsatta på ett bra sätt 2007–2018. Andel (%) som har mycket/ganska stort förtroende, inom olika grupper i befolkningen (16–84 år).^{a,b}

	2007	2008	2009	2010	2011	2012	2013	2014	2015	2016	2017	2018
Svensk/utländsk bakgrund												
Svenskfödda med												
– minst en svenskfödd förälder	22	24	26	26	27	26	27	25	27	26	25	25
– båda föräldrarna utrikesfödda	21	24	26	26	29	26	32	29	30	28	23	20
Utrikesfödda	22	25	26	26	27	28	28	28	32	30	27	28
Utbildning (högsta)												
Förgymnasial	23	23	26	26	28	26	27	26	26	27	24	24
Gymnasial	18	21	22	23	24	23	24	21	25	23	21	22
Eftergymnasial	25	29	31	31	32	31	32	31	34	33	31	31
Familjetyp												
Sammanboende												
– utan barn	19	22	23	23	25	23	25	22	24	24	23	23
– med barn	24	26	28	28	30	30	30	29	32	31	28	28
Ensamstående												
– utan barn	24	25	28	29	29	28	28	27	29	28	26	27
– med barn	22	25	24	25	25	29	29	24	30	27	24	23
Bostadstyp												
Småhus	22	24	26	26	28	27	28	25	28	27	25	25
Flerfamiljshus	22	25	26	27	27	27	27	26	29	28	26	26
Boendeort												
Storstadsregion	21	24	26	27	27	27	28	26	29	29	26	26
Större stad	22	24	26	26	28	27	27	25	28	26	25	26
Mindre stad/landsbygd	22	24	26	26	28	26	27	25	26	26	24	25

^a Resultaten för NTU 2007–2016 är omräknade eftersom undersökningen då genomfördes med en annan metod. Läs mer om detta i metodkapitlet och i den tekniska rapporten (Brå 2019). För motsvarande resultat före omräkningen, se tidigare NTU-publikationer.

^b För en redovisning av den här tabellen uppdelat på kön, se tabell 50:1–2 i appendix.

Förtroende för hur polisen behandlar brottsutsatta

Resultaten för 2018 visar att 41 procent av befolkningen (16–84 år) har stort förtroende för att polisen behandlar brottsutsatta på ett bra sätt, vilket är en ökning från 2017 då andelen var 38 procent. Andelen med stort förtroende har legat stabilt (med årliga variationer) under hela mätperioden, och det återstår att se om den här senaste ökningen är början på en ökande trend eller om det är tillfällig avvikelse från den annars stabila nivån (se tabell 5.22).

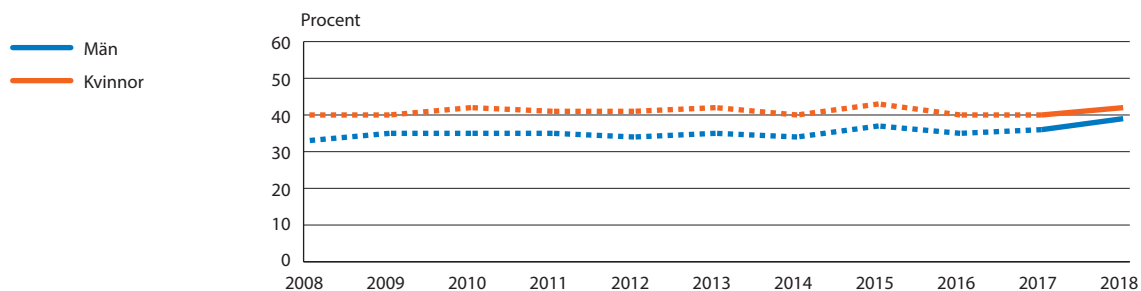
Bland män i befolkningen (16–84 år) är det 39 procent som uppger att de har stort förtroende 2018, vilket är liten ökning från 2017 då andelen var 36 procent (se figur 5.23).

Bland kvinnor i befolkningen (16–84 år) är det 42 procent som har stort förtroende för hur polisen behandlar brottsutsatta 2018, vilket är en knapp ökning från 2017 då andelen var 40 procent.

Det är således en något större andel bland kvinnor än män som uppger att de har stort förtroende för att rättsväsendet som helhet behandlar brottsutsatta på ett bra sätt. Det är ett mönster som har uppvisats vid

samtliga mätningar. Dock har skillnaden minskat över tid, vilket beror på att andelen har ökat något bland män, men legat stabilt bland kvinnor.

Figur 5.23 Förtroende för att polisen behandlar brottsutsatta på ett bra sätt 2008–2018. Andel som har mycket/ganska stort förtroende, av männen respektive kvinnorna i befolkningen (16–84 år).^a

^a Resultaten för NTU 2008–2016 är omräknade eftersom undersökningen då genomfördes med en annan metod. Läs mer om detta i metodkapitlet och i den tekniska rapporten (Brå 2019). För motsvarande resultat före omräkningen, se tidigare NTU-publikationer.

Tabell 5.22 Förtroende för att polisen behandlar brottsutsatta på ett bra sätt 2008–2018. Andel (%) som har mycket/ganska stort förtroende, av samtliga och av männen respektive kvinnorna i befolkningen, uppdelat på olika åldersgrupper.^{ab}

	2008	2009	2010	2011	2012	2013	2014	2015	2016	2017	2018
SAMTLIGA 16–84 ÅR	36	37	38	39	38	39	37	40	38	38	41
Män	33	35	35	35	34	35	34	37	35	36	39
Kvinnor	40	40	42	41	41	42	40	43	40	40	42
Ålder											
16–19 år	39	41	42	45	42	45	45	44	44	44	48
20–24 år	40	41	43	42	43	43	43	45	43	42	44
25–34 år	38	39	42	41	41	41	39	43	39	42	43
35–44 år	41	41	43	44	43	44	42	48	43	44	44
45–54 år	37	39	38	38	39	40	39	41	39	40	42
55–64 år	34	34	33	35	34	33	34	35	34	34	36
65–74 år	31	31	33	32	31	32	30	32	30	31	35
75–84 år	31	33	33	34	28	32	31	33	34	31	36
Män											
16–19 år	40	43	45	48	46	45	48	50	49	48	52
20–24 år	39	41	43	41	43	43	42	45	42	45	47
25–34 år	34	38	39	38	38	39	37	42	38	41	44
35–44 år	36	35	36	38	36	38	36	41	38	40	43
45–54 år	32	34	33	34	33	35	33	37	33	35	38
55–64 år	30	32	30	30	30	29	30	31	32	30	32
65–74 år	29	29	29	29	26	28	27	28	28	28	32
75–84 år	33	36	32	36	31	33	33	32	35	31	34
Kvinnor											
16–19 år	38	40	41	44	40	45	43	40	40	41	44
20–24 år	43	42	44	44	44	45	46	45	46	40	42
25–34 år	42	40	44	43	43	43	40	45	40	43	43
35–44 år	47	48	51	50	49	49	48	55	48	47	46
45–54 år	42	42	43	41	44	45	45	43	43	45	45
55–64 år	37	34	36	39	39	37	37	39	36	37	40
65–74 år	33	33	37	35	35	36	33	35	32	33	39
75–84 år	28	31	33	32	25	31	29	34	32	31	37

^a Resultaten för NTU 2008–2016 är omräknade eftersom undersökningen då genomfördes med en annan metod. Läs mer om detta i metodkapitlet och i den tekniska rapporten (Brå 2019). För resultaten från NTU 2008–2016, före omräkningen, se tidigare NTU-publikationer.

^b När NTU genomfördes med den gamla och nya metoden parallellt 2017 noterades att resultaten för den yngsta åldersgruppen skiljde sig åt undersökningarna emellan. Vid merparten av tidigare mätillfällen har den yngsta åldersgruppen haft störst förtroende. Eftersom andelen med stort förtroende i den yngsta åldersgruppen var betydligt mindre enligt den nya metoden, har det lett till att resultaten har räknats ner relativt mycket för åren bakåt i tiden. Det här medför att fördelningen av förtroendet i olika åldersgrupper ser något annorlunda ut i den omräknade tidsserien, jämfört med hur resultaten sett ut tidigare. Läs mer om detta i *NTU 2018. Teknisk rapport* (Brå 2019).

Olika åldersgruppers förtroende för hur polisen behandlar brottsutsatta
Resultatet för 2018 visar att andelen som uppger ett stort förtroende för att polisen behandlar brottsutsatta bra är störst i åldersgruppen 16–19 år (48 %). Personer i åldrarna 20–54 år har stort förtroende i en ungefär lika stor utsträckning (42–44 %), och likaså har personer i åldrarna 55–84 år ungefär en lika stor andel med stort förtroende (35–36 %, se tabell 5.22).

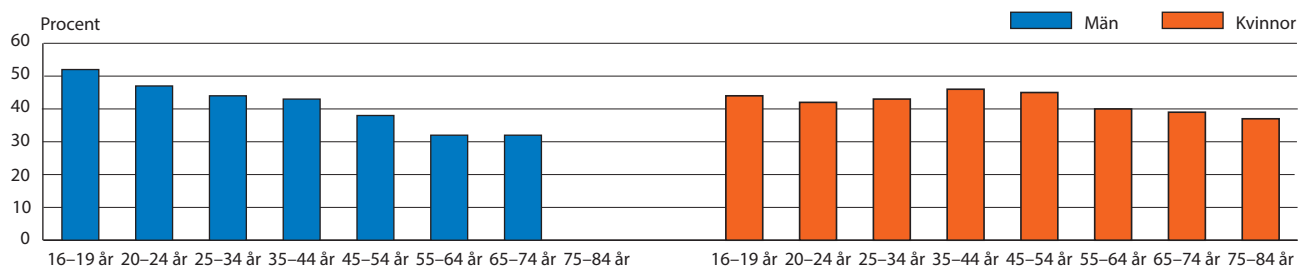
Bland män är andelen med stort förtroende störst i åldersgruppen 16–19 år (52 %), för att sedan minska ju äldre åldersgrupper som stu-

deras, till och med åldersgrupperna 55–64 år och 65–74 år där andelen är 32 procent i respektive åldersgrupp. Därefter ökar förtroendet något i åldersgruppen 75–84 år (34 %, se figur 5.24).

Bland kvinnor är det vanligast att ha stort förtroende i åldersgruppen 35–44 år (46 %). Därefter minskar förtroendet ju äldre åldersgrupper som studeras och minst är andelen i åldersgruppen 75–84 år (37 %).

Vid en jämförelse mellan män och kvinnor skiljer det sig således en del vad gäller hur stort förtroende fördelar sig mellan olika åldersgrupper. Den största skillnaden som noteras är att förtroendet är betydligt mer jämnt fördelat mellan olika åldersgrupper bland kvinnor än bland män.

Figur 5.24 Förtroende för att rättsväsendet som helhet behandlar brottsutsatta på ett bra sätt 2018. Andel som har mycket/ganska stort förtroende, inom olika åldersgrupper bland männen respektive kvinnorna i befolkningen.

Olika grupper förtroende för hur polisen behandlar brottsutsatta

År 2018 är det bland svenskfödda personer med minst en svenskfödd förälder vanligare att ha stort förtroende för att polisen behandlar brottsutsatta på ett bra sätt (42 %) än bland utrikesfödda personer respektive svenskfödda personer med båda föräldrarna utrikesfödda (39 respektive 36 %, se tabell 5.23).

Personer med eftergymnasial utbildning har en större andel med stort förtroende (46 %) än personer med som högst förgymnasial respektive gymnasial utbildning (38 % i respektive grupp).

Sett till familjetyp är andelen med stort förtroende störst bland personer som är sammanboende med barn (45 %) och minst bland personer som är sammanboende utan barn (38 %).

Det är små skillnader mellan boende i småhus och boende i flerfamiljshus (41 respektive 40 %).

Slutligen är det små skillnader sett till boendeort. Andelen är lite större i storstadsregioner och i andra större städer (42 respektive 41 %), än i mindre städer eller på landsbygden (39 %).

Sett till andelen med stort förtroende inom olika grupper bland män respektive kvinnor 2018 ser mönstret likartat ut (se tabell 5P:1–2 i appendix).

Tabell 5.23 Förtroende för att polisen behandlar brottsutsatta på ett bra sätt 2007–2018. Andel (%) som har mycket/ganska stort förtroende, inom olika grupper i befolkningen (16–84 år).^{a,b}

	2008	2009	2010	2011	2012	2013	2014	2015	2016	2017	2018
Svensk/utländsk bakgrund											
Svenskfödda med											
– minst en svenskfödd förälder	37	38	39	39	38	39	38	40	38	39	42
– båda föräldrarna utrikesfödda	35	32	37	37	33	37	36	37	31	35	36
Utrikesfödda	33	36	37	35	35	38	36	41	39	37	39
Utbildning (högsta)											
Förgymnasial	34	36	37	37	36	36	37	36	36	35	38
Gymnasial	34	34	35	35	35	36	33	37	34	35	38
Eftergymnasial	42	43	44	45	43	43	43	46	44	45	46
Familjetyp											
Sammanboende											
– utan barn	35	35	36	36	35	35	34	36	34	36	38
– med barn	40	41	42	43	42	43	43	45	43	44	45
Ensamstående											
– utan barn	36	37	39	39	38	39	38	40	38	38	41
– med barn	37	36	38	35	38	42	35	43	37	39	40
Bostadstyp											
Småhus	38	38	39	40	39	40	39	40	38	39	41
Flerfamiljshus	35	36	37	37	36	37	36	40	37	38	40
Boendeort											
Storstadsregion	37	39	40	39	38	40	38	42	40	39	42
Större stad	37	37	37	39	38	38	37	40	37	39	41
Mindre stad/landsbygd	36	36	37	37	37	37	37	37	36	37	39

^a Resultaten för NTU 2008–2016 är omräknade eftersom undersökningen då genomfördes med en annan metod. Läs mer om detta i metodkapitlet och i den tekniska rapporten (Brå 2019). För resultaten från NTU 2008–2016, före omräkningen, se tidigare NTU-publikationer.

^b För en redovisning av den här tabellen uppdelat på kön, se tabell 5P:1–2 i appendix.

6 Brottsofsuttas kontakter med rättsväsendet

Sammanfattning	204
Inledning	205
Erfarenheter av polisen i samband med polisanmälan	205
Erfarenheter av åklagare och rättegång	227

6 Brott utsattas kontakter med rättsväsendet

Sammanfattning

NTU 2018 visar att drygt två femtedelar (44 procent) av dem som varit i kontakt med polisen under de senaste tre åren, på grund av utsatthet för brott, sammantaget har mycket eller ganska positiva erfarenheter av polisen. Andelen har legat stabilt med en svag minskning under de senaste åren. Vid en jämförelse mellan brott med respektive utan inslag av hot eller våld ligger andelen med positiva erfarenheter på ungefär samma nivå. Kvinnor har positiva erfarenheter i större utsträckning än män (48 respektive 40 %).

Sett till ålder är andelen med positiva erfarenheter störst bland äldre, och en jämförelse mellan olika grupper visar att positiva erfarenheter av polisen är vanligast bland ensamstående med barn, medan minst andel återfinns hos svenskfödda med båda föräldrarna utrikesfödda och hos personer med som högst förgymnasial utbildning.

Vad beträffar olika delar av polisens arbete är de brott utsatta mest nöjda med polisens bemötande och tillgänglighet (54 respektive 49 %), men mindre nöjda med informationen om ärendet och med polisens effektivitet (34 respektive 19 %). Vid en jämförelse mellan brott med respektive utan inslag av hot eller våld, är andelen nöjda oftast större då händelsen inte har innehållit hot eller våld. Undantaget är frågan om polisens effektivitet, där andelen nöjda är större där brottet har innehållit hot eller våld. Kvinnor är nöjda i en större utsträckning jämfört med män, vilket gäller alla fyra områden av polisens arbete som efterfrågas i NTU.

Sett till olika åldersgrupper visar resultatet att äldre generellt sett uppger att de är nöjda med de olika delarna av polisens arbete i större utsträckning än yngre. Det är särskilt tydligt när det gäller polisens bemötande respektive information. Vid en jämförelse mellan olika grupper skiljer det sig åt när det gäller vilken grupp som har störst andel nöjda. Dock är det inte så stora nivå-skillnader mellan grupperna.

Det är en relativt liten andel av befolkningen (16–84 år) som har medverkat i en rättegång under de senaste tre åren (1 %). Av dem som har medverkat i en rättegång under de senaste tre åren uppger sig dock 56 procent vara mycket eller ganska nöjda med det bemötande som de fått i domstolen. Vidare uppger 65 procent att de tyckte att det varit mycket eller ganska lätt att förstå rättegången, medan 53 procent tycker sig ha fått tillräcklig information inför rättegången.

Inledning

I detta kapitel presenteras huvudresultaten gällande brottsutsattas erfarenheter av rättsväsendet 2018 samt hur utvecklingen över tid (2007– 2018) har sett ut enligt NTU.

När personer som blivit utsatta för brott väljer att anmäla händelsen till polisen får de kontakt med och erfarenhet av en eller flera av rättsväsendets myndigheter. Erfarenheterna begränsas vanligen till kontakten med polisen i samband med polisanmälan, men kan också bestå av kontakter med åklagare, målsägandebiträde och domstol, i de fall brottet går till rättegång.

Enligt förundersökningskungörelsen (1947:948) ska rättsväsendets myndigheter informera brottsoffer om hur rättsprocessen går till och vad som sker i det enskilda ärendet. Brottsoffer ska även kunna få information om var det finns olika stöd- och hjälpinsatser. Brottsoffrens uppfattning om kontakterna med polis, åklagare, målsägandebiträde och domstol är betydelsefulla indikatorer för hur väl rättsväsendet lyckas uppfylla dessa krav.

I kapitlet redovisas brottsutsattas erfarenheter av kontakter med rättsväsendet i samband med utsatthet för brott under *de senaste tre åren* från svarstillfället. Tidsperioden avser våren 2018 och tre år bakåt i tiden.

Liksom i tidigare kapitel redovisas ett urval av resultaten i diagram och tabeller. Ytterligare resultat presenteras i form av tabeller i ett tillhörande appendix på Brottsförebyggande rådets webbplats (www.bra.se/ntu). Redovisningar av utvecklingen över tid presenteras i resultaten om erfarenheter av polisen, men på grund av mättekniska skäl görs det inte för resultaten om åklagare och rättegång.³⁴

I redovisningarna används enbart sammanslagna svarsalternativ. När det gäller sammantagen erfarenhet av polisen, åklagare och målsägandebiträde används kategorin *positiva erfarenheter*, vilket är en sammanslagning av svarsalternativen *mycket positiva erfarenheter* och *ganska positiva erfarenheter*. Sett till erfarenhet av polisens arbete och bemötandet i domstolen används kategorin *nöjd*, vilket är en sammanslagning av *mycket nöjd* och *ganska nöjd*. Avseende förståelse av rättegången används kategorin *lätt att förstå rättegången*, vilket är en sammanslagning av *mycket lätt* och *ganska lätt*.

Erfarenheter av polisen i samband med polisanmälan

För att fånga upp den andel som under de senaste tre åren har utsatts för något brott som anmälts till polisen, ställs följande fråga:

Har du (eller någon annan) polisanmält något brott du utsatts för under de senaste tre åren?

³⁴ För att läsa mer om det här, se NTU 2018. Teknisk rapport (Brå 2019).

Enligt NTU 2018 har 24 procent av befolkningen (16–84 år) utsatts för något eller några brott som anmälts till polisen under de senaste tre åren.³⁵ I de fall då den tillfrågade har utsatts för flera brott under den här perioden, gäller följdfrågorna *den senaste av dessa händelser*. Polis-anmälan behöver precis som frågan visar inte ha gjorts av den brotts-utsatta personen själv, utan kan ha gjorts av någon annan. Majoriteten (74 %) har dock själva anmält (det senaste) brottet till polisen.

Sett till män har en fjärdedel (25 %) utsatts för något eller några brott som anmälts till polisen under de senaste tre åren, varav 78 procent själva har gjort polisanmälan.

Bland kvinnor är det lite mindre än en fjärdedel (23 %) som har utsatts för något eller några brott som anmälts till polisen under de senaste tre åren, varav 71 procent själva har gjort polisanmälan.

Vilka erfarenheter har då de personer som haft kontakt med polisen med anledning av utsatthet för brott? För att belysa detta har det ställts frågor om huruvida man *sammantaget* har positiva eller negativa erfarenheter av kontakten med polisen, och om man är nöjd eller missnöjd med polisens *tillgänglighet, bemötande, information* respektive *effektivitet*. Då frågan om den sammantagna erfarenheten av polisen har andra svarsalternativ än de övriga frågorna om polisen, minskar möjligheten till direkt jämförbarhet sett till nivåer.

Resultaten visar att 44 procent av de personer som varit i kontakt med polisen sammantaget har positiva erfarenheter. Andelen har legat på en stabil nivå under större delen av mätperioden, dock kan en minskning tydas för de tre senaste åren (se figur 6.1).

Vidare är ungefär hälften (49 %) av de tillfrågade nöjda med polisens tillgänglighet. Andelen har legat relativt stabilt under de flesta år. Nivån ökade något 2015, följt av en minskning 2016. Andelen ligger sedan dess på en stabil, något lägre nivå än tidigare år.

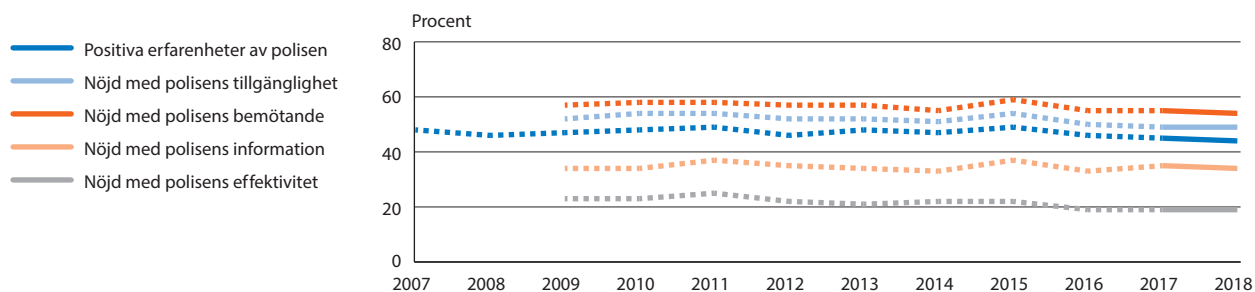
Drygt hälften (54 %) av de tillfrågade uppger att de är nöjda med det bemötande de fått av polisen. Sett till utvecklingen över tid har andelen legat relativt stabilt. Efter en ökning 2015, syns dock en svag minskning 2016, och andelen ligger därefter på en stabil, något lägre nivå än tidigare år.

Däremot är det en mindre andel som uppger att de är nöjda med den information de fått om hur polisen arbetar med ärendet (34 %). Andelen som uppger att de har varit nöjda med polisens information har varit mer eller mindre konstant sedan 2007, med mindre årliga variationer.

När det gäller polisens effektivitet vad gäller förmågan att utreda och klara upp brottet är det knappt en femtedel som uppger sig vara nöjda (19 %). Andelen har legat på samma nivå under de senaste tre åren, men sett över tid har trenden varit svagt nedåtgående.

³⁵ Notera att frågan gäller utsatthet för brott under de senaste tre åren. Vidare gäller frågan alla typer av brott. Detta gör att populationen blir en helt annan än i utsatthetskapitlet, där man frågar om utsatthet under 2017 för vissa utvalda brottstyper.

Figur 6.1 Erfarenheter av polisen bland de som utsatts för något brott som polisanmälts under de senaste tre åren, enligt NTU 2007–2018. Andel som sammantaget har mycket/ganska positiva erfarenheter av polisen samt som är mycket/ganska nöjda med olika delar av polisens arbete.^{a,b}

^a Resultaten för NTU 2007–2016 är omräknade eftersom undersökningen då genomfördes med en annan metod. Läs mer om detta i metodkapitlet och i den tekniska rapporten (Brå 2019). För motsvarande resultat före omräkningen, se tidigare NTU-publikationer.

^b Frågor om erfarenheter av olika delar av polisens arbete började ställas 2009.

Sammantagna erfarenheter av polisen

För att undersöka den sammantagna erfarenheten av polisen ställs följande fråga:

Hur skulle du sammantaget beskriva dina erfarenheter av polisen i samband med det här brottet?

Svarsalternativen är: *mycket positiva, ganska positiva, varken positiva eller negativa, ganska negativa, mycket negativa och vet intelingen åsikt.*

NTU 2018 visar att 44 procent av de som utsatts för ett brott som har polisanmälts under de senaste tre åren har positiva (mycket eller ganska) erfarenheter. Det är i princip på samma nivå som 2017, då andelen var 45 procent. Andelen har legat på en stabil nivå under större delen av mätperioden, dock kan en svag minskning ses för de tre senaste åren (se tabell 6.1). Vidare är det en femtedel (20 %) som uppger att de har negativa (mycket eller ganska) erfarenheter. Bland dem som utsatts för ett brott som innehöll någon form av hot eller våld är andelen med positiva erfarenheter i princip på samma nivå som bland dem som polisanmält händelser utan inslag av hot eller våld (44 respektive 45 %). Däremot är andelen med negativa erfarenheter större bland dem som utsatts för brott som har innehållit hot eller våld (30 %) än bland dem som utsatts för händelser utan inslag av hot eller våld (17 %, se figur 6.2).³⁶

Bland män uppger 40 procent att de har positiva erfarenheter, vilket i princip är på samma nivå som 2017, då andelen var 41 procent (se figur 6.3). Bland dem som polisanmält ett brott som innehöll någon form av hot eller våld är andelen med positiva erfarenheter något mindre (38 %)

³⁶ NTU visar att ungefär en fjärdedel (24 %) av de brott som anmälts till polisen under de senaste tre åren uppges ha innehållit någon form av hot eller våld. För att ringa in omfattningen av sådana brott ställs frågan "Ingick någon form av hot eller våld i händelsen?". Denna fråga fångar således inte upp några specificerade brottstyper, utan belyser snarare den tillfrågades övergripande bedömning av huruvida inslag som uppfattades som hot eller våld ingick i händelsen.

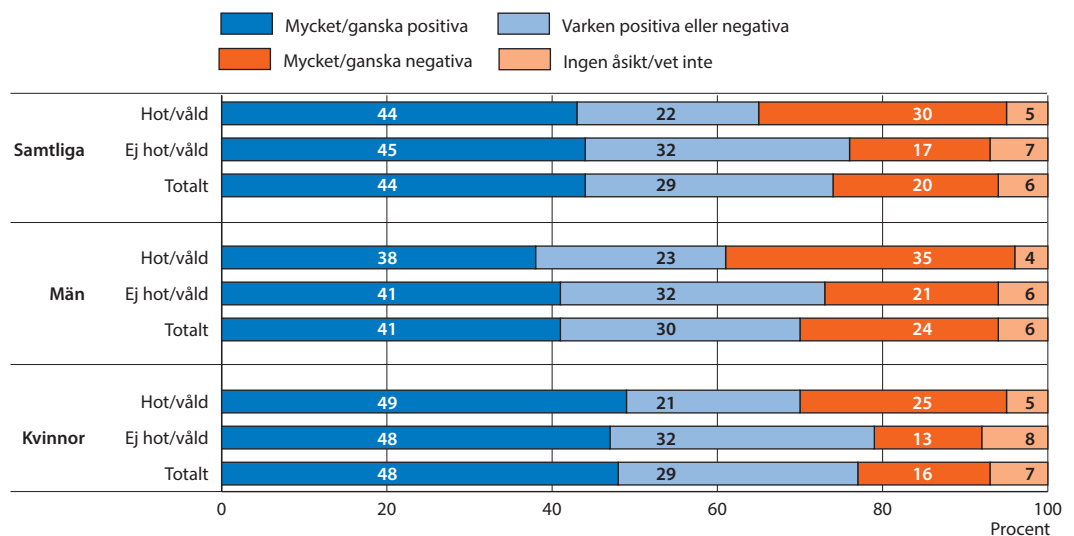
än bland dem som polisanmält händelser utan inslag av hot eller våld (41 %, figur 6.2).

Bland kvinnor uppger 48 procent att de har positiva erfarenheter, en nivå som i stort sett är oförändrad sedan 2017, då andelen var 49 procent. Det är i princip inga skillnader mellan de som utsatts för brott med inslag av hot eller våld (49 %) och de som utsatts för brott utan inslag av hot eller våld (48 %).

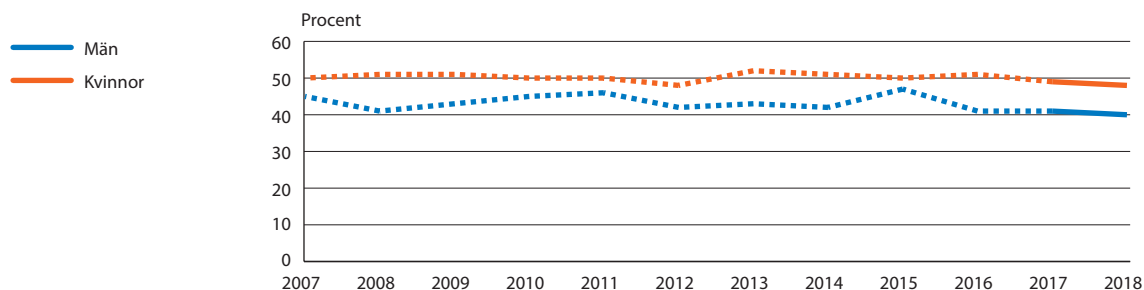
Det är således en större andel kvinnor än män som sammantaget har positiva erfarenheter av polisen, och så har det sett ut varje år som NTU har genomförts. Samtidigt följer de varandra relativt väl sett till utvecklingen över tid, dock med något mer årliga variationer bland män.

Det är en större andel som saknar en tydlig uppfattning (positiv eller negativ) bland dem som har utsatts för brott utan inslag av hot eller våld, jämfört med dem som utsatts för brott med inslag av hot eller våld (32 % jämfört med 22 %). Skillnaden kan ha ett samband med att olika typer av brott anmäls på olika sätt, vilket innebär att den utsatta personens kontakt med polisen uppstår på olika sätt, av olika skäl och i olika situationer. Förväntningarna på vad en polisanmälan ska leda till kan skilja sig åt mellan olika brottstyper. Vid utsatthet för hot- eller våldsbrott kan det främsta syftet vara att få upprättelse eller skydd, medan en polisanmälan av ett egendomsbrott ofta är en åtgärd som främst vidtas i syfte att kunna begära ersättning från försäkringsbolag. Det är därför inte förvånande att de som drabbats av brott utan inslag av hot eller våld oftare saknar en tydlig (positiv eller negativ) uppfattning.

Figur 6.2 Sammantagna erfarenheter av polisen bland de som utsatts för något brott som polisanmälts under de senaste tre åren, uppdelat på om (den senaste) händelsen innehöll respektive inte innehöll hot eller våld, enligt NTU 2018. Andel av samtliga och av männen respektive kvinnorna.

Figur 6.3 Sammantagna erfarenheter av polisen bland de som utsatts för något brott som polisanmälts under de senaste tre åren, enligt NTU 2007–2018. Andel som har mycket/ganska positiva erfarenheter, av männen respektive kvinnorna.^a

^a Resultaten för NTU 2007–2016 är omräknade eftersom undersökningen då genomfördes med en annan metod. Läs mer om detta i metodkapitlet och i den tekniska rapporten (Brå 2019). För motsvarande resultat före omräkningen, se tidigare NTU-publikationer.

Tabell 6.1 Sammantagna erfarenheter av polisen bland de som utsatts för något brott som polisanmälts under de senaste tre åren, enligt NTU 2007–2018. Andel (%) som har mycket/ganska positiva erfarenheter, av samtliga uppdelat på olika åldersgrupper och av männen respektive kvinnorna.^{ab}

	2007	2008	2009	2010	2011	2012	2013	2014	2015	2016	2017	2018
SAMTLIGA, 16–84 ÅR	48	46	47	48	49	46	48	47	49	46	45	44
Män	45	41	43	45	46	42	43	42	47	41	41	40
Kvinnor	50	51	51	50	50	48	52	51	50	51	49	48
Ålder												
16–24 år	39	41	43	42	47	41	44	41	45	44	40	37
25–44 år	44	43	43	43	43	43	43	43	45	40	43	42
45–64 år	51	47	48	51	50	47	50	48	48	50	46	48
65–84 år	65	59	65	69	65	56	61	63	72	60	51	50

^a Resultaten för NTU 2007–2016 är omräknade eftersom undersökningen då genomfördes med en annan metod. Läs mer om detta i metodkapitlet och i den tekniska rapporten (Brå 2019). För motsvarande resultat före omräkningen, se tidigare NTU-publikationer.

^b Vid en redovisning av hur utvecklingen har sett ut över tid används i rapporten en indelning i fyra ålderskategorier. Då urvalet var betydligt mindre före metodbytet var en indelning i åtta ålderskategorier då inte möjlig. För att se resultat uppdelat på åtta ålderskategorier, både för samtliga och för män respektive kvinnor, redovisade för åren efter metodbytet (dvs. 2017 och framåt), se tabell 6A:1 i appendix.

Sammanfattning av erfarenheter av polisen i olika åldersgrupper

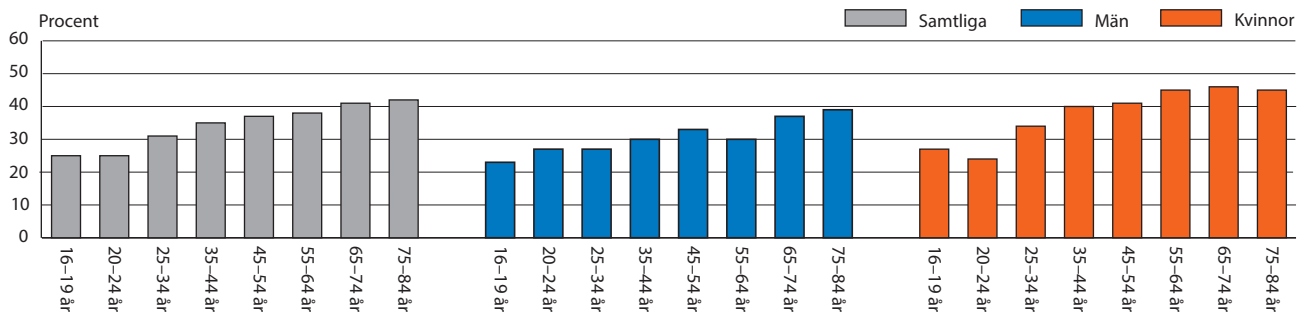
Sett till olika åldersgrupper är det 2018 vanligast med positiva erfarenheter av polisen bland äldre, och sedan blir andelen mindre ju yngre åldersgrupper som studeras (se figur 6.4). Störst andel med positiva erfarenheter finns i åldersgruppen 75–84 år (42 %) och minst är andelen bland de som är 16–19 år respektive 20–24 år (25 %). Tabell 6.1 visar att liknande mönster kan ses även tidigare år som NTU har genomförts och att andelarna har legat på en relativt stabil nivå över tid.

Figur 6.4 visar att andelen med positiva erfarenheter av polisen bland män är störst i den äldsta åldersgruppen (75–84 år, 39 %) och mindre i de yngre åldersgrupperna (23 % bland 16–19 åringar).

Även bland kvinnor är andelen med positiva erfarenheter större bland äldre och störst i åldersgruppen 65–74 år (46 %), mindre i de yngre åldersgrupperna och minst i åldersgruppen 20–24 år (24 %).

Vid en jämförelse mellan män och kvinnor visar resultatet att mönstret är relativt likartat, men att det är högre nivåer bland kvinnor i de flesta åldersgrupper.

Figur 6.4 Sammantagna erfarenheter av polisen bland de som utsatts för något brott som polisanmälts under de senaste tre åren, enligt NTU 2018. Andel som har mycket/ganska positiva erfarenheter, inom olika åldersgrupper bland samtliga och bland männen respektive kvinnorna.

Sammantagna erfarenheter av polisen i olika grupper i befolkningen
NTU 2018 visar att erfarenheten av polisen inte skiljer sig åt i någon större utsträckning mellan olika grupper. Svenskfödda personer med minst en svenskfödd förälder har, liksom utrikesfödda personer, i större utsträckning positiva erfarenheter av polisen (44 respektive 45 %) än svenskfödda med två utrikesfödda föräldrar (39 %, se tabell 6.2).

Vad beträffar familjetyp är andelen med positiva erfarenheter av polisen störst bland ensamstående med barn (48 %) och minst bland ensamstående utan barn (42 %). Bland sammanboende med och utan barn är andelarna 45 respektive 46 procent.

Bland personer med eftergymnasial utbildning har 47 procent positiva erfarenheter, vilket är en större andel än bland personer med som högst gymnasial eller förgymnasial utbildning (44 respektive 39 %).

Sett till bostadstyp är det i princip inga skillnader mellan boende i småhus (45 %) och boende i flerfamiljshus (44 %).

Det är även små skillnader mellan boende i större städer (45 %), boende i storstadsregioner (44 procent) och boende i mindre städer eller på landsbygden (43 %).

När erfarenheter av polisen jämförs mellan män och kvinnor i olika grupper, visar resultaten att mönstret är relativt likartat. Dock är nivåerna högre bland kvinnor, något som gäller för alla grupper (se tabell 6A:2-3 i appendix).

Tabell 6.2 Sammantagna erfarenheter av polisen bland de som utsatts för något brott som polisanmäls under de senaste tre åren, enligt NTU 2007–2018. Andel (%) som har mycket/ganska positiva erfarenheter, inom olika grupper.^{ab}

	2007	2008	2009	2010	2011	2012	2013	2014	2015	2016	2017	2018
Svensk/utländsk bakgrund												
Svenskfödda med												
- minst en svenskfödd förälder	48	46	47	49	49	47	47	48	50	48	45	44
- båda föräldrarna utrikesfödda	42	47	40	46	56	38	51	51	45	43	40	39
Utrikesfödda	48	42	45	44	43	40	51	41	47	41	44	45
Utbildning (högsta)												
Förgymnasial	44	44	47	48	50	45	42	44	50	42	42	39
Gymnasial	50	47	46	48	47	45	48	46	50	45	44	44
Eftergymnasial	47	45	47	47	50	46	50	49	48	49	47	47
Familjetyp												
Sammanboende												
- utan barn	47	45	46	46	48	45	44	46	48	42	45	46
- med barn	49	42	44	47	47	44	46	47	49	46	44	45
Ensamstående												
- utan barn	48	50	50	50	52	48	52	47	51	52	45	42
- med barn	46	51	48	52	40	47	53	49	50	48	47	48
Bostadstyp												
Småhus	48	44	46	47	49	45	46	47	47	47	45	45
Flerfamiljshus	48	49	48	50	49	46	50	47	52	46	45	44
Boendeort												
Storadsregion	52	49	50	53	51	51	53	49	54	48	46	44
Större stad	43	42	43	41	44	43	42	42	42	42	44	45
Mindre stad/landsbygd	46	47	46	49	51	40	46	49	53	50	45	43

^a Resultaten för NTU 2007–2016 är omräknade eftersom undersökningen då genomfördes med en annan metod. Läs mer om detta i metodkapitlet och i den tekniska rapporten (Brå 2019). För motsvarande resultat före omräkningen, se tidigare NTU-publikationer.

^b För en redovisning av den här tabellen uppdelat på kön, se tabell 6A:2-3 i appendix.

Erfarenheter av polisens tillgänglighet

För att undersöka erfarenheten av polisens tillgänglighet ställs följande fråga:

Hur nöjd eller missnöjd är du sammantaget med möjligheten att på ett enkelt sätt få kontakt med någon inom polisen som kunde hjälpa dig?

Svarsalternativen är: *mycket nöjd, ganska nöjd, varken nöjd eller missnöjd, ganska missnöjd, mycket missnöjd och vet inte/har ingen åsikt.*

NTU 2018 visar att 49 procent av de tillfrågade som uppger att de har haft kontakt med polisen i samband med att de har utsatts för ett brott som polisanmäls är nöjda (mycket eller ganska) med polisens tillgänglighet, vilket är på samma nivå som 2017 (se figur 6.5 och tabell 6.3). Andelen har legat relativt stabilt under de flesta år. En ökning kan ses 2015, följt av en minskning igen 2016, och andelen ligger sedan dess på en stabil, något lägre nivå än tidigare år. Lite mindre än en femtedel (19 %) uppger att de är missnöjda (mycket eller ganska) med polisens tillgänglighet. Bland dem som polisanmält ett brott som innehöll någon form av hot eller våld är andelen nöjda mindre (45 %) än bland dem som polisanmält händelser utan inslag av hot eller våld (50 %).

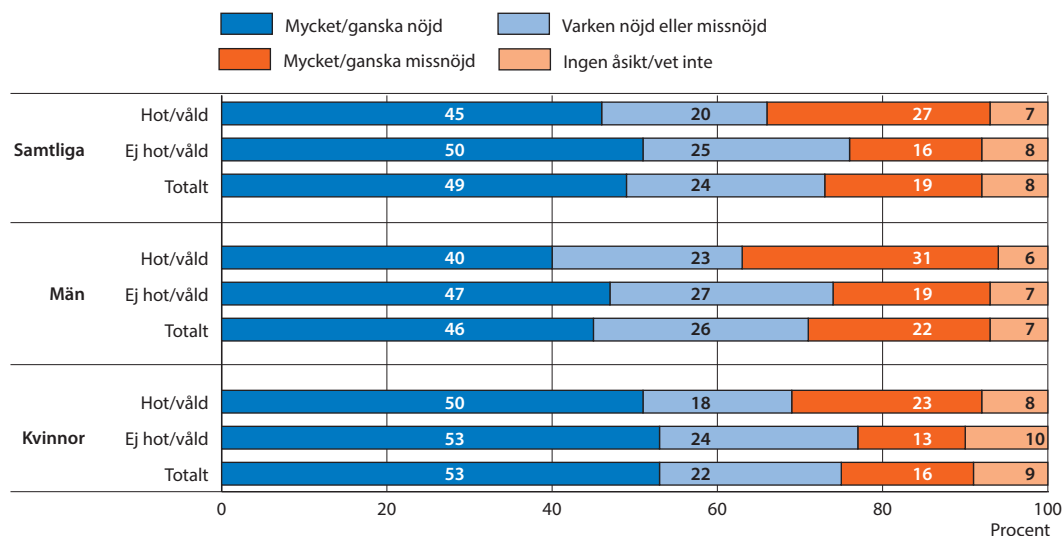
Vidare är andelen missnöjda större bland dem som utsatts för brott som uppges ha innehållit hot eller våld (27 %) än bland dem som utsatts för brott utan inslag av hot eller våld (16 %).

Bland män uppger 46 procent att de är nöjda med polisens tillgänglighet, vilket är en liten ökning från föregående år 2017, då andelen var 44 procent (se figur 6.6). Bland dem som utsatts för ett brott med inslag av hot eller våld är andelen nöjda mindre (40 %) än bland dem som utsatts för händelser utan hot eller våld (47 %).

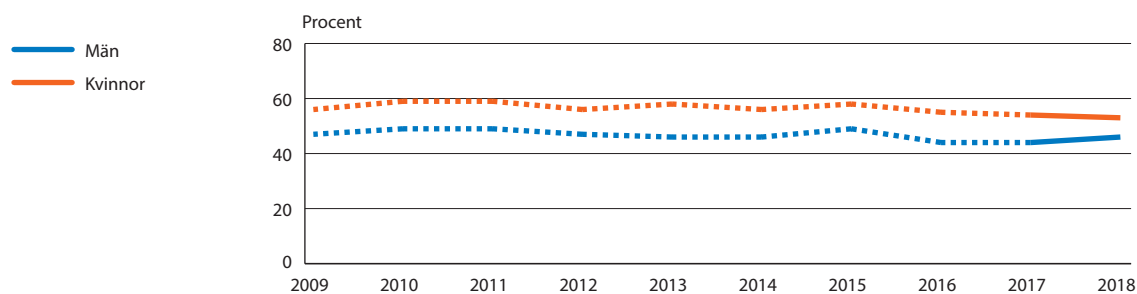
Av kvinnor är 53 procent nöjda med polisens tillgänglighet, vilket i princip är på samma nivå som 2017, då andelen var 54 procent. Bland dem som utsatts för brott med inslag av hot eller våld är andelen nöjda mindre (50 %) än bland dem som utsatts för brott utan inslag av hot eller våld (53 %).

En jämförelse mellan män och kvinnor visar således att kvinnor i större utsträckning än män är nöjda med polisens tillgänglighet, och så har det sett ut vid samtliga mätpunkter. Däremot följer män och kvinnor varandra väl sett till utvecklingen över tid.

Figur 6.5 Erfarenheter av polisens tillgänglighet bland de som utsatts för något brott som polisanmälts under de senaste tre åren, uppdelat på om (den senaste) händelsen innehöll respektive inte innehöll hot eller våld, enligt NTU 2018. Andel som är mycket/ganska nöjda, av samtliga och av männen respektive kvinnorna.

Figur 6.6 Erfarenheter av polisens tillgänglighet bland de som utsatts för något brott som polisanmälts under de senaste tre åren, enligt NTU 2009–2018. Andel som är mycket/ganska nöjda, av männen respektive kvinnorna.^a

^a Resultaten för NTU 2009–2016 är omräknade eftersom undersökningen då genomfördes med en annan metod. Läs mer om detta i metodkapitlet och i den tekniska rapporten (Brå 2019). För motsvarande resultat före omräkningen, se tidigare NTU-publikationer.

Tabell 6.3 Erfarenheter av polisens tillgänglighet bland de som utsatts för något brott som polisanmälts under de senaste tre åren, enligt NTU 2009–2018. Andel (%) som är mycket/ganska nöjda, av samtliga uppdelat på olika åldersgrupper och av männen respektive kvinnorna.^{ab}

	2009	2010	2011	2012	2013	2014	2015	2016	2017	2018
SAMTLIGA, 16–84 ÅR	52	54	54	52	52	51	54	50	49	49
Män	47	49	49	47	46	46	49	44	44	46
Kvinnor	56	59	59	56	58	56	58	55	54	53
Ålder										
16–24 år	51	52	54	49	50	50	52	49	48	45
25–44 år	49	50	52	49	48	49	51	47	48	49
45–64 år	52	55	54	52	55	53	53	51	49	50
65–84 år	61	65	60	62	61	55	65	57	51	51

^a Resultaten för NTU 2009–2016 är omräknade eftersom undersökningen då genomfördes med en annan metod. Läs mer om detta i metodkapitlet och i den tekniska rapporten (Brå 2019). För motsvarande resultat före omräkningen, se tidigare NTU-publikationer.

^b Vid en redovisning av hur utvecklingen har sett ut över tid används i rapporten en indelning i fyra ålderskategorier. Då urvalet var betydligt mindre före metodbytet var en indelning i åtta ålderskategorier då inte möjlig. För att se resultat uppdelat på åtta ålderskategorier, både för samtliga och för män respektive kvinnor, redovisade för åren efter metodbytet (dvs. 2017 och framåt), se tabell 6B:1 i appendix.

Erfarenheter av polisens tillgänglighet i olika åldersgrupper

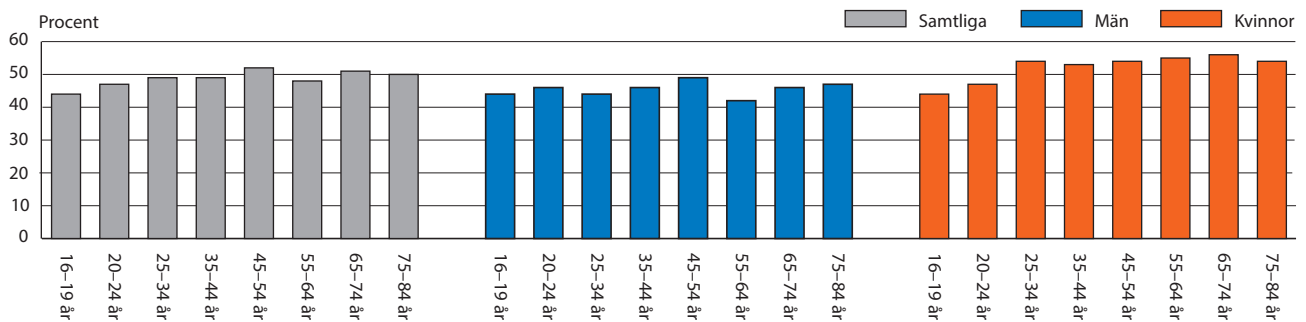
Sett till olika åldersgrupper är skillnaderna relativt små vad gäller de som är nöjda med polisens tillgänglighet 2018. Störst andel nöjda finns i åldersgrupperna 45–54 år (52 %), medan minst andel nöjda (44 %) återfinns i den yngsta åldersgruppen (16–19 år, se figur 6.7). Tabell 6.3 visar att utvecklingen över tid har skiljt sig åt något mellan grupperna. Under flertalet tidigare mätningar har andelen varit betydligt större i den äldsta åldersgruppen än i övriga åldersgrupper, men 2018 kan enbart små skillnader tydas. Vidare har nivåerna minskat över tid sett till den yngsta och den äldsta åldersgruppen. Bland de två övriga åldersgrupperna har nivåerna legat relativt stabilt.

Figur 6.7 visar att störst andel som är nöjda med polisens tillgänglighet 2018 bland män återfinns åldersgruppen 45–54 år (49 %). Minst andel nöjda återfinns i åldersgruppen 55–64 år (42 %).

Bland kvinnor visar resultaten att andelen nöjda är mindre i de yngsta åldersgrupperna och generellt sett större i de äldre åldersgrupperna. Mellan åldrarna 25–34 och 75–84 skiljer det sig inte så mycket andelsmässigt. Andelen som är nöjda är minst i den yngsta åldersgruppen (16–19 år, 44 %), respektive störst i åldersgruppen 65–74 år (56 %).

Vid en jämförelse mellan män och kvinnor visar resultaten att ett tydligare mönster kan utläsas bland kvinnor, där andelen är mindre i de yngre åldersgrupperna, medan det inte går att utläsa något tydligt mönster bland män.

Figur 6.7 Erfarenheter av polisens tillgänglighet bland de som utsatts för något brott som polisanmälts under de senaste tre åren, enligt NTU 2018. Andel som är mycket/ganska nöjda, inom olika åldersgrupper bland samtliga och bland männen respektive kvinnorna.

Erfarenheter av polisens tillgänglighet i olika grupper i befolkningen

Utrikesfödda personer och svenskfödda med minst en svenskfödd förälder är i större utsträckning nöjda med polisens tillgänglighet (50 respektive 49 %) än svenskfödda med två utrikesfödda föräldrar (45 %, se tabell 6.4).

Av personer med eftergymnasial utbildning är 52 procent nöjda med polisens tillgänglighet, vilket är på en högre nivå än för personer med som högst förgymnasial och gymnasial utbildning (45 respektive 48 %).

Vad beträffar familjetyp är det små skillnader. Andelen som är nöjda med polisen är störst bland sammanboende med barn (51 %) och minst bland ensamstående utan barn (48 %).

Det är små skillnader mellan boende i småhus respektive flerfamiljshus (49 respektive 50 %).

Vidare har boende i större städer en lite större andel som är nöjda med polisens tillgänglighet (50 %) än boende i storstadsregioner och i mindre städer eller på landsbygden (49 respektive 48 %).

En jämförelse mellan män och kvinnor sett till andelen nöjda inom olika grupper, visar att mönstret är relativt likartat. Vidare är nivåerna något högre bland kvinnor (se tabell 6B:2-3 i appendix).

Tabell 6.4 Erfarenheter av polisens tillgänglighet bland de som utsatts för något brott som polisanmälts under de senaste tre åren, enligt NTU 2009–2018. Andel (%) som är mycket/ganska nöjda, inom olika grupper.^{ab}

	2009	2010	2011	2012	2013	2014	2015	2016	2017	2018
Svensk/utländsk bakgrund										
Svenskfödda med										
- minst en svenskfödd förälder	52	55	54	53	52	52	54	50	49	49
- båda föräldrarna utrikesfödda	43	45	52	40	48	46	44	44	45	45
Utrikesfödda	50	51	53	49	53	50	54	50	48	50
Utbildning (högsta)										
Förgymnasial	50	53	52	49	48	48	49	47	45	45
Gymnasial	49	51	52	49	52	50	54	47	47	48
Eftergymnasial	55	58	57	57	54	54	56	53	52	52
Familjetyp										
Sammanboende										
- utan barn	51	53	54	53	51	52	55	48	49	49
- med barn	52	56	54	52	51	53	53	52	48	51
Ensamstående										
- utan barn	53	53	55	50	53	49	53	50	50	48
- med barn	52	56	50	49	52	46	54	49	49	50
Bostadstyp										
Småhus	52	55	52	53	51	51	53	50	48	49
Flerfamiljshus	53	54	56	51	54	52	55	50	51	50
Boendeort										
Storstadsregion	55	59	59	55	56	55	59	52	50	49
Större stad	50	50	49	49	48	48	48	47	49	50
Mindre stad/landsbygd	49	49	51	49	50	47	53	50	46	48

^a Resultaten för NTU 2009–2016 är omräknade eftersom undersökningen då genomfördes med en annan metod. Läs mer om detta i metodkapitlet och i den tekniska rapporten (Brå 2019). För motsvarande resultat före omräkningen, se tidigare NTU-publikationer.

^b För en redovisning av den här tabellen uppdelat på kön, se tabell 6B:2-3 i appendix.

Erfarenheter av polisens bemötande

För att undersöka erfarenheten av polisens bemötande ställs följande fråga:

Hur nöjd eller missnöjd är du sammantaget med det bemötande du fick av polisen?

Svarsalternativen är: *mycket nöjd, ganska nöjd, varken nöjd eller missnöjd, ganska missnöjd, mycket missnöjd och vet inte/har ingen åsikt.*

NTU 2018 visar att 54 procent av de som uppger att de har utsatts för ett brott som polisanmälts under de senaste tre åren är nöjda (mycket eller ganska) med polisens bemötande, vilket är i nivå med 2017, då andelen var 55 procent. Sett till utvecklingen över tid har andelen legat relativt stabilt. Dock skedde en ökning 2015, och därefter en svag minskning 2016, och andelen har därefter legat stabilt på något lägre nivåer än tidigare år (se tabell 6.5). Sett till dem som uppger att de är missnöjda (mycket eller ganska) ligger andelen på 14 procent. Bland dem som utsatts för brott som innehöll någon form av hot eller våld är andelen nöjda mindre än bland dem som utsatts för brott utan inslag av hot eller våld (51 respektive 56 %). Vidare är andelen missnöjda

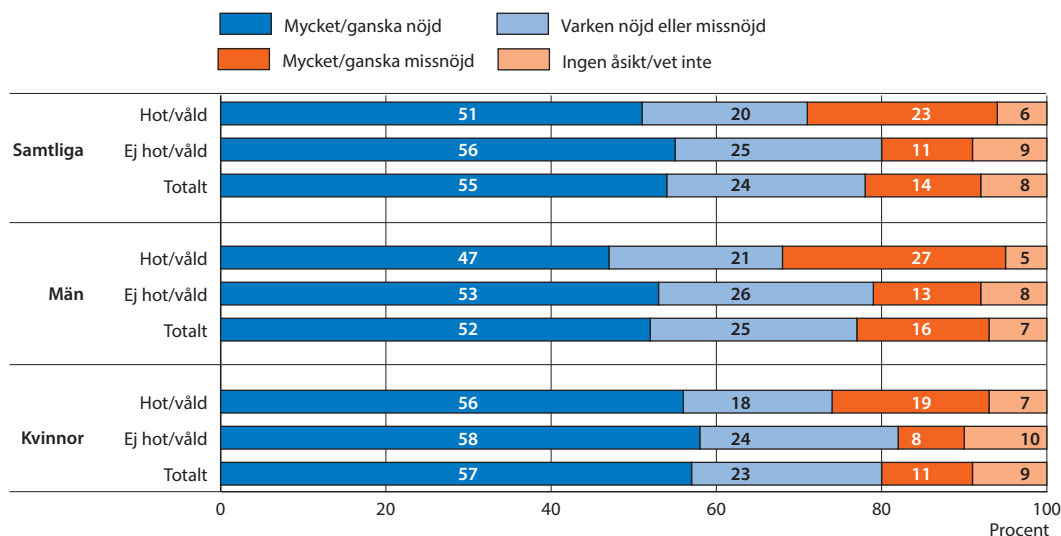
betydligt större bland dem som utsatts för brott med inslag av hot eller våld (23 %) än bland dem som utsatts för brott utan inslag av hot eller våld (11 %, se figur 6.8).

Bland män visar figur 6.9 att drygt hälften (52 %) uppger att de är nöjda med polisens bemötande, vilket är snarlikt resultatet från 2017, då andelen var 51 procent. Andelen nöjda är mindre bland dem som utsatts för brott som innehöll någon form av hot eller våld jämfört med dem som utsatts för brott utan inslag av hot eller våld (47 respektive 53 %).

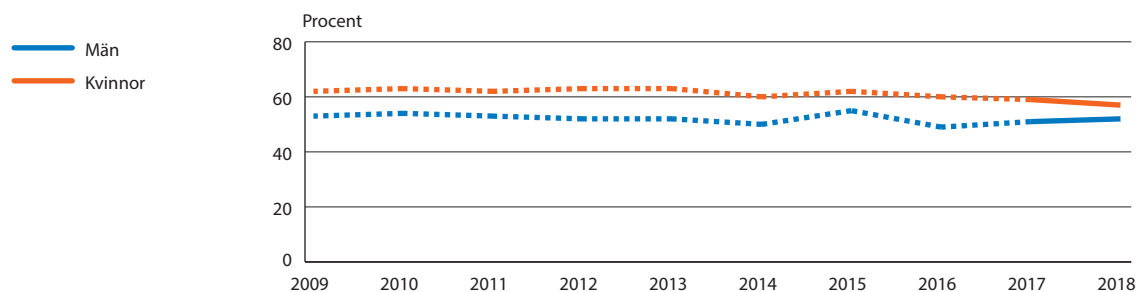
Av kvinnor uppger 57 procent att de är nöjda med polisens bemötande, vilket är något mindre än 2017, då andelen var 59 procent. Bland dem som utsatts för brott som innehöll någon form av hot eller våld är andelen nöjda något mindre (56 %) än bland dem som utsatts för brott utan hot eller våld (58 %).

Kvinnor är således mer nöjda med polisens bemötande än män och så har mönstret sett ut vid varje mättillfälle. Dock har skillnaderna under de senaste åren minskat något, vilket kan förklaras av en liten ökning bland män och en liten minskning bland kvinnor under de senaste åren.

Figur 6.8 Erfarenheter av polisens bemötande bland de som utsatts för något brott som polisanmälts under de senaste tre åren, uppdelat på om (den senaste) händelsen innehöll respektive inte innehöll hot eller våld, enligt NTU 2018. Andel som är mycket/ganska nöjda, av samtliga och av männen respektive kvinnorna.

Figur 6.9 Erfarenheter av polisens bemötande bland de som utsatts för något brott som polisanmäls under de senaste tre åren, enligt NTU 2009–2018. Andel som är mycket/ganska nöjda, av männen respektive kvinnorna.^a

^a Resultaten för NTU 2009–2016 är omräknade eftersom undersökningen då genomfördes med en annan metod. Läs mer om detta i metodkapitlet och i den tekniska rapporten (Brå 2019). För motsvarande resultat före omräkningen, se tidigare NTU-publikationer.

Tabell 6.5 Erfarenheter av polisens bemötande bland de som utsatts för något brott som polisanmäls under de senaste tre åren, enligt NTU 2009–2018. Andel (%) som är mycket/ganska nöjda, av samtliga uppdelat på olika åldersgrupper och av männen respektive kvinnorna.^{ab}

	2009	2010	2011	2012	2013	2014	2015	2016	2017	2018
SAMTLIGA, 16–84 ÅR	57	58	58	57	57	55	59	55	55	54
Män	53	54	53	52	52	50	55	49	51	52
Kvinnor	62	63	62	63	63	60	62	60	59	57
Ålder										
16–24 år	54	54	57	53	52	51	54	53	50	47
25–44 år	55	56	55	55	54	52	56	51	54	54
45–64 år	58	61	57	57	59	56	58	56	56	56
65–84 år	67	67	65	68	68	66	73	66	62	61

^a Resultaten för NTU 2009–2016 är omräknade eftersom undersökningen då genomfördes med en annan metod. Läs mer om detta i metodkapitlet och i den tekniska rapporten (Brå 2019). För motsvarande resultat före omräkningen, se tidigare NTU-publikationer.

^b Vid en redovisning av hur utvecklingen har sett ut över tid används i rapporten en indelning i fyra ålderskategorier. Då urvalet var betydligt mindre före metodbytet var en indelning i åtta ålderskategorier då inte möjlig. För att se resultat uppdelat på åtta ålderskategorier, både för samtliga och för män respektive kvinnor, redovisade för åren efter metodbytet (dvs. 2017 och framåt), se tabell 6C:1 i appendix.

Erfarenheter av polisens bemötande i olika åldersgrupper

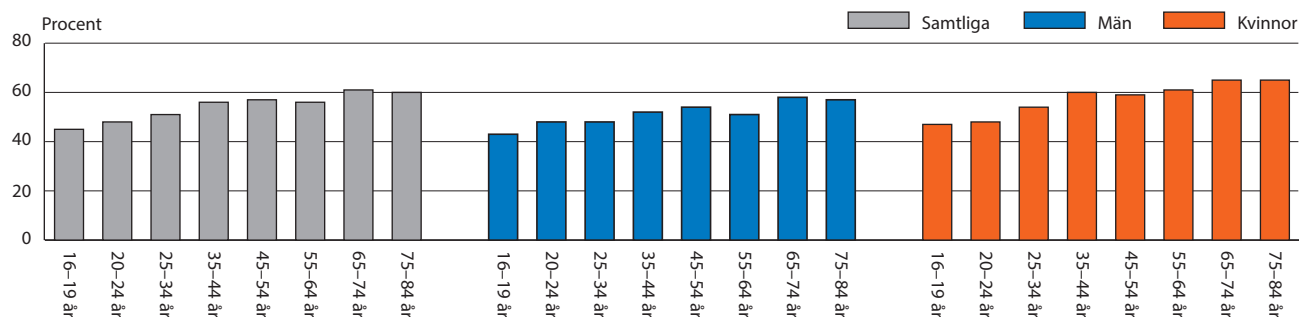
Sett till olika åldersgrupper visar figur 6.10 att andelen som är nöjda med polisens bemötande är minst i de yngre åldersgrupperna 2018, och ökar generellt sett ju äldre åldersgrupp som studeras. Minst är andelen i den yngsta åldersgruppen (16–19 år) där den är 45 procent, medan den är störst i åldersgruppen 65–74 år (61 %). Tabell 6.5 visar att mönstret liknar det för 2017 och att nivåerna har legat relativt stabilt i alla åldersgrupper.

Bland män är andelen nöjda med polisens bemötande minst i åldersgruppen 16–19 år (43 %) större i äldre åldersgrupper och störst i åldersgruppen 65–74 år (58 %).

Även bland kvinnor är andelen med positiva erfarenheter mindre i yngre åldersgrupper och ökar ju äldre åldersgrupp som studeras. I åldersgruppen 16–19 år ligger andelen på 47 procent, medan den i grupperna 65–74 år och 75–84 år är 65 procent.

Vid en jämförelse mellan män och kvinnor som har positiva erfarenheter av polisens bemötande, visar således resultaten att mönstret är likartat.

Figur 6.10 Erfarenheter av polisens bemötande bland de som utsatts för något brott som polisanmälts under de senaste tre åren, enligt NTU 2018. Andel som är mycket/ganska nöjda, inom olika åldersgrupper bland samtliga och bland männen respektive kvinnorna.

Erfarenheter av polisens bemötande i olika grupper i befolkningen

Personer födda i Sverige med minst en svenskfödd förälder är, liksom utrikesfödda personer, i större utsträckning nöjda med polisens bemötande (55 % i respektive grupp) jämfört med personer som är födda i Sverige med två utrikesfödda föräldrar (50 % se tabell 6.6).

Sett till utbildning är personer med eftergymnasial respektive gymnasial utbildning mer nöjda (56 respektive 55 %) jämfört med personer med förgymnasial utbildning (51 %).

Sett till familjetyp är andelen som är nöjda med polisens bemötande mindre bland ensamstående utan barn (51 %) jämfört med övriga familjegrupper (56 % i respektive grupp).

Det är små skillnader mellan boende i småhus (55 %) och boende i flerfamiljshus (54 %).

Personer boende i större städer respektive boende i mindre städer eller på landsbygden har en något större andel som är nöjda (56 respektive 55 %) jämfört med boende i storstadsregioner (53 %).

När en jämförelse görs mellan män och kvinnor, visar resultaten att mönstret bland olika grupper är relativt likartat. Vidare är det inte några större skillnader sett till nivåerna, men andelarna är generellt sett något större bland kvinnor (se tabell 6C:2-3 i appendix).

Tabell 6.6 Erfarenheter av polisens bemötande bland de som utsatts för något brott som polisanmälts under de senaste tre åren, enligt NTU 2009–2018. Andel (%) som är mycket/ganska nöjda, inom olika grupper.^{ab}

	2009	2010	2011	2012	2013	2014	2015	2016	2017	2018
Svensk/utländsk bakgrund										
Svenskfödda med										
- minst en svenskfödd förälder	58	59	58	57	56	55	59	55	56	55
- båda föräldrarna utrikesfödda	54	54	59	52	54	51	47	53	50	50
Utrikesfödda	54	55	55	56	59	56	59	53	55	55
Utbildning (högsta)										
Förgymnasial	56	56	56	55	52	53	54	51	52	51
Gymnasial	59	61	59	59	59	58	64	57	56	55
Eftergymnasial	56	57	57	56	57	53	56	55	56	56
Familjetyp										
Sammanboende										
- utan barn	56	57	57	57	56	56	59	53	56	56
- med barn	56	58	56	55	56	53	57	53	54	56
Ensamstående										
- utan barn	60	59	61	59	59	55	60	59	55	51
- med barn	61	62	56	57	57	58	60	52	57	56
Bostadstyp										
Småhus	58	60	59	59	58	56	59	57	56	55
Flerfamiljshus	58	58	57	56	57	55	59	53	55	54
Boendeort										
Storstadsregion	56	61	58	57	58	55	60	54	55	53
Större stad	57	55	57	58	57	55	57	54	55	56
Mindre stad/landsbygd	60	58	58	55	56	55	59	58	55	55

^a Resultaten för NTU 2009–2016 är omräknade eftersom undersökningen då genomfördes med en annan metod. Läs mer om detta i metodkapitlet och i den tekniska rapporten (Brå 2019). För motsvarande resultat före omräkningen, se tidigare NTU-publikationer.

^b För en redovisning av den här tabellen uppdelat på kön, se tabell 6C:2-3 i appendix.

Erfarenheter av polisens information

För att undersöka erfarenheten av informationen från polisen ställs följande fråga:

Hur nöjd eller missnöjd är du sammantaget med den information du fick om hur polisen arbetar med ditt ärende?

Svarsalternativen är: *mycket nöjd, ganska nöjd, varken nöjd eller missnöjd, ganska missnöjd, mycket missnöjd och vet intel/har ingen åsikt.*

Tabell 6.7 visar att drygt en tredjedel (34 %) av de som 2018 uppgav att de har haft kontakt med polisen i samband med att de har utsatts för ett brott är nöjda (mycket eller ganska) med den information de fått. Det är relativt oförändrat jämfört med 2017, då andelen var 35 procent. Andelen som uppger att de har varit nöjda med polisens information har varit mer eller mindre konstant sedan 2007. Vidare uppger 28 procent uppger att de är missnöjda (mycket eller ganska) med polisens information. Bland dem som utsatts för ett brott som innehöll någon form av hot eller våld är andelen nöjda 5 procentenheter mindre än bland dem som polisanmält händelser utan inslag av hot eller våld (30 respektive 35 %). Andelen missnöjda är större bland dem som utsatts

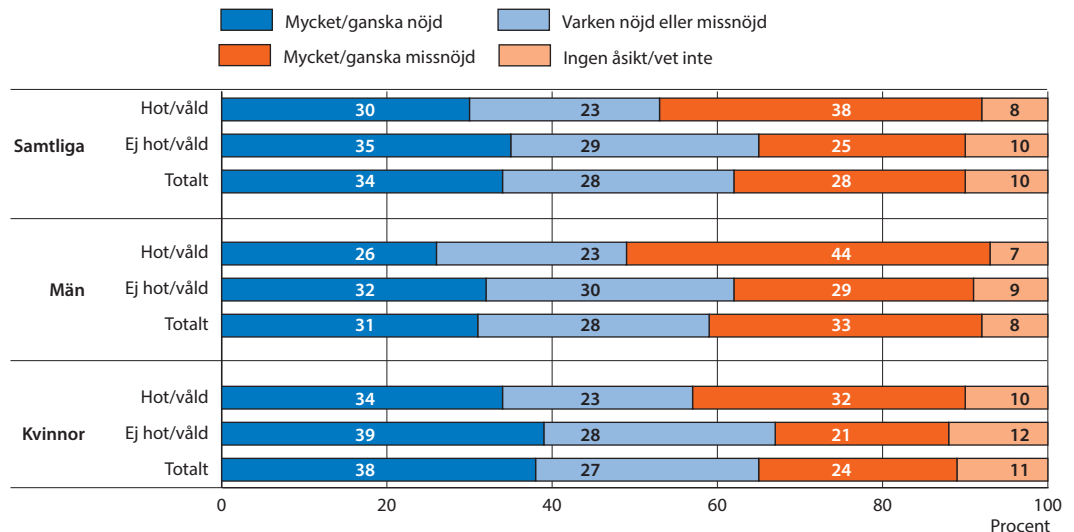
för ett brott som uppges ha innehållit hot eller våld (38 %) än bland dem som utsatts för brott utan inslag av hot eller våld (25 %, se figur 6.11).

Bland män uppger 30 procent att de är nöjda med polisens information, vilket i princip är på samma nivå som 2017, då andelen var 31 procent (se figur 6.12). Sett till de som utsatts för ett brott som innehöll någon form av hot eller våld är andelen nöjda något mindre (26 %) än bland dem som utsatts för brott utan inslag av hot eller våld (32 %).

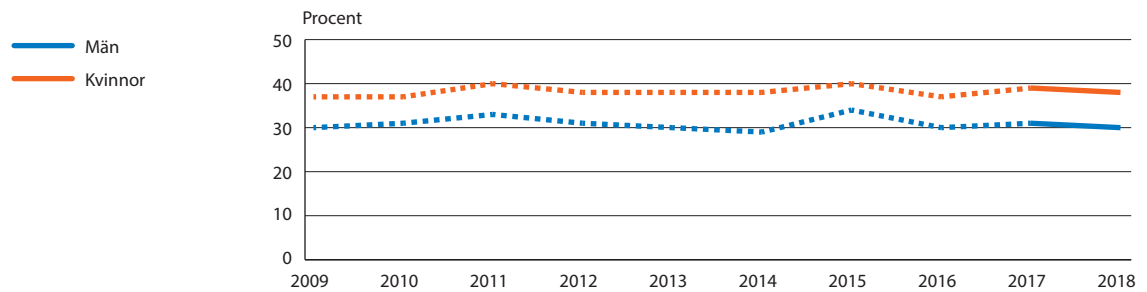
Av kvinnorna uppger 38 procent att de är nöjda med polisens information, vilket är på ungefär samma nivå som 2017, då andelen var 39 procent. Vidare är det en mindre andel nöjda bland kvinnor som utsatts för ett brott som innehöll någon form av hot eller våld (34 %) än bland dem som utsatts för brott utan inslag av hot eller våld (39 %).

Vid en jämförelse mellan män och kvinnor avseende hur nöjd man är med polisens information visar resultatet att kvinnor är mer nöjda än män. Det här mönstret kan ses alla år som NTU har genomförts. Samtidigt kan man se att de har följt varandra väl över tid.

Figur 6.11 Erfarenheter av polisens information bland de som utsatts för något brott som polisanmälts under de senaste tre åren, uppdelat på om (den senaste) händelsen innehöll respektive inte innehöll hot eller våld, enligt NTU 2018. Andel som är mycket/ganska nöjda, av samtliga och av männen respektive kvinnorna.

Figur 6.12 Erfarenheter av polisens information bland de som utsatts för något brott som polisanmälts under de senaste tre åren, enligt NTU 2009–2018. Andel som är mycket/ganska nöjda, av männen respektive kvinnorna.^a

^a Resultaten för NTU 2009–2016 är omräknade eftersom undersökningen då genomfördes med en annan metod. Läs mer om detta i metodkapitlet och i den tekniska rapporten (Brå 2019). För motsvarande resultat före omräkningen, se tidigare NTU-publikationer.

Tabell 6.7 Erfarenheter av polisens information bland de som utsatts för något brott som polisanmälts under de senaste tre åren, enligt NTU 2009–2018. Andel (%) som är mycket/ganska nöjda, av samtliga uppdelat på olika åldersgrupper och av männen respektive kvinnorna.^{ab}

	2009	2010	2011	2012	2013	2014	2015	2016	2017	2018
SAMTLIGA, 16–84 ÅR	34	34	37	35	34	33	37	33	35	34
Män	30	31	33	31	30	29	34	30	31	30
Kvinnor	37	37	40	38	38	38	40	37	39	38
Ålder										
16–24 år	27	30	32	27	28	28	30	30	28	25
25–44 år	31	30	34	33	32	31	33	30	32	33
45–64 år	36	37	38	37	36	35	40	35	38	37
65–84 år	46	47	46	41	43	41	50	42	42	41

^a Resultaten för NTU 2009–2016 är omräknade eftersom undersökningen då genomfördes med en annan metod. Läs mer om detta i metodkapitlet och i den tekniska rapporten (Brå 2019). För motsvarande resultat före omräkningen, se tidigare NTU-publikationer.

^b Vid en redovisning av hur utvecklingen har sett ut över tid används i rapporten en indelning i fyra åldersgrupper. Då urvalet var betydligt mindre före metodbytet var en indelning i åtta åldersgrupper då inte möjlig. För att se resultat uppdelat på åtta åldersgrupper, både för samtliga och för män respektive kvinnor, redovisade för åren efter metodbytet (dvs. 2017 och framåt), se tabell 6D:1 i appendix.

Erfarenheter av polisens information i olika åldersgrupper

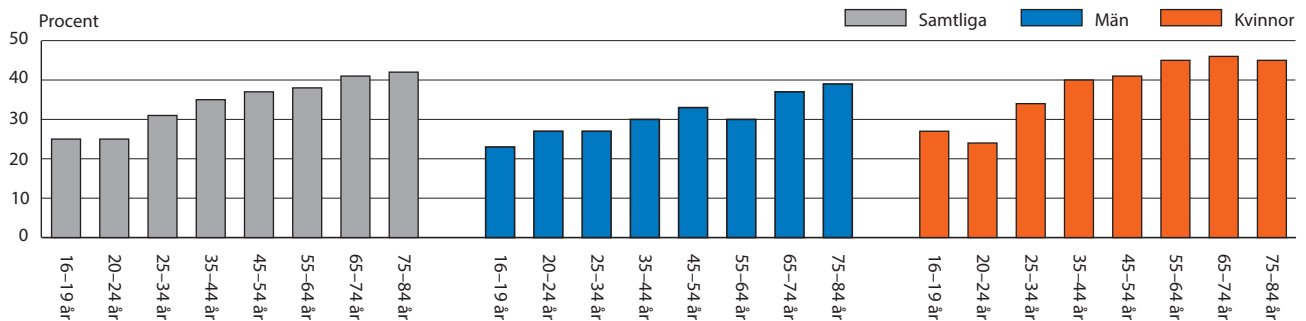
Sett till erfarenhet av polisens information i olika åldersgrupper 2018, är andelen som är nöjda minst i de två yngsta åldersgrupperna 16–19 år och 20–24 år (25 % vardera, se figur 6.13) och den blir större ju äldre åldersgrupp som studeras. I den äldsta åldersgruppen återfinns den största andelen (42 %). Tabell 6.7 visar att mönstret tidigare år liknar det för 2018 och att nivåerna har legat relativt stabilt över tid.

Bland män är andelen som är nöjda med polisens information större i de äldre åldersgrupperna och störst i åldersgruppen 75–84-år (39 %). Vidare är andelen minst i den yngsta åldersgruppen (23 %).

Även bland kvinnor är andelen som är nöjda större i de äldre åldersgrupperna. Den minsta andelen återfinns i åldersgruppen 20–24 år (24 %) och den största andelen i åldersgruppen 65–74 år (46 %).

Resultaten visar således att mönstret mellan män och kvinnor sett till olika åldersgrupper är relativt likartat, men att nivåerna är något högre bland kvinnor.

Figur 6.13 Erfarenheter av polisens information bland de som utsatts för något brott som polisanmälts under de senaste tre åren, enligt NTU 2018. Andel som är mycket/ganska nöjda, inom olika åldersgrupper bland samtliga och bland männen respektive kvinnorna.

Erfarenheter av polisens information i olika grupper i befolkningen

Erfarenheten av polisens information skiljer sig inte åt i någon större utsträckning mellan olika grupper. Utrikesfödda och personer som är födda i Sverige, med minst en svenskfödd förälder, är nöjda i större utsträckning (37 respektive 34 procent) än svenskfödda med två utrikesfödda föräldrar (30 procent, se tabell 6.8).

Av personer med eftergymnasial utbildning är 36 procent nöjda med polisens information, vilket är på en högre nivå än bland personer med som högst gymnasial utbildning (34 procent) och förgymnasial utbildning (32 procent)

Andelen nöjda är större bland ensamstående med barn (38 procent) jämfört med framför allt ensamstående utan barn (32 procent) men även jämfört med sammanboende med och utan barn (35 respektive 36 procent).

Det är inga skillnader mellan boende i småhus och boende i flerfamiljshus (34 procent i respektive grupp).

Vidare är det i princip inga skillnader mellan boende i storstäder, andra större städer och boende i mindre städer eller på landsbygden (34-35 procent).

En jämförelse mellan män och kvinnor som är nöjda med polisens information visar att det är relativt likartade mönster sett till olika grupper. Vidare är andelen nöjda större bland kvinnor, vilket kan ses för samtliga grupper (se tabell 6D:2-3 i appendix).

Tabell 6.8 Erfarenheter av polisens information bland de som utsatts för något brott som polisanmälts under de senaste tre åren, enligt NTU 2009–2018. Andel (%) som är mycket/ganska nöjda, inom olika grupper.^{ab}

	2009	2010	2011	2012	2013	2014	2015	2016	2017	2018
Svensk/utländsk bakgrund										
Svenskfödda med										
- minst en svenskfödd förälder	33	35	37	35	34	33	37	33	34	34
- båda föräldrarna utrikesfödda	40	43	50	29	44	51	35	48	32	30
Utrikesfödda	33	31	33	32	36	33	38	33	38	37
Utbildning (högsta)										
Förgymnasial	30	33	34	32	28	30	31	27	31	32
Gymnasial	33	33	35	35	35	33	39	32	35	34
Eftergymnasial	35	36	40	35	37	36	38	37	37	36
Familjetyp										
Sammanboende										
- utan barn	30	32	34	30	30	30	34	29	35	36
- med barn	37	35	38	38	35	37	37	35	34	35
Ensamstående										
- utan barn	34	35	38	35	37	34	39	36	35	32
- med barn	35	46	42	45	44	40	46	38	39	38
Bostadstyp										
Småhus	35	35	38	36	34	35	37	35	34	34
Flerfamiljshus	33	34	35	33	35	33	38	32	36	34
Boendeort										
Storstadsregion	32	35	37	34	35	33	39	33	35	34
Större stad	34	33	35	35	33	32	34	31	35	35
Mindre stad/landsbygd	35	36	39	35	35	35	39	38	35	34

^a Resultaten för NTU 2009–2016 är omräknade eftersom undersökningen då genomfördes med en annan metod. Läs mer om detta i metodkapitlet och i den tekniska rapporten (Brå 2019). För motsvarande resultat före omräkningen, se tidigare NTU-publikationer.

^b För en redovisning av den här tabellen uppdelat på kön, se tabell 6D:2-3 i appendix.

Erfarenheter av polisens effektivitet

För att undersöka erfarenheten av polisens effektivitet ställs följande fråga:

Hur nöjd eller missnöjd är du sammantaget med polisens arbete med att utreda och klara upp brottet?

Svarsalternativen är: *mycket nöjd, ganska nöjd, varken nöjd eller missnöjd, ganska missnöjd, mycket missnöjd och vet inte/har ingen åsikt.*

Resultaten från NTU 2018 visar att knappt en femtedel (19 %) av dem som har utsatts för ett brott som polisanmälts under de senaste tre åren är nöjda (mycket eller ganska) med polisens effektivitet vad gäller att utreda och klara upp brottet, vilket är på samma nivå som 2017. Tabell 6.9 visar att andelen har legat på samma nivå under de senaste tre åren, men sett över tid har trenden varit svagt nedåtgående. Drygt två femtedelar (43 procent) uppger att de är missnöjda (mycket eller ganska) med polisens effektivitet (se figur 6.14). Bland dem som utsatts för ett brott som innehöll någon form av hot eller våld är andelen nöjda något större (22 procent) än bland dem som utsatts för brott utan inslag av hot eller våld (18 procent). Vidare är andelen missnöjda större bland dem som

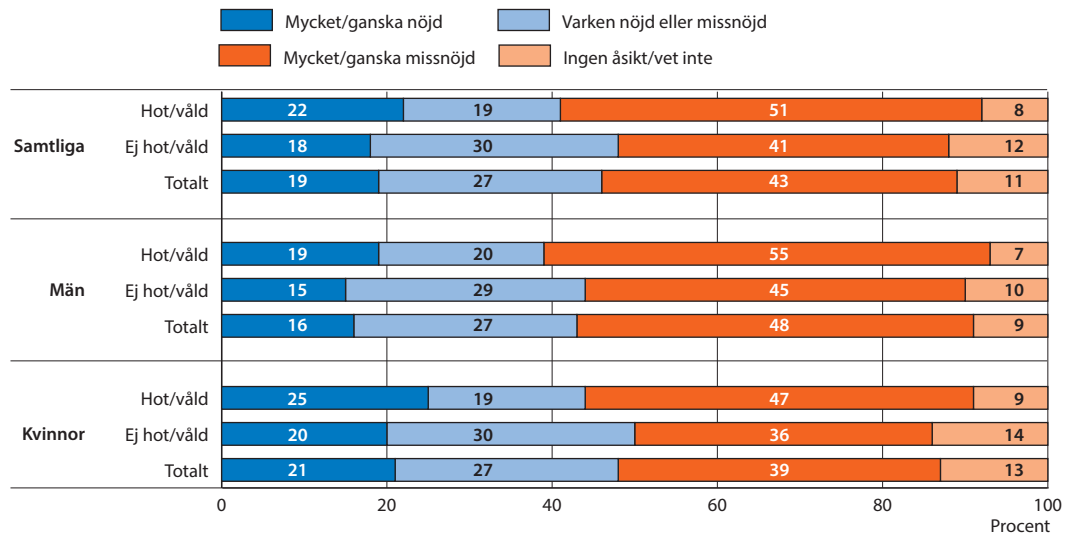
drabbats av brott som uppges ha innehållit hot eller våld (51 procent) än bland dem som polisanmält händelser utan inslag av hot eller våld (41 procent).

Bland män är andelen som är nöjda med polisens effektivitet på samma nivå som 2017, 16 procent (se figur 6.15). Bland dem som utsatts för ett brott som innehöll någon form av hot eller våld är andelen nöjda större (19 %) än bland dem som utsatts för brott utan inslag av hot eller våld (15 %).

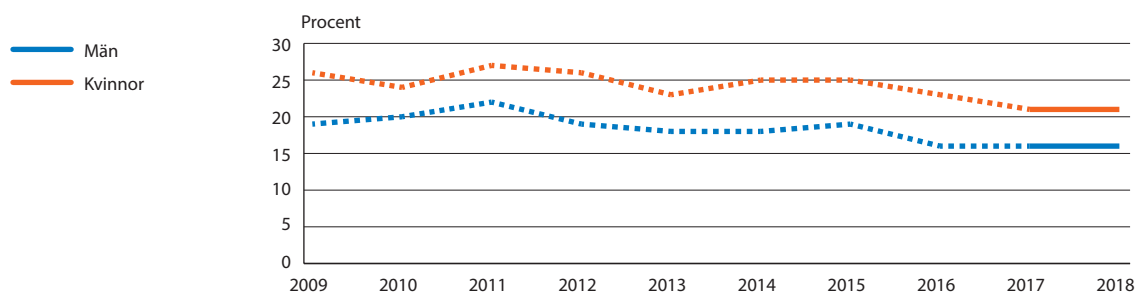
Av kvinnorna är det drygt en femtedel (21 %) som är nöjda med polisens effektivitet, vilket är på samma nivå som 2017. Bland dem som utsatts för ett brott som innehöll någon form av hot eller våld är andelen nöjda större (25 %) än bland dem som utsatts för brott utan inslag av hot eller våld (20 %).

En jämförelse mellan män och kvinnors erfarenhet av polisens effektivitet visar att kvinnor är nöjda i större utsträckning än män, vilket gäller alla år som NTU har genomförts. Samtidigt kan vi se att de följer varandra väl vad gäller utvecklingen över tid.

Figur 6.14 Erfarenheter av polisens effektivitet bland de som utsatts för något brott som polisanmälts under de senaste tre åren, uppdelat på om (den senaste) händelsen innehöll respektive inte innehöll hot eller våld, enligt NTU 2018. Andel som är mycket/ganska nöjda, av samtliga och av männen respektive kvinnorna.

Figur 6.15 Erfarenheter av polisens effektivitet bland de som utsatts för något brott som polisanmälts under de senaste tre åren, enligt NTU 2009–2018. Andel som är mycket/ganska nöjda, av männen respektive kvinnorna.^a

^a Resultaten för NTU 2009–2016 är omräknade eftersom undersökningen då genomfördes med en annan metod. Läs mer om detta i metodkapitlet och i den tekniska rapporten (Brå 2019). För motsvarande resultat före omräkningen, se tidigare NTU-publikationer.

Tabell 6.9 Erfarenheter av polisens effektivitet bland de som utsatts för något brott som polisanmälts under de senaste tre åren, enligt NTU 2009–2018. Andel (%) som är mycket/ganska nöjda, av samtliga uppdelat på olika åldersgrupper och av männen respektive kvinnorna.^{ab}

	2009	2010	2011	2012	2013	2014	2015	2016	2017	2018
SAMTLIGA, 16–84 ÅR	23	23	25	22	21	22	22	19	19	19
Män	19	20	22	19	18	18	19	16	16	16
Kvinnor	26	24	27	26	23	25	25	23	21	21
Ålder										
16–24 år	16	17	19	17	16	17	16	16	19	18
25–44 år	22	21	22	23	21	21	22	18	17	17
45–64 år	22	24	27	22	22	21	22	20	19	19
65–84 år	35	31	33	25	27	29	31	27	22	22

^a Resultaten för NTU 2009–2016 är omräknade eftersom undersökningen då genomfördes med en annan metod. Läs mer om detta i metodkapitlet och i den tekniska rapporten (Brå 2019). För motsvarande resultat före omräkningen, se tidigare NTU-publikationer.

^b Vid en redovisning av hur utvecklingen har sett ut över tid används i rapporten en indelning i fyra ålderskategorier. Då urvalet var betydligt mindre före metodbytet var en indelning i åtta ålderskategorier då inte möjlig. För att se resultat uppdelat på åtta ålderskategorier, både för samtliga och för män respektive kvinnor, redovisade för åren efter metodbytet (dvs. 2017 och framåt), se tabell 6E:1 i appendix.

Erfarenheter av polisens effektivitet i olika åldersgrupper

Sett till olika åldersgrupper 2018 återfinns störst andel nöjda i den äldsta åldersgruppen 75–84 år (23 %) och andelen minskar sedan ju yngre åldersgrupp som studeras, fram till åldern 35–44 år där den minsta andelen kan ses (16 %, se figur 6.16). Därefter ökar andelen något. Tabell 6.9 visar att ett liknande mönster kan ses även för tidigare år. Sett till utvecklingen över tid syns en nedgång för den äldsta åldersgruppen, medan nivåerna har legat relativt stabilt bland övriga grupper.

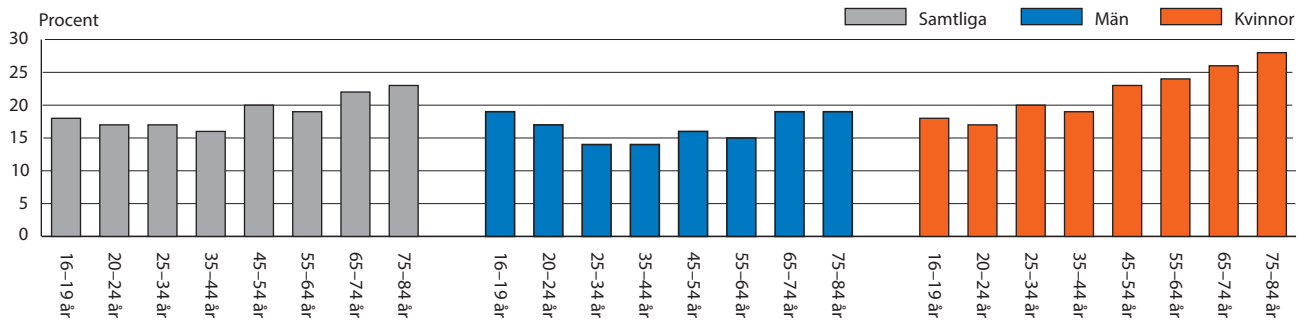
Bland män är andelen som uppger att de är nöjda med polisens effektivitet störst i den yngsta åldersgruppen (16–19 år) och i de äldsta åldersgrupperna (65–74 respektive 75–84 år, 19 %). Minst är andelen i åldersgrupperna 25–34 år respektive 35–44 år (14 %).

När man ser till kvinnor i olika åldersgrupper återfinns den största andelen i den äldsta åldersgruppen, 75–84 år (28 %), och sedan minskar

andelen generellt sett ju yngre åldersgrupp man studerar. Åldersgruppen med minst andel nöjda är 20–24 år (17 %).

Resultaten visar således att mönstret skiljer sig åt mellan män och kvinnor sett till olika åldersgrupper. Medan andelen är störst bland de yngsta och de äldsta för män, är den minst i de yngre åldersgrupperna och störst bland de äldre för kvinnor.

Figur 6.16 Erfarenheter av polisens effektivitet bland de som utsatts för något brott som polisanmälts under de senaste tre åren, enligt NTU 2018. Andel som är mycket/ganska nöjda, inom olika åldersgrupper bland samtliga och bland männen respektive kvinnorna.

Erfarenheter av polisens effektivitet i olika grupper i befolkningen

Utrikesfödda personer är nöjda med polisens effektivitet i större utsträckning (24 %) än svenskfödda personer med två utrikesfödda föräldrar respektive svenskfödda personer med minst en svenskfödd förälder (18 respektive 17 %, se tabell 6.10).

Sett till utbildning är skillnaderna små. Bland personer med gymnasial respektive eftergymnasial utbildning är 18 procent nöjda med polisens effektivitet, vilket är en något mindre andel än bland dem med som högst förgymnasial utbildning (20 %).

Vad beträffar familjetyp är ensamstående utan barn gruppen med störst andel nöjda (20 %) följt av sammanboende utan barn (19 %), medan sammanboende och ensamstående med barn är nöjda i en något mindre utsträckning (17 %).

Det är små skillnader mellan boende i småhus (18 %) och boende i flerfamiljshus (19 %).

Vidare har boende i större städer respektive i mindre städer eller på landsbygden en större andel som är nöjda med polisens effektivitet (20 % i respektive grupp) jämfört med boende i storstadsregioner (17 %).

Vid en jämförelse av olika grupper bland män respektive kvinnor, är mönstret likartat. Vidare är kvinnor i olika grupper något mer nöjda jämfört med män (se tabell 6E:2-3 i appendix).

Tabell 6.10 Erfarenheter av polisens effektivitet bland de som utsatts för något brott som polisanmälts under de senaste tre åren, enligt NTU 2009–2018. Andel (%) som är mycket/ganska nöjda, inom olika grupper.^{ab}

	2009	2010	2011	2012	2013	2014	2015	2016	2017	2018
Svensk/utländsk bakgrund										
Svenskfödda med										
- minst en svenskfödd förälder	21	22	24	22	20	21	20	19	18	17
- båda föräldrarna utrikesfödda	20	22	28	19	15	33	28	25	18	18
Utrikesfödda	30	25	26	24	28	24	29	21	23	24
Utbildning (högsta)										
Förgymnasial	23	25	25	22	17	23	19	20	19	20
Gymnasial	23	22	24	22	22	21	25	20	19	18
Eftergymnasial	20	21	24	22	21	21	21	19	18	18
Familjetyp										
Sammanboende										
- utan barn	22	20	23	19	19	22	23	17	19	19
- med barn	21	21	23	21	18	21	19	17	16	17
Ensamstående										
- utan barn	25	26	27	25	23	21	23	23	20	20
- med barn	22	27	28	31	30	24	29	25	22	17
Bostadstyp										
Småhus	20	20	23	20	18	20	19	17	17	18
Flerfamiljshus	26	26	27	25	25	23	25	21	20	19
Boendeort										
Storstadsregion	23	23	26	21	22	21	22	18	18	17
Större stad	22	22	23	24	21	22	21	18	19	20
Mindre stad/landsbygd	23	23	24	22	19	21	25	23	19	20

^a Resultaten för NTU 2009–2016 är omräknade eftersom undersökningen då genomfördes med en annan metod. Läs mer om detta i metodkapitlet och i den tekniska rapporten (Brå 2019). För motsvarande resultat före omräkningen, se tidigare NTU-publikationer.

^b För en redovisning av den här tabellen uppdelat på kön, se tabell 6E:2-3 i appendix.

Erfarenheter av åklagare och rättegång

Nedan följer resultat från ett antal frågor avseende brottsutsattas erfarenheter av åklagare, domstol målsägandebiträde och rättegång. På grund av mättekniska skäl presenteras följande resultat enbart för 2018 och inte i analyser av utvecklingen över tid.³⁷ Vidare redovisas resultaten enbart uppdelat på kön och ålder, då antalet respondenter ofta är för litet för att kunna redovisas i andra indelningar.

Erfarenheter av åklagare

I samband med en rättegång kommer den som utsatts för brott i kontakt med en åklagare. Det kan även hända att den utsatte kommer i kontakt med en åklagare under polisutredningen, även om utredningen sedan inte leder till en rättegång.

Enligt NTU 2018 har 1,9 procent av befolkningen (16–84 år) varit i kontakt med en åklagare under de senaste tre åren, med anledning av utsatthet för brott. För att undersöka erfarenheten av kontakten med åklagaren ställs följande fråga till dessa:

³⁷ För att läsa mer om det här, se NTU 2018. Teknisk rapport (Brå 2019).

Hur skulle du sammantaget beskriva dina erfarenheter av åklagaren?

Svarsalternativen är: *mycket positiva, ganska positiva, varken positiva eller negativa, ganska negativa och mycket negativa.*

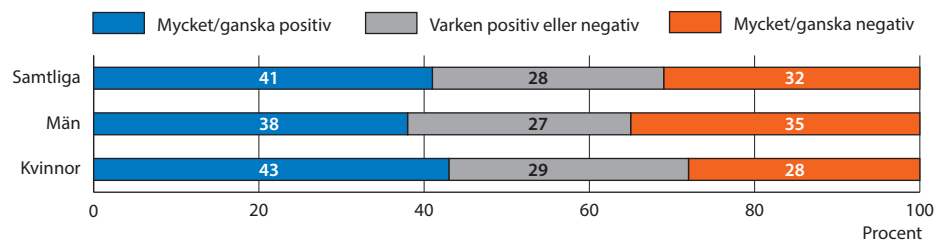
Figur 6.17 visar att drygt två femtedelar av de tillfrågade (41 %) har positiva (mycket eller ganska) erfarenheter av kontakten med åklagaren, medan andelen med negativa (mycket eller ganska) uppgår till 32 procent.

Bland män uppger 38 procent att de har positiva erfarenheter av kontakten med åklagaren, medan andelen med negativa erfarenheter uppgår till 35 procent.

Sett till kvinnor är andelen med positiva erfarenheter 43 procent, medan 28 procent uppger att de har negativa erfarenheter av åklagaren.

En något större andel kvinnor än män har således positiva erfarenheter av kontakten med åklagare.

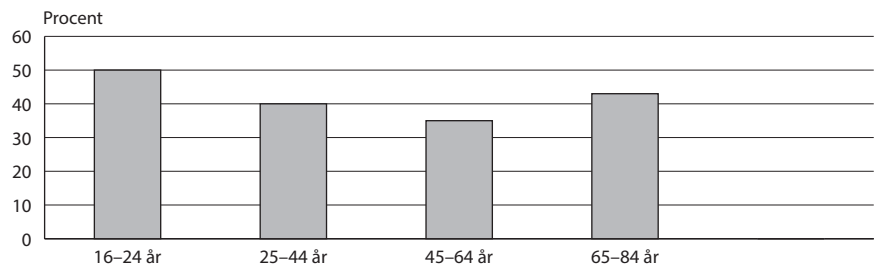
Figur 6.17 Erfarenheter av åklagare bland de som på grund av att de utsatts för något brott varit i kontakt med åklagare under de senaste tre åren, enligt NTU 2018. Andel av samtliga och av männen respektive kvinnorna.

Erfarenheter av åklagare i olika åldersgrupper

Sett till olika åldersgrupper är andelen med positiva erfarenheter av åklagaren 2018 störst i den yngsta åldersgruppen (16–24 år med 50 %), och minskar sedan ju yngre åldersgrupp som studeras, fram till och med åldersgruppen 45–64 år där andelen är minst (35 %, se figur 6.18).

Figur 6.18 Erfarenhet av åklagare bland de som på grund av att de utsatts för något brott varit i kontakt med åklagare under de senaste tre åren, enligt NTU 2018. Andel som har mycket/ganska positiva erfarenheter, inom olika åldersgrupper.

Erfarenheter av domstol

I NTU får personer som medverkat i rättegång ett antal frågor om sina erfarenheter av domstol. Denna redovisning kan dock endast belysa

övergripande resultat, eftersom det i NTU 2018 endast är 1,0 procent av befolkningen (16–84 år) som har medverkat i någon rättegång i domstol på grund av utsatthet för brott under de senaste tre åren. För att studera uppfattningen om bemötandet i domstolen på ett övergripande plan ställs följande fråga i undersökningen:

Hur nöjd eller missnöjd är du sammantaget med det bemötande du fick i domstolen?

Svarsalternativen är: *mycket nöjd, ganska nöjd, varken nöjd eller missnöjd, ganska missnöjd och mycket missnöjd.*

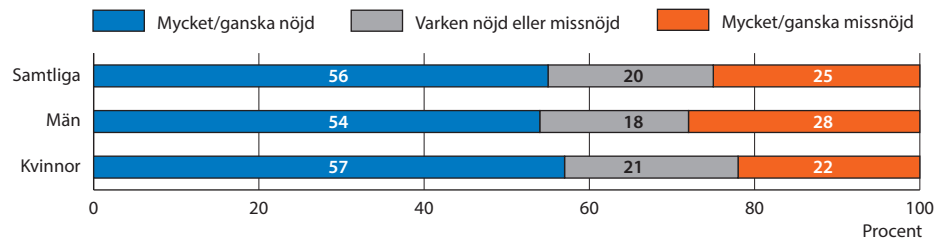
I NTU 2018 uppgav 56 procent att de är nöjda (mycket eller ganska) med det bemötande de fick i domstolen, medan 25 procent uppger att de är missnöjda (mycket eller ganska, se figur 6.19).

Sett till män är det 54 procent som är nöjda, medan 28 procent uppger att de är missnöjda.

Bland kvinnor uppger sig 57 procent vara nöjda med det bemötande de fick i domstolen, medan andelen missnöjda ligger på 22 procent.

En jämförelse mellan män och kvinnor sett till erfarenhet av domstol visar således att kvinnor i en något större utsträckning än män är nöjda med bemötandet.

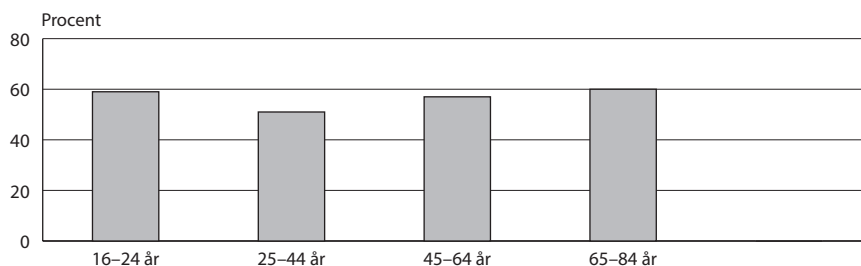
Figur 6.19 Erfarenheter av bemötande i domstol bland de som medverkat i rättegång på grund av att de blivit utsatta för något brott under de senaste tre åren, enligt NTU 2018. Andel av samtliga och av männen respektive kvinnorna.

Erfarenheter av domstol i olika åldersgrupper

En jämförelse mellan olika åldersgrupper visar att andelen som i minst utsträckning uppger att de är nöjda med bemötandet i domstolen 2018 finns i åldersgruppen 25–44 år (51 %), medan störst andel nöjda återfinns i den äldsta åldersgruppen, 65–84 år (60 %, se figur 6.20).

Figur 6.20 Erfarenheter av bemötande i domstol bland de som medverkat i rättegång på grund av att de blivit utsatta för något brott under de senaste tre åren, enligt NTU 2018. Andel som är mycket/ganska nöjda, inom olika åldersgrupper.

Erfarenheter av målsägandebiträde

I vissa fall tilldelas målsägande i en rättegång ett juridiskt biträde, ett så kallat målsägandebiträde, som ska fungera som stöd och hjälp under rättsprocessen.

I NTU 2018 uppger 64 procent av dem som medverkat i en rättegång, i egenskap av målsägande, att de hade ett målsägandebiträde. För att studera uppfattningen om bemötandet i domstolen på ett övergripande plan, ställs följande fråga i respektive undersökning:

Hur skulle du sammantaget beskriva dina erfarenheter av målsägandebiträdet?

Svarsalternativen är: *mycket positiva, ganska positiva, varken positiva eller negativa, ganska negativa och mycket negativa.*

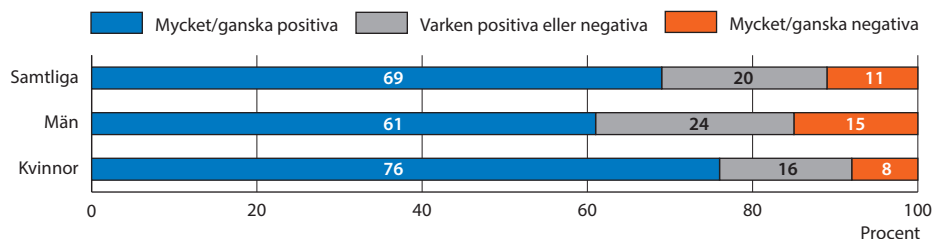
Det är 69 procent som uppger att erfarenheterna av målsägandebiträdet varit positiva (mycket eller ganska), medan 11 procent uppger att deras erfarenheter av biträdet varit negativa (mycket eller ganska, se figur 6.21).

Sett till män är det 61 procent som har positiva erfarenheter av målsägandebiträdet, medan 15 procent uppger att deras erfarenheter av biträdet varit negativa.

Bland kvinnor uppger 76 procent att erfarenheterna av målsägandebiträdet varit positiva, medan 8 procent har negativa erfarenheter.

Det är således en betydligt större andel kvinnor än män som har positiva erfarenheter av målsägandebiträdet.

Figur 6.21 Erfarenheter av målsägandebiträde bland de som medverkat i rättegång på grund av att de blivit utsatta för något brott under de senaste tre åren, och i samband med rättegången haft ett målsägandebiträde, enligt NTU 2018. Andel av samtliga och av männen respektive kvinnorna.

Förståelse av rättegången

Som nämndes inledningsvis har målsäganden i en rättegång rätt till begriplig och relevant effektivitet. I NTU finns två frågor som rör brottsutsattas erfarenheter av effektivitet och begriplighet i samband med rättegången. Den ena frågan lyder enligt följande:

Hur lätt eller svårt var det att förstå vad som hände under rättegången?

Svarsalternativen är: *mycket lätt, ganska lätt, varken lätt eller svårt, ganska svårt och mycket svårt.*

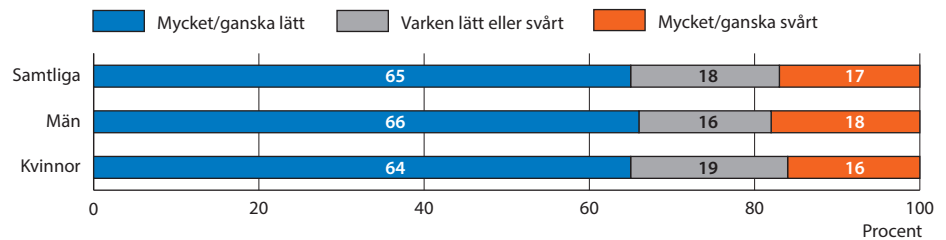
I NTU 2018 uppger 65 procent av de tillfrågade att de tyckte att det var lätt (mycket eller ganska) att förstå rättegången, medan 17 procent anser att det var svårt (mycket eller ganska, se figur 6.22).

Bland män uppger 66 procent av de tillfrågade att de tyckte att det var lätt att förstå rättegången, medan 18 procent anser att det var svårt.

Sett till kvinnor är andelen som tyckte att det var lätt att förstå rättegången 64 procent, medan andelen som anser att det var svårt är 16 procent.

Det är således inga större skillnader vid en jämförelse mellan män och kvinnor sett till förståelse av rättegången.

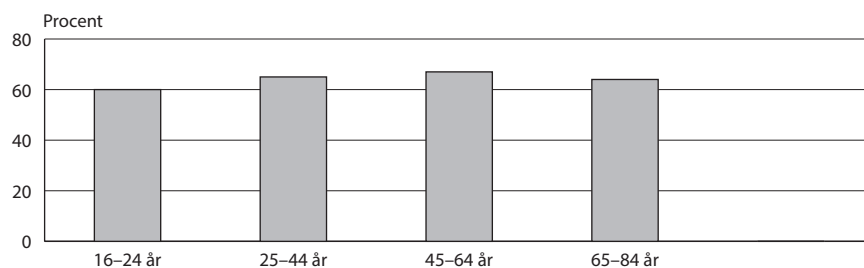
Figur 6.22 Förståelse av rättegången bland de som medverkat i rättegång på grund av att de blivit utsatta för något brott under de senaste tre åren, enligt NTU 2018. Andel av samtliga och av männen respektive kvinnorna.

Förståelse av rättegången i olika åldersgrupper

Vid en analys av förståelse av rättegången bland olika åldersgrupper, visar figur 6.23 att störst andel som 2018 uppger att de tyckte att det var lätt att förstå rättegången återfinns i åldersgruppen 45–64 år (67 %), medan den yngsta åldersgruppen, 16–24 år, tyckte det i minst utsträckning (60 %).

Figur 6.23 Förståelse av rättegången bland de som medverkat i rättegång på grund av att de blivit utsatta för något brott under de senaste tre åren, enligt NTU 2018. Andel som upplevde att det var mycket/ganska lätt att förstå rättegången, inom olika åldersgrupper.

Information inför rättegången

Den andra av de två frågorna om brottsutsattas erfarenheter från rättegången lyder enligt följande:

Upplevde du att informationen du fick inför rättegången var tillräcklig eller otillräcklig?

Svarsalternativen är: *tillräcklig*, *otillräcklig* och *vet intet/ingen åsikt*.

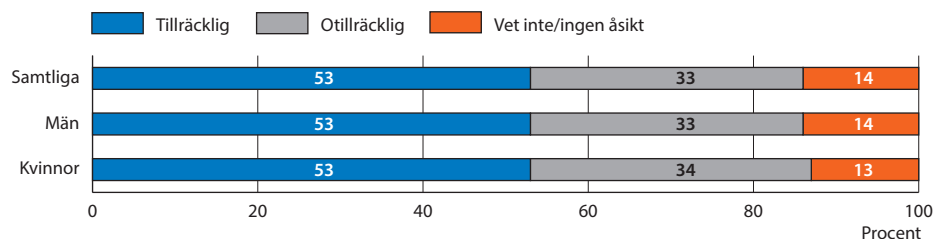
NTU 2018 visar att drygt hälften (53 %) upplever att informationen var tillräcklig, medan 33 procent anser att informationen var otillräcklig (se figur 6.24).

Bland män uppger 53 procent att informationen inför rättegången var otillräcklig, medan 33 procent uppger att de ansåg informationen vara tillräcklig.

Sett till kvinnor är andelen som anser att informationen var otillräcklig 53 procent, medan det är 34 procent som anser att den var tillräcklig.

Det är således inga skillnader mellan män och kvinnor när det gäller huruvida man upplever att informationen inför rättegången var tillräcklig.

Figur 6.24 Upplevelse av informationen inför rättegången bland de som medverkat i rättegång på grund av att de blivit utsatta för något brott under de senaste tre åren, enligt NTU 2018. Andel av samtliga och av männen respektive kvinnorna.

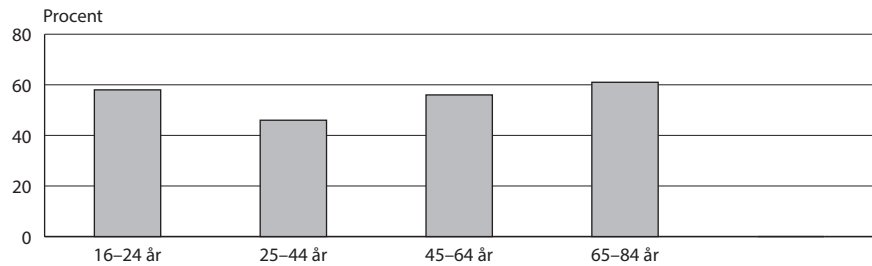

Upplevelse av informationen inför rättegången i olika åldersgrupper

Sett till olika åldersgrupper visar figur 6.25 att störst andel som uppger att de upplevde informationen inför rättegången som tillräcklig återfinns i den äldsta åldersgruppen, 65-84 år (61 %). Därefter minskar

andelen ju yngre åldersgrupp som studeras fram till gruppen 25–44 år, där minst andel upplevde att informationen var tillräcklig (46 %).

Figur 6.25 Upplevelse av informationen inför rättegången bland de som medverkat i rättegång på grund av att de blivit utsatta för något brott under de senaste tre åren, enligt NTU 2018. Andel som upplevde att informationen var tillräcklig, inom olika åldersgrupper.

Referenser

Brottsförebyggande rådet, Brå (2000). *Vanor och trygghet – intervjuundersökning av socialt utsatta personer och normalbefolkning*. Brottsförebyggande rådet. Internetpublikation.

Brottsförebyggande rådet, Brå (2002). *Våld mot kvinnor i nära relationer. En kartläggning*. Rapport 2002:14. Stockholm: Brottsförebyggande rådet.

Brottsförebyggande rådet, Brå (2014). *Brott i nära relationer – En nationell kartläggning*. Rapport 2014:8. Stockholm: Brottsförebyggande rådet.

Brottsförebyggande rådet, Brå (2017). *Brottsutvecklingen i Sverige fram till 2015*. Rapport 2017:5. Stockholm: Brottsförebyggande rådet.

Brottsförebyggande rådet, Brå (2018a). *Nationella trygghetsundersökningen 2017. Om utsatthet, otrygghet och förtroende*. Rapport 2018:1. Stockholm: Brottsförebyggande rådet.

Brottsförebyggande rådet, Brå (2018b). *Nationella trygghetsundersökningen 2017. Teknisk rapport*. Rapport 2018:2. Stockholm: Brottsförebyggande rådet.

Brottsförebyggande rådet, Brå (2019). *Nationella trygghetsundersökningen 2018. Teknisk rapport*. Rapport 2019:2. Stockholm: Brottsförebyggande rådet.

Groves, R. M. (2006). “Nonresponse Rates and Nonresponse Bias in Household Surveys”. I: *Public Opinion Quarterly*, volym 70, nummer 5, s. 646–675. Oxford: Oxford University Press.

Lohr, S. (2004). “Statistical frontiers in survey sampling”. *The American Statistician*, 58, 145–149.

Nilsson, A. (2002). *Fånge i marginalen – uppväxtvillkor, levnadsförhållanden och återfall i brott bland fångar*. Avhandling, Kriminologiska institutionen, Stockholms universitet.

Särndal, C., Swensson, B. och Wretman, J. (1992). *Model assisted survey sampling*. New York: Springer-Verlag.

Tourangeau, R. och Frickers, S. (2010). “Examining the Relationship Between Nonresponse Propensity and Data Quality in Two National Household Surveys”. I: *Public Opinion Quarterly*, volym 74, nummer 5, s. 934–955. Oxford: Oxford University Press.

Bilaga 1. Statistisk säkerhet

Tabell 1 Uppskattning av skattningarnas osäkerhet för olika procenttal och urvalstorlekar. Halva intervall.

Antal svarande personer	Andel i procent									
	5 95	10 90	15 85	20 80	25 75	30 70	35 65	40 60	45 55	50
25	8.5	11.8	14.0	15.7	17.0	18.0	18.7	19.2	19.5	19.6
50	6.0	8.3	9.9	11.1	12.0	12.7	13.2	13.6	13.8	13.9
75	4.9	6.8	8.1	9.1	9.8	10.4	10.8	11.1	11.3	11.3
100	4.3	5.9	7.0	7.8	8.5	9.0	9.3	9.6	9.8	9.8
150	3.5	4.8	5.7	6.4	6.9	7.3	7.6	7.8	8.0	8.0
200	3.0	4.2	4.9	5.5	6.0	6.4	6.6	6.8	6.9	6.9
300	2.5	3.4	4.0	4.5	4.9	5.2	5.4	5.5	5.6	5.7
400	2.1	2.9	3.5	3.9	4.2	4.5	4.7	4.8	4.9	4.9
500	1.9	2.6	3.1	3.5	3.8	4.0	4.2	4.3	4.4	4.4
600	1.7	2.4	2.9	3.2	3.5	3.7	3.8	3.9	4.0	4.0
700	1.6	2.2	2.6	3.0	3.2	3.4	3.5	3.6	3.7	3.7
800	1.5	2.1	2.5	2.8	3.0	3.2	3.3	3.4	3.4	3.5
900	1.4	2.0	2.3	2.6	2.8	3.0	3.1	3.2	3.3	3.3
1 000	1.4	1.9	2.2	2.5	2.7	2.8	3.0	3.0	3.1	3.1
1 500	1.1	1.5	1.8	2.0	2.2	2.3	2.4	2.5	2.5	2.5
2 000	1.0	1.3	1.6	1.8	1.9	2.0	2.1	2.1	2.2	2.2
2 500	0.9	1.2	1.4	1.6	1.7	1.8	1.9	1.9	2.0	2.0
3 000	0.8	1.1	1.3	1.4	1.5	1.6	1.7	1.8	1.8	1.8
3 500	0.7	1.0	1.2	1.3	1.4	1.5	1.6	1.6	1.6	1.7
4 000	0.7	0.9	1.1	1.2	1.3	1.4	1.5	1.5	1.5	1.5
4 500	0.6	0.9	1.0	1.2	1.3	1.3	1.4	1.4	1.5	1.5
5 000	0.6	0.8	1.0	1.1	1.2	1.3	1.3	1.4	1.4	1.4
5 500	0.6	0.8	0.9	1.1	1.1	1.2	1.3	1.3	1.3	1.3
6 000	0.6	0.8	0.9	1.0	1.1	1.2	1.2	1.2	1.3	1.3
6 500	0.5	0.7	0.9	1.0	1.1	1.1	1.2	1.2	1.2	1.2
7 000	0.5	0.7	0.8	0.9	1.0	1.1	1.1	1.1	1.2	1.2
7 500	0.5	0.7	0.8	0.9	1.0	1.0	1.1	1.1	1.1	1.1
8 000	0.5	0.7	0.8	0.9	0.9	1.0	1.0	1.1	1.1	1.1
8 500	0.5	0.6	0.8	0.9	0.9	1.0	1.0	1.0	1.1	1.1
9 000	0.5	0.6	0.7	0.8	0.9	0.9	1.0	1.0	1.0	1.0
9 500	0.4	0.6	0.7	0.8	0.9	0.9	1.0	1.0	1.0	1.0
10 000	0.4	0.6	0.7	0.8	0.8	0.9	0.9	1.0	1.0	1.0
15 000	0.3	0.5	0.6	0.6	0.7	0.7	0.8	0.8	0.8	0.8
20 000	0.3	0.4	0.5	0.6	0.6	0.6	0.7	0.7	0.7	0.7

Om tabellen och statistisk säkerhet

Statistiken i denna rapport bygger på ett urval av den svenska befolkningen. Eftersom detta urval är slumpmässigt är det möjligt att med

hjälp av statistisk teori uppskatta hur stor osäkerheten är för varje skattning. Något förenklat beror osäkerheten dels på hur proportionen är bland de svarande, dels på hur många som har svarat. Genom tabellen ovan är det möjligt att ta fram ett grovt osäkerhetsintervall över hur säker skattningen är. Man kan säga att om två intervall *inte* överlappar varandra är skillnaden mellan skattningarna statistiskt säker. Skillnaden beror då inte på slumpen som uppstår på grund av att urvalet är slumpmässigt. Att en skillnad är statistiskt säker kallas ofta för att skillnaden är *signifikant*. För korrekta uppskattningar av osäkerhetsintervall se Särndal, Swensson och Wretman (1992) eller Lohr (2004). Skattningens säkerhet ökar i takt med att antalet svarande ökar. Detta är särskilt tydligt när antalet svarande går från exempelvis 100 till 500, medan den inte alls gör det i lika hög grad när antalet ökar från 20 000 till 80 000. Detta beror på att den statistiskt säkerställda skillnaden vid 20 000 svarande redan är så pass säker att den inte förändras avsevärt vid fler svarande. Av den anledningen redovisas inte ett högre antal svarande än just 20 000 i tabellen ovanför. Det ökade urvalet möjliggör dock redovisningar på fler grupper i befolkningen, till exempel på lokalpolisområdesnivå, med acceptabel statistisk säkerhet.

Hur tolkas tabellen?

Tabellen redogör för ett grovt sätt att beräkna skattningarnas osäkerhet. Att tabellen redogör *halva* osäkerhetsintervallet innebär att värdet i tabellen både *dras ifrån* skattningen, för att erhålla värdet för den *nedre gränsen* i intervallet, och *läggs till* skattningen, för att erhålla värdet för den *övre gränsen* i intervallet.

Exempel: Utsatthet för cykelstöld bland ensamstående med barn jämfört med sammanboende utan barn (NTU 2008)

Notera att nedanstående exempel är baserat på resultat som är framtagna med den tidigare metoden, och nivåerna skiljer sig därför från de nya, omräknade resultaten.

Resultaten i NTU 2008 visar att hushåll med ensamstående som har barn uppger utsatthet för cykelstöld i betydligt högre utsträckning (13,1 %) än hushåll bestående av sammanboende personer utan barn (5,0 %). Är skillnaden signifikant?

För att beräkna osäkerhet för skattningarna använder du tabellen. Gruppen ensamstående personer med barn representeras i urvalet av 648 personer (tabell 2A) och andelen utsatta är som nämnts 13,1 procent. Det första steget är att avrunda antalet svarande personer (det vill säga 648) ner¹ till närmaste *antal svarande personer* i tabellen (vilket är 600). Därefter avrundas procenttalet till närmaste *andel i procent* i tabellen (vilket är 15 %). I rutan för *antal svarande personer* = 600 och *andel i procent* = 15 står 2,9. Beräkningen (15 procent plus/minus 2,9) ger ett osäkerhetsintervall mellan 10,2 och 16,0 procent. Motsvarande

¹ Genom att avrunda antalet svarande personer nedåt tar man det säkra före det osäkra och får en konservativ skattning.

uträkning för sammanboende med barn ger ett osäkerhetsintervall mellan 4,4 och 5,6 procent.

	Ensamstående med barn	Sammanboende utan barn
Andel utsatta	13,1 %	5,0 %
avrundas till närmaste andel i tabellen	15 %	5 %
Antal svarande personer	648	5 503
avrundas ner till	600	5 500
Halva osäkerhetsintervallets storlek (enligt tabellen)	2,9	0,6
Osäkerhetsintervall (andelen +/- halva intervallet)	10,2–16,0 %	4,4–5,6 %

Osäkerhetsintervallen 4,4–5,6 % och 10,2–16,0 % överlappar inte varandra, vilket innebär att skillnaden troligtvis är statistiskt säker.

Nationella trygghetsundersökningen (NTU) är en årligen återkommande nationell brottsoffer- och trygghetsundersökning. Underlaget utgörs av cirka 74 000 personer som genom post och webbenkäter svarat på frågor om utsatthet för brott, otrygghet och oro för brott, förtroende för rättsväsendet och erfarenheter av kontakter med rättsväsendet.

Undersökningen belyser frågeställningar som *Vilka grupper är mest utsatta för olika typer av brott? Är man olika trygg beroende på om man bor i en storstad eller på landsbygden? Ökar eller minskar svenska folkets förtroende för polisen?*

För den specialintresserade finns metodbeskrivning och frågeformulär för rapporten i *NTU 2018. Teknisk rapport*, som går att ladda ner på Brås webbplats (2019:2).

